

AMANDA QUICK

*B
aronetka*

A woman with long brown hair, wearing a light pink long-sleeved dress, is shown in a close-up, looking down with a somber expression. She is holding a bouquet of flowers, including white lilies and red roses. In the background, the dark silhouette of a castle with multiple towers is visible against a dramatic, cloudy sky with a pinkish-red hue. The entire scene is framed by a thick red border.

ZKROČENÝ NETVOR

Amanda Quick

Zkrocený netvor

Přeložila:
JOLANA TŮMOVÁ

Amanda Quick: Zkrocený netvor
Vydání druhé

Copyright © 1992 by Jayne Ann Krentz
Published by arrangement with The Bantam Dell Publishing Group,
a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2008 jako svou 1292. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Ravished
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday
Publishing Group, Inc., New York v roce 1992.
Český překlad © 2001, 2008 Jolana Tůmová.
Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2008 Martina Kysucká.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-068-6

BARONET
Praha 2008

FRANKOVI, S LÁSKOU

1

Připomínalo to výjev z děsivého snu. Gideon Westbrook, vikomt St. Justin, stanul na prahu a užasle nahlížel do veselého předpokojе pekla.

Všude ležely kosti. Divoce rozšklebené lebky, vybělená žebra a otlučené stehenní kosti se tam porůznu válely, jako by je tam pohodil sám ďábel. Na parapetu okna byly vyloženy kameny s otisky zubů, prstů a různých prapodivných úlomků. V jednom koutě se kupila úctyhodná hromádka obratlů.

Nekřesťanskému nepořádku kralovala drobná postavička v zašpiněné zástěře. Na divoké změti kaštanových kudrn jí nakřivo seděl bílý mušelínový čepček. Ta osoba ženského pohlaví, která trůnila za těžkým mahagonovým psacím stolem, otočená ke Gideonovi půvabnými štíhlými zády, byla podle všeho mladá. Byla zabraná do kreslení a veškerou pozornost upínala k jakési dlouhé kosti vězící v kusu kamene.

Z místa, kde stál, si Gideon mohl povšimnout, že štíhlé prsty, svírající brk, nezdobí snubní prsten. Takže to nebude vdova po zesnulém reverendu Pomeroyovi, ale jedna z jeho dcer.

Tak zrovna tohle jsem potřeboval, pomyslel si Gideon. Další pastorovu dceru.

Když ta předešlá zemřela a její truchlící otec se z kraje odstěhoval, určil Gideonův otec duchovním pastýřem reverenda Pomeroye. Když však i ten před čtyřmi lety zemřel, Gideon se nenamáhal hledat jiného, ačkoli v té době už otcovy statky spravoval on sám. O duchovní blaho obyvatel Horního Biddletonu totiž nedbal, ani co by se za nehet vešlo.

Na základě dohody, kterou Pomeroy s Gideonovým otcem uzavřel, směla Pomeroyova rodina bydlet na faře i po jeho smrti. Nájemné platila včas, a co se týkalo Gideona, na ničem jiném nezáleželo.

Ještě chvíli pozoroval výjev, který měl před sebou, a pak se znovu rozhlédl kolem dokola, jestli nenajde nějakou známku po osobě, která nechala dveře fary otevřené. Nikoho však neobjevil, a tak smekl bobří klobouk s ohrnutým okrajem a vstoupil do nevelké předsíně. Svěží větřík, vanoucí od moře, ho následoval dovnitř. Byl

konec března a mořský vzduch byl dosud ostrý a chladný, ačkoli na roční dobu bylo nezvykle teplo.

Pohled na mladou ženu obklopenou starými kostmi Gideona pobavil, a jak si musel připustit, také zaujal. Zamířil k ní a dal si záležet, aby kroky jeho jezdeckých holínek nebyly na kamenné podlaze předsíně ani trochu slyšet. Byl veliký, podle některých přímo obludně, a aby tu skutečnost vykompenzoval, naučil se už dávno pohybovat zcela nehlučně. Beztak na něj civěli až až.

Na prahu pracovny zůstal stát a ještě chvíli pozoroval ženu pohrouženou do práce. Když bylo zřejmé, že je příliš zabraná do kreslení, než aby vytušila jeho přítomnost, jen nerad porušil kouzlo té chvíle.

„Dobré jitro,“ pozdravil.

Mladá žena polekaně vyjekla, zahodila brk a jako střela vyletěla od stolu. V mžiku stála před Gideonem a v obličeji se jí zračil děs.

Gideon byl na takovou reakci zvyklý. Pohledný nebyl nikdy a hluboká jizva ve tvaru blesku, která mu přetínala levou čelist, jeho vzhled nevylepšila.

„Kdo jste, k čertu?“ Mladá žena teď měla obě ruce za zády a zjevně se snažila po hmatu zastrčit náskry pod zápisník. Polekaný výraz tyrkysové modrých očí pozvolna vystřídal temné podezření.

„St. Justin.“ Gideon jí věnoval chladně zdvořilý úsměv a uvědomil si přitom, co to dělá s jeho jizvou. Čekal, kdy se ty neuvěřitelně zářivé oči naplní odporem.

„St. Justin? Lord St. Justin? *Vikomt St. Justin?*“

„Ano.“

Modrozeleným pohledem prokmitla spíš nezměrná úleva než odpor. „Chválabohu.“

„Tak nadšeně mě vítají jen zřídkakdy.“

Mladá dáma zprudka dosedla zpátky na židli a přísně se na něj zakabonila. „Propána. Strašně jste mě vyděsil, mylord. Jak si to představujete, takhle se plížit lidem za zády?“

Gideon vrhl významný pohled na otevřené dveře, jimiž vešel. „Když se tolik obáváte, aby vás nevyrušil nějaký vetřelec, snad byste měla zavírat a zamykat.“

Sledovala směr jeho pohledu. „Ach ne. Určitě je nechala otevřenou paní Stoneová. Je úplně posedlá čerstvým vzduchem, víte? Pojdte přece dál, mylord.“

Znovu vyskočila a z jediné další židle v místnosti sebrala dva mohutné svazky. Chvíli se nerozhodně rozhlížela po prázdném místěčku, kam by knihy odložila, ale pak to s povzdechem vzdala a ledabyle je pohodila na podlahu. „Posaďte se, prosím.“

„Děkuji vám.“ Gideon zvolna pokročil do pracovny a obezřetně se posadil na stoličku. Křehký nábytek, jaký byl poslední dobou v módě, se k jeho váze a velikosti příliš nehodil.

Zběžně pohlédl na knihy, kterým zasedl místo. Byla to jednak *Teorie o Zemi* od Jamese Huttona a pak Playfaireovy *Ilustrace k Huttonově Teorii Země*. Tyto knihy spolu s pokojem plným kostí vysvětlovaly mnohé. Jeho hostitelka má podle všeho slabost pro zkameněliny.

Možná že právě každodenní styk s vybělenými a rozšklebenými lebkami je důvodem, že ji nevydělala jeho zjizvená tvář, pomyslel si truchlivě. Na strašidelné zjevy je zaručeně zvyklá. Chvíli přihlížel, jak chvatně sbírá zbylé náčrty a poznámky. Přinejmenším je to neobyčejná dáma.

Bohatá a nezkratná hříva se jí už dávno vydrala zpod čepce a několika nazdařbůh zastrkaných sponek, a teď jí kolem obličeje vlála jako hebký rozježený oblak.

Rozhodně nebyla krásná a dokonce ani příliš hezká, alespoň ne ve smyslu současné módy. Měla však zářivý úsměv, v němž se tajila energie a vitalita. Gideon si povšiml, že má přední zuby maličko přes sebe. Z nějakého důvodu mu to připadalo roztomilé.

Malý ostrý nosík a vysoké lícní kosti jí ve spojení s bystrou inteligencí v těch nádherných očích dodávaly útočně zvědavý výraz. Tohle tedy zaručeně není stydlivá, plachá nebo upejpavá žena, říkal si v duchu Gideon. S tou bude člověk vždycky vědět, na čem je. Zamlouvalo se mu to.

Její obličej mu připomněl chytrou kočičku a vzbudil v něm touhu podrbat ji pod bradou, ale nechal si ji zajít. Z bolestné zkušenosti věděl, že dcerky duchovních bývají mnohdy mnohem nebezpečnější, než se na první pohled jeví. Už jednou se pořádně spálil a nehodlal to opakovat.

Hádal, že jí bude něco málo přes dvacet. Rád by věděl, jestli se neprovdala proto, že byla nemajetná, nebo jestli případně nápadníky neodradilo její nepokryté nadšení pro staré kosti. Jen málokterý šlechtic by stál o dámu, které jsou zkameněliny milejší než flirt.

Přelétl letmým pohledem i zbytek a zaznamenal mušelínové šaty s vysokým pasem, které mívaly bronzovou barvu, dnes však byly zcela vybledlé. Cudný výstřih vyplňovala plizovaná vložka.

Většina toho, co bylo mezi vložkou a zástěrou, ponechávala prostor fantazii. Gideon přesto vytušil měkká a okrouhlá ňadra a útlý pas. Pozorně sledoval, jak dáma chvátá ke své židli. Jak se prosmekla kolem rohu psacího stolu, lehký mušelin na krátký okamžik zdůraznil bujně tvarované pozadí.

„Překvapil jste mě, mylord, jak vidíte.“ Zastrčila pod *Rozpravy o fosiliích* dalších pár náčrtků a vyčítavě se na Gideona zamračila. „Omlouvám se za to, jak vypadám, ale dnes ráno jsem vás nečekala. Vinu za to, že nejsem vhodně oblečená, rozhodně nemůžete svalovat na mě.“

„S tím, jak vypadáte, si nelamte hlavu, slečno Pomeroyová. Ujišťuji vás, že mi to nijak nepřekáží.“ Gideon nepatrně povytáhl obočí a zdvořile se ujistil: „Jste slečna Harriet Pomeroyová, jak doufám?“

Měla tolik slušnosti, že se začervenala. „Ano, samozřejmě, mylord. Kdo jiný bych měla být? Jistě si myslíte, že nemám žádné vychování. Teta mi pořád dokola opakuje, že nejsem dost společensky obroušená. Ale to víte, žena v mém postavení nemůže být nikdy dost opatrná.“

„Chápu,“ odtušil Gideon rozvážně. „Reputace dámy je křehké zboží a dcera pastora je ohrožena dvojnásob, nemám pravdu?“

Vrhla na něj nechápavý pohled. „Co prosím?“

„Snad abyste sem zavolala některou příbuznou nebo hospodyní. Jde přece o vaši pověst.“

Harriet zamrkala a modrozelené oči se jí rozšířily údivem. „Moje pověst? Nebesa, pověst jsem na mysli neměla, mylord. Do nebezpečí zneuctění jsem za celý svůj život nepřišla, a jelikož je mi už skoro pětadvacet, nijak zvlášť se toho pro budoucnost nehrozím.“

„Matka vás nevarovala před cizími lidmi?“

„Nebesa, to tedy ne.“ Harriet se zadumaně usmála. „Otec matce říkal živoucí svěťce. Byla ke každému laskavá a pohostinná. Zemřela dva roky předtím, než jsme se přestěhovali do Horního Biddletonu. Převrátil se s ní kočár, víte? Bylo to uprostřed zimy a ona vezla teplé oblečení chudým. Dlouho jsme se s tím nemohli smířit. Zvlášť tatínek.“

„Aha.“

„Jestli vám tolik leží na srdci, co se sluší a patří, mylord, obávám se, že vám nemohu pomoci,“ vykládala Harriet mnohomluvně. „Teta a sestra odešly na nákup do vsi. Hospodyně tady sice někde bude, ale ta by mi v případě, že byste mne chtěl zneuctít, asi moc platná nebyla. Při sebemenším náznaku krize totiž omdlí.“

„V tom máte pravdu,“ přisvědčil Gideon. „Té mladé dámě, která tady bydlela před vámi, také příliš platná nebyla.“

Harriet vzhledla, na okamžik zaujatá tím tématem. „No ne, vy znáte paní Stoneovou?“

„Seznámil jsem se s ní před několika lety, když jsem žil tady v sousedství.“

„No ovšem. Sloužila přece u minulého pastora, vidíte? My jsme ji zdědili s farou. Teta Effie tvrdí, že je příšerně deprimující mít ji v domě, a já s ní naprosto souhlasím, ale tatínek nám pokaždé připomenul křesťanskou lásku k bližnímu. Tvrdil, že ji nemůžeme propustit, protože by nikde v kraji nenašla práci.“

„Chvályhodný postoj. Jenomže tím pádem máte na krku notně škarohlídkovou osobu, ledaže paní Stoneová za ta léta prodělala zásadní změnu.“

„To rozhodně ne. V jednom kuse hlásá neštěstí. Ale tatínek byl laskavý člověk, i když ne zrovna praktický. Já se velice snažím pokračovat v tom, co by si on byl přál, ale občas je to nanejvýš obtížné.“ Harriet se nahnula dopředu a ruce položila přes sebe. „Jenže o to v téhle chvíli nejde. Vraťme se k tomu, o čem jsme hovořili předtím.“

„Samozřejmě.“ Gideon zjistil, že se začíná docela bavit.

„Když jsem řekla, že nemohu být dost opatrná, myslela jsem tím, že musím chránit něco neskonale důležitějšího než svou pověst, pane.“

„Udivujete mne. Co by mohlo být důležitější, slečno Pomeroyová?“

„Moje práce, pochopitelně.“ Narovнала se a upřela na něj významný pohled. „Jste světaznalý muž, pane. Bezpochyby jste hodně cestoval. A viděl život takový, jaký je, abych tak řekla. Musíte proto velmi dobře vědět, že za každým rohem číhají lotři bez nejmenších skrupulí.“

„Opravdu?“

„O tom není pochyb. Ujistěuji vás, pane, že jsou takoví, kteří by bez jediné výčitky svědomí uloupili moje zkameněliny a vydávali je za

své nálezy. Víím, že urozený a čestný muž jako vy jen stěží uvěří, že někdo může klesnout tak hluboko, ale skutečnost je opravdu taková. Fakta jsou fakta. Musím být neustále ve střehu.“

„Aha.“

„No, snad vám nebudu připadat příliš podezřívavá, mylordě, ale můžete mi nějak prokázat svou totožnost?“

Gideona to zarazilo. Většině lidí stačila jízva na jeho tváři, zvláště tady v Horním Biddletonu. „Řekl jsem vám, že jsem St. Justin.“

„Bohužel musím trvat na důkazu, pane. Jak už jsem řekla, nemohu být dost opatrná.“

Gideon nad tím chvíli uvažoval a nevěděl, jestli se má smát nebo zlobit. Nemohl se rozhodnout, a proto sáhl do kapsy a vytáhl dopis. „Domnívám se, že tohle jste mi poslala vy, slečno Pomeroyová. Doufám, že je to dostatečný důkaz, že skutečně jsem St. Justin.“

„Ach ano. Můj dopis.“ S ulehčením se usmála. „Tak jste ho přece jen dostal. A hned jste přijel. Věděla jsem to. Všichni tvrdí, že vám ani zbla nezáleží na tom, co se děje v Horním Biddletonu, ale já věděla, že to není pravda. Vždyť jste se tady narodil, nemám pravdu?“

„Měl jsem tu čest, ano,“ odtušil suše Gideon.

„Takže vás ke zdejšímu kraji jistě vážou pevná pouta. Vaše kořeny provždy patří sem, i když jste se rozhodl žít na jiném panství. Takže si nepochybně uvědomujete svou odpovědnost a povinnost vůči tomu kraji.“

„Slečno Pomeroyová –“

„Nedovedl jste se otočit zády k místu, kde jste vyrostl. Jste vikomt a jednou budete hrabě. Znáte význam závazků a –“

„*Slečno Pomeroyová.*“ Gideon zdvihl ruku, aby ji umlčel, a dost ho překvapilo, že to zapůsobilo. „Musíme si v tom smyslu něco vyjasnit, slečno Pomeroyová. Osud Horního Biddletonu mi nijak přehnaně na srdci neleží. Jde hlavně o to, že místní pozemky, které patří mé rodině, stále slušně vynášejí. Jakmile by se to změnilo, obratem ruky bych je prodal, na to můžete vzít jed.“

„Ale obživa většiny lidí v této oblasti je na vás tak či onak závislá. Patří vám tady největší část půdy, takže na vás závisí ekonomická stabilita kraje. To si zajisté uvědomujete.“

„Můj zájem o Horní Biddleton je finanční, a nikoli citový.“

Harriet to na okamžik zarazilo, ale rychle se zase vzpamatovala. „Děláte si ze mě legraci, mylordě. Ovšemže vám osud naší vsi leží

na srdci. Proč byste se jinak namáhal přijet, když jsem vám napsala? To je důkaz, že vám na zdejší kraji záleží.“

„Jsem tady z pouhopouhé zvědavosti, slečno Pomeroyová. Váš dopis nebyl ničím menším než královským rozkazem. Nejsem zvyklý, aby si mě zvala na kobereček mladá děvčata, která vůbec neznám, a pak mi kázala o mých povinnostech a závazcích. Musím přiznat, že to vzbudilo můj zájem, a chtěl jsem zjistit, kdo si taková práva osobuje.“

„Ach.“ Harriet se ve tváři zjevil obezřetný výraz. Očividně se teprve teď dovtípila, že Gideon nikterak nenadchlo, jak zařídila, aby se s ní sešel. Pokusila se o nesmělý úsměv. „Promiňte mi to, mylorde. Byl snad tón mého dopisu trochu moc kategorický?“

„To je dost mírně řečeno, slečno Pomeroyová.“

Zakousla se do spodního rtu a napjatě ho pozorovala. „Musím připustit, že mám trochu sklon být, řekněme, příliš otevřená.“

„Lepší slovo by bylo *náročná*. Nebo ještě lépe *panovačná*. Dokonce přímo *despotická*.“

Harriet si povzdychla. „To bude asi důsledek toho, že na mě neustále leží rozhodování. Tatínek byl v mnoha ohledech báječný člověk, víc než praktické záležitosti každodenního života mu ale byly bližší náboženské problémy jeho farníků. Teta Effie je sice drahoušek, ale neumí nic zařídit, protože ji k tomu nevychovali. A sestra teprve vyšla ze školy a moc zkušeností zatím nemá.“

„Takže jste se vedení domácnosti už dávno ujala vy, a jste tudíž zvyklá velet a vydávat rozkazy i v jiných ohledech,“ uzavřel za ni Gideon. „Tohle jste měla na mysli, slečno Pomeroyová?“

Usmála se, očividně potěšená jeho chápavostí. „Přesně tak. Vidím, že jste to pochopil. Určitě je vám jasné, že v dané situaci musí někdo přijmout rozhodnutí a zvolit správný směr.“

„Jako na lodi?“ Gideon potlačil prchavé pousmání nad představou Harriet Pomeroyové na velitelském můstku lodi Jeho Veličenstva. Usoudil, že v námořnické uniformě by vypadala docela poutavě. Podle toho, čeho si zatím stačil všimnout, by její pozadí s kalhotami provedlo náramně zajímavé věci.

„Ano, jako na lodi,“ přitakala Harriet. „Zkrátka ten někdo, na koho v téhle domácnosti pravidelně zbude rozhodnutí, jsem obvykle já.“

„Aha.“

„Tak to bychom měli. Silně pochybuji, že jste se trmácel takovou dálku z vašich statků na severu, jen abyste ukojil svou zvědavost

ohledně ženské, která vám napsala poněkud neomalený dopis. Není vám lhostejné, co se v Horním Biddletonu děje. Přiznejte to.“

Gideon pokrčil rameny a zastrčil dopis zpátky do kapsy. „Nebudu se o tom s vámi přít, slečno Pomeroyová. Jednou jsem tady, takže se do toho můžeme dát. Snad byste mi mohla laskavě vysvětlit, co má být ta *temná hrozba*, na kterou jste v dopise učinila nárážku, a proč je nezbytné řešit ji *nanejvýš diskrétně*.“

Harriet se truchlivě ušklíbla. „Ach já. Takže kromě toho, že jsem byla panovačná, jsem se navíc vyjádřila poněkud tajuplně, je to tak? Můj dopis vám asi připadal jako vystřižený z gotického románu paní Radcliffové.“

„Ano, slečno Pomeroyová, připadal.“ Gideon neviděl důvod, proč by se měl zmiňovat o tom, že dopis četl několikrát. Così v té duchaplné žádosti o pomoc a v živém, třebaže poněkud dramatickém stylu v něm probudilo zvědavost a touhu setkat se s pisatelkou osobně.

„Víte, pane, chtěla jsem mít jistotu, že mi věnujete plnou pozornost.“

„Ujišťuji vás, že ji máte.“

Harriet se znovu nahnula dopředu a věčně před sebe položila ruce s propletenými prsty. „Mám-li mluvit zcela otevřeně, mylord, docela nedávno jsem zjistila, že se Horní Biddleton podle všeho stal místem schůzek tlupy nebezpečných zlodějů a hrdlořezů.“

Gideonovo pobavení se v mžiku vypařilo. Náhle ho napadlo, jestli před sebou nemá šílence. „Snad byste mi to tvrzení mohla trochu víc vysvětlit, slečno Pomeroyová.“

„Jde o jeskyně, mylord. Určitě si vzpomínáte, že v útesech na pobřeží je velká spousta dutin. Jsou přece přímo pod vašimi pozemky.“ Netrpělivě máchla rukou k otevřeným dveřím, ve směru, kde se pod farou tyčila holá skaliska, střežící krajinu kolem pobřeží. „Ti darebáci používají jednu z těch jeskyní nad pláží.“

„Docela dobře si na ty jeskyně vzpomínám. Z ekonomického hlediska pro nás neměly význam. Moje rodina nikdy nebránila těm, kteří v nich chtěli pátrat po zkamenělinách nebo jiných kuriozitách.“ Gideon svažl obočí. „Chcete říct, že je někdo používá k nezákonným rejdům?“

„Přesně tak, mylord. Zjistila jsem to před několika týdny, když jsem chtěla prozkoumat nový průchod mezi útesy.“ V Harrietiných očích zaplálo nadšení. „A právě v tom průchodu se mi podařilo

nesmírně slibný objev, pane. Nádherná stehenní kost, mimo jiné –“ Zprudka se zarazila.

„Stalo se něco?“

„Ne, ne, ovšemže ne.“ Harriet nakrčila nos v sebezlehčujícím úšklebku. „Promiňte, mylorde. Zase odbočuji. Mám k tomu sklon, jakmile se stočí řeč na zkameněliny. Vás určitě moje výzkumy nezajímají. Vraťme se k tomu, že se ty jeskyně používají k nekalým rejdům.“

„Pokračujte prosím,“ zamumlal Gideon. „Je to čím dál zajímavější.“

„Ano, no, jak už jsem řekla, onehdy jsem právě zkoumala nový průchod a –“

„Není to trochu nebezpečný koníček, slečno Pomeroyová? Už se stalo, že lidé v těch jeskyních bloudili i několik dní. A někteří tam dokonce zahynuli.“

„Já jsem ale velice opatrná, ujišťuji vás. Mám s sebou lampu a cestu si značím. Otec mě naučil, jak se správně postupuje při výzkumech. No, a nedávno jsem takhle narazila na naprosto úžasnou jeskyni. Je velická jako salon a plná velice slibných útvarů.“ Harriet přimhouřila oči. „Jenže kromě toho byla plná ještě něčeho jiného, co bych nazvala nekalé získaným lupem.“

„Lupem?“

„No přece lup, kořist, úlovek. Určitě víte, co mám na mysli, pane. Kradené věci.“

„Aha, lup. Ano, ovšem.“ Gideonovi už bylo úplně jedno, jestli je ta dáma blázen. Tak fascinující ženu dosud nepoznal. „A co to bylo za lup, slečno Pomeroyová?“

Zamyšleně svraštila obočí. „Počkejte. Bylo tam několik nádherných stříbrných podnosů. Pak jemně tepané zlaté svícny. Nějaké šperky. Měla jsem dojem, že to všechno je prvotřídní kvality. Hned mě napadlo, že to z Horního Biddletonu asi nebude.“

„Jak to?“

„V našem kraji sice najdete jeden nebo dva domy, které se takovými věcmi pyšní, to jistě, ale kdyby odtud zmizel jediný předmět toho druhu, ihned by se to rozkřiklo. A já jsem se nic podobného nedoslechla.“

„Aha.“

„Mám podezření, že tam ty věci přinášejí v noci a nechávají je tam ležet, dokud po nich majitelé nepřestanou pátrat. Slyšela jsem, že

londýnští policisté často zloděje polapí, právě když se kradené zboží pokoušejí prodat.“

„Jste opravdu skvěle informovaná.“

„Ano. Je zřejmé, že někteří zvlášť mazaný darebáci přišli na nápad uschovat kradené věci v mých jeskyních, dokud neustane povyk a shon. Potom je asi odvázejí do Bathu a prodávají klenotníkům nebo vetešníkům.“

„Slečno Pomeroyová,“ teprve teď Gideona napadlo, že se v jeskyních možná skutečně děje něco nekalého, „smím se zeptat, proč jste tu věc nenahlásila mému správci a místnímu soudci?“

„Náš smírčí soudce je už hodně starý pán, pane. S takovou situací by si zaručeně poradit nedokázal. A smím-li být upřímná, k vašemu novému správci, panu Craneovi, zrovna moc velkou důvěru nemám.“ Sešpulila rty. „Nerada to říkám, mylorde, ale je docela možné, že o té bandě ví a staví se slepým k jejímu řádění.“

Gideon zúžil oči. „To je velice vážné obvinění, slečno Pomeroyová.“

„Ano, já vím. Ale já tomu člověku prostě nevěřím. Vůbec nechápu, jak jste ho mohl zaměstnat.“

„Přihlásil se jako první, když se to místo uvolnilo,“ odbyl to Gideon stručně. „A měl vynikající doporučení.“

„No prosím, ale ať je to, jak chce, stejně se mi ten člověk nelíbí. Ale vraťme se k faktům. Byla jsem minimálně dvakrát svědkem toho, jak se několik mužů pozdě v noci kradlo do jeskyní. Dovnitř šli s balíky, ale když se pak vrátili na pláž, měli prázdné ruce.“

„Pozdě v noci?“

„Lépe řečeno po půlnoci. Pochopitelně jen za odlivu. Když je příliv, jsou jeskyně nepřístupné.“

Gideon o tom chvíli uvažoval a hluboce ho to zneklidnilo. Představa, jak slečna Pomeroyová běhá uprostřed noci venku bez ochrany, mu byla silně proti mysli. Zvlášť jestli se ve svých dohadech o tom, co se v jeskyních děje, nemýlí. Ta dáma očividně nemá řádný dohled.

„Co jste u všech rohatých dělala v noci na pláži, slečno Pomeroyová?“

„Hlíkala jsem, co jiného? Z oken mé ložnice je vidět velký kus pláže. Když jsem ve své jeskyni objevila ty kradené věci, začala jsem držet pravidelné noční hlídky. Pak jsem jednou uviděla na pláži světla, začala jsem mít podezření a šla se tam podívat.“

„Vy jste vážně opustila bezpečí domova a pozdě v noci se vydala po stopách lidí, které jste považovala za zloděje?“ užasl Gideon.

Šlehla po něm netrpělivým pohledem. „Jak jinak bych zjistila, oč jde?“

„Víte vaše teta o tom, co v noci provádíte?“ pokračoval Gideon stroze ve výslechu.

„Ovšemže ne. Bála by se, kdyby věděla, že se v okolí potloukají zločinci. Víte, ona si kvůli všemu dělá velké starosti.“

„To není jediná. Docela dobře její pocity chápu.“

Harriet se tvářila, že neslyší. „Každopádně toho teď má beztak nad hlavu. Slíbila jsem, že zařídím, aby moje sestra Felicity mohla strávit společenskou sezonu v Londýně, víte, a teta Effie na tom teď pracuje.“

Gideon vytáhl obočí. „Vy chcete sestře financovat sezonu? Sama?“

Harriet si povzdychla. „Je jasné, že sama to nedokážu. Důchod po otci nestačí ani na běžné výdaje. Občas ho musím doplnit prodejem zkamenělin, ale na sezonu pro Felicity by to nestačilo. Ale mám plán.“

„A víte, že mě to ani nepřekvapuje?“

Nadšeně se rozzářila. „Doufám, že se mi podaří přemluvit tetu Adelaide, aby nám pomohla, když její skrblický manžel dostal, co si zasloužil. Naškudlil velké jmění, ale do hrobu si ho nakonec nevzal, ačkoli v to zřejmě doufal. A brzy všechno připadne tetě Adelaide.“

„Tak je to tedy. A vy doufáte, že vaší sestře bude financovat sezonu?“

Harriet se zachichotala, očividně spokojená se svým plánem. „Podaří-li se nám dostat Felicity do Londýna, jsem si jistá, že ji dokážeme provdat. Moje sestra není ani trochu jako já. Je přímo oslnivě krásná. Pánové jí budou padat k nohám a budou se předhánět se žádostmi o její ruku. Ale aby se to stalo, musím ji dostat do Londýna. Víte, jak to chodí.“

„Vím.“

„Ano, ovšem.“ Harriet nasadila vychytralý výraz. „Budeme Felicity předvádět jako zralé ovoce a doufat, že je nějaký úslušný pán utrhne ze stromu.“

Gideon zaťal zuby, protože se mu až příliš barvitě vybavila jeho vlastní krátká zkušenost s londýnskou sezonou. „Vím velmi dobře, jak ten systém funguje, slečno Pomeroyová.“

Harriet zrůžověla. „Ano, to si dovedu představit, mylord. Tak se tedy vraťme k těm jeskyním.“

„Povězte, slečno Pomeroyová, mluvila jste o svém nálezu ještě s někým?“

„Ne. Panu Craneovi jsem důvěřovat nemohla a všem ostatním jsem se s tím bála svěřit. Bylo mi totiž jasné, že každý, komu se o tom zmíním, bude ve vší nevinosti považovat za svou povinnost ohlásit to panu Craneovi. A pak by třeba ty doličné předměty zmizely. A abych byla úplně upřímná, nestojím o to, aby se mi v té jeskyni potloukal někdo další.“

„Hmmm.“ Gideon se na ni dlouho mlčky díval a přemýšlel o tom, co mu právě řekla. Nebylo sporu, že Harriet Pomeroyová mluví vážně. Nemohl nad ní mávnout rukou a dívat se na ni jako na blázna nebo na zábavnou výstřední osobu. „Jste přesvědčena, že jste v té jeskyni viděla kradené věci, je to tak?“

„Jsem si tím naprosto jistá.“ Harriet zdvihla bradu. „Je pro mě nesmírně důležité, abyste něco bezodkladně podnikl, pane, a ty darebáky odtamtud vyhnal. Musím trvat na tom, abyste si s tím co nejvíc pospíšil. Je to vaše povinnost.“

Gideon jí odpověděl velmi mírným hlasem. Ti, kdo ho znali, se obvykle utíkali schovat, kdykoli toho tónu užil. „Vy na tom trváte, slečno Pomeroyová?“

„Bohužel musím.“ Harriet jako by si výhrůžky v jeho hlase vůbec nepovšimla. „Ti lotři mi tam překázejí, pochopte.“

Gideon už zase nechápal, oč jde. „Překázejí vám? Tomu nerozumím.“

Zpražila ho netrpělivým pohledem. „Překázejí mi ve výzkumech, pane. Nemohu se dočkat, kdy budu moci v té jeskyni začít pátrat po zkamenělinách, ale zatím jsem si netroufla, dokud jsou ti zloději na svobodě. Je totiž možné, že když tam začnu pracovat s dlátem a kladívkem, všimnou si, že tam někdo byl.“

„Pane na nebi!“ Gideon pustil z hlavy rozladění nad tím, že odmítla vzít na vědomí, jak se mu její poroučení zajídá. Její neuvážené jednání je teď přednější. „Jestli je pravda jenom polovina z toho, co mi tady vykládáte, nesmíte ani pomyslet, že byste se k té jeskyni v dohledné době přiblížila, slečno Pomeroyová.“

„Ach, ale ve dne je to úplně bezpečné. Zloději tam chodí jenom v noci. A teď k tomu, jak tu tlupu zločinců polapit. Mám plán, který

vás určitě zaujme. Bezpochyby máte nějaké vlastní nápady, to je samozřejmé, ale nejlepší bude, když se do toho pustíme společně.“

„Vy jste mě asi dobře neslyšela, slečno Pomeroyová.“ Gideon vstal a postoupil o krok kupředu, takže se teď tyčil nad psacím stolem.

Oběma rukama se opřel o mahagonovou desku a nahnul se k Harriet způsobem, který považoval za velmi zastrašující. Harriet nezbylo než se mu dívat přímo do divoce zjizveného obličeje. Oči se jí rozšířily údivem nad tou nečekanou taktikou, nezdálo se však, že by se nějak zvlášť polekala.

„Slyšela jsem vás, mylordé.“ Začala se odtahovat.

Gideon ten nepatrný pokus o ústup zarazil tím, že vztáhl ruku a položil jí hranu dlaně pod bradu. Projel jím pocit náhlé rozkoše, když ucítil, jak hladkou a měkkou má pleť. Drobné kosti její čelisti na jeho velké dlani působily křehce.

„Aby bylo mezi námi jasno,“ zavrčel a nenamáhal se nasazovat zdvořilý tón. Harriet Pomeroyová by si toho stejně nevšimla. „Vy se k těm útesům ani nepřiblížíte, dokud celou záležitost nepromýšlím a nesestavím plán akce. Je vám to jasné, slečno Pomeroyová?“

Harriet otevřela ústa, jak Gideon očekával, k protestu. Než se však zmohla na slovo, ozvalo se ode dveří strašlivé zaječení. Harriet vyskočila a otočila se ke dveřím. Gideon sledoval směr jejího pohledu.

„Paní Stoneová,“ konstatovala Harriet otráveným hlasem.

„Bože na nebesích, to je von, to je *Netvor z Blackthorne Hall*.“ Paní Stoneová se třesoucí se rukou popadla za hrdlo a s odporem a hrůzou třesla oči na Gideona. „Tak ste se vrátil, vy chlípnej vrahu? Vy se vodvažujete šahat na další čistou dámu? *Utíkejte, slečno Harriet, utíkejte, jestli je vám život milej!*“

Gideon se rozlítl. Pustil Harriet a odhodlaně pokročil k hospodyně. „Mlč, ty stará ježibabo!“

„Ne, nedotýkejte se mě,“ zavřeštěla paní Stoneová. „Nepřibližujte se ke mně, nestvůro jedna! *Aaaach*.“ Obrátila oči v sloup a ztěžka se zhroutila v mdlobách na podlahu.

Gideon se na ni znechuceně díval. Pak se ohlédl přes rameno, aby zjistil, co tomu říká Harriet. Zmateně se dívala na bezvládné tělo hospodyně a pak vydechla:

„Dobré nebe!“

„Tak teď víte, proč trávím tak málo času v Horním Biddletonu, slečno Pomeroyová,“ prohodil ponuře Gideon. „V těchto končinách

mě ve velké úctě nechovají. Pár takových, jako je paní Stoneová, by mě ze všeho nejraději vidělo v hrobě.“

„Bože, ta ženská mě usouží.“ Harriet vstala, přikročila k paní Stoneové a poklekla vedle ní. „Obyčejně mívá někde u sebe čichací sůl. A, tady je.“

Z objemné kapsy na šedivých šatech omdlelé hospodyně vytáhla nevelkou lahvičku. Než ji však přistrčila omdlelé ženě pod nos, vzhledla ke Gideonovi. „Asi by bylo lepší, kdyby vás nad sebou neviděla stát, až přijde k sobě. Právě pohled na vás byl tentokrát zřejmě příčinou mdloby.“

Gideon na hospodyně nevlídně pohlédl. „To máte bezpochyby pravdu. Raději se rozloučím, slečno Pomeroyová. Ale než odjedu, zopakuji vám, co jsem říkal, než nás vyrušila. Nepřiblížíte se k jeskyním, dokud tu záležitost se zloději nedám do pořádku. Je to dost jasné?“

„Ale ano,“ odvětila Harriet netrpělivě. „Jasně to je, ale ani trochu praktické. Musím tam s vámi zajít a ukázat vám jeskyni, kde je ukrytý ten lup. Je nanejvýš nepravděpodobné, že ji dokážete najít sám. Dokonce si myslím, že byste tam mohl bloudit roky a nenarazit na ni. Já sama jsem ji objevila teprve nedávno.“

„Slečno Pomeroyová –“

Zahlédla v jeho žlutohnědých očích odhodlaný záblesk a vyloudila co nejpodmanivější úsměv, aby ho zahнала. Připomněla si, jak byla zvyklá jednat s otcem. A uvědomila si při tom, jak dávno je to, co měla naposledy co dělat s mužem v domě. Muži dovedou být tak umínění, pomyslela si. A tenhle, jak je vidět, bude v tom směru ještě mnohem horší než většina ostatních.

„Buďte rozumný, pane,“ spustila proto chlácholivě. „Ve dne je na pláži úplně bezpečno. Zloději se tam objevují výhradně pozdě v noci a jenom dvakrát měsíčně. Kvůli přílivu, chápete? Takže když vám zítra ukážu tu jeskyni, nebudu ani trochu riskovat.“

„Můžete mi nakreslit mapu,“ odbyl ji Gideon úsečně.

Ten chlap začínal jít Harriet na nervy. Vážně si myslí, že mu ponechá něco tak důležitého? podivila se v duchu. Vždyť jsou v sázce její vzácné zkameněliny.

„Já sice dovedu docela slušně kreslit, bohužel ale nemám ani nejmenší smysl pro orientaci,“ namítla hbitě. „Víte co, mám nápad. Zítra ráno se půjdu jako obvykle projít po pláži. Můžete si to zařídit, abyste tam v tu dobu byl taky, vidíte?“

„O to teď nejde.“

„Potkáme se jakoby náhodou, takže každý, kdo nás uvidí, usoudí, že jsme se potkali čirou náhodou. Ukážu vám průchod mezi útesy, který vede k jeskyni používané zloději. A pak si prodebatujeme, jakým způsobem je chytíme. Ale teď už mě, prosím vás, omluvte, musím se postarat o paní Stoneovou.“

„Zatracená ženská.“ Gideon stáhl černé obočí a hněvivě se zaškaredil. „Možná že jste zvyklá komandovat všechny kolem sebe, ale se mnou byste to raději zkoušet neměla.“

V té chvíli paní Stoneová jako na zavolanou zaúpěla. „Aaach. Ach, drahé nebe. Mně je tak zle.“ Víčka se jí trhaně zachvěla.

Harriet jí přidržela u nosu lahvičku s čichací solí a druhou rukou ukazovala vikomtovi ke dveřím. „Prosím, odejděte, mylord,“ vyzvala ho přes rameno. „Musím na tom trvat. Paní Stoneová určitě dostane hysterický záchvat, když otevře oči a uvidí vás. Sejdeme se na pláži zítra dopoledne kolem desáté. Jedině tak zjistíte, kde ta jeskyně je. Musíte mi věřit.“

Gideon váhal a bylo na něm znát, jak je mu proti srsti, že se má sklonit před nevyhnutelným. Přimhouřená víčka zpola zakryla lesk žlutohnědých očí. „Tak dobře. Zítra dopoledne v deset na pláži. Ale tím vaše účast na té záležitosti skončí, slečno Pomeroyová. Vyjádřil jsem se srozumitelně?“

„Naprosto srozumitelně, mylord.“

Zkoumavý pohled, který na ni úkosem vrhl, byl plný podezření. Asi ho ten její chlácholivý úsměv tak docela nepřesvědčil, napadlo Harriet. Rázně vydupal kolem ní z pracovny do předsíně.

„Hezký den, slečno Pomeroyová.“ Narazil si klobouk pevně na hlavu.

„Hezký den, mylord,“ zavolala za ním. „A děkuji vám, že jste za mnou přijel, hned jak jste dostal můj dopis. Opravdu velice si vážím vaší pomoci v této věci. Myslím, že to určitě zvládnete velmi dobře.“

„Moc mě těší, že jste ve mně našla vhodného kandidáta na místo, které byste nejraději zastávala sama,“ zavrčel. „Uvidíme, jak budete uznalá, až svůj úkol splním a přijdu si pro odměnu.“

Ten jedovatý sarkasmus Harriet trochu znepokojil. Sledovala Gideona pohledem, když vycházel ven na březnové sluníčko, ale on se už neotočil.

Povšimla si, že venku čeká obrovský kaštanový hřebec. Bylo to vskutku mohutné stvoření, ne nepodobné svému pánu, s obrovskými kopyty, mocnými svaly a zatvrzelou křivkou nosu. Ani v nejmenším nebyl jemný nebo elegantní, zato byl dost velký a zatvrzelý, aby dokázal nést do bitvy dávného rytíře v brnění.

Harriet naslouchala, jak vikomt odjíždí podél útesů, a ještě dlouho nehybně klečela vedle omdlelé hospodyně. Místnost znovu získala na prostornosti. Dokud tam stál St. Justin, bylo uvnitř dost těsno.

Harriet si polekaně uvědomila, že se jí St. Justinovy zjizvené a divoké rysy vpálily do mysli. Takového muže dosud nepotkala.

Byl neuvěřitelně obrovský. Stejně jako jeho kůň. Byl vysoký a statný, měl široká ramena a svalnatá stehna. Ruce i chodidla měl obrovské. Harriet zauvažovala, jestli ševci a rukavičkáři žádají po St. Justinovi příplatky za dodatečný materiál na každý pár rukavic či bot.

St. Justin, kterého odhadovala zhruba na pětatřicet, působil velmi tvrdě, silně a snad i krutě.

Jeho obličej Harriet připomněl nádherného lva, kterého viděla před třemi lety ve zvěřinci pana Petershama. I jeho oči jí tu lítou šelmu připomínaly. Jsou to překrásné oči, říkala si v duchu, zlatohnědé, podmanivě vnímavé a chladně inteligentní.

K podobě se lvem přispívaly St. Justinovy jako uhel černé vlasy, široké lícní kosti, výrazný nos a energická brada. Jizva ještě podtrhovala dojem silné dravé šelmy, které není cizí násilí.

Harriet uvažovala, kde asi St. Justin přišel k tak ošklivé jizvě, která mu přetínala čelist. Vypadala staře, takže tu strašlivou ránu bezpochyby utřil před mnoha lety. Měl štěstí, že nepřišel o oko.

Paní Stoneová se pohnula a zaúpěla. Harriet se přinutila obrátit pozornost k problému, který byl nejbliž. Zamávala ženě pod nosem lahvičkou. „Slyšíte mě, paní Stoneová?“

„Cože? Ano. Ano, slyším vás.“ Paní Stoneová otevřela oči a zadívala se Harriet do tváře. Pak se nešťastně zachmuřila. „Co propána – ach, muj bože. Už si vzpomínám. *Byl tady von*, že jo? Nezdálo se mi to. Byl tady Netvor. Z masa a kostí.“

„Uklidněte se, paní Stoneová. Už vypadl.“

Paní Stoneová se znovu vylekala a vytřeštila oči. Popadla Harriet za paži a kostnatými prsty ji křečovitě uchopila za zápěstí. „Ste v pořádku, slečno Harriet? Ten pekelnej pes na vás šahal. Já ho viděla, jak se nad vás nahejbá jako nákej vobrovskej had.“

Harriet potlačila hněv. „Není nejmenší důvod k obavám, paní Stoneová. Jenom mě na chvíličku vzal za bradu.“

„Pámbu s náma a zlý pryč.“ Paní Stoneová opět omdlela.

Vtom Harriet uslyšela na zápraží zvuk kroků a za okamžik se rozletěly dveře, které za sebou vikomt při odchodu rázně zabouchl, a v nich se objevila Eufémie Pomeroyová s Harrietinou sestrou Felicity, půvabně vyfoukanou větrem.

Celý Horní Biddleton právem uznával Felicity jako náramnou krasavici. Kromě neobyčejné krásy měla navíc přirozenou eleganci a šarm, které nezdolaly ani stísněné finanční poměry, v nichž byly sestry Pomeroyovy nuceny žít.

Ve vycházkových zelenobíle pruhovaných šatech s volány vypadala kouzelně. Její půvabný zevnějšek doplňovala tmavozelená, kožešinkou lemovaná pelerína a klobouk se zeleným pérem. Měla světlé zelené oči a zlaté vlasy, které zdědila po matce. Stříh šatů podtrhoval jiné, rovněž po matce zděděné aktivum, nádherně plné poprsí.

Eufémie Pomeroyová Ashcombanková vešla jako první a stáhla si rukavice. Ovdověla krátce před smrtí svého bratra, reverenda Pomeroye, a zakrátko nato se objevila na prahu svých neteří. Táhllo jí na padesát a v mládí bývala rovněž uznávanou kráskou. Harriet ji považovala za velmi atraktivní i nyní.

Když teta Effie odložila klobouk, objevily se stříbrem prokvetlé, kdysi tmavé vlasy. Její oči měly podobně jako Harrietiny tyrkysovou barvu, která byla charakteristická pro pomeroyovskou stranu rodiny.

Effie se při pohledu na omdlelou hospodyni polekala. „Proboha, už zase.“

Když Felicity, která šla tetě v patách, zavřela dveře, její pohled padl týmž směrem. „Dobré nebe! Další hysterický záchvat. Co jej propána způsobilo tentokrát? Doufám aspoň, že něco zajímavějšího než minule. Onehdy ji tuším porazilo sdělení, že nejstarší dcera lady Barkerové uhnala bohatého obchodníka.“

„Inu, je to přece jen pouhý kramář,“ připomněla jí teta Effie. „Víš velice dobře, jak paní Stoneové leží na srdci, aby si každý zachoval postavení, jaké mu rodem náleží.“

Annabelle Barkerová pochází z velmi dobré rodiny, takže nemůžeš paní Stoneové zazlívat její přesvědčení, že se Annabelle mohla provdat lépe.“

„Annabelle se náhodou provdala moc dobře, jestli chceš něco vědět,“ prohlásila Felicity se svým obvyklým pragmatismem. „Její manžel se v ní vidí a poskytuje jí neomezenou apanáž. Žijí v Londýně v překrásném domě, mají dva kočáry a bůhvíkolik sluhů. Annabelle si žije jako v ráji.“

Harriet se zazubila a přidržela znovu paní Stoneové u nosu čichací sůl. „A kromě toho jsem slyšela, že Annabelle je do toho svého bohatého kramáře bláznivě zamilovaná. Souhlasím s tebou, Felicity. Vůbec nedopadla špatně. Ale nečekej, že s tebou teta Effie nebo naše paní Stoneová budou souhlasit.“

„Z toho svazku nic dobrého nevzejde,“ prorokovala teta Effie. „Není správné nechat mladou dívku, aby šla za hlasem svého srdce. Zvláště když tím klesne na společenském žebříčku.“

„To jsi nám říkala už mockrát, teto Effie.“ Felicity obrátila pohled k paní Stoneové. „A co se vlastně stalo tentokrát?“

Než se Harriet zmohla na odpověď, paní Stoneová zamrkala a s námahou se posadila. „Netvor z Blackthorne Hall je zase tady,“ zabědovala.

„Nebesa!“ užasla teta Effie. „O čem to pro všechny svaté mluví?“

„Démon se vrátil na místo činu,“ pokračovala paní Stoneová.

„A kdopak je ten Netvor z Blackthorne Hall?“ vyzvídala Felicity.

„St. Justin,“ hořekovala paní Stoneová. „Jak se vodvažuje? Jak se sem vodvažuje vrátit? Jak se vopovažuje vyhrožovat slečnu Harriet?“

Felicity pohlédla na Harriet a oči měla doširoka otevřené samou zvědavostí. „Dobré nebe. Vikomt St. Justin byl u nás?“

„Ano, byl,“ přiznala Harriet.

Tetě Effii spadla brada. „Vikomt byl u nás? Přímo v tomhle domě?“

„Správně,“ potvrdila Harriet. „Poslyš, teto Effie, co kdybyste ty a Felicity na chvílku ovládly svůj údiv, abychom mohly paní Stoneovou postavit na nohy?“

„Tomu odmítám uvěřit, Harriet,“ prohlásila teta Effie zděšeně. „Chceš mi tvrdit, že k nám přišel na návštěvu největší majitel pozemků v tomto kraji a navíc vikomt, který bude co nevidět

hrabětem, a tys ho přijala v tomhle oděvu? Ve špinavé staré zástěře a těch příšerných šatech, které jsi měla dát už dávno přebarvit?“

„On jenom jel náhodou kolem,“ vysvětlovala Harriet a snažila se, aby to znělo ledabyle.

„Náhodou jel kolem?“ Felicity se rozesmála na celé kolo. „Vážně, Harriet, vikomti atakdále nikdy ‚nejezdí jen tak kolem‘ naší chalupy.“

„Jak to, že ne?“ ohradila se Harriet nedůtklivě. „Blackthorne Hall je jeho domov a sem k nám to odtamtud není tak daleko.“

„Za celých pět let, co tady bydlíme, se vikomt St. Justin v Horním Biddletonu vůbec neukázal, natož aby někdy projel kolem našeho domu. Vždyť přece tatínek říkal, že se samotným hrabětem, St. Justinovým otcem, mluvil jen jednou, když obdržel místo pastora ve zdejší farnosti.“

„Musíš věřit mému slovu, Felicity. St. Justin byl skutečně tady a byla to obyčejná společenská návštěva,“ prohlásila Harriet pevně. „Mně návštěva na rodinných pozemcích připadá naprosto přirozená.“

„Ve vesnici se ale povídá, že St. Justin do Horního Biddletonu nikdy nejezdí. Prý to tady nemůže ani vidět.“ Teta Effie se začala ovívat dlaní. „Nebesa, teď je i mně trochu mdlo. Vikomt v našem domku, jen považte!“

„Já bych z toho na vašem místě tak unesená nebyla, paní Ashcombová.“ Paní Stoneová vrhla na Effii temný a výmluvný pohled. „Šahal na slečnu Harriet. Já to viděla. Eštěže sem do pracovny přišla akorát včas, chválabohu.“

„Včas na co?“ vyzvídala Felicity s náramným zájmem.

„Vo to se nestarejte, slečno Felicity. Na to ste eště moc mladá. Ale gratulujte si, že nebylo pozdě.“

„Pozdě na co?“ nedala se odbýt Felicity.

Harriet si povzdychla.

Teta Effie se na ni zakabonila. „Co se vlastně stalo, Harriet, drahoušku? Snad nám nedošel čaj? Nenastala žádná taková pohroma, vid', že ne?“

„Ne, čaj nám nedošel, ale mě vůbec nenapadlo, abych mu ho nabídla,“ přiznala Harriet.

„Ty jsi mu nenabídla čaj? Vikomt přijde na návštěvu a tebe nenapadne podat mu občerstvení?“ Na tváři tety Effie se zjevila nelíčená hrůza. „Co si s tebou jenom počnu, Harriet? Vždyť ty nemáš ani špetku vychování.“

„Já chci vědět, co se tady stalo,“ skočila jí Felicity hbitě do řeči. „Co mají znamenat ty řeči, že na tebe sahal, Harriet?“

„Nic se nestalo a vůbec nic mi nehrozilo,“ odsekla Harriet. „Ten člověk na mě nesahal.“ Opožděně si vybavila svou bradu na hraně vikomtovy obrovité dlaně a varovný a ponurý výraz jeho žlutohnědých očí. „No, možná se mě dotkl, ale jenom krátce. Nebylo to nic, o čem by bylo třeba mluvit, ujišťuji tě.“

„Harriet.“ Felicity to očividně fascinovalo. „Musíš nám povědět úplně všechno.“

Odpověděla jí však paní Stoneová. „Byl drzej jako pekelník.“ Její upracované ruce se spínaly v záhybech zástěry a v očích jí plálo spravedlivé rozhořčení. „Myslí, že mu projde úplně všechno. Ten Netvor nemá ani kapku studu.“ Popotáhla.

Harriet se na ni zamračila. „Prosím vás, paní Stoneová, nezačínajte plakat.“

„Vodpuste, slečno Harriet.“ Paní Stoneová opět maličko popotáhla a okrajem zástěry si utřela oči. „To jen, že jak sem ho po tolika letech uviděla, vybavily se mi všechny ty hrozný vzpomínky.“

„Jaké vzpomínky?“ vyzvíдалa Felicity zvědavě.

„Vzpomínky na mojí krásnou slečinku Deirdre.“ Paní Stoneová si otírala oči.

„Kdo to byl?“ otázala se teta Effie. „Vaše dcera?“

Paní Stoneová polykala slzy. „Ne, vona nebyla moje příbuzná. Na to byla moc urozená, aby se mnou byla spřízněná. Vona byla jediná dcera reverenda Rushtona a já se vo ní starala.“

„Rushton,“ opakovala zamyšleně teta Effie. „No ovšem. Předešlý pastor v této farnosti. Ten, po němž nastoupil můj drahý bratr.“

Paní Stoneová přikývla. Její úzké rty se zachvěly. „Slečna Deirdre byla to jediný, co reverendovi zbylo, když umřela její hodná maminka. Slečna Deirdre nám do domu přinesla radost. Byla jako sluníčko, to mi věřte. Ale pak jí ten Netvor přivedl do záhuby.“

„Netvor?“ Felicity se tvářila úplně stejně, jako když četla některý ze svých zamilovaných gotických románů. „To myslíte vikomta St. Justina? Ten Deirdre Rushtonovou přivedl do záhuby? A jak?“

„Ten chlípněj netvor,“ zamumlala paní Stoneová a opět si otřela oči.

„Pane na nebi!“ užasla teta Effie. „Vikomt to děvče zkazil? Poslyšte, paní Stoneová, tomu člověk může jen stěží uvěřit. Ten

člověk je koneckonců džentlmen a dědic hraběcího titulu. A ona byla dcera pastora.“

„Von teda žádnéj džentlmen neni,“ oponovala jí paní Stoneová urputně.

Harriet ztratila trpělivost a obrátila se k hospodyni, která ji čím dál víc popouzela. „Víte co, paní Stoneová, myslím, že toho rozruchu bylo na jeden den až dost. Můžete se vrátit do kuchyně.“

Vodnaté oči paní Stoneové se naplnily úzkostí. „Ale je to pravda, slečno Harriet. Ten chlap mojí slečinku Deirdre zabil tak jistě, jako dyby kohoutek vod tý pistole zmáčk sám.“

„*Pistole?*“ Harriet na ni vytřeštila oči.

V místnosti se rozhostilo hluboké ticho. Effie ztratila řeč. Dokonce ani Felicity se nezmohla na otázku.

Harriet vyschlo v ústech. „Paní Stoneová,“ promluvila nakonec velmi opatrně, „chcete tvrdit, že St. Justin zavraždil bývalou obyvatelku tohoto domu? Jestli ano, pak vás musím upozornit, že u nás nebudete moci nadále pracovat, pokud hodláte vykládat takové hrozné řeči.“

„Ale je to pravda, slečno Harriet. Přísahám na svůj život. No jo, prej spáchala sebevraždu, Bůh buď milostiv její duši. Ale já vim, kdo jí k tomu dohnal. Byl to Netvor z Blackthorne Hall, a to vám poví v tyhle vesnici každě.“

„Dobré nebe!“ vydechla Felicity.

„To bude jistě nějaký omyl,“ šeptala teta Effie.

Harriet však pohlédla paní Stoneové do očí a poznala, že ta žena říká pravdu nebo alespoň to, co za pravdu považuje. Náhle se jí udělalo nevolno. „Jak probůh dohnal St. Justin Deirdre Rushtonovou k sebevraždě?“

„Byli zasnoubený a měli se brát,“ odpověděla paní Stoneová tiše. „Bylo to ještě předtím, než dostal titul. Jeho starší bratr Randál tenkrát ještě žil, víte? To Randál byl dědic starýho hraběte, samosebou. Takovej slušnej pán. To byl ten správněj a vznešenej dědic hraběte z Hardcastlu. Ten si zasloužil nastoupit po jeho lordstvu.“

„A Netvor ne?“ nadhodila Felicity.

Paní Stoneová se po ní podivně koukla a ztišila hlas. „Některý lidi dokonce říkaj, že Gideon Westbrook svýho bratra zabil, aby titul i majetek shrábnul sám.“

„To je neskutečné,“ šeptala Felicity.

„Neuvěřitelné.“ Tetou Effii to zjevně otřásl.

„Jestli chcete znát můj názor, jsou to nejspíš samé žvásty,“ prohlásila Harriet, ačkoli jí útroby svíral ledový pocit. Paní Stoneová věřila každému svému slovu. Měla sice výrazný smysl pro dramaticko, Harriet ji však znala dost dlouho, aby věděla, že hospodyně je v podstatě čestná osoba.

„Je to pravda,“ opakovala ponuře paní Stoneová. „Za to vám ručím.“

„Pokračujte, paní Stoneová,“ pobízela ji Felicity. „Povězte nám, jak Netvor – totiž vikomt – dohnal tu dámu k sebevraždě.“

Harriet se vzdala snahy zamezit tomu vyprávění. Narovnála se a pomyslela si, že je vždycky výhodné znát fakta. „Ano, paní Stoneová. Když už jste toho řekla tolik, můžete nám s klidem prozradit i zbytek. Co přesně se Deirdre Rushtonové stalo?“

Paní Stoneová zaťala ruce v pěst. „Zneuctil jí. Svedl jí, jak už to takovej Netvor dovede. Udělal jí dítě. Zneužil jí ke svejm chlípnejm choutkám. A pak, místo aby udělal, co se sluší a patří a voženil se s ní, vodvrhnul jí. Nebylo to žádný tajemství. Zeptejte se tady, koho chcete.“

Tetu Effie a Felicity to tak ohromilo, že se nezmohly na slovo.

„Pane na nebi!“ Harriet zprudka dopadla na čalouněnou lavičku. Uvědomila si, že spíná ruce tak křečovitě, až ji brní prsty. Přinutila se zhluboka nabrat dech, aby se trochu vzpamatovala. „Jste si tím opravdu jistá, paní Stoneová? Víte, vůbec mi tak nepřipadal. Vlastně... byl mi docela sympatický.“

„Co ty víš o tom, jak takový člověk vypadá navenek?“ namítla teta Effie s nespornou logikou. „Nikdy jsi neměla příležitost takového zpustlíka potkat. Nezažila jsi ani londýnskou sezonu, protože nám můj bratr, pokoj jeho duši, nezanechal dost peněz. Kdybys nějakou dobu pobyla v Londýně a mohla se trochu rozkoukat po světě, věděla bys, že *takového člověka* na první pohled těžko rozeznáš.“

„Asi máš pravdu, teto Effie.“ Harriet si musela připustit, že to, co teta říká, je naprostá pravda. Skutečně neměla žádné praktické znalosti, na jejichž základě by mohla poznat muže, schopného zneuctit nevinnou mladou dívku a pak ji opustit. „Člověk samozřejmě leccos slyší, ale zjevně to není totéž jako mít přímou zkušenost s takovým člověkem, je to tak?“

„O praktickou zkušenost bys asi těžko stála,“ opravila ji Felicity a otočila se zase k paní Stoneové. „Pokračujte, prosím vás.“

Paní Stoneová zvedla hlavu a upřela na Harriet a Felicity oči plné slz. „Jak už sem říkala, Gideon Westbrook byl druhorozenej syn hraběte z Hardcastlu.“

„Takže tenkrát ještě nebyl vikomt,“ doplnila Felicity.

„Ovšemže ne,“ vmísila se do řeči teta Effie, která se v těch ohledech považovala za autoritu. „Jako druhorozený tehdy nemohl mít žádný titul. Vikomtem byl jeho starší bratr.“

„Já vím, teto Effie. Tak už pokračujte, paní Stoneová.“

„Jak Netvor mojí sladkou slečinku Deirdre poprvní uviděl, když přijela do Londýna, hned jí chtěl. Reverend tenkrát dal dohromady, co jen moh, aby jí moh zaplatit sezonu, a Netvor si vo ní řek jako první.“

„A Rushton usoudil, že je lepší vrabec v hrsti, co?“ ozvala se Harriet.

Paní Stoneová se na ni zakabonila. „Reverend slečince Deirdre nařídil, aby tu nabídku přijmula. Netvor sice žádnéj titul neměl, ale peníze a styky mu nescházely. A reverend povídal, že je to skvělá partie.“

„Když se to tak vezme, asi i byla,“ zamumlala teta Effie.

„Jinými slovy, měla se za něj provdat kvůli penězům a naději, že se dostane do vlivné rodiny,“ shrnula Harriet.

„Moje slečinka Deirdre byla vždycky hodná a poslušná dcera,“ pravila paní Stoneová žalostně. „Souhlasila, že splní přání svého otce, i když byl Westbrook jenom druhorozenej syn a navíc vošklivej jako sedům smrtelnejch hříchů. Mohla si vybrat mnohem líp, ale její otec se bál čekat. Neměl dost peněz a nemoh s ní zůstat v Londýně moc dlouho.“

Harriet dopáleně vzhlédla. „Mně nepřípadal ani trochu ošklivý.“

Paní Stoneová se ušklíbla. „Takovej nestvůrnej hromotluk. S tou jizvou vypadá jako zplozenec samotného pekla. Ale vo moc hezčí nebejval ani předtím. Moje ubohá slečinka se celá klepala, jen ho viděla. Ale splnila svojí povinnost.“

„A jak vidno, nejen to,“ poznamenala Harriet.

Teta Effie soustrastně pokývala hlavou. „Ach, jak jsou ta mladá děvčata hloupá. Za každou cenu chtějí jít za hlasem svého srdce a hlavu zapomenou doma. Taková pošetilst. Kdy se konečně naučí, že si musí zachovat zdravý rozum a panenství, dokud se nedostanou pod čepec, aby si nezkazily život?“

„Moje Deirdre byla moc hodný děvče,“ namítla loajálně paní Stoneová. „Von jí zneuctil, říkám vám. Byla takový neviňátko, co vo tělesnejch věcech nic nevědělo, a von toho využil. Byli přeci zasnoubený, že jo. A vona věřila, že se zachová, jak se sluší a patří, když pak zjistila, že... že bude chovat.“

„Asi věřila, že pravý džentlmen zasnoubení nezruší,“ pronesla Harriet zamyšleně.

„Inu, pravý džentlmen by je také nezrušil,“ poznamenala teta Effie uštěpačně. „Problém je ale v tom, že si žena v takových situacích nemůže být jistá, jaký má dotyčný pán smysl pro čest. A právě proto nesmí v žádném případě připustit, aby ji zkompromitoval. Až tě vezmeme do Londýna, Felicity, musíš mít tenhle strašlivý příběh neustále na paměti.“

„Ano, teto Effie.“

Felicity udělala na Harriet obličej a Harriet skryla odevzdaný úsměv. Nebylo to poprvé, co ona a její sestra musely od tetičky, vedené výhradně dobrými úmysly, strpět přednášku na toto téma.

Effie se považovala za nejvyššího arbitra přes společenské chování v jejich domácnosti. V tomto ohledu se pasovala na rádce a strážce, ačkoli jí Harriet každou chvíli připomínala, že v Horním Biddletonu se nevysskytuje nic, proti čemu by je musela chránit.

„Jak sem řekla, St. Justin není žádný džentlmen. Je to krutej, zpusťlej a chlípnej netvor.“ Paní Stoneová si otřela oči hřbetem kostnaté červené ruky. „Starší syn hraběte se zabil těsně předtím, než slečinka Deirdre zjistila, že bude chovat. Jel na koni kolem útesů kousek vocad' a kůň ho prej shodil. Von se zřítíl přes vokraj útesu a spad do moře. Zlomil si vaz. Prej to byla nehoda. Ale lidi tady vo tom maj svý pochybnosti, zvlášť když se nověj vikomt zachoval ke slečince Deirdre tak ukrutně.“

„To je strašně.“ Felicity nevycházela z údivu.

„Jak Gideon Westbrook zjistil, že dostane titul, hnedkon zasnoubení se slečnou Deirdre zrušil.“

„To ne. Vážně to udělal?“ zvolala Felicity.

Paní Stoneová truchlivě přikyvovala. „Vopustil jí namíste a přitom věděl, že nosí jeho dítě. Řek jí, že si teďkon najde jinačí nevěstu než dceru pastora, když je vikomt a jednou bude hrabě.“

„Pane na nebi!“ Harriet si vybavila chladný a prohnáný záblesk v Gideonových žlutohnědých očích. Když o tom tak uvažovala, musela si přiznat, že je obtížné vidět v něm člověka ovládaného laskavějšími

city, zvlášť má-li něco za lubem. Na tom člověku bylo něco velmi nesmlouvavého. Zachvěla se. „A říkáte, že o tom dítěti věděl?“

„Ano, ať ho veme čert. Věděl vo tom.“ Paní Stoneová střídavě zatínala a rozevírala pěsti. „Byla sem s ní tenkrát v noci, dyž zjistila, že bude chovat. Plakala celou noc a já sem jí držela v náručí. A ráno pak šla za nim. A dyž se vrátila z toho velkého domu, viděla sem jí na tváři, že jí vodmít.“ Paní Stoneové vytryskly z očí slzy a kutálely se jí po širokých tvářích.

„A co se stalo pak?“ otázala se do užaslého ticha Felicity –

„Slečinka Deirdre vešla do pracovny, sundala ze zdi pistoli svého tatínka a zastřelila se. Chudák reverend Rushton. To von jí našel.“

„Ubohé dítě, takový osud,“ povzdychla si teta Effie. „Kdyby jen bývala opatrnější. Kdyby jen byla víc dbala o svou pověst a trochu méně důvěřovala mužům. Budeš si to pamatovat, až budeme v Londýně, vid', Felicity, drahoušku?“

„Ano, teto Effie. Na to jen těžko zapomenu.“ Bylo vidět, že ten hrozný příběh s Felicity upřímně otrásl.

„Pane na nebi!“ zamumlala Harriet. „Je to všechno tak neuvěřitelné.“ Pohlédla do pracovny poseté zkamenělinami a ztěžka polkla, když si vzpomněla, jak se St. Justin nahnul přes stůl a vzal ji svou velikou rukou za bradu. „Jste si tím vším naprosto jistá, paní Stoneová?“

„To se ví. Kdyby žil váš otec, řek by vám, že je to pravda pravdoucí. Věděl vo tom, co se tady stalo, ale mlčel vo tom, protože mu nepřípadalo správný mluvit vo tom před mladejma dámama. Dyž mi řek, že tady můžu dál pracovat, varoval mě, abych vo tom nemluvila. A já mlčela, vopravdu. Ale teďkon už to nejde.“

Teta Effie souhlasně přikývla. „Ovšemže ne, paní Stoneová. Když se sem teď St. Justin vrátil, všechna slušná mladá děvčata musí být ve střehu.“

„Zneuctít a pak opustit.“ Felicity užasle vrtěla hlavou. „Jen si to představte.“

„Hrůza,“ teta Effie nato. „Učiněná hrůza. Mladé dámy musí být nanejvýš opatrné. Felicity, ty nepůjdeš sama ani na krok, dokud vikomt neodjede. Rozumíš?“

„Ale to je hloupost.“ Felicity se obrátila k Harriet o pomoc. „Přece mě neuvězníš doma, jen proto, že se vikomt rozhodl navštívit zdejší kraj.“

Harriet se zamračila. „Samozřejmě že ne.“

Teta Effie prohlásila přísně: „Felicity musí být opatrná, Harriet. To snad chápeš.“

Harriet vzhledla. „Felicity je velice rozumné děvče, teto Effie. Určitě neprovede nic pošetilého. Vid', Felicity?“

Felicity se zazubila od ucha k uchu. „Abych přišla o sezonu v Londýně? Takový idiot nejsem, na to můžeš vzít jed, Harriet.“

Paní Stoneová sevřela rty. „Ta hromská a hnusná bestie si na krásný a nevinný dívky moc potrpí. A když už nemáte tatínka, aby vás vochránil, slečno Felicity, musíte bejt moc vopatrná.“

„Přesně tak,“ přidala se teta Effie.

Harriet vytáhla obočí. „Koukám, že moje reputace ani jedné z vás na srdci neleží.“

Tetu Effii to okamžitě zamrzelo. „Ne, miláčku, víš, že to tak není. Ale tobě je přece už hnedle pětadvacet. A takový chlípny zpustlík, jakého nám tady vykreslila paní Stoneová, jde hlavně po mladých nevinátkách.“

„Na rozdíl od starých nevinátek, jako jsem já,“ zamumlala Harriet a tvářila se, že nevidí sestřin šibalský úsměv. „Ovšem, teto Effie, určitě máš pravdu. Mně stěží hrozí, že by mě St. Justin zneuctil.“ Odmělčela se a pak dodala: „Mám dojem, že jsem mu dokonce něco v tom smyslu řekla.“

„Nebesa! Cože?“

„Nelam si s tím hlavu, teto Effie.“ Harriet zamířila k otevřeným dveřím do pracovny. „Vím jistě, že Felicity neztratí hlavu ani cokoli jiného, i kdyby se náhodou ocitla ve společnosti vikomta St. Justina. Není ani trochu pošetilá. A teď mě omluvte, musím něco dodělat.“

S největším sebezapřením zamířila pomalým krokem do svého malého útočiště a na pohled klidně za sebou zavřela dveře. Pak se jí však z hrudi vydral povzdech, padla na židli, opřela se lokty o stůl a hlavu složila do dlaní. Celé tělo se jí roztráslo křečovitými vzlyky.

Pochmurně si uvědomila, že blázen není Felicity, ale ona, Harriet. To ona přivolala Netvora z Blackthorne Hall zpátky do Horního Biddletonu.

3

Hustá šedivá mlha, která se v noci přivalila z moře, visela nad pobřežím ještě nazítří dopoledne. Když Harriet scházela po stezce z útesu na pláž, viděla před sebe stěží na pár kroků. Byla zvědavá, jestli Gideon přijde na schůzku, aby mu mohla ukázat jeskyni zlodějů.

Na druhou stranu si nebyla jistá, jestli opravdu stojí o to, aby přišel. Většinu noci probděla a vyčítala si, že se dopustila strašlivé chyby, když mu poslala ten dopis.

Jak spěchala po strmé stezce dolů, důkladné kotníčkové boty se jí smekly na oblázcích. Zachytila se o skálu a pevněji sevřela tašku s nástroji.

Stezka byla celkem bezpečná, pokud ji člověk dobře znal, některé její úseky však byly přece jen trochu ošemetné. Harriet toužila, aby mohla chodit sbírat zkameněliny v kalhotách, věděla však, že by teta Effie dostala hysterický záchvat, kdyby se o tom před ní jenom zmínila. A ona se tetě snažila vyhovět, pokud to bylo jen trochu možné.

Věděla, že tetě Effii je celé to slavné sbírání zkamenělin tuze proti srsti, protože je nepovažuje za vhodné zaměstnání pro mladou dámu. Pro Harrietino vášnivé zaujetí neměla nejmenší pochopení. A Harriet jí nechtěla způsobit ještě větší otřes tím, že by začala hledat zkameněliny v kalhotách.

Když konečně sešla na pláž, zůstala chvíli stát a těžkou tašku si přehodila do druhé ruky. Kolem ní se svíjely těžké chuchvalce mlhy. Slyšela hukot vln narážejících na pobřeží, v husté mlze je však neviděla. Vlhký chlad pronikal těžkou vlnou její obnošené tmavohnědé peleríny.

I kdyby sem Gideon dnes dopoledne přišel, určitě by ji v té mlze minul, usoudila. Obrátila se a vydala se podél pláže k úpatí útesu. Byl odliv, ale písek byl dosud mokrý, protože za přílivu byla celá pláž pod vodou, vlny se rozbíjely o skály a zaplavovaly níže položené dutiny i stezky mezi útesy.

Jednou či dvakrát se Harriet dopustila té chyby, že se v jeskyni zdržela o něco déle, a pak ji tam příliv málem uvěznil. Vzpomínka

na to ji děsila dodnes, ačkoli od té doby velmi úzkostlivě dodržovala čas vyměřený odlivem.

Šla pomalu podél úpatí skal a rozhlížela se po otiscích bot. Pokud tudy Gideon nedávno prošel, jeho obrovské stopy určitě nepřehlédne. Znovu začala uvažovat, jestli se zachovala moudře. Takový vývoj rozhodně nečekala, když ho zvala do Horního Biddletonu.

Na druhou stranu, hájila se v duchu, s tou zlodějskou bandou, která si z její vzácné jeskyně udělala skladiště, přece musela něco udělat. Nemohla je nechat, ať si tam dělají, co chtějí. Musí přece tu jedinečnou jeskyni nerušeně prozkoumat.

Kdo ví, jaké skvělé zkameněliny na ni v té podzemní sluji čekají. A mimoto, připomínala si, čím déle nechá ty darebáky být, tím větší bude nebezpečí, že tam některý z nich začne kopat sám. Co když objeví něco zajímavého a zmíní se o tom před někým, kdo to nakonec donese jinému sběrateli? To by se pak Horní Biddleton začal hemžit sběrateli zkamenělin.

A něco takového nesmí Harriet připustit. Kosti, které v těch jeskyních čekají na objevení, patří jen a jen jí.

V minulosti několik sběratelů jeskyně v Horním Biddletonu prozkoumalo, ale protože našli jen pár fosilních ryb a nějaké lastury, ztratili o zdejší kraj zájem. Harriet však pátrala mnohem hlouběji než všichni ostatní, protože tušila, že tady je co objevit. Byla rozhodnutá zjistit, jaké tajemství se ve zdejších skalách skrývá.

Ne, nemá jinou možnost než pokračovat jako doposud, usoudila. Potřebuje někoho chytrého a mocného, kdo by se zloději zatočil. Co na tom sejde, jestli je Gideon nebezpečný darebák a nestoudný ničema? A mohla vůbec najít lepší způsob, jak si se zloději poradit, než na ně poštvat nechvalně proslulého Netvora z Blackthorne Hall?

Dobře jim tak.

V té chvíli mlha kolem ní zavířila nějak jinak. Harriet se zprudka zastavila, protože vytušila, že už není sama. Vlasy na šíji se jí zježily. Otočila se a zjistila, že se z mlhy noří Gideon a míří přímo k ní.

„Dobré jitro, slečno Pomeroyová.“ Jeho hlas byl hluboký jako rachot moře. „Já tušil, že vás ta mlha neodradí.“

„Dobré jitro, mylord.“ Harriet se nutila ke klidu a pozorovala ho, jak rázuje po udusaném mokrém písku. Její zjiřřená fantazie jí ho malovala jako pekelné zvíře, obklopené oblaky sirného kouře. Vypadal ještě větší, než si pamatovala.

Měl na sobě černé jezdecké holínky, černé rukavice a široký černý plášť s mnoha záhyby a vysokým límcem pod zjizvenou tvář. Byl bez klobouku a na černých vlasech se mu třpytily kapičky mlhy.

„Opět jsem se podřídil vašemu příkazu, jak vidíte.“ Gideon se s trochou ironie pousmál, zastavil se a shlížel k ní ze své výšky. „Musím si dát pozor, abych pořád neskákal, jak vy pískáte, slečno Pomeroyová. Nerad bych, aby se z toho stal zvyk.“

Harriet se narovnala a přinutila se ke zdvořilému úsměvu. „Bud'te bez obav, mylord. Jsem si jistá, že vy hned tak poslouchat druhé nezačnete, pokud se to zrovna nebude hodit vašim plánům.“

Pominul to s lehkým pokrčením ramene. „Kdo může vědět, co udělá muž, když má co do činění se zajímavou ženou?“ Chladný úsměv zkřivil jeho znetvořenou tvář do hrozivé masky. „Čekám na váš další rozkaz, slečno Pomeroyová.“

Harriet polkla a přehodila si objemnou tašku do druhé ruky. „Přinesla jsem dvě lampy, mylord,“ řekla rychle. „V tom průchodu je budeme potřebovat.“

„Dovolte.“ Gideon jí vzal tašku z ruky. V jeho obrovské ruce jako by ztratila veškerou váhu. „Vybavení si vezmu na starost sám. Veďte mě, slečno Pomeroyová. Jsem moc zvědav na tu vaši sluj s ukradenými poklady.“

„Ano. Ovšem. Přímo tudy.“ Obrátila se a spěšně vykročila do mlhy.

„Dnes ráno mi nepřipadáte tak sebejistá, slečno Pomeroyová.“ Gideonův hlas zněl pobaveně a jeho kroky nebylo vůbec slyšet. „Mám podezření, že vám někdo, s největší pravděpodobností dobrácká paní Stoneová, vykreslil můj dřívější pobyt v Horním Biddletonu v hodně odpudivých barvách.“

„Nesmysl. Mě vaše minulost ani v nejmenším nezajímá, pane.“ Harriet se ze všech sil vynasnažila, aby její hlas zněl zcela nevzrušeně a nanejvýš pevně. Neodvážila se však ohlédnout přes rameno a zrychlila krok. „Nic mi do ní není.“

„V tom případě vás musím varovat, protože v první řadě jste mě sem vůbec neměla zvát,“ prohodil hedvábně, v hlase mu však zazněla hrozba. „Obávám se, že se nedokážu zbavit své minulosti. Kamkoli jdu, jde se mnou i ona. Díky skutečnosti, že zdědím hraběcí titul, ji lidé přece jen občas přehlédnou, ale úplně setrást ji nemohu. Hlavně tady v Horním Biddletonu ne.“

Harriet se rychle ohlédl přes rameno a zaujatě svažila obočí nad hořkostí, kterou mu vycítila v hlase. „Trápí vás hodně, mylord?“

„Moje minulost? Nijak zvlášť. Už dávno jsem se naučil žít se skutečností, že jsem běžně považován za zloducha. Mám-li být úplně upřímný, má to i své výhody.“

„Dobré nebe! Jaké!“ užasla Harriet.

Výraz jeho obličeje ztvrdl. „Například tu, že mě neuhánějí podnikavé matinky. Naopak, dávají si tuze velký pozor, aby se mi jejich dcerušky nepřipletly do cesty. Děsí je představa, že bych ta nevíňátka mohl bezostyšně obloudit, přimět je, aby mi byly po vůli, a pak ty nešťastnice odkopnout jako poškozené zboží.“

„Ach.“ Harriet polkla.

„A to by určitě byly,“ pokračoval Gideon nevzrušeně. „Tedy poškozené zboží. Bylo by zholder nemožné chtít to děvče slušně provdat, jakmile by se rozneslo, že si zkazila život se mnou.“

„Aha.“ Harriet si tiše odkašlala, aby uvolnila zalehlé hrdlo, a zrychlila krok. Cítila Gideona za sebou, ačkoli jeho kroky na udusaném písku neslyšela. Už jen ty jeho neslyšné pohyby ji pořádně znervózňovaly, protože si jeho přítomnost a velikost uvědomovala až příliš živě. Vážně jí připadalo, jako by se za ní plížila obrovská šelma.

„A nejenže mě neuhánějí,“ pokračoval Gideon neúnavně. „Dokonce na mě žádný rodič nepoužije ten otřepaný trik s obviněním ze zkompromitování dcery. Každý ví, že s touhle fintou si na mě nepřijde.“

„Jestli jste mě tím, nepřiliš obratně, chtěl varovat, abych se vás nepokoušela polapit, ujišťuji vás, že se nemáte čeho bát.“

„Já vím, že se nemusím bát, slečno Pomeroyová. To spíš vy byste se měla mít na pozoru.“

Harriet už toho měla právě dost. Zůstala stát a prudce se k němu otočila. Zjistila, že ho má skoro na sobě, chvatně ucouvla o krok zpátky a probodla ho rozzlobeným pohledem. „Takže je to pravda? Opravdu jste odvrhl dceru minulého pastora, když přišla do jiného stavu?“

Gideon se na ni vážně zahleděl. „Na někoho, kdo se o mou minulost údajně ani trochu nezajímá, jste dost zvědavá.“

„To vy jste to přivedl na přetřes.“

„To ano. Bohužel jsem nedokázal odolat. Zvlášť když mi začalo být jasné, že už se vám ta historka donesla.“

„Tak jak je to vlastně?“ naléhala po chvíli napjatého mlčení.
„Udělal jste to?“

Gideon nadzvedl jedno husté černé obočí a zdálo se, že o celé věci vážně uvažuje. Pak pohlédl na Harriet a v očích mu zahořel ledový oheň. „Fakta jsou přesně taková, jak vám byla bezpochyby sdělena, slečno Pomeroyová. Moje snoubenka čekala dítě. Věděl jsem o tom, když jsem zrušil zasnoubení. Ona potom zřejmě šla domů a zastřelila se.“

Harriet zalapala po dechu a ustoupila od něj o další krok. Jeskyně plná kradených cenností se jí úplně vykouřila z hlavy. „Tomu nevěřím.“

„Děkuji vám, slečno Pomeroyová.“ S líčenou zdvořilostí se jí uklonil. „Ale ujišťuji vás, že všichni ostatní ano.“

„Ach.“ Harriet se vzpamatovala. „Ano. No, jak jsem už řekla, nic mi do toho není.“ Otočila se na patě a pospíchala ke vchodu do jeskyně. Tváře jí hořely. Měla držet jazyk za zuby, peskovala se dopáleně. Celá situace je tak neuvěřitelně trapná.

Několik minut nato ulehčeně vydechla, protože byli u cíle. V mlze se matně černal otvor ve skále. Kdyby o něm nevěděla, byla by ho v mlze minula.

„Tohle je vchod, mylord.“ Zůstala stát a znovu se k němu obrátila čelem. „Jeskyně, kterou používají zloději, je o kus dál za tím průchoodem.“

Gideon chvíli nahlížel do otvoru a potom položil tašku na zem. „Teď asi budeme potřebovat lampy.“

„Ano. Pár kroků od vchodu už není ani trochu vidět.“ Přihlížela, jak Gideon rozsvěcuje lampy. Ačkoli měl tak velké a silné ruce, jeho pohyby byly nečekaně obratné a plné půvabu. Právě zvedl jednu lampu, aby jí ji podal, když si všiml, že ho pozoruje. Usmál se beze známky vřelosti a d'ábelsky přitom zkrřivil jizvu na obličeji.

„Začínáte si to rozmýšlet? Máte strach zůstat v jeskyni se mnou o samotě, slečno Pomeroyová?“

Loupla po něm dopáleným pohledem a svítilnu mu skoro vytrhla z ruky. „Ovšemže ne. Dejme se do toho.“

Prošla úzkým vchodem a zvedla lampu vzhůru. Chuchvalce mlhy pronikly až do jeskyně a lampa nyní vrhala podivné stíny na vlhké kamenné stěny. Zachvěla se a v duchu se podivila, proč jí dnes ten průchod připadá strašidelný a odpudivý. Byla tady přece sama už mnohokrát.

Pak usoudila, že ji znervózňuje vikomtova přítomnost. Opravdu už musí nějak ovládnout svou fantazii. *Mysli jen na to, co máš udělat teď*, napomínala se v duchu.

Gideon vykročil za ní svým nehluchým klouzavým krokem. Světlo jeho lampy přidalo na stěny další bizarní stíny. Rozhlédl se a na tváři se mu zjevil nesouhlasný výraz. „A vy máte ve zvyku chodit na taková místa sama, slečno Pomeroyová? Nebo vás sem někdo doprovází?“

„Dokud žil otec, chodil se mnou většinou on. To on mi vnukl zájem o zkameněliny, víte? Byl vášnivý sběratel a bral mě na své výpravy, sotva jsem začala chodit. Ale co zemřel na horečku, chodím na výzkumy sama.“

„To mi nepřipadá jako zvlášť rozumný nápad.“

Úkosem na něj vrhla ostrážitý pohled. „To už jste říkal. Ale ujišťuji vás, že jsme se s otcem naučili prozkoumávat jeskyně dávno předtím, než jsme se přestěhovali do Horního Biddletonu. Já jsem v tom odbornice. Tudy, mylord.“ Zamířila hlouběji do jeskyně a přeběhl jí mráz po zádech, protože tušila Gideona těsně za sebou. „Doufám, že nepatříte k těm, které pobyt ve stísněném prostoru vyvádí z rovnováhy.“

„Ujišťuji vás, slečno Pomeroyová, že moje nervy hned tak něco z rovnováhy nevyvede.“

Polkla. „Ano, no, spousta lidí má v jeskyních problémy. Ale ten průchod je docela pohodlně široký, jak sám vidíte. Ani v nejužším místě to není o moc horší.“

„Vaše pojetí pohodlí se od mého maličko liší,“ prohodil Gideon suše.

Harriet se ohlédla a zjistila, že jde ohnutý a v úzkých místech musí natáčet ramena, aby vůbec prošel. „Jste trochu moc velký, že?“

„O hodně větší než vy, slečno Pomeroyová.“

Kousla se do rtu. „No, tak dávejte pozor, abyste neuvázl. To by byl docela problém.“

„To ano. Tím spíš, že tahle část jeskyně je určité při přílivu pod vodou.“ Gideon zkoumal skalnaté stěny, z nichž kapalo. Malý světlý krab prchal před světlem lampy a ztratil se ve tmě.

„Při přílivu moře zatopí všechny dutiny na úpatí útesů,“ vysvětlila Harriet a vykročila zase kupředu. „Tahle informace by se vám mohla ohromně hodit, až budete vymýšlet plán na polapení zlodějů. Oni

sem totiž chodí jediné v noci a za odlivu. To musíte při svém plánování vzít v úvahu.“

„Děkuji vám, slečno Pomeroyová. Povedu to v patrnosti.“

Zamračila se nad jeho sarkasmem. „Jenom jsem se vám snažila pomoci.“

„Hmmm.“

„Musím vám připomínat, mylordě, že jsem ty zloděje objevila já? Myslím, že byste měl být rád, že se se mnou můžete poradit, jak na ně nastražit co nejlepší past.“

„Já bych vám zase rád připomněl, že jsem tady dlouhá léta žil a místní terén výborně znám.“

„Ano, já vím, ale spousta drobností vám už určitě vypadla z paměti. A já jsem díky svým rozsáhlým výzkumům svým způsobem expert.“

„Slibuji vám, slečno Pomeroyová, že o vaši radu požádám, budu-li ji potřebovat.“

Harrietinu obezřetnost odplavil hněv. „Bezpochyby byste byl společensky přijímán mnohem lépe, kdybyste se namáhal být zdvořilý.“

„Já ale svůj společenský život nijak zvlášť rozšiřovat nemíním.“

„To je vidět,“ zamumlala. Chystala se na to téma dodat ještě něco, když tu jí ujela podrážka na círu chaluh, který tam zanechala opadající voda. Zapotácela se a vztáhla ruku, aby se zachytila, marně se však snažila najít oporu na slizké stěně. „Proboha!“

„Už vás držím,“ ozval se za ní Gideon. Ovinul jí paži kolem pasu a přitáhl ji na svou širokou hrud’.

„Promiňte.“ Harriet zůstala v jeho sevření celá bez dechu. Jeho paže byla jako z ocele, tvrdá a nepoddajná.

Cítila na svých zádech jeho pevnou a svalnatou hrud’. Mezi chodidla se jí vklínila jeho mohutná bota. Pronikavě si uvědomovala tlak jeho stehen na svém pozadí.

Zhluboka se nadechla a ucítila teplou mužnou vůni jeho těla, k níž se mísil pach vlhké vlny a kůže. Při tom nezvyklém pocitu těsné blízkosti s mužem se bezděčně napjala.

„Musíte být opatrnější, slečno Pomeroyová.“ Gideon ji pustil z objetí. „Jinak se vám tady zaručeně přihodí něco zlého.“

„Ujišťuji vás, že jsem tady nikdy nebyla ani trochu v nebezpečí.“

„Až do této chvíle?“ Upřel na ni zdvořile tázavý pohled.

Harriet se rozhodla neodpovídat. „Tudy, mylord. Už je to jenom kousek.“ Upravila si pelerínu a sukni. Potom pevně sevřela lampu, zvedla ji před sebe a vykročila do nitra jeskyně.

Gideon ji mlčky následoval, jeho přítomnost však prozrazovala jen hra světla a stínu na mokřích kamenech. Harriet se už nesnažila znovu začínat o plánech na polapení zlodějů. Vedla ho stoupajícím průchodem, až došli k místu, kam už příliv nedosahoval.

Stěny i podlaha jeskyně zde byly suché, vzduch však byl velmi chladný. Harriet ihned začala bezděčně obhlížet skalnatý povrch stěn. Touha najít zkameněliny byla silnější než ona.

„Víte, v téhle části jeskyně jsem našla v kameni nádherný fosilní list.“ Ohlédla se přes rameno. „Nečetl jste náhodou články pana Parkinsona o důležitosti přiřazení fosilních rostlin k vrstvě, kde byly nalezeny?“

„Ne, nečetl, slečno Pomeroyová.“

„To je totiž ohromně zajímavý poznatek, víte? Podobné fosilní rostliny se nacházejí v týchž vrstvách po celé Anglii, bez ohledu na to, v jaké hloubce ty vrstvy jsou. A jak se zdá, platí to i pro zbytek Evropy.“

„Úchvatné.“ Gideonův hlas však zněl spíš pobaveně než uchváceně. „Vy o tom tématu dovedete mluvit opravdu zaníceně.“

„Vidím, že vás zkameněliny příliš nezajímají, ale ujišťuji vás, pane, že se z nich můžeme o minulosti hodně naučit. Já osobně doufám, že v těchto jeskyních objevím něco mimořádně zajímavého. Už jsem dokonce učinila několik úžasných objevů.“

„To já také,“ zamumlal Gideon.

Harriet nevěděla, co tou poznámkou myslel, a nebyla si jistá, že to vědět chce, a proto se opět odmlčela. Její teta ji neustále upozorňovala, že má ve zvyku nudit lidi, kteří její nadšení pro zkameněliny nesdílejí.

Pár minut nato zahnula za roh a zůstala stát před vchodem do rozlehlé skalní dutiny. Prošla otvorem, zvedla lampu do výšky a osvětlila hromadu plátěných pytlů uprostřed kamenné podlahy. Ohlédla se na Gideona, který vešel za ní.

„Tady to je, mylord.“ Nemohla se dočkat, až se mu na tváři zjeví nelíčený úžas nad tou spoustou kradených věcí uložených v jeskyni. Gideon ani nemukl, jen pokročil dál dovnitř. Tvářil se však uspokojivě vážně, když zůstal stát nad jedním pytlem. Dřepl si k němu a rozvázal koženou šňůrku, která ho uzavírala.

Harriet přihlížela, jak si lampou posvítíl dovnitř. Chvilí pozorně studoval obsah pytle, potom sáhl dovnitř rukou v kožené rukavici a vytáhl krásně tepaný stříbrný svícen.

„Velmi zajímavé,“ prohlásil, když se na svícnu zatřpytilo světlo lampy. „Víte, když jste mi včera vykládala o téhle jeskyni, slečno Pomeroyová, přiznám se, že jsem pochyboval. Napadlo mě, že možná máte moc divokou fantazii. Ale teď vám musím dát za pravdu, že se tady děje něco nezákonného.“

„Souhlasíte se mnou, že ty předměty musí pocházet odjinud, mylord? Kdyby někdo v Horním Biddletonu pohřešil takový krásný svícen, určitě bychom o tom slyšeli.“

„Myslím, že máte pravdu.“ Gideon znovu zavázal šňůrku a vstal. Když přikročil k druhému pytli, jeho široký plášť se kolem něj zavlnil.

Harriet ho ještě chvíli pozorovala, ale pak ztratila zájem, protože si kradené věci už jednou zběžně prohlédla, když je objevila.

Její největší zájem se jako vždy týkal jeskyně samotné. Někde hluboko v nitru cítila neotřesitelnou jistotu, že se tady skrývají nevýslovné poklady, které nikterak nesouvisejí s odcizenými šperky nebo stříbrnými svícny.

Popošla o několik kroků k zajímavému kusu skály. „Doufám, že si s těmi lotry rychle poradíte, St. Justine,“ podotkla a prstem přejela po nevýrazném obrysu, zapuštěném v kameni. „Už se nemohu dočkat, až to tady budu moci pořádně prozkoumat.“

„To vidím.“

Harriet napjatě svraštila obočí a nahnula se blíž k obrysu. „Z tónu vašeho hlasu soudím, že máte pocit, že vás už zase komanduju. Omlouvám se za svou neodbytnost, mylord, ale jsem už opravdu moc netrpělivá. Musela jsem čekat několik dní, než jste konečně přijel, a teď budu muset zřejmě čekat znovu, dokud ty darebáky nepochytáte.“

„Bezpochyby ano.“

Ohlédla se na něj a zjistila, že si dřepel k dalšímu pytli. „Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Na to vám zatím nemohu odpovědět. Musíte mi dovolit, abych to zařídil, jak uznám za vhodné.“

„Doufám, že se s tím nebudete loudat.“

„Vzpomeňte si, slečno Pomeroyová, že jste mě sem zavolala, protože jste mi ten problém chtěla svěřit. Výborně. To jste udělala.

Nyní je na mně, abych ty zloděje z vaší vzácné jeskyně vypudil. Budu vás informovat, jaké dělám pokroky.“ Gideon mluvil nepřítomně, protože si pozorně prohlížel hrst lesklých kamenů, které vytáhl z pytle.

„Ano, ale –“ Harriet se zarazila. „Co to tam máte?“

„Náhrdelník. A soudím, že velmi cenný. Za předpokladu, že tyhle kamínky jsou pravé.“

„Pravděpodobně ano.“ Harriet pokrčila rameny a pustila to z hlavy. Náhrdelník ji zajímal jen do té míry, že ho chtěla mít co nejdřív pryč odtud. „Pochybují, že by se někdo namáhal ukrývat falešné šperky.“ Vrátila se zase ke svému fosilnímu obrysu a pozorně se na něj zadívala. Bylo v něm něco...

„Dobré nebe!“ zašeptala v rostoucím vzrušení.

„Copak je to?“

„Je tu něco velmi zajímavého, mylorde.“ Přiblížila lampu k povrchu kamene. „Nejsem si docela jistá, ale myslím, že by to docela dobře mohla být hrana zubu.“ Znovu útvar pozorně studovala. „A zdá se, že je dosud spojen s kusem čelisti.“

„Musí to pro vás zřejmě být obrovské vzrušení.“

„No, to samozřejmě je. Zub uložený v čelisti se totiž dá daleko lépe určit. Kdybych ho jen mohla kladívkem a dlátem vysekat už dnes.“ Úzkostně se obrátila na patě a ze všech sil se mu snažila dát najevo, jak je důležité tu zkamenělinu odnést. „Neměla bych.“

„Ne.“ Gideon pustil třpytivý náhrdelník zpátky do pytle a vstal. „Nemůžete tady používat žádné nástroje, dokud se zlodějů nezbavíme. Udělala jste moc dobře, že jste svou práci tady pozastavila, slečno Pomeroyová. Přece ty hrdlořezy nechceme poplašit, vidíte?“

„Myslíte, že by ty věci odnesli jinam, kdyby měli pocit, že byli odhaleni?“

„Mně dělá starost spíš to, že jakmile tady někdo najde stopy po sběru zkamenělin, půjde rovnou po vás. V tomhle kraji asi moc sběratelů není.“

Harriet se zklamaně otočila ke svému nálezu. Představa, že ho tady musí nechat, jí byla velmi nepřijemná. „Ale co když ten zub najde někdo jiný?“

„Pochybují, že si toho vašeho vzácného zubu vůbec někdo všimne, když je jeskyně plná stříbra a drahých kamenů.“

Harriet se chvíli mračila a podupávala špičkou kotníčkové boty. „Nejsem si jistá, že můj zub je tady v bezpečí. Povídala jsem vám přece, že spousta sběratelů dnes nemá nejmenší skrupule. Co kdybych ten kousek přece jen vysekala a doufala, že si toho nikdo nevšimne – Ach.“

Gideon postavil lampu a dvěma dlouhými kroky byl u ní. Zničehonic se nad ní tyčil a jednou rukou se opíral o stěnu jeskyně vedle její hlavy. Vytřeštila oči.

„Slečno Pomeroyová,“ začal Gideon velmi tiše, pomalu a důrazně. „Řeknu vám to ještě jednou, a bude to naposledy. Vy do té jeskyně nevcházíte, dokud nesvolím. A nejen to, vy se k těmto místům vůbec nepřiblížíte, dokud výslovně neřeknu, že je to pro vás bezpečné. Krátce řečeno, budete se od všech jeskyní v těchto útesech držet co nejdál, dokud celou věc nevyřídím.“

„Vážně, St. Justine, zacházíte příliš daleko.“

Nahnul se blíž. Žlutá záře Harrietiny lampy proměnila jeho drsné rysy v masku démona. Na okamžik opravdu vypadal jako netvor, k němuž ho přirovnávali.

„Na téhle pláži zkameněliny hledat nebudete,“ procedil Gideon mezi zuby, „dokud vám k tomu nedám výslovné svolení.“

„Ale podívejte se, pane, jestli myslíte, že si od vás nechám líbit takové zacházení, tak to se velmi mýlíte. Nemám v úmyslu přestat hledat zkameněliny po celé téhle pláži, dokud mi to laskavě nedovolíte. Mám svá práva.“

„V tomhle ohledu žádná práva nemáte, slečno Pomeroyová. Je zřejmé, že tyhle jeskyně považujete za své osobní vlastnictví, musím vám však připomenout, že každý čtvereční palec půdy, kterou máte momentálně nad hlavou, vlastní čirou náhodou moje rodina,“ prohlásil Gideon příkře. „Jestli vás přistihnu poblíž jeskyní, budu to brát jako vniknutí na cizí pozemek.“

Upírala na něj zuřivý pohled a snažila se zjistit, jestli to myslí opravdu vážně. „Opravdu? A co s tím uděláte? Necháte mě zavřít do vězení nebo deportovat? Nebud'te směšný.“

„Třeba vymyslím jiný způsob, jak vás potrestat za to, že mě odmítáte poslechnout, slečno Pomeroyová. Já jsem St. Justin, nezapomeňte. Netvor z Blackthorne Hall.“ Oči mu ve zlaté záři svítilny blýskaly a jizva na jeho tváři byla živoucí a divokou připomínkou staré bolesti a smrtelného nebezpečí.

„Okamžitě mi přestaňte vyhrožovat,“ ohradila se Harriet, třebaže poněkud chabě.

Sklonil se ještě blíže. „Místní lidé soudí, že v sobě nemám ani kouska cti, pokud jde o jednání se ženami. Zeptejte se tady, koho chcete, a každý vám poví, že se k nevinným mladým dívkám chovám jako zosobněný ďábel.“

„Hloupost.“ Harrietiny prsty na lampě se třásly, ale nedala se. „Myslím, že se mě úmyslně snažíte postrašit, pane.“

„To máte po čertech pravdu.“ Jeho dlaň se jí sevřela kolem šíje. Cítila, jak je kůže jeho rukavic drsná.

Náhle se dovítčila, jaký má úmysl, ale na útěk bylo pozdě. Gideonovi blýsklo v divokých očích pod černými řasami. Pak ztěžka a drtivě přitiskl svá ústa na její.

Harriet nekonečně dlouhou chvíli stála jako přimražená. Nemohla se pohnout a nedokázala dokonce ani myslet. Nic, co do svých necelých pětadvaceti zakusila, ji nepřipravilo na Gideonovo objetí.

Hlasitě zasténal a ten zvuk mu zaduněl hluboko v hrudi. Jeho velká dlaň se jí překvapivě něžně přitiskla na hrdlo a jeho palec ji hladil po čelisti. A pak ji začal přitahovat k sobě, k živočišnému teplu svého těla. O nohy se jí otřel jeho těžký plášť.

Měla pocit, že nemůže popadnout dech. Po počátečním ohromení se jí tělem rozletěly jiskřičky opojného vzrušení. Skoro ani nevníkala, když jí Gideon vzal z bezvládných a neodporujících prstů lampu.

Bezděčně zvedla ruce k jeho ramenům a zaklesla prsty do těžké vlny jeho pláště. Nevěděla, jestli ho odstrkuje nebo objímá.

„U sta hromů.“ Gideonův hlas zněl chraptivě a tajil se v něm jakýsi nový cit, který Harriet nedokázala identifikovat. „Kdybyste měla jen špetku rozumu, utíkala byste ode mne, co by vám síly stačily.“

„Nemyslím, že bych dokázala udělat jediný krok,“ zašeptala Harriet v zasněném údivu. Vzhledla k němu přes řasy a něžně ho pohladila po zjizvené tváři.

Gideon sebou při tom doteku trhl. Pak zúžil oči. „Taky dobře. Najednou nemám chuť nechat tě utéct.“

Opět sklonil hlavu a jeho ústa se s udivující něžností začala pohybovat na jejích a jemně jí rozevírala rty. Pak si Harriet s úlekem uvědomila, že chce dovnitř. Váhavě uposlechla jeho mlčenlivý rozkaz.

Když jí jeho jazyk s udivující důvěrností vnikl do vlahých úst, tiše zasténala a spočinula na něm celou svou váhou. Ještě nikdy ji žádný muž tak nepolíbil.

„Jsi tak křehká,“ zahučel konečně s ústy na jejích rtech. „Tak měkoučká. Ale máš v sobě sílu.“ Oběma rukama ji objal kolem pasu.

Zachvěla se, když ji pevně uchopil a zvedl ji na svou hruď. Bez námahy ji držel nad kamennou podlahou. Nohama komíhala ve vzduchu a musela se zachytit jeho širokých ramen.

„Polib mě,“ poručil jí hlubokým temným hlasem, který ji příjemně zamrazil na páteři.

Bez rozmýšlení ho objala kolem krku a plaše se dotkla rty jeho úst. Má tohle být zneuctění? mudrovala v duchu.

Možná že právě takhle opojná směs citu a touhy ponoukla tenkrát před lety Deirdre Rushtonovou, aby byla Gideonovi po vůli. Harriet usoudila, že teprve nyní je s to lehkomyslnost té mladé ženy pochopit.

„Ach, má sladká slečno Pomeroyová,“ zamumlal Gideon. „Smím doufat, že vás můj obličej odpuzuje stejně málo jako ty vaše vzácné lebky?“

„Nic odpudivého na vás není, mylord, a jsem si jistá, že to dobře víte.“ Harriet si špičkou jazyka olízla rty. Byla jako omámená pocity, které v ní pulzovaly. Zlehka se dotkla jeho poraněné tváře a rozechvěle se usmála. „Jste velkolepý. Tak trochu jako váš kůň.“

Gideona to na okamžik vyvedlo z konceptu. V očích mu blýsklo. Ale pak výraz jeho obličeje ztvrdl a on ji zvolna postavil na zem. „Tak co, Harriet Pomeroyová?“ V hlase mu zněla neklamná výzva.

„Co, mylord?“ vypravila ze sebe Harriet udýchaně. Neměla popravdě prakticky žádné zkušenosti, všechny její ženské instinkty jí však napovídaly, že na Gideona ten polibek zapůsobil stejně silně jako na ni. Jenom nedovedla pochopit, proč je najednou tak studený a nebezpečný.

„Musíte se rozhodnout. Buď si svléknete šaty a ulehnete sem na tu kamennou podlahu, abychom mohli dokončit, co jsme započali, anebo se můžete rozběhnout k pláži a k bezpečí. Měla byste se rozhodnout rychle, protože si svým momentálním rozpoložením nejsem zrovna jist. Musím vás upozornit, že mi připadáte jako náramně lákavé sousto.“

Harriet měla pocit, jako by jí vylili na hlavu vědro ledové vody. Chvilí na Gideona upřeně civěla a veškerá smyslná euforie z ní tvář

v tvář té nepokryté hrozbě vyprchala. *On to myslí vážně.* On ji skutečně varuje, že se jí na místě zmocní, jestli v minutě z té jeskyně nezmizí.

Byla to její vina, pochopila a opožděně přišla do rozpaků. Reagovala na jeho polibek příliš ohnivě. Určitě si teď o ní myslí jen to nejhorší.

Do tváře jí rudě udeřilo ponížení a nemalá primitivní ženská panika. Shýbla se pro lampu a prchala k průchodu, který vedl na pláž a k bezpečí.

Gideon jí šel v patách, ale Harriet se ani jednou neohlédla. Měla příliš velký strach, že v jeho zlatých očích uvidí zlomyslný výsměch.

4

Crane se potil. V knihovně sice hořel malý oheň, protože venku celý den pršelo a bylo chladno, Gideon však věděl, že kvůli tomu si jeho správce čelo neotírá.

Lhostejně otočil stránku v účetní knize, která ležela před ním na psacím stole. Nebylo pochyb, že byl systematicky okrádán. Gideon věděl, že za to může vinit jedině sebe. Hardcastlovským statkům zde v Horním Biddletonu věnoval příliš málo pozornosti, a jak se dalo čekat, zaplatil za to.

Gideon pohlédl na další sloupec čísel. Bylo zřejmé, že Crane, kterého přijal před rokem na místo správce místního panství, zvýšil většinu domků nájemné, zaměstnavateli však nadále poukazoval původní částku. Rozdíl si bezpochyby v tichosti strčil do kapsy.

Bylo to celkem běžné, ne však pro Gideona. Řadu velkých pozemkových vlastníků tak okouzly radovánky londýnského života, že ponechávali dohled nad panstvími zcela v rukou správců. Pokud jim přitékalo dost peněz, nenamáhali se kontrolovat účty. Považovalo se za nemoderní znát přesný stav vlastního majetku.

Gideon se však o život v Londýně ani o to, jestli je moderní nebo staromódní, nestaral. V posledních několika letech se popravdě stěží zajímal o něco jiného než o správu rodinných statků a velmi pozorně sledoval všechno, co se jich týkalo.

S výjimkou Horního Biddletonu.

Rodinné panství v Horním Biddletonu úmyslně ignoroval. Je obtížné nalézt v sobě zájem o místo, kde je člověk z duše nenáviděn. Právě tady se před šesti lety všechno pokazilo.

Když mu otec před pěti lety dosti zdráhavě předal odpovědnost nad rozsáhlým rodinným majetkem, Gideon se po té příležitosti ihned vrhl a doslova se do té práce zahrabal.

Práce se mu stala drogou, jíž otupoval hlodavou bolest, kterou mu způsobila ztráta cti. Pravidelně jezdil od jednoho panství ke druhému a neúnavně se zabýval opravou domů, zaváděním nových zemědělských technik a hledáním možností, jak zvýšit těžbu v dolech a rybolov.

Najímal jen ty nejlepší správce a platil je dobře, aby nebyli v pokušení krást. Účetní knihy kontroloval osobně. Naslouchal návrhům a stížnostem nájemců. Pěstoval si společnost techniků a vynálezců, od nichž mohl získat nové vědecké metody, jak zvýšit výnos pozemků.

Ne však zde v Horním Biddletonu.

Co se týkalo Gideonova, mohly hardcastlovské pozemky kolem Horního Biddletonu klidně shnít.

Správně je měl už dávno prodat. A také by to byl udělal, nebýt vědomí, že by tím zarmoutil otce. Panství v Horním Biddletonu patřilo hrabatům z Hardcastlu už pět generací. Bylo to nejstarší rodové panství a až do toho skandálu zde bylo i rodinné sídlo.

Gideon věděl, že prodat je nemůže, a tak udělal to, co bylo skoro stejně dobré. Ignoroval je.

Toto panství v něm sice budilo odpor, jak však náhle s úžasem zjistil, zdaleka ne takový jako zjištění, že byl okraden. S chladným úsměvem vzhlédl a přistihl Cranea, jak ho úzkostně pozoruje.

Crane byl klátivý, hubený čahoun a vypadal tak trochu jako čáp.

„Tak dobrá, Crane, jak se zdá, všechno je celkem v pořádku.“ Gideon sklapl účetní knihu a neušlo mu, jak se Craneovi ulevilo. „Velice pečlivě vedené účty. Vynikající práce.“

„Děkuji vám, pane.“ Crane si nervózně pohladil plešatějící lebku. Zjevně se poněkud uvolnil a jiskrnýma ptačíma očima přelétal z účetní knihy ke Gideonově jizvě. „Snažím se ze všech sil, mylord. Trápí mě jenom, že jste nám svůj příjezd neoznámil předem. Mohli jsme se lépe připravit.“

Gideon si byl velmi dobře vědom, že jeho nečekaný příjezd způsobil obrovský chaos. Hospodyně nakvap najímala lidi z vesnice, aby jí pomohli dát dům do pořádku. Z chodby bylo slyšet pobíhání velkého počtu lidí. Objednávaly se zásoby. Z nábytku, který se celá léta nepoužíval, se strhávaly protiprachové povlaky. Do knihovny pronikal pach leštěnky.

Za tak krátkou dobu se nedalo nic dělat, pokud šlo o zahrady. Na těch bylo jasně vidět, jak je Crane zanedbával, protože byly pusté a bezútešné. Jeho matka své zahrady na Blackthorne Hall velmi milovala, vzpomínal Gideon.

„Dnes odpoledne přijede můj komorník Owl, který mě všude doprovází. Vezme si služebnictvo na starost.“ Gideon si všiml, že Crane každou chvíli nervózně zalétne zrakem k jeho jizvě. Jen

málokdo dokázal jeho znetvořenou tvář zdvořile ignorovat, dokud si na ten pohled nezvykl, a spousta lidí si nezvykla nikdy.

Například Deirdre připadal jeho obličej odpudivý. A nebyla jediná. Jak politováníhodné, říkali lidé často, že druhorozený syn hraběte není tak hezký a kultivovaný jako jeho starší bratr.

Všichni hraběte z Hardcastlu upřímně litovali, když ztratil prvorozeného syna a musel se spokojit s tak málo slibným dědicem. Gideon v hloubi duše pochyboval, že by Randala mohl vůbec někdo nahradit. Randál byl ideální syn a dědic, jakého by si přál každý otec.

Stačilo se zeptat.

Randál byl o deset let starší než Gideon, takže byl mnoho let jedináčkem. Matka ho zbožňovala a hrabě byl tuze pyšný na hezkého, kultivovaného, atletického a *čestného* mladíka, který se měl stát příštím hrabětem z Hardcastlu.

Randál byl k tomu cíli vychováván od kolébky a nikdy očekávání svých blízkých nezklamal. Byl k roli dědice jako stvořený. Měl bezpočet přátel, všichni respektovali jeho atletickou obratnost a nikdo nezpochybňoval jeho čest.

I jako starší bratr byl skvělý, vzpomínal Gideon. Ne že by si oni dva byli nějak zvlášť blízcí. Věkový rozdíl mezi nimi způsobil, že byli spíše jako strýc se synovcem.

Gideon se celé roky usilovně snažil bratra napodobit, ale pak pochopil, že přirozený švih a šarm, které byly bratrovi vlastní, se nedají okopírovat. Kdyby Randál zůstal naživu, Gideon by pro něj podle všeho spravoval hardcastlovská panství. Randál totiž dával přednost životu v Londýně a ani by ho nenapadlo dohlížet na rodinný majetek.

Gideon upřímně truchlil, když bratr zemřel. Ale nikdo si toho nevšiml. Všichni se mohli přetřhnout s utěšováním jeho neutěšitelných rodičů, především matky. Panovala obava, že se hraběnka ze svého žalu nikdy nevzpamatuje. A hrabě dal jasně najevo, že zbylý dědic se tomu, kterého ztratil, nikdy nemůže vyrovnat. Crane si odkašlal. „Promiňte, mylord, smím se zeptat, jestli se v kraji zdržíte déle než několik dní? Hospodyně má starost, aby si udělala dostatek zásob a najala vhodný počet služebnictva.“

Gideon se narovnal a opřel se o opěradlo. Bylo mu naprosto jasné, proč Cranea tolik zajímá délka jeho pobytu. Bezpochyby spekuluje, jestli bude muset odložit něco z toho, co má za lubem. Gideon zatím

nevěděl, jestli se Crane zapletl s lupiči, jak ho podezřívala Harriet, ale nehodlal riskovat. Usoudil, že dá jasně najevo, že půlnoční sraz v jeskyni bude zbytečně odkládat.

„Vyřiďte jí, že tady hodlám pobýt delší dobu,“ odvětil proto. „Už je to pár let, co jsem se ukázal v Horním Biddletonu a zjišťuji, že mi zdejší mořský vzduch scházel. Strávím zde celé jaro.“

Craneovi spadla brada. S velkým úsilím ústa zase sklapl. „Jaro, mylord? Celé jaro?“

„A možná i léto. Pokud si vzpomínám, v létě je u moře nejpříjemnější. Zvláštní. Vůbec jsem netušil, jak mi zdejší kraj chyběl.“

„Aha.“ Crane si prstem přejel pod vysokým límcem. „Jsme samozřejmě nesmírně rádi, že jste si ve svém nabitém programu našel čas i na nás.“

„Spoustu času,“ ujistil ho Gideon. Nahnul se, uchopil účetní knihu a podal ji Craneovi. „Můžete jít. Strávil jsem nad vašimi skvěle vedenými účty už příliš mnoho času. Tyhle drobné detaily mi připadají neuvěřitelně otravné.“

Crane hrábl po knize, chvatně vstal a chabě se usmál. Naposledy si zažloutlým kapesníkem otřel čelo. „Ano, mylord, chápu. Urození pánové se o takové věci zajímají jen málokdy.“

„Přesně tak. Proto zaměstnáváme muže, jako jste vy. Hezký den, pane Crane.“

„Hezký den, mylord.“ Crane odspěchal ke dveřím a vyšel na chodbu.

Gideon se upřeně díval, jak za oknem vytrvale prší, dokud se za správcem nezavřely dveře. Potom vstal a přešel k malému stolku, kam mu hospodyně už dřív postavila konvici s čajem.

Nalil si šálek silného nápoje a pomalu upíjel. Měl podivnou náladu, protože byl po tolika letech úmyslného exilu zase zpátky.

Na žádném panství si nezařídil trvalý domov. Nikde se necítil dost pohodlně. Raději jezdil od jednoho k druhému pod záminkou přísného dohledu. Popravdě však hlavně potřeboval být neustále v pohybu. Potřeboval být nepřetržitě zaměstnán.

Věděl, kdo má na svědomí narušení neúnavného sledu otupujících povinností, do nějž se před pěti lety vrhl.

Znovu si vybavil, co se toho dopoledne odehrálo v jeskyni. Znovu viděl, jak se Harriet Pomeroyová tvářila, když z pytle s uloupenými poklady vytáhl ten nádherný náhrdelník. V očích jí nezachytil

sebemenší záblesk upřímného zájmu, natožpak chtivosti, kterou najisto očekával. Většinu žen by zlatý náhrdelník s brilianty bezpochyby uchvátil.

Zatímco Harriet nadchl kus kamene s fosilním zubem.

A jeho polibek, připomněl si Gideon. Znovu ho zalilo horko jako předtím v jeskyni. Reagovala na jeho polibek stejně nadšeně a užasle jako na ten zpropadený starý zub.

Gideon se křivě pousmál. Nemohl se rozhodnout, jestli má být polichocený, nebo spíš zdrcený, že si vede stejně dobře jako nějaká stará zkamenělina.

Zamířil k oknu a zarazil se, když zahlédl svůj odraz v zrcadle, které viselo nad krbem. Obvykle netrávil mnoho času zíráním na svou tvář. Nebyl to příliš povznášející pohled.

Dnes odpoledne se v něm však probudila zvědavost a také jistý zmatek. Rád by věděl, co na něm vlastně Harriet viděla. Ať to však bylo cokoli, neodradilo ji to od polibku. A Gideon věděl, že ten sladký nevinný žár nebyl hraný, že byl naprosto upřímný.

Ne, z nějakého nepochopitelného důvodu ji jeho tvář neodpuzovala. Zostražitelé teprve, když jí schválně neotesaně pohrozil, že z ní strhá šaty a zmocní se jí přímo na podlaze jeskyně.

Gideon se otřásl při vzpomínce, jak urážlivě se k ní zachoval. Občas si prostě nemohl pomoci. Něco v jeho nitru ho čas od času nutilo chovat se tak, jak se od něj očekávalo.

Svým způsobem se ji však přesto snažil varovat, chránit ji, ačkoli to pravděpodobně nepochopila. *Protože po ní toužil. Strašně moc.*

Nejspíš se zachoval jako hlupák, když ji přiměl k úprku. Měl si vzít, co mu nabízela, a hru na džentlmena poslat k čertu. Stejně mu nikdo nevěří, tak proč se tu hru ještě stále snaží hrát tím nepůvabným způsobem, který je mu vlastní?

Nedokázal na tu otázku uspokojivě odpovědět. Znovu si vynadal do hlupáků a pak se přinutil obrátit myšlenky k důležitějším věcem. Má na krku zlodějskou tlupu, se kterou si musí poradit. Protože pokud se do toho co nejrychleji nepustí, Harriet to nejspíš vezme do ruky sama.

Přinejmenším na něj nepřestane dotírat, aby si pospíšil.

* * *

Příštího večera Harriet pozorovala shluk místní venkovské šlechty, shromážděné na taneční zábavě, která se pořádala týden co týden. Spolu s tetou Effií a Felicity už po několik měsíců nevynechala ani jedinou, většinou jí však připadaly nesnesitelně nudné.

Byl to nápad tety Effie, aby se Felicity co nejvíc společensky otrkala, kdyby přece jen přišlo kýžené pozvání od tety Adelaide. Místní taneční zábavy skýtaly jedinou příležitost k procvičení potřebných společenských dovedností, jako je třeba používání vějíře. Felicity měla na tyhle věci velký talent.

Zato Harriet si s vějířem nikdy nevěděla rady. Pořád jí někde překážel.

Dnešní ples se ničím nelišil od těch předešlých. Harriet sice chápala, proč teta Effie tolik trvá na tom, aby se jich účastnily, v duchu však soudila, že Felicity se tady v Horním Biddletonu společensky příliš neobrousí.

Kupříkladu se zde vůbec netančil valčík. Každý věděl, že v Londýně je dnes valčík největší móda, v Horním Biddletonu se však nadále tančil kotilion, kvadrila a pár krajových tanců. Dámy z místní lepší společnosti považovaly valčík za neslušný tanec.

„Docela zajímavá sešlost, nemyslíš?“ obrátila se k ní teta Effie a za usilovného ovívání se rozhlížela po sále.

„A Felicity je nejhezčí ze všech. Jako obvykle nevynechá ani jediný tanec, to vím jistě.“

„Máš pravdu,“ přitakala Harriet. Seděla vedle tety a už několikrát vrhla kradmý pohled na hodinky, přišpendlené na poněkud usedlých šatech. Snažila se to však dělat nenápadně. Dostat Felicity do společnosti byl důležitý úkol a Harriet stejně jako Effie věděla, že sestra musí být připravena, až nadejde její velká chvíle.

„Musím jí připomenout, aby na parketu neprojevovala takový zápal,“ zachmuřila se teta Effie. „V Londýně se pocity nesmějí dávat moc najevo. Není to slušné.“

„Víš dobře, jak ráda Felicity tančí.“

„Ale přesto se musí začít tvářit trochu zdrženlivě,“ stála na svém teta Effie.

Harriet si v duchu povzdychla a doufala, že se už brzy začne podávat občerstvení. Zatím si nezatančila ani jednou, což nebylo nic neobvyklého, a těšila se na přestávku v monotónním vysedávání. Čaj a obložené chlebíčky, které se na takových sešlostech podávaly, sice nestály za mnoho, ale alespoň jí poskytly jakés takés rozptýlení.

„Propána, tamhle jde pan Venable,“ pošeptala jí teta Effie. „Raději se připrav, drahoušku.“

Harriet vzhledla k postaršímu pánovi ve staromódním saku švestkové barvy a zelené vestě, který se ubíral přes sál směrem k ní. Zúžila oči. „Určitě se mě zase bude vyptávat na moje objevy.“

„Nemusíš se s ním bavit, to přece víš.“

„Raději ano. Když mě nezazené do rohu tady, počká si na mě v neděli po mši před kostelem. Víš, jak je neodbytný.“ Harriet se pochmurně usmála na pana Venabla, který jí úsměv výhruzně oplatil.

Byli staří protivníci. Venable sbíral zkameněliny dlouhá léta, ale pak v něm neblahá příhoda v jeskyni probudila děs z uzavřeného prostoru.

Musel svá pátrání omezit na pláž a významnější objev se mu popravdě už celá léta nepodařil. Což ho ovšem neodradilo od pronásledování Harriet, jíž se chtěl za každou cenu vnutit s tím, že bude její práci řídit a dohlížet na ni. Harriet ho ale prokoukla. Věděla, že sběratelé zkamenělin nemají žádné skrupule, a před takovými ptáčky, jako byl pan Venable, se měla tuze na pozoru.

„Dobrý večer, slečno Pomeroyová.“ Pan Venable se ztuhla sklonil k její ruce. „Jestlipak bych vám směl obstarat šálek čaje?“

„Děkuji vám, pane, to by bylo skvělé.“ Harriet vstala a dovolila panu Venablovi, aby ji odvedl ke stolu s občerstvením a přinesl jí šálek čaje.

„Jakpak jste se měla, má drahá?“ Jeho úsměv byl maličko úlisný. „Jistě jste tvrdě pracovala v jeskyních, vidíte?“

„Chodím tam, jen když mám čas,“ usmála se Harriet bezvýrazně. „Víte, jak to chodí, pane. Máme doma spoustu práce a chodím proto hledat zkameněliny dosti vzácně.“

Venablovi zajiskřilo v očích. Samozřejmě věděl, že Harriet lže. Tuhle hru spolu hráli už dost dlouho. „Zmínil jsem se vám, že pomyslím na to, že požádám jednoho svého kolegu z Královské společnosti, aby přednesl zprávu o zdejších zkamenělinách?“

Harriet ostražitě zamrkala. „Ne, to jste se nezmínil. Vážně o tom uvažujete, pane?“

„Přiznávám, že si s tou myšlenkou pohrávám. Jsem samozřejmě nesmírně zaneprázdněný.“ Venable spolkl náraz malý obložený chlebiček. „Na takové věci člověk potřebuje spoustu času.“

„A taky pár neobvyklých a zajímavých zkamenělin,“ zpražila ho Harriet. „Našel jste v poslední době něco pěkného?“

„Jeden nebo dva kousky.“ Venable se zahoupal na patách a zatvářil se mazaně. „Jeden nebo dva. A co vy, má drahá?“

Harriet se usmála. „A víte, že vůbec nic? Jak už jsem říkala, mám poslední dobou na výzkumy strašně málo času.“

Na Venablovi bylo vidět, že horečně vymýšlí další způsob, jak z ní něco vytáhnout, když tu se v sále rozhostilo ticho. Harriet se zvědavě rozhlédla. Hudba právě dohrála, to však nevysvětlovalo, proč všichni najednou přestali mluvit. Všimla si, že se všichni dívají ke dveřím.

„Dobré nebe!“ zvolal Venable polekaně. „To je St. Justin. Co tady u všech čertů dělá?“

Harrietin pohled zalétl ke vchodu do přeplněné místnosti. Stál tam Gideon jako velká a dravá noční šelma, která zabloudila na místo plné kořisti.

Byl celý v černém, od nablýskaných holínek po dokonale padnoucí sako. Pouze nažehlená bílá vázanka a bílá nabíraná košile porušovaly ten celkový temný dojem. Přelétl dav chladným a hloubavým pohledem.

„Neviděl jsem ho už kolik let,“ zamumlal Venable, „ale tu odpornou jizvu bych poznal všude. Slyšel jsem, že je zase tady. Ten má tedy drzost, vpadnout sem, jako by se nechumelilo.“

Harriet se rozhněvala. „Je to veřejné shromáždění,“ namítla uštěpačně. „A jemu patří většina pozemků v našem kraji. Jestli chcete něco vědět, tak místní obyvatelé by měli být pyšní a vděční, že se tady objevil. A navíc mě od vás překvapují ty nanejvýš osobní poznámky o jeho jizvě, pane. Mně nepřipadá ani trochu odporná.“

Venable se na ni zamračil. „Jste příliš laskavá, má drahá. Což, jak se domnívám, asi bude tím, že jste dcerou pastora. St. Justinova jizva přesně odráží jeho černý charakter.“

„Pane.“ Harriet se zatvářila dotčeně.

„Zapomněl jsem, že nevíte, oč jde. To je vlastně taky dobře. Není to historka pro uši mladé dámy.“

„Pak doufám, že mi ji nebudete vyprávět,“ opáčila Harriet káravě.

„U sta hromů, tak se mi zdá, že St. Justin má namířeno sem k nám.“ Venable se napřímil a narovnal se v ramenou. „Ničeho se nebojte, má drahá.“

„Já se nebojím.“ Harriet se znovu rozhlédla a uviděla, že Gideon se skutečně podírá davem k místu, kde stála s panem Venablem.

Hudebníci chvatně spustili další kousek a účinně tak přehlušili ohromené mumláni davu. Několik mladých párů včetně Felicity a farmářova syna se ihned dalo do tance.

Harriet se na Gideon, který se k ní blížil, nedočkavě usmívala. Nemohla se dočkat, až se dozví, jak jednal se správcem a jestli už kontaktoval londýnskou policii v Bow Street. Byl nejvyšší čas probrat plány na polapení zlodějů.

Gideonovo temné obočí vyletělo vzhůru, když jeho majitel uviděl její radostný úsměv. Došel k ní a zdvořile se jí uklonil. V očích mu jiskřilo.

„Dobrý večer, slečno Pomeroyová. Vypadáte dnes večer velmi dobře.“

„Děkuji vám, pane. Moc ráda vás zase vidím. Doufám, že se u nás dobře bavíte.“

„Bavím se tak, jak se dalo čekat.“ Gideon pohlédl na Venabla. „Zdravím, Venable. Dlouho jsme se neviděli.“

Venable se zachmuřil a posunul se blíž k Harriet. „Dobrý večer, mylord. Netušil jsem, že se znáte se slečnou Pomeroyovou.“

„Známe se,“ odušil Gideon a obrátil se zase k Harriet. „Myslíte, že byste mě mohla pocítit příštím tancem, slečno Pomeroyová?“

Harriet vytřeštila oči. „Ale já moc tancovat neumím, mylord.“

„To já taky ne. Neměl jsem v minulých letech moc cviku.“

Harriet se uvolnila. „Ach, v tom případě tedy dobrá. Bude mi potěšením. Prosím omluvte mne, pane Venable.“ Podala mu šálek s talířkem.

„Ale, poslyšte,“ koktal Venable a mimoděk se chopil podávaného nádobí. „Nejsem si ani trochu jist, že si vaše tetička přeje, abyste šla tančit bez jejího dovolení, slečno Pomeroyová.“

„Nesmysl.“ Harriet sklapla vějíř a položila prsty na Gideonův rukáv. „Moje teta bude bez sebe nadšením, že se mi dnes večer podařilo odtančit aspoň jeden kousek.“ Vzhledla ke Gideonovi. „Půjdem, pane?“

„Samozřejmě, slečno Pomeroyová.“ Gideon ji odváděl od Venabla.

„Kam jdeme?“ podivila se Harriet, když si uvědomila, že ji vede k místu, kde seděli hudebníci.

„Vyslovit žádost,“ odvětil Gideon a nahnul se k houslistovi. Muž horlivě přikyvoval.

„Ihned, mylord. Okamžitě.“

„Výborně. Já věděl, že se na vás mohu spolehnout.“ Gideon se napřímil a vzal Harriet pod paži.

„A co teď?“ vyzvídala, když s ní došel na parket. „Teď budeme tančit, jak jinak?“

V té chvíli hudebníci zprudka ukončili venkovský tanec, který až dosud hráli. Tanečníci zůstali stát a užasle se na sebe dívali.

Několik okamžiků nato houslista zahrál zkusmo několik tónů a pak spustil nefalšovaný valčík. Vzápětí se k němu přidaly ostatní nástroje malého orchestru.

Mládež na parketu zajásala a dala se do tance, než někdo stačí St. Justinův rozkaz zrušit. Páry začaly vířit v rytmu až dosud zapovězeného tance. Jejich rodiče se přísně mračili. Všechny pohledy se okamžitě obracely ke Gideonovi.

A Gideon se díval na Harriet a čekal, co ona na to.

Harriet se sevřel žaludek nejistotou, záhy se jí však zmocnilo prudké vzrušení. Zhluboka se nadechla a vstoupila do Gideonovy náruče. Spokojeně se usmál a zavířil s ní napříč parketem.

„Tušil jsem, že před výzvou neuhnete, slečno Pomeroyová,“ prohodil tiše.

„To nikdy, mylord,“ rozesmála se Harriet. „Přísámbož, dnes večer se vám podařilo pořádné pozdvížení. Naše prostinké venkovské tancovačky už nikdy nebudou jako dřív. Vždyť vy jste uvedl do Horního Biddletonu valčík.“

„Mám pocit, že někteří z těch dobrých lidiček to vnímají přibližně stejně, jako kdybych sem zavlekl morovou nákazu.“

„Však oni to přežijí. A já jsem vám vděčná.“

„Opravdu, slečno Pomeroyová?“

„Ovšem. Víte, dělala jsem si starosti, že Felicity nebude mít příležitost procvičit si ty kroky, než odjede do Londýna. A teď má konečně možnost.“

„A co vy?“ Gideon se na ni pozorně zahleděl a vykroužil s ní další otáčku. „Těší vás, že si můžete procvičit valčík, abyste byla připravená, až se dostanete do Londýna?“

„Vážně pochybuji, že budu v Londýně tančit valčík. Bude to Felicityina sezona, ne moje.“ Harriet se usmála. „Přesto musím přiznat, že je to ohromně vzrušující tanec, mylord, a vy tančíte skvěle. Samozřejmě mě nepřekvapuje, že jste vynikající tanečník, když se i jinak pohybuje tak nehlučně a pružně.“

Překvapeně na ni pohlédl. „Děkuji vám. Jelikož jsem se o tanec pokusil naposledy před šesti lety, беру to jako velkou poklonu.“ Znovu se s ní plavně zatočil.

Harriet se poddávala hudbě a silně vnímala žár a sílu Gideonovy dlaně, kterou ji svíral v pase. Vyvolalo to v ní vzpomínku na polibek v jeskyni a cítila, že se červená. Modlila se, aby to všichni, včetně Gideona, přisoudili horku v sále a pohybu při tanci.

„Překvapilo mě, že jste sem dnes večer přišel, mylordé,“ prohodila. Snažila se dělat jakoby nic, jako by valčík tančila denně. „Nenapadlo by mne, že vás taková bezvýznamná zábava bude zajímat.“

„Nezajímá mne. Zajímáte mne vy, slečno Pomeroyová.“

Vytřeštila oči ohromením. „Já, mylordé?“

„Ano, vy.“

„Ach.“ Potom ji něco napadlo a zářivě se na něj usmála. „Ano, ovšem, už chápu.“

„Opravdu?“ Podivně se na ni podíval. „No, každopádně jsem rád, že to chápe alespoň jeden z nás dvou.“

Pominula to záhadné prohlášení, protože její mozek se už stačil chopit vlády nad rozbouřenými city. „Bezpochyby mě chcete informovat, jaké máte plány ohledně těch zlodějů. Věděl jste, že nebude snadné zařídít další setkání v soukromí, aby z toho nevznikly zbytečné řeči, a tak jste dnes večer přišel sem, protože jste doufal, že si se mnou budete moci promluvit pod rouškou tance.“

„Gratuluji vám k vašemu logickému uvažování, slečno Pomeroyová.“

„Takže?“ Dychtivě k němu vzhlédla.

„Takže co?“

Vyrazila ze sebe tichý, dopálený výkřik. „Povězte mi o těch plánech. Je všechno zařízeno? Kontaktoval jste už londýnskou policii? Jak to provedete s panem Cranem? Chci znát všechny podrobnosti.“

Gideon se na ni několik okamžiků mlčky díval. Potom se pousmál. „Craneovi jsem prozatím svůj skutečný záměr nesdělil a do Bow Street jsem napsal. Pracuji na tom, abych ty lupiče z vaší jeskyně vystrnadil. Doufám, že budete s mým výkonem spokojená.“

„Vím jistě, že budu. Řekněte mi všechno. Co přesně se stane teď?“

„To musíte nechat na mně, slečno Pomeroyová.“

„Ale já chci vědět, jak to všechno bude probíhat, pane,“ vyhrkla netrpělivě.

„Musíte mi důvěřovat, slečno Pomeroyová.“

„O to přece nejde, mylorde.“

„Obávám se, že právě o to jde.“ Gideonův úsměv jí byl záhadou.
„Myslíte, že to dokážete?“

„Že dokážu co? Věřit vám? Ale ovšem, já přece vím, že splníte, co jste slíbil. Ale chci znát všechny podrobnosti, protože jsem do toho zapletená, pane. Jsou to koneckonců moje jeskyně.“

„Vaše jeskyně?“

Harriet zrudla a kousla se do spodního rtu. „Ale no tak dobře, samozřejmě že mi doopravdy nepatří, ale nepřipustím, aby si na ně dělal nárok někdo jako pan Venable.“

„Uklidněte se, slečno Pomeroyová. Máte mé slovo, že budete mít výhradní právo vykopat si všechny staré kosti, které se v nich skrývají.“

Nesměle se usmála. „Dáte mi své čestné slovo, mylorde?“

Ve zlatohnědých očích za černými řasami mu zajiskřilo, když se pozorně zadíval do obličeje, který k němu zvedala. „Ano, slečno Pomeroyová,“ odvětil tiše Gideon. „Máte mé čestné slovo, ačkoli asi za mnoho nestojí.“

Harriet to nadchlo. „Děkuji vám, pane. Snímá to z mého srdce obrovskou tíhu, ujišťuji vás. Ale stejně bych ráda věděla, co jste naplánoval.“

„Musíte být trpělivá, slečno Pomeroyová.“

V té chvíli hudba dohrála. Harriet to podráždilo, protože se ještě nehodlala vzdát. „Vím jistě, že vám mohu být velmi nápomocná, mylorde,“ spustila naléhavě. „Znám ty jeskyně lépe než kdo jiný a ten váš policista se mě určitě bude chtít vyptat na jejich rozmístění.“

Gideon ji uchopil za paži a neomaleně ji přerušil. „Bezpochyby mě teď budete chtít představit tetě a sestře, slečno Pomeroyová.“

„Myslíte?“

„Ano. Za daných okolností je to nanejvýš přiměřené.“

„Za jakých okolností?“ Harriet si povšimla výrazu úzkostného očekávání na obličeji tety Effie na opačném konci sálu.

„Právě jsme spolu tančili valčík, slečno Pomeroyová. Lidé si o nás budou povídat.“

„Hloupost. Mně je úplně jedno, co si povídají. Nemůžete mi přece zničit pověst jedním tancem.“

„Užasla byste, jak snadno se dát ženská pověst zničit. Takže napravme všechny případné škody tím, že mě představíte své rodině, jak se sluší a patří.“

Harriet si povzdychla. „No tak dobrá. Ale já bych se opravdu raději bavila o tom, jak chcete pochyťat ty zloděje.“

Gideon se prchavě pousmál. „Ano, to si dovedu představit. Ale, jak už jsem řekl, musíte mi věřit, že se o to postarám.“

Nazítří ráno se Harriet probudila krátce před svítáním. Chvilí jen tak ležela a znovu prožívala události předešlého večera. Teta Effie byla seznámením s nechvalně známým vikomtem St. Justinem nadšená a zároveň zhořelá.

Zvládla však celou situaci s obdivuhodným klidem a nedala své rozechvění takřka vůbec najevo. Felicity byla jako vždy přímá a pragmatická a představování se zhostila s okouzujícím šarmem.

Gideon nakonec trochu utišil ohromení, které vyvolalo jeho nehorázné vystoupení tím, že ihned po seznámení s Effií a Felicity odešel.

Jakmile zmizel ve tmě, přeplněný sál propukl ve vzrušený hovor. Harriet si uvědomovala, že se na ni při tanci soustředilo nemálo zvědavých očí.

Celou cestu domů Effie nemluvila o ničem jiném.

„Místní lidé mají pravdu, když tvrdí, že je divný a nepředvídatelný,“ pronesla už alespoň po sté. „Jen si představte, že si nechá zahrát valčík, neřekne ani s dovolením a pak si ještě vyhlédne tebe, Harriet. Chválabohu že si nepřišel pro Felicity. Ta si nemůže dovolit, aby její jméno bylo spojováno s jeho, zrovna když se chystá do Londýna.“

„Já jsem mu náhodou docela vděčná,“ ozvala se Felicity. „Teď když byl valčík konečně uveden i do Horního Biddletonu, bude se příště tančit zase. A v Londýně se nic jiného netančí, teto Effie. Sama jsi to říkala.“

„O to vůbec nejde,“ odsekla Effie. „Jsem přesvědčena, že paní Stoneová a všichni ostatní mají pravdu. Ten muž je nebezpečný. Vždyť on i nebezpečně vypadá. Musíte si na něj obě dvě dávat dobrý pozor, rozumíte?“

Harriet zívla. „Copak, copak, teto Effie? Konečně nějaká obava o mou reputaci? Já myslela, že při mém pokročilém věku jsem podle tebe už dávno mimo nebezpečí.“

„Mám neblahé tušení, že před tím mužem není v bezpečí žádná žena,“ prohlásila Effie temně. „Paní Stoneová mu říká Netvor a já se obávám, že má nejspíš pravdu.“

„Já jsem si s ním připadala docela v bezpečí,“ namítla Harriet. „I když jsme tančili valčík.“

Věděla však, že je to lež. V Gideonově náručí se necítila v bezpečí ani trochu. Vlastně právě naopak. A všechno to nebezpečné vzrušení, které jí projelo tělem, kdykoli s ní na parketu zatočil, jí bylo tuze příjemné.

* * *

Harriet věděla, že znovu neusne, bylo však příliš časně, aby v domě byl vzhůru ještě někdo další. Odhodila pokrývky a vstala z postele. Oblékne se a uvaří si v kuchyni šálek čaje. Paní Stoneové, která chovala skálopevné přesvědčení, že se dámy mají chovat podle svého stavu, se to nebude líbit ani trochu, ale na tom nesejde. Harriet nehodlala budit hospodyni před svítáním, když si čaj dokázala uvařit sama.

Po dlouhé studené noci bylo v ložnici chladno. Harriet na sebe rychle hodila vybledlý vlněný župan s dlouhými rukávy a na neposlušné vlasy si připnula mušelínový čepeček.

Cestou ke dveřím pohlédla mimoděk k oknu, na rozednívající se oblohu nad mořskou hladinou. Byl odliv, takže by teď byla ta pravá chvíle na pátrání po zkamenělinách. Škoda že jí Gideon zakázal přibližovat se k jeskyním, dokud nechytí zloděje.

Koutkem oka zahlédla na pláži pod oknem postavu. Zprudka se zastavila a nahnula se blíž k oknu, aby lépe viděla ven. Utěšovala se, že je to jistě jenom rybář.

Chvilí nato však postava udělala několik kroků stranou, takže na ni bylo lépe vidět, a Harriet bylo okamžitě jasné, že to žádný rybář není. Muž měl na sobě kabát a na hlavě zmačkanou placatou čepici staženou přes uši. Neviděla mu do tváře, byla si však jistá, že jde přímo ke vchodu do její vzácné jeskyně.

Neváhala ani vteřinu. Tohle je velice znepokojivé a žádá si to okamžitý zásah. Ten člověk asi ke zlodějům nepatří. Ti se přece objevují zásadně kolem půlnoci.

Zbývala ta druhá, až příliš pravděpodobná možnost. Ten chlap je nejspíš další sběratel zkamenělin a má namířeno do její jeskyně.

Věděla, že musí ihned seběhnout na pláž a zjistit, co ten vetřelec má za lubem.

Jitřní vzduch byl ledový. Harriet se důkladněji zabalila do těžkého vlněného pláště po matce a opatrně se vydala dolů po stezce z útesu. Slunce vyjde každou chvíli, ale prozatím se jen daleko na moři třpytilo tlumené šedivé světlo.

Sešla na pláž a chvatně zamířila k řadě otvorů v útesech. Na vlhkém písku uviděla otisky bot. Kdyby se mohla ujistit, že vetřelec nejde k jeskyni, na níž má Harriet obzvláštní zájem, velmi by se jí ulevilo.

Usooudila, že nejjednodušší bude, když půjde po jeho stopách a přesvědčí se, že nikdo ani náhodou nezabloudil do průchodu vedoucího k jeskyni se zubem.

Několik minut nato však Harriet s hrůzou shledala, že otisky bot mizí právě v důvěrně známém vchodu. Stísněně se utěšovala, že to jistě bude náhoda.

Anebo to znamená, že se někdo snaží vztáhnout chamtivé ruce na její zub. *K čertu!* Byla blázen, že si od Gideona nechala zakázat přístup do jeskyně. Takhle to dopadá, když člověk nechá takovou věc na starost mužskému, jako je Gideon.

Křečovitě svírala okraj pláště a litovala, že si nevzala lampu. Přesto se opatrně protáhla úzkým vchodem do rozlehlé jeskyně.

Ihned však zůstala stát, protože si uvědomila, že bez světla nemůže udělat ani krok. Chvíli tiše stála, dokud se trochu nerozkoukala. V přízračné temnotě se odevšad ozývalo kapání vody. Harriet napínala zrak a snažila se dohlédnout do úzké chodby, která vzadu ústila z jeskyně. Nikde neviděla ani světýlko, protože vetřelec už zmizel z dohledu v točitém tunelu, na jehož konci byla sluj s uloupenými poklady a tím vzácným zubem.

„U sta hromů,“ zalátelela zklamaná Harriet hlasitě. Nemůže nic dělat. Bude tady muset počkat, dokud ten člověk nepůjde zpátky. Potom mu od plic poví, že má Gideonovu osobní záruku, že tyhle jeskyně smí prozkoumat jedině ona.

Netrpělivě tam postávala s pažemi zkříženými pod řadry, když jí na rameno ztěžka dopadla obrovská ruka, pevně ji uchopila a otočila o sto osmdesát stupňů.

„Pane na nebi, co propána –“ Harriet polekaně zaječela, ale pak poznala Gideona, který se úzkým otvorem protáhl za ní. „Ach, to jste vy, mylorde. Chválabohu. Strašně jste mě polekal.“

„Zasloužíte si něco mnohem horšího než pouhý úlek,“ huboval Gideon. „Měl bych vás přehnout přes koleno. Co tady u všech rohatých děláte? Říkal jsem vám, že se sem nesmíte ani přiblížit, dokud lupiči nebudou za mřížemi.“

Harriet se zachmuřila. „Ano, já vím, mylorde. Ale určitě pochopíte, že jsem musela přijít, až vám povím, že jsem před chvíličkou z okna uviděla, jak se sem plíží nějaký sběratel.“

„To určitě.“ Gideon pohlédl k tunelu. V ruce držel lampu, ale nebyla rozsvícená.

„To tedy ano,“ ujistila ho Harriet. „Nenapadlo mě vzít si lampu, tak tady čekám, až půjde zpátky.“

„A co chcete dělat, až se tady objeví?“

Zdvihla bradu. „Hodlám ho informovat, že výhradní práva na výzkum jeskyní na vašich pozemcích mám já, pane. A pohrozím mu, že ho necháte zavřít, jestli nepřestane chodit na cizí pozemky.“

Gideon znechuceně potřásl hlavou. „Vy a ty vaše zpropadené zkameněliny.“ Měl zjevně v úmyslu na toto téma ještě chvíli řečnit, když se z tunelu ozvalo tiché hvízdání.

„Už jde zpátky,“ vyhrkla Harriet. Otočila se a uviděla v dálce slabou záři. „To je výborné, mylorde. Budete tady se mnou a podpoříte mě. Musíte mu zakázat, aby sem chodil.“

Hvízdání bylo stále hlasitější a záře svítilny sílila. Chvíli nato se z chodby vynořil malý hubený mužík v těžkém kabátě, placaté čepici a tuze sešlapaných botách. Byl to tentýž muž, kterého Harriet viděla na pláži. Lampa, kterou držel v ruce, odhalovala úzký vyzábělý obličej a malá očka. Když ve vnější jeskyni uviděl stát Gideona a Harriet, zarazil se.

„Dobrýtro, mylorde, koukám, že jste pinktlich. Moc takových z vaší sorty neznám, co by se někam trmáceli před polednem. A máte s sebou přítelkyni.“ Mužík se Harriet překvapivě hluboko uklonil. „Dobrýtro, madam.“

Harriet se zamračila. „Kdo jste, pane, a co děláte v mých jeskyních?“

„To jsou vaše jeskyně?“ Mužík zkrivil tvář v úšklebku. „Já to slyšel jinak.“

„Prakticky ty jeskyně patří mně,“ řekla Harriet pevně. „Jeho lordstvo vám to vysvětlí.“

Gideon vrhl na Harriet ironický pohled. „Myslím, že mi nic jiného nezbyvá, už toho zmatku bylo až až. Dovolte, slečno Pomeroyová, abych vám představil pana Dobbse z Bow Street.“

Harriet vytřeštila oči. „Z Bow Street? Vy jste policista, pane?“

„Mám tu velkou čest, madam.“ Dobbs se jí opět dvorně uklonil.

„To je vzrušující.“ Harriet pohlédla na Gideona. „Takže vaše plány jsou hotové a zbývá jen je provést.“

„S trochou štěstí bychom mohli lupiče polapit, až sem příště donesou lup.“ Gideon ukázal pokynem hlavy na Dobbse. „Tady Dobbs bude v příštích týdnech jeskyně každou noc hlídat.“

„To moc ráda slyším.“ Harriet pohlédla na Dobbse.

„Vím jistě, že jsou to přinejmenším dva muži, ale občas s nimi byl ještě někdo třetí. Dokážete si s nimi poradit sám, pane Dobbsi?“

„Když to bude třeba,“ odpověděl Dobbs. „Ale budu mít pomocníky. Tady jeho lordstvo a já jsme si dohodli signál. Jak zahlídnu ty darebáky na pláži, dám z vršku útesu znamení lampou.“

„Budou se střídat s mým komorníkem a každou noc budeme držet hlídky a čekat na signál, dokud se nám nepodaří lupiče pochyvat,“ vysvětlil Gideon. „Jakmile uvidíme světlo pana Dobbse, seběhneme na pláž a zajistíme, aby všechno proběhlo podle plánu.“

Harriet spokojeně přikývla. „To mi připadá jako vynikající opatření. Je zrovna tak chytré jako to, co jsem vymyslela já sama.“

„Děkuji vám,“ opáčil Gideon suše.

„Přesto,“ pokračovala Harriet, „mám přece jen jeden malý doplněk, jestli dovolíte.“

„Ne,“ zarazil ji Gideon, „nemyslím, že to bude potřebné, děkuji vám.“ Obrátil se k Dobbsovi. „Našel jste tu skrýš?“

„Našel, našel, pane. Podle toho vašeho náčrtku jsem došel přímo tam. Úctyhodná sbírka kradených věcí. Pár jich už bylo nahlášených za ztracený a my už po nich delší dobu pátráme. Žádné div, že se v Londýně neobjevily. Drželi je tady z dohledu, dokavad se na ně nezapomene. To je mazaný. Náramně mazaný, to musím přiznat.“

„Vzhledem k tomu, že pana Dobbse čeká za navrácení uloupených věcí odměna, můžete vzít jed na to, že bude jeskyně střežit jako oko v hlavě,“ vysvětlil Gideon Harriet.

„Ano, to jistě.“ Harriet se na Dobbse usmála. „Představte si, že jsem se ještě nikdy nesetkala s policistou z Bow Street. Moc ráda bych se vás vyptala na vaši práci, pane Dobbsi.“

Dobbs se celý rozzářil. „Samosebou, madam. Jen se ptejte.“

Gideon zvedl ruku v kožené rukavici. „Teď ne, Dobbsi. Teď když jste se seznámil s terénem, musíte co nejrychleji zmizet. Nesmíme riskovat. Nechceme přece, aby si vás někdo všiml.“

„To máte pravdu, pane. Tak já teda poběžím. Hezkej den, madam.“ Dobbs se Harriet uklonil potřetí a obrátil se k odchodu.

Harriet se za ním dívala. „Opravdu se mi ulevilo. Musím přiznat, že mě moc těší, jak rychle se věci pohnuly kupředu. Vynikající práce, mylord. Přesto mě mrzí, že jste se se mnou neporadil.“

„Já se jen zřídkka s někým radím, slečno Pomeroyová. Nejraději se spoléhám sám na sebe.“

„Aha.“ Harriet se zamračila, usoudila však, že je asi zbytečné přít se s ním o jeho autokratických metodách. Všechno je naplánované a, jak se zdá, celkem dobře. Musí se s tím spokojit. „Asi bych už měla taky běžet, než si doma někdo všimne, že jsem odešla.“

Gideon se nad ní výhruzně tyčil a blokoval jí ústupovou cestu z jeskyně. „Ještě chvíličku, slečno Pomeroyová. Mám v úmyslu mezi námi jednou provždy vyjasnit jednu věc, než vám dovolím odejít.“

„Ano, mylord?“

„Budete se těmto jeskyním vyhýbat, dokud celá záležitost neskončí.“ Gideon tu větu cedil mezi zaťatými zuby a mezi jednotlivými slovy dělal důrazné přestávky. „Už to nebudu opakovat. Rozumíte?“

Harriet zamrkala. „Ano, samozřejmě že rozumím. Ale mylord, já nejsem žádné malé dítě. Umím být opatrná, když je to potřeba.“

„Opatrná? Chcete tvrdit, že jste byla opatrná, když jste dnes ráno přiběhla na pláž a pronásledovala cizího muže až do jeskyně? Tak se nechová opatrná osoba, ale ukvapená hloupá husa.“

„Já nejsem husa,“ ohradila se Harriet zlostně. „Domnívala jsem se, že pan Dobbs sbírá zkameněliny a má namířeno rovnou do mé jeskyně.“

„Jenže jste se spletla, vidíte? On žádné zkameněliny nesbírá. Měla jste štěstí, že jste narazila na policistu. Docela dobře to mohl být jeden z těch zlodějů.“

„Už jsem vám přece řekla, že zloději sem ve dne zásadně nechodí. A opravdu bych ocenila, kdybyste na mě laskavě přestal křičet,

mylorde. To já jsem vás upozornila, že se tady něco nekalého děje, jestli si vzpomínáte. Ty lupiče jsem objevila já. Měl byste mě přinejmenším brát jako svého partnera. Já se jenom snažím chránit své zkameněliny.“

„K čertu s vašimi zkamenělinami. Opravdu nedokážete myslet na nic jiného?“

„Většinou ne,“ odsekla.

„A co třeba vaše dobrá pověst? Napadlo vás už někdy, co se může stát, když budete běhat za každým zlodějem, policistou a nebo jiným cizím člověkem, který si dovolí vkročit na pláž? Copak ani za mák nedbáte o to, co si o vás budou povídat lidé, až zjistí, co ve dne v noci provádíte?“

Harriet to upřímně dopálilo. Nebyla zvyklá, aby jí někdo s výjimkou tety Effie kázal, a výčitky tety Effie se už dávno naučila pouštět jedním uchem dovnitř a druhým ven. U Gideona to ale bylo jiné. Těžko mohla nevnímat, co jí říká, když nad ní stál a z výšky na ni vrčel.

„Mně nijak zvlášť nesejde na tom, co si lidé povídají,“ prohlásila. „A s reputací si taky hlavu nedělám. Nemám k tomu žádný důvod, když nepomýšlím na vdavky.“

Gideonovi v šeru blýsklo v očích. „Jste blázen. Tak vy si myslíte, že jediné, co riskujete, je nabídka k sňatku, o kterou beztak nestojíte?“

„Přesně tak.“

„Tak to jste vedle.“ Gideon ji uchopil svou velkou dlaní za šíji a přinutil ji zvednout bradu, aby se mu musela dívat do očí. „Nemáte ani tušení, co všechno riskujete. Nevíte, jaké to je ztratit dobrou pověst i čest. Kdybyste to věděla, nevykládala byste takové pitomosti.“

Harriet v jeho hlase zaslechla divokou bolest a vztek ji přešel. Rázem pochopila, že z něj mluví jeho vlastní trpká zkušenost. „Já jsem nemyslela, že čest člověka je bezcenná věc. Řekla jsem pouze, že nedbám, co o ní říkají jiní.“

„Tak to jste ale opravdu blázen,“ pronesl chraplavě. „Mám vám vylíčit, jaké to je, když celý svět věří, že vám chybí čest? Když je vaše pověst rozsápána na cáry? Když víte, že si každý, včetně vaší vlastní rodiny, myslí, že nejste řádný člověk?“

„Ach, Gideone.“ Harriet se něžně dotkla jeho ruky.

„Mám vám povědět, jaké to je, když vejdete do plesového sálu a všichni přítomní si o vás začnou šeptat? Máte vůbec ponětí, jak se cítí člověk, který si jde zahrát do klubu karty a neví, jestli nebude obviněn z falešné hry, kdyby náhodou vyhrál? Koneckonců muž pochybné cti bude podle všeho podvádět i při hře, nemám pravdu?“

„Gideone, prosím vás –“

„Víte, jaké to je, když ztratíte všechny přátele?“

„No, to ne, ale –“

„Víte, jaké to je, když si o vás každý myslí jen to nejhorší?“

„Gideone, nechte toho.“

„Víte, jaké to je, když o vaší cti pochybuje i váš otec?“

„Váš vlastní otec?“ Harriet to otřáslo.

„Když je člověk bohatý a mocný, nikdo mu do očí jeho čest nezpochybní a nedá mu možnost, aby se ospravedlnil. Všichni si šeptají pouze za jeho zády. A on tím pádem nemá šanci očistit své jméno. Po čase si uvědomí, že snažit se o to nemá smysl. Nikdo stejně nechce slyšet pravdu. Všichni chtějí jen přikládat další polínka k té šťavnaté pomluvě. A šeptají si čím dál hlasitěji, takže se v tom člověk div neutopí.“

„Dobré nebe!“

„Takové to je, když přijdete o čest a dobrou pověst, slečno Harriet Pomeroyová. Takže nejdřív přemýšlejte a teprve potom riskujte.“ Pustil ji. „A teď jděte domů, než vás vezmu za slovo a předvedu vám, co v praxi znamená ignorovat mínění většiny.“

Harriet se pevně zabalila do pláště a zpříma se mu podívala do očí. „Chci, abyste věděl, mylord, že nevěřím, že vám chybí čest. Nemyslím si, že by se bezectný člověk tak obával o moje bezpečí. Nebo se tolik trápil kvůli tomu, co ztratil. Je mi moc líto, že jste tolik vytrpěl. Vidím, že vám to hodně ublížilo.“

„Já o váš zpropadený soucit nestojím,“ zařval Gideon. „Vypadněte. Hned.“

Harriet v té chvíli pochopila, že nedokáže proniknout tou hradbou hněvu a mučivé bolesti, kterou si Gideon kolem sebe vystavěl. Vyprovokovala netvora v jeho nitru a teď jí hrozí, že se obrátí proti ní.

Beze slova zamířila k východu. Tam se k němu ještě jednou otočila. „Hezký den, mylord. Budu se těšit, že vaše chytré plány vyjdou.“

Příchod paní Treadwellové vyvolal toho odpoledne na faře náramný shon a zmatek. Effie však celou věc vzala zkušeně do ruky a Harriet musela v duchu uznat, že teta je v tomto ohledu velice schopná. Nikdy nebyla tak skvělá, jako když musela brázdit nebezpečné vody zdvořilé konverzace.

* * *

Paní Treadwellová byla manželkou jednoho z význačnějších majitelů půdy v kraji. Její manžel se cele oddával svým honícím psům a paní Treadwellová se zase pasovala na soudce ve společenských záležitostech celého širokého okolí.

Byla to korpulentní dáma a potrpěla si na tmavé šaty a turbany v téže barvě. Toho dne působila ve vycházkových šatech z šedivého bombazínu a s těžkým šedivým turbanem, který zcela zakrýval její řídké prošedivělé vlasy, vskutku impozantně.

Effii sice ta nečekaná návštěva zaskočila, ale v mžiku se vzpamatovala. Netrvalo dlouho a návštěva už seděla v salonu a čaj byl uvařený. Harriet musela vyklidit pracovnu a Felicity zdvořile odložila vyšívání a pomáhala bavit nezvaného hosta.

„Jaké příjemné překvapení, paní Treadwellová.“ Effie se usadila na pohovku a graciézně se chopila čajové konvice. „My tady na faře návštěvy úplně zbožňujeme.“ Významně se usmála a podala návštěvnici koflík na podšálku. „I ty nečekané.“

Harriet si s Felicity vyměnila vědoucí pohled.

„Obávám se, že tohle je něco víc než jen pouhá společenská návštěva,“ pravila paní Treadwellová. „Doneslo se mi, že se včera večer na taneční zábavě přihodilo cosi velmi neblahého.“

„Vskutku?“ Effie upíjela čaj a nijak jí nepomohla.

„Prý se tam objevil St. Justin.“

„Myslím, že ano,“ přitakala Effie.

„A nechal si zahrát valčík,“ pokračovala paní Treadwellová zlověstně. „A ten potom tančil s vaší neteří Harriet.“

„Bylo to vážně ohromně zábavné,“ vmísila se vesele Harriet.

„Ano, to bylo,“ přidala se k ní Felicity a zářivě se na paní Treadwellovou usmála. „Ten valčík se nám tolik líbil. Všichni doufáme, že se příště bude tancovat zase.“

„To se ještě uvidí, slečno Pomeroyová.“ Paní Treadwellová napřímila už tak rovnou páteř. „Valčík je samozřejmě nanejvýš

nevhodný tanec, avšak daleko víc mě konsternovala skutečnost, že St. Justin tančil s vámi, Harriet. Pouze s vámi. Podle informací, kterých se mi dostalo, ihned potom zase odešel.“

„Myslím, že mu naše venkovská sešlost připadala nudná,“ prohodila bez obalu teta Effie, než se Harriet zmohla na odpověď. „Ten jeden tanec ho bezpochyby dostatečně přesvědčil, že by se nijak zvlášť nebavil, kdyby zůstal. Bezpochyby je zvyklý na vznešenější druhy zábavy.“

„Vůbec to nechápete, paní Ashecombová,“ obořila se na ni paní Treadwellová zvýšeným hlasem. „St. Justin tančil s vaší neteří. A ještě k tomu valčík. Pravda, byla to Harriet, a ne Felicity, komu prokázal nežádoucí pozornost. Přesto však to bylo nanejvýš nevhodné.“

„Já jsem tam celou dobu byla,“ namítla Effie klidně. „Ujišťuji vás, že jsem situaci měla pod dohledem.“

„Jenže,“ nedala se odbýt paní Treadwellová, „on pak odešel a vůbec se neobtěžoval vyzvat k tanci jinou dívku. Nikoho jiného než vaši neteř svou pozorností nevyznamenal. Jistě chápete, že na něco takového se bude všeobecně poukazovat.“

„Myslíte?“ Effie významně vytáhla obočí.

„Ano, myslím,“ ujistila ji paní Treadwellová ponuře. „Mezi lidmi už se o tom hovoří. Proto jsem se vás dnes rozhodla navštívit.“

„Jak laskavé,“ zamumlala Harriet, která nedokázala odolat. Zachytila Felicitin pohled a jen stěží potlačila úsměv.

Pozornost paní Treadwellové se však upínala na Effii. „Velmi dobře si uvědomuji, že jste v našem kraji nová, paní Ashecombová. Nemohu od vás očekávat, že budete znát St. Justinovu pověst. Ta je nicméně taková, že by se neměla probírat před nevinnými mladými dámami.“

„V tom případě bychom o ní asi měly přestat hovořit, jelikož tady dvě nevinné mladé dámy sedí,“ navrhla mírně Effie.

Paní Treadwellová se však nedala zarazit. „Řeknu pouze tolik, že ten muž je hrozbou pro všechny nevinné mladé dívky. Má přezdívkou Netvor z Blackthorne Hall a vysloužil si ji tím, že před lety způsobil zkázu mladé ženy, která náhodou bydlela právě v tomto domě. Kvůli němu si vzala život. Kromě toho se v kraji hovořilo dokonce o vraždě, když zahynul jeho starší bratr. Rozumíte mi, paní Ashecombová?“

„Naprosto, paní Treadwellová. Naprosto. Dáte si ještě trochu čaje?“ Effie uchopila konvici.

Paní Treadwellová se zatvářila zklamaně. S třeskem odložila šálek i talířek a prudce vstala. „Splnila jsem svou povinnost. Varovala jsem vás, paní Ashecombová. Odpovědnost za tyto dvě mladé dámy spočívá na vašich bedrech a já pevně věřím, že se jí nezpronevěříte.“

„Vynasnažím se ze všech sil,“ odušila Effie chladně. „Hezký den, paní Treadwellová. Upřímně doufám, že až nás příště přijdete navštívit, dáte nám předtím vědět. Jinak bychom třeba nemusely být doma. Zavolám hospodyně, aby vás vyprovodila.“

Domovní dveře se otevřely a po chvíli zase zavřely a Harriet si zhluboka oddychla. „To je ale vlezlá osoba. Vždycky mi byla protivná.“

„Mně taky,“ přidala se k ní Felicity. „Zvládla jsi ji opravdu skvěle, teto Effie.“

Effie sešpulila rty a zamyšleně přivřela oči. „Byla to dost ošklivá scénka, co? Hrozím se pomyslet, co se dnes povídá po vesnici. Kramáři zřejmě probírají včerejší zábavu s každým, kdo vejde do dveří. Toho jsem se bála, Harriet.“

Harriet si nalila další šálek čaje. „Ale teto Effie, k takovým obavám není žádný důvod. Vždyť to byl jen jeden tanec, a jelikož jsem beztak na nejlepší cestě ke staropenství, nemyslím, že na něm nějak příliš sejde. Celý ten rozruch brzy opadne.“

„Doufejme,“ povzdychla si Effie. „Myslela jsem, že budu muset před St. Justinem chránit Felicity, a najednou se ukázalo, že v nebezpečí jsi ty, Harriet. To je vážně zvláštní. Podle toho, co se o něm povídá, by si měl potrpět na hodně mladé dívky.“

Harriet se vybavil její ranní střet s Gideonem. Věděla, že hněv a bolest, které měl v očích, když se na ni rozkřikl, jí nikdy nevymizí z paměti. „Nemyslím si, že bychom měly věřit všemu, co jsme o St. Justinovi slyšely, teto Effie.“

Vtom ve dveřích stanula paní Stoneová a ve zkormoucených očích měla spravedlivé rozhořčení. „Rači tomu věřte, slečno Harriet, jestli víte, co je pro vás dobrý. Pamatujte na má slova. Netvor se nezastaví před ničím a zkazí další mladou dámu, když dostane příležitost.“

Harriet vstala. „Napříště se nebudete o jeho lordstvu vyjadřovat jako o Netvorovi, paní Stoneová. Rozumíte? Jinak si budete muset hledat jiné místo.“

Přistoupila ke dveřím a odešla chodbou do své pracovny, aniž věnovala pozornost zbrocenému tichu za svými zády. V bezpečí svého útočiště zavřela dveře a posadila se za stůl. Mimoděk uchopila divoce rozšklebenou lebku a otáčela jí v rukou.

Gideon není Netvor. Je to člověk, kterého život i jeho vlastní osud krutě poznamenaly, ale není Netvor. Věděla, že by na to mohla dát v sázku svůj život i svou vlastní pověst.

* * *

Pozdě té noci Gideon odložil historické pojednání, které se celou hodinu pokoušel číst, a nalil si sklenku brandy. Natáhl nohy k ohni a přes okraj sklenky se zadíval do plamenů.

Čím dříve skoncuje s těmi lupiči, tím líp pro něj, pomyslel si. Začíná to být nebezpečné. Uvědomoval si to, i když Harriet Pomeroyová zjevně nikoli. Jestli má jen špetku zdravého rozumu, vypadne odtud, jak nejrychleji to půjde.

Co ho to ksakru včera večer popadlo, že si s ní přišel zatančit valčík? Zatraceně dobře věděl, že lidé začnou povídat, zvlášť když žádnou jinou dívku k tanci nevyzval.

Další dcera pastora tančila s Netvorem z Blackthorne Hall. Bude se historie opakovat?

Harriet má v sobě něco, co v něm probouzí lehkomyšlnost. Snažil se sám sebe přesvědčit, že je to jenom otravná modrá punčocha, jejíž jedinou vášní jsou staré kosti. Věděl však, že to není pravda.

Harriet má v sobě dost vášně, aby dokázala uspokojit každého muže. I kdyby to nezjistil při polibku onehdy ráno v jeskyni, nad slunce jasněji by jí to vyčetl z očí včera večer při valčíku.

Odešel ze společenského sálu ihned poté, protože věděl, že kdyby zůstal déle, dopřál by jazykům ve vsi ještě chutnější sousto. Dohady a žvásty bude po jeho odchodu muset snášet Harriet. Myslí si, že to nic není, ale šeredně se plete. Může to být peklo.

Gideon zahříval sklenku v dlaních. Udělá nejlíp, když odjede z kraje dřív, než se nechá znovu strhnout k něčemu mnohem nehoráznějšímu.

Přistihl se však, že v hloubi duše doufá, že lupiče bude chytat ještě hodně dlouho.

Opřel si hlavu o opěradlo židle a vzpomínal, jaké to bylo, když předešlého večera držel Harriet v náručí. Byla rozpálená a vláčná a

krásně se v tanci nechala vést. Byla tak rozkošně dychtivá. Ten hříšný a smyslný tanec v ní probouzel nestoudné potěšení. Gideon nepochyboval, že by při milování vycházela vstříc stejně sladce. Té dámě bude už koneckonců brzy pětadvacet a má velice pevnou vůli. Možná by se měl přestat snažit o šlechtynost a nechat Harriet, ať si se svou pověstí láme hlavu sama.

Proč by jí zrovna on měl bránit, když si chce hrát s ohněm?

* * *

O tři noci později ležela Harriet v posteli a nemohla usnout. Přehazovala se a obracela ještě dvě hodiny potom, co si odešla lehnout. Přepadla ji tíseň. Cítila úzkost a nervozitu, ačkoli pro ně neměla důvod.

Nakonec se přestala snažit o spánek, který stejně nepřicházel, a vylezla z postele. Když roztáhla závěsy, zjistila, že měsíc je zčásti schován za mraky. Byl odliv a písek na úpatí útesů se stříbrně třpytil.

Uviděla však ještě něco jiného. Světlo lampy.

Lupiči jsou zpátky.

Zmocnilo se jí vzrušení. Otevřela okno a vyklonila se ven, aby lépe viděla. V dálce zahlédla další světýlko, prozrazující druhého zloděje. To dávalo smysl. Obvykle byli dva, ačkoli několikrát viděla na pláži i tři.

Chvilí čekala, kdy se vynoří třetí svítilna, ale pak usoudila, že tentokrát se třetí poberta ke svým kumpánům nepřipojil.

Ráda by věděla, jestli policista Dobbs už zahájil akci. Možná právě teď posílá signál Gideonovi. Harriet div nevypadla z okna, jak se snažila zahlédnout, co se na pláži děje.

Nepochybovala, že něco tak vzrušujícího až dosud nezažila. Ze všeho nejvíc litovala, že neuvidí na vlastní oči, až bude Dobbs bandity zatýkat.

Vybavila si Gideonovo přísné kázání a jeho příkaz, že se nesmí k jeskyním ani přiblížit. Jak typické, že muži si takové vzrušení dopřejí z první ruky, a ona, která ho na ty nekalé rejdy upozornila, aby vykukovala z okna a všechno si nechala ujít.

Dychtivě čekala, jestli se jí podaří zahlédnout, až se Gideon sejde s Dobbsem. Jenže měsíc se vytrvale schovával za mraky, takže z denní na pláži mnoho nezachytila.

Napadlo ji, že z vrcholu stezky vedoucí na pláž bude mít mnohem lepší výhled.

Obléknout teplé vlněné šaty, zašněrovat kotníčkové boty a popadnout pelerínu a rukavice jí netrvalo déle než několik minut.

Chvilíčku nato už vycházela z domu a mířila k místu, kde začínala klikatá stezka. Kapuci měla staženou do obličejce, aby se chránila před chladným nočním vzduchem.

Ze svého nového stanoviště viděla větší kus pláže. Pruh písku se téměř nepozorovatelně zužoval, protože už začal příliv. Přibližně za půl hodiny pronikne mořská voda i do jeskyně.

Lupiči nepochybně znají dobu přílivu a odlivu přesně na minutu, říkala si Harriet. Byli tady už mnohokrát. A Gideon a pan Dobbs si to už jistě také zjistili. Budou sebou muset hodit, protože zloději se určitě loudat nebudou. Jinak by totiž zůstali uvězněni uvnitř.

Harriet zahlédla na pláži pohyb několika stínů. *Dvou stínů*, uhodla. Ani jeden z nich si nesvítil na cestu. Bezpochyby Gideon se svým sluhou, přivolání Dobbsovým signálem.

Harriet postoupila až k samému okraji srázu a náhle dostala strach. Lupiči jsou určitě ozbrojeni a z jeskyně se musí vynořit každou chvíli.

Poprvé ji napadlo, že by Gideon mohl být ve skutečném nebezpečí. To pomyšlení ji vylekalo a úplně potlačilo její předešlé vzrušení. Uvědomila si, že se nedokáže vyrovnat s představou, že by mohl přijít k úrazu.

Stíny, které Harriet považovala za Gideona a jeho komorníka, přistoupily k třetímu stínu, bezpochyby panu Dobbsovi, a všichni tři posléze zaujali postavení za několika balvany.

V té chvíli se ve vchodu objevilo světlo. Z ústí jeskyně se vynořili dva muži a Dobbs na ně zavolal. Harriet stěží slyšela mužův autoritativní hlas přes hukot vln a svištění větru.

„Stát, lupiči!“

Zdola zazněly zděšené výkřiky. Harriet se snažila zahlédnout, co se tam děje, když tu se jí kolem krku ovinula dlouhá mužská paže a znemožnila jí pohyb. Harriet strnula úlekem.

„Co tady ksakru pohledáváte, slečno Pomeroyová?“ zasyčel jí do ucha Crane.

„*Pane Crane*. Propánakrále, vy jste mě ale polekal.“

Harriet rychle přemýšlela. „Nemohla jsem spát a šla jsem se projít. A co tady děláte vy?“ V duchu si gratulovala, jak je pohotová.

„Držím hlídku, slečno Pomeroyová. To mám kliku, že jo? Jinak by mě chytili jako ty pitomce tam dole.“ Přiložil jí k hrdlu špičku nože.

Harriet se zachvěla odporem z toho, jak nepříjemně ten vysoký klátivý muž páchl, i obavou z jeho silné paže, která ji ovíjela hadím stiskem. „Nemám tušení, o čem to mluvíte, pane Crane. Na pláži se zase něco děje? Já myslela, že od pašeráků už budeme mít pokoj, když je po válce.“

„Jen nelžete, slečno Pomeroyová.“ Zesílil sevření, až skoro nemohla dýchat. „To vidím sám, že se dole něco děje. Moje kamarády chytili do pasti.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíte, pane Crane.“

„Vážně? No, to zjistíte rychle, jen co sejdem na pláž.“

Harriet polkla. „A proč tam máme jít?“

„Počkám, až ten spolek dole bude pryč, a pak odnesu, co poberu. Ráno si přijdou pro zboží policajti. Přece jim všechno nenechám. A vy půjdete se mnou jako rukojmí. Čistě pro případ, že by nás někdo chtěl zastavit.“

„Ale už začíná příliv, pane Crane,“ namítla zoufale Harriet. „Nebudete mít dost času.“

„No, tak to sebou musím hodit, že jo? A vy taky. Rychle, slečno Pomeroyová, varuju vás, jestli jen ceknete, podríznu vám krk.“

Crane s ní smýkl ke stezce. Harriet pohlédla dolů a zjistila, že Gideon a ostatní oba lupiče chytili a teď je odvádějí na opačný konec pláže, odkud se nahoru klikatila další stezka. I kdyby se někdo z nich ohlédl, ve tmě by si vůbec nevšiml, že na druhé straně někdo sestupuje na pláž.

V několika minutách budou všichni z doslechu.

6

Příliv rychle stoupal. Harriet pozorovala, jak se vlny hladově zakusují do písku a přitom pracně a nešikovně sestupovala po stezce dolů. Šla nejistě, protože ji nad loktem svírala Craneova ruka a na šíji cítila hrot jeho nože.

Když sestoupili až dolů, Harriet se zadívala na opačný konec pláže a úpěnlivě se modlila, aby se Gideon nebo Dobbs otočili a viděli, co se děje za nimi. V mdlém měsíčním světle však jejich mizející postavy stěží rozeznávala.

„Ani slůvko, pamatujte.“ Jakmile došli na pláž, Crane jí znovu obtočil paži kolem hrdla. „Nemám jenom nůž. Mám taky v kapse pistoli. I kdybyste unikla noži, zastřelím vás. Přisahám.“

„Ale když vystřelíte, oni vás uslyší,“ upozornila ho Harriet. Celá se třásla strachy.

„Možná že jo, možná že ne. Moře dělá pekelný rámus. Nestrkejte do mě, slečno Pomeroyová. Jenom hezky jděte. A rychle.“

Harriet si náhle uvědomila, že se strachy netřese jen ona. Crane na tom nebyl o nic lépe. Cítila, jak se mu chvěje paže, kterou ji svíral kolem krku. A ten jeho rostoucí strach byl navíc cítit. Muž strašně zapáchal.

Uvědomila si, že Crane nemá strach jenom z času. Dovtípila se, že přemáhá děs z představy, že musí vejít do jeskyně.

Takový strach nebyl vůbec vzácný. Jak už vysvětlila Gideonovi, spousta lidí se do jeskyně neodváží vstoupit.

Pohlédla dolů a zjistila, že jí vlny olizují polovysoké boty. Dostala nápad.

„Už nemáme čas, pane Crane. Zůstanete v jeskyni uvězněný. Pokud se rovnou neutopíte, strávíte přinejmenším celou noc v hluboké tmě. Pochybuji, že vaše svítilna vydrží tak dlouho. Jen si představte, jak skličující a tísnivá ta tma bude, pane Crane. Budete si tam připadat jako v pekle.“

„Bud'te zticha, krucinál,“ sykl Crane.

„A policii stačí počkat do rána, až voda opadne. Vběhnete jim rovnou do rukou. Pokud ovšem v těch chodbách nezabloudíte. Ta

možnost tady taky je. Už se stalo, že v nich lidé zmizeli navždy, pane Crane. Jen si představte, jaké to bude, být lapen v té tmě.“

„Tam a zpátky to stihnu za deset minut. Mám mapu. Hod'te sebou, ženská.“

Harriet mu v hlase slyšela rostoucí napětí. Crane byl velice vyčerpán. Věděl stejně dobře jako ona, že mu zbývá jen málo času.

Právě jeho rostoucí nervozita by jí mohla poskytnout příležitost. Harriet se snažila rychle uvažovat. Ve vnější jeskyni bude tma jako v pytli. Crane se bude muset zastavit, aby mohl zapálit lampu. Bude rozčilený a budou se mu třást ruce. A těžko jí zároveň dokáže držet na krku nůž. Bude-li dost hbitá, stačí doběhnout do chodby na zadním konci jeskyně dřív, než Crane vytáhne pistoli z kapsy a vystřelí.

Znovu se rozhlédla po ztemnělé pláži a zmocnila se jí hluboká beznaděj. Gideon s ostatními už byli velmi daleko a každou vteřinou se vzdalovali víc a víc.

Kdyby vykřikla hodně hlasitě, Gideon by ji snad přece jen zaslechl i v tom ohlušujícím rachotu vln, nemohla však najisto počítat s tím, že pochopí, co se děje.

Bude se muset spolehnout sama na sebe.

Zareagovala ihned, jakmile ji Crane postrčil ke vchodu do jeskyně.

„Koukám, že rukojmí nakonec potřebovat ani nebudu, slečno Pomeroyová. Jsou dávno v tahu, můžu se vás zbavit hned teď. Kristova noho, tady je ale tma. Jak to můžou vydržet?“

Zatímco Crane zápasil s lampou, Harriet úmyslně zakopla, upadla na kolena a vytrhla se mu z nepříliš pevného sevření.

„*Gideone!*“ Její výkřik naplnil jeskyni, mohla však jen doufat, že pronikl až ven na pláž. Kopla do svítlny, ale minula.

„Zavři zobák, mrcho! *Krucinál!*“

Crane stál mezi Harriet a vchodem do jeskyně. Kolem něj neproklouzne. Obrátila se a poslepu prchala do černých hlubin sluje. Ruce měla rozpražené před sebou a čekala, kdy narazí na kamennou stěnu. Za sebou slyšela klít Cranea, který se snažil zapálit lampu.

„Vraťte se sem,“ křičel za ní.

V té chvíli svítlna vzplála a zalila skalní dutinu zlatavou září. Harriet zjistila, že jí k zadnímu východu do tunelu zbývá stěží metr a stělně se tam vrhla.

Jeskyň se rozlehl výstřel a ozvěna jej několikrát ohlušivě zopakovala. Harriet se však neohlédla. V té chvíli už byla v tunelu a upalovala, co jí síly stačily, do temnoty před sebou.

„K čertu s tebou,“ hulákal vztekle Crane. „Čert tě vem.“

Harriet se v tunelu přikrčila, aby na ni lampa nedosvítla. Slyšela, jak dupe za ní. Doufala, že zpanikaří a vzdá se plánu na odnesení části pokladu. Naneštěstí však byla jeho hrabivost asi silnější než strach, že ho moře uvězní v jeskyni.

Harriet se pomaloučku sunula tunelem, kde byla inkoustově černá tma, a prsty v rukavicích ohmatávala stěnu, aby poznala, kudy má jít dál. Paprsek světla z Craneovy lampy jí napovídal, že ji nepřestává pronásledovat. Jeho kroky duněly na kamenné podlaze a slyšela jeho namáhavé oddechování.

Popošla ještě hlouběji do tunelu. Něco jí přeběhlo přes botu. Bezpochyby krab.

Smrtící hra na schovávanou trvala nekonečně dlouho, alespoň Harriet to tak připadalo. Byla nucena ustupovat tunelem dál a dál. Řev moře neustále sílil. Věděla, že to znamená, že vlny začínají vnikat do vnější jeskyně a pomalu, ale jistě jim odřezávají únik. Za několik minut už nebude možné z jeskyně vyjít. Bude příliš pozdě. „Krucinál,“ řval Crane. „Kde jsi, ty pitomá ženská?“

Pak najednou zaječel a ten děsivý zvuk čiré zvířecí hrůzy zopakovala ozvěna ve všech tunelech.

Vzdálené mihotání jeho lampy zmizelo a Harriet se ocitla v naprosté tmě. Uslyšela, že dupot pronásledovatelových bot se vzdaluje opačným směrem k vnější jeskyni. Hrůza konečně nabyla vrchu nad Craneovou hrabivostí. Harriet se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a pomaloučku a pracně se začala sunout zase zpátky k východu. Vzápětí však pochopila, že už je příliš pozdě. Z přední jeskyně k ní až příliš zřetelně doléhal hukot moře. Přinutila se zastavit a racionálně uvažovat.

Umí sice plavat, ale zaručeně nemá dost sil, aby se probojovala těmi vysoko vzdutými vlnami, které by ji nejspíš rozbily na padrť o kamenné stěny jeskyně.

Představa, že by tady měla v naprosté tmě a o samotě strávit noc, ji ovšem lákala stejně málo jako pana Cranea. Roztřásla se při pomýšlení, že tady možná uvízla na několik hodin.

„Harriet, Harriet, jste tam někde? Kde jste, u všech rohatých?“

„Gideone.“ Zalila ji vlna úlevy. Už v té nekonečné černé díře není sama. „Jsem tady, Gideone. V tunelu. Vůbec nic nevidím. Nemám světlo.“

„Zůstaňte, kde jste. Budu u vás v minutě.“

Nejdřív uviděla mihotavé světlo svítily. Zakrátko nato se objevil Gideon a s námahou se prodral ohybem klikatého tunelu.

Byl prostovlasý a bez pláště. Ten těžký kus oděvu měl omotaný kolem ramen. Harriet si všimla, že má promáčené boty a kalhoty, a uhodla, že se musel brodit po stehna hlubokým příbojem, aby se dostal ke vchodu do jeskyně. Plášť si zřejmě sundal, aby se mu nenamočil.

Když ji uviděl, zůstal stát a zvedl lampu do výšky, aby na ni lépe viděl. Záře lampy proměnila jeho rysy v drsný reliéf, ale Harriet připadalo, že hezcího člověka v životě nespátřila. Vypadal tak veliký, mohutný a silný. Měla sto chutí vrhnout se mu do náruče, raději se však ovládla.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Gideon drsně.

„Ano, ano, je mi dobře.“ Bezmocně pohlédla za jeho záda. „Co se stalo s panem Cranem?“

„Crane se rozhodl zkusit štěstí v moři. Pokud se neutopil, chytí ho Dobbs. Není pochyb o tom, že v tuhle chvíli už odtud nemůžeme odejít, dokud nenastane odliv, a že budeme muset zbytek noci přečkat v některé z těch zpropadených slují, slečno Pomeroyová.“

„Toho jsem se bála. Chválabohu máte aspoň lampu.“

„Mám jednak tuhle a pak ještě jednu, která tady zbyla po zlodějích. Pojd'te pryč z toho zatraceného tunelu. Sedí mi bohužel jako ulitý.“

Harriet se s ním nepřela. Otočila se a šla před ním do jeskyně, kterou používali lupiči. Gideon jí šel v patách, a když se konečně vynořili v prostorné komoře, ulevil si kletbou. „Dvakrát příjemné to tady zrovna není, co?“ Pověsil lampu na kovový hák zatlučený v kamenné stěně. „Obsluha je bídná a ta kamenná podlaha se nám do rána pořádně zprotiví. Připomeňte mi, abych tady nenechával spropitné.“

Harriet se kousla do rtu a zaplavil ji pocit viny. „Já vím, že za to všechno můžu já, mylorde. Moc se omlouvám za všechny ty nepříjemnosti.“

„Nepříjemnosti?“ Gideon zdvihl jedno obočí. „Vy význam toho slova ještě neznáte, Harriet. Ale hned zítra zjistíte, kolik nepříjemností se na vás začne valit.“

Zamračila se. „Tomu nerozumím, pane. Jak to myslíte?“

„To nic. Však na to bude později ještě spousta času.“ Gideon se posadil na balvan a začal si stahovat mokré holínky. „Máme štěstí, vy máte pelerínu a já suchý plášť. Je tady pořádně chladno.“

„Ano, to tedy je.“ Harriet se zachumlala do peleríny a stísněně se rozhlížela kolem dokola. Začínalo jí docházet, že tady stráví s Gideonem noc. Ještě nikdy v celém svém životě nestrávila noc v jedné místnosti s mužem. „Jak jste mě našel? Slyšel jste mě volat? Nebo vás upozornil ten výstřel?“

„Obojí.“ Jedna bota dopadla na kamennou podlahu. Gideon se pustil do druhé. „Díval jsem se po tom třetím muži, o kterém jste se zmínila. Předpokládal jsem, že asi někde hlídá. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že se přihrne dolů z útesu s vámi.“ O kámen udeřila i druhá holínka.

„Aha.“ Harriet se upřeně dívala na Gideonovy vysoké boty a olízla si náhle suché rty.

„Rád bych od vás slyšel vysvětlení, jestli dovolíte, slečno Pomeroyová.“ Gideon vstal a začal si rozepínat kalhoty.

Harriet vytřeštila oči, když zjistila, že má v úmyslu odložit také zbytek svého promáčeného oblečení. Za daných okolností přece nemůže nic jiného dělat, pokárala se v duchu. Nemůže přece spát v mokrých šatech. Vždyť by strašně nastydl. Jenomže ještě nikdy v životě neviděla svlečeného muže. Otočila se k němu zády a o překot spustila, aby zakryla svou nervozitu.

„Nemohla jsem spát,“ začala vyprávět. „Když jsem se podívala z okna, uviděla jsem na pláži nějaké lidi a napadlo mě, že lupiči jsou zase tady. Věděla jsem, že vám pan Dobbs dá signál a že pak spustíte, co jste naplánovali. Nejdřív jsem byla velice vzrušená. Chtěla jsem vidět, co se bude dít. Ale pak jsem dostala strach.“

„O ty svoje zpropadené zkameněliny, co?“

„Bála jsem se o vás,“ zašeptala a ostře si uvědomovala zvuky doprovázející svlékání promáčených kalhot.

„O mě?“ Pak chvíli mlčel. „Proč byste se k čertu o mě měla bát?“

„No, to já jen že nemáte s chytáním zlodějů moc zkušeností, mylorde.“ Harriet si pod pláštěm proplétala prsty. „Totiž, není to přece vaše běžné zaměstnání. Věděla jsem, že zloději budou pravděpodobně ozbrojeni a budou nebezpeční, ano...“ Její hlas bezmocně ztichl. Těžko mu mohla přiznat, že její starost byla daleko osobnější povahy. Vždyť na to sama přišla teprve teď.

„Aha.“ Gideonův hlas zněl chladně.

„Nechtěla jsem se vás dotknout, mylorde. Jenom jsem si dělala starosti o vaše bezpečí.“

„A co vaše vlastní bezpečí, slečno Pomeroyová?“

Obrnila se proti jeho sarkasmu. „Usoudila jsem, že... že mi nahoře nad útesem nebude nic hrozit.“

„Skoro vás neslyším, slečno Pomeroyová.“

Harriet si odkašlala. „Říkala jsem, jak jsem usoudila, že mi nahoře nad útesem nebude nic hrozit.“

„A v tom jste se zmýlila, vidíte? A teď jste se ocitla v daleko větším nebezpečí, než si vůbec dovedete představit.“

Harriet se při té tiché hrozbě zprudka otočila. S úlevou konstatovala, že si Gideon oblékl plášť, který mu sahal až k nahým lýtkům. Něco kutil s pytlem dole na podlaze. „Co to děláte, pane?“

„Stelu pro nás postel. Ledaže byste chtěla spát ve stoje.“ Gideon rozvázal velký pytel, obrátil ho vzhůru nohama a celé to bohatství vysypal bez ladu a skladu na zem.

„Pochybují, že vůbec usnu,“ mudrovala Harriet. Přihlížela, jak Gideon vyprazdňuje další pytel. „Mylorde, chápu vás, že se na mě zlobíte. Moc mě to všechno mrzí, ale musíte si uvědomit, že to všechno byla jen nešťastná náhoda.“

„Osud, slečno Pomeroyová. Myslím, že bychom tomu měli říkat osud. To, co se přihodilo dnes večer, má zlověstné, ohromující a děsivé znaky, že tady zasáhl pouze a jedině ten prokletý osud. Jste filozofického založení?“

„Moc toho o filozofii nevím. Četla jsem přirozeně nějaké klasiky, ale zkameněliny mi byly vždycky milejší.“

Gideon na ni vrhl úkosem podivný pohled. „Připravte se, slečno Pomeroyová. Přímo před sebou máte k prozkoumání úplně nové pole.“

Harriet se zaškaredila. „Dnes máte dost divnou náladu, vidíte, mylorde?“

„Mou náladu můžete přisoudit skutečnosti, že já na rozdíl od vás chovám k síle osudu zdravý respekt.“ Gideon vysypal několik posledních pytlů. Všechny narovnal na hromadu a vytvořil tak svého druhu slavník.

Světlo lampy za jeho zády dopadalo na drahocenné předměty nakupené na kamenné podlaze. Zlaté svícny, rubínové prsteny a

tabatěrky s reliéfními vzory se leskly a třpytily jako ohýnek, z nějž však nestoupal ani náznak tepla.

Harriet vrhla pohled na plátěné pytle. „Vy na nich chcete spát, mylordé?“

„Chci, abychom na nich spali oba.“ Gideon konečně srovnal pytle ke své spokojenosti. „Plátno nás aspoň trochu ochrání před ledovou podlahou a přikrýt se můžeme vaší pelerínou a mým pláštěm. Nějak tu noc přečkáme.“

„Ano, ovšem.“ *Chce, aby spala vedle něj.* Harriet rozechvělo znepokojivé radostné vzrušení vzápětí následované stejně zneklidňujícím bodnutím strachu. Rozhlédla se kolem sebe, jestli nepřijde na nějakou jinou alternativu. „Asi je to rozumné.“

Gideon sklouzl pohledem na její mokré boty. „Myslím, že byste se měla zout.“

Sledovala jeho pohled. „Ano. Ano, ovšem.“

Posadila se k hromadě balvanů, v nichž při minulé návštěvě objevila fosilní zub. Toužebně na ně pohlédla a pak se shýbla a začala si pomalu rozvazovat boty.

Chvilku nato boty shodila a div se nepropadla hanbou, když si uvědomila, že je naboso. Když tak nakvap odcházela z domu, vůbec nepomyslela na punčochy. Cítila, jak jí do tváří stoupá horko, a doufala, že si Gideon ničeho nevšiml.

„Uklidněte se, Harriet. Co se stalo, stalo se. Ani jeden z nás nemůže udělat nic jiného než se pokusit o odpočinek. O ostatní se postaráme ráno.“ Gideonovy záduchivé oči maličko zjihly při pohledu na její ucouraný zevnějšek a nejistý výraz. „Pojďte sem, má drahá. Oběma nám bude tepleji a spíš se vyhneme nachlazení, když si na ty pytle lehne oba.“

Harriet vstala a kroutila palci na studeném kameni. Narovнала se v ramenou. Gideon má pravdu. Je to jediné rozumné řešení.

Vyhýbala se jeho pohledu a přišourala se k hromadě pytlů. Na rohu improvizovaného lůžka zůstala stát a nevěděla, co dál.

Gideon v plášti, který při každém pohybu zavlál, uleh na pytle. Pak vztáhl paže a rozhrnul Harrietin těžký plášť. Nahmatl jednu její ruku, pevně ji uchopil a potom Harriet jemně, ale nesmlouvavě přitáhl k sobě dolů.

S vynaložením veškeré vůle se Harriet podařilo alespoň navenek udržet jakés takés zdání klidu. Prsty se jí však v Gideonově mohutné

dlani trásly. Věděla, že si toho nemůže nevšimnout. Zachoval se však laskavě a neškádlil ji kvůli tomu, naopak, tvářil se jakoby nic.

Netrvalo dlouho a ležela stočená vedle něj, od krku ke špičkám palců zabalená do své peleríny, s kapuci místo polštáře. Cítila teplo, které vyzařovalo z jeho mocného těla, když se uložil vedle ní, a pronikalo k ní bohatě našaseným pláštěm. Bylo to uklidňující. Ležela tiše jako myška a upírala pohled na stíny, vrhané lampou na kamenné stěny jeskyně.

„Moc se omlouvám za všechny ty nepříjemnosti, mylordé,“ zamumlala znovu. „Spěte, Harriet.“

„Ano, mylordé.“ Chvilí mlčela. „Moje rodina se o mě bude hrozně bát, až mě ráno nenajdou v posteli.“

„O tom není pochyb.“

„Myslíte, že je pan Dobbs bude informovat, že jsme v jeskyni?“

„Jsem si jist, že se vaše rodina o všem velmi brzy dozví,“ prohodil suše Gideon.

„Budeme moci odejít už dost časně,“ řekla Harriet s nadějí v hlase.

„Ale ne tak časně, abychom dokázali zastavit kola osudu, slečno Pomeroyová.“ Gideon se otočil na bok a přilehl k ní celou svou délkou. Paži jí směle položil kolem pasu. „To ani zdaleka.“

Harriet prudce nabrala dech, když ucítila tíhu jeho paže. Pak si však uvědomila, že ji chce jen o trochu víc zahřát, a maličko se uvolnila. „Je to dost zvláštní situace, vidíte, mylordé?“

„Velice zvláštní. Pokuste se usnout, Harriet.“

Zavřela oči, i když byla přesvědčená, že nezamhouří oka. Potom však zívla, přitulila se ke Gideonovi a upadla do spánku.

Když se po dlouhé době probudila, byla jí zima. Cítila, jak vedle ní pohnul Gideon nohou, a přisunula se k němu blíž, aby jí bylo tepleji. Protože byla z ležení v jedné poloze na tvrdé podlaze celá ztuhlá, obrátila se na druhý bok a ocitla se tváří v tvář Gideonovi.

Ihned viděla, že má otevřené oči. Pozoroval ji se znepokojivou náruživostí. Oči se mu v mihotavé záři lampy leskly. Sevřel ji v pase ještě pevněji.

„Gideone?“ Rozechvěle se usmála. Dosud omámená spánkem vztáhla ruku k jizvě na jeho čelisti. „Nezapomněla jsem vám poděkovat, že jste mě dnes večer zachránil?“

Chvilí mlčel. Potom se opřel o loket a nahnul se nad ni. „Tak nevím, jestli mi budete chtít děkovat i ráno.“

Chtěla ho ujistit, že ano, ale nestihla to. Sklonil k ní hlavu a přikryl jí ústa svými.

Harriet neváhala. Objala ho a přitáhla pevněji k sobě. Milovala jeho teplo a jeho sílu a chtěla jich mít co nejvíc.

V koutku duše si uvědomovala, že se měla pohoršit a hluboce urazit. V koutku duše věděla, že by se měla bránit.

Na druhou stranu však nemohla popřít, že po tom prvním Gideonově objetí právě tady v jeskyni mnohokrát doufala, že se bude ještě někdy opakovat.

„Jsem přesvědčen, že jsi doopravdy můj osud,“ zašeptal jí Gideon do úst. „V dobrém i ve zlém patříme k sobě. Budeš se mi bránit, Harriet?“

Nechápala. „Proč bych se ti měla bránit?“

„Místní lidé mi říkají Netvor z Blackthorne Hall.“

„Nic takového nejsi.“ Znovu ho pohládila po tváři a po pevné a smělé linii brady. „Jsi muž. Nejúžasnější, jakého jsem kdy potkala.“

„Vsadím se, že jsi moc mužů nepotkala.“ Gideon zasténal, rozhrnul jí plášť a začal ji líbat na hrdlo.

„Na tom nesejde.“ Harriet se zachvěla, když na svém těle ucítila jeho rty. „Na celém světě se nenajde takový muž jako ty. Tím jsem si jistá. Když jsi se mnou onehdy tančil, přistihla jsem se, že toužím, aby ten valčík nikdy neskončil.“

„Líbilo se ti to?“

„Strašně moc.“

„Myslel jsem si to. Četl jsem ti tu rozkoš v očích. Víš, že jsi velice smyslné stvoření, Harriet Pomeroyová? Valčík je pro tebe jako stvořený.“

„Moc bych si chtěla ještě někdy zatančit,“ zašeptala udýchaně.

„Zapamatuji si to.“ Gideon jí odhrnul plášť o něco víc. Upřel na ni zastřený, ale jiskřivý pohled a položil jí dlaň na ňadro. Čekal na její reakci.

Harriet zalapala po dechu, jak jí ten dotek otrásl. Věděla, že by ho měla zastavit. Pak si však připomněla, že už je jí pětadvacet let a že tohle je poprvé, kdy se jí nějaký muž dotkl. *A že je to Gideon.*

„Tak co, Harriet?“ Gideonova mohutná dlaň ji hladila s trýznivou něhou.

Harriet si olízla rty. Neměla slov, aby mohla odpovědět. Srdce jí bušilo jako o závod a kdesi hluboko v nitru jí plápolal těžký tekutý

žár. Položila mu paže kolem krku a políbila ho s vášní, která tryskala jakoby odnikud.

Gideon další pobízení nepotřeboval. Ledové sebeovládání, které bylo až dosud příznačné pro jeho chování, se v mžiku rozplynulo. Odhodil její pelerínu a začal jí rozvazovat šaty.

„Harriet. Moje sladká, důvěřivá Harriet,“ šeptal jí chraptivě na hrdle a shrnul jí živůtek k pasu. „Dnes večer jsi zpečetila svůj osud.“

Nechápala ta záhadná slova a nemohla se ho na ně zeptat, protože se musela vyrovnávat se záplavou úplně nových pocitů, které v ní pulzovaly. Věděla pouze, že to, co se právě děje, se stát muselo. Bylo to něco, co velice chtěla. Něco, čemu se nemohla vyhnout. Něco, co toužila – ne, *co potřebovala* – zažít.

Chvilí jí byla zima, když na obnaženém těle ucítila ledový vzduch, chvilí zase teplo, protože na ní ležel Gideon. Víc než teplo. Horko. Víc, než kdy v životě zažila. Jeho tíha ji neuvěřitelně vzrušovala. Reagovaly na ni všechny její smysly.

Gideon trhnutím ramen shodil plášť, pod nímž měl jen dlouhou bílou košili. Na široké hrudi měl houštinu tuhých, černých a kučeravých chloupků, která se směrem dolů zužovala. Harriet zavádila pohledem o jeho tvrdé vzrušené mužství a ztuhla.

„Gideone?“

„Musíš mi věřit,“ řekl Gideon temným a ochraptělým hlasem, který prozrazoval jeho vzrušení stejně výmluvně jako jeho tělo. Přehodil svůj plášť přes oba dva, takže jeho vzrušení už nebylo vidět. „Nemáš na vybranou, nezbývá ti než mi věřit. Podívej se na mě, moje sladká Harriet.“

Podívala se mu do očí a četla v nich netajenou touhu. Něco takového v mužském pohledu ještě nikdy neviděla, přesto ji však ihned poznala. A zároveň tam našla ještě něco jiného. Plála v nich hluboká ostražitost a ponuré odhodlání. Jako by sbíral odvahu proti bolesti, která musela přijít.

Harriet se něžně usmála. „Já ti věřím, Gideone.“

Zasténal, sklonil hlavu a začal jí pomalu a se zbožnou úctou líbat ňadra. Zaryl mu prsty do ramen a pomyslela si, že tomu pocitu se nic nevyrovná. Cítila, jak se Gideonova velká ruka sune níž, vytahuje jí šaty přes boky a vydává ji všanc jeho dotekům. Chvěla se pod prsty, které ji laskaly s drsnou něhou.

Jeho dlaň teď byla mezi jejími stehny a hladila to jádro tekutého ohně, které v ní sálalo. Když však do toho ohně vsunul velký prst a otevřel jej, vykřikla ohromením.

„Jsi krásně vlhká a připravená.“ Gideon prst opatrně vytáhl a pomalu ho dovnitř vsunul znovu.

Celé Harrietino tělo ztuhlo v reakci na ten zneklidňující vpád. Pevně zavřela oči a zůstala nehybně ležet. Snažila se zjistit, jestli se jí ten pocit uvnitř líbí, nebo nelíbí. Bylo to tak divné. Ale rozkošně divné.

Vtom Gideon pohnul prstem ještě jednou a Harriet dospěla k rozhodnutí. Ten pocit, když ho má v sobě, prostě miluje. Zvedla boky proti jeho opatrně zkoumající ruce a popadla ho za ramena.

„Ty mě chceš.“ Gideon uchopil mezi zuby její bradavku a maličko ji stiskl. „Řekni to.“

„Chci tě,“ vypravila ze sebe Harriet, ačkoli skoro nemohla promluvit. „Chci tě, Gideone.“

„Řekni to ještě jednou. Musím to slyšet, moje sladká a lehkomyšlná Harriet. Chci slyšet, jak to říkáš.“ Jeho ruka se ve vlhkém žáru pohybovala v pravidelném rytmu.

Harriet nemohla uvěřit, že ten žár ještě narůstá. Zmítala se pod Gideonem a nedokázala pojmenovat, po čem prahne. „Prosím. Prosím, Gideone.“

„Ano,“ zahučel. „Ano, u sta hromů.“

A pak jí roztáhl nohy ještě víc a vsunul se mezi ně. Uvědomovala si, že sahá níž a nastavuje se k tomu místu, které až dosud hladil. Cítila, jak se v jejím vlhkém žáru zvlhčuje. Pak ucítila, jak do ní začíná pronikat.

Strnula, když si uvědomila, že i ta dotyčná část Gideonova těla byla zkonstruována ve stejně obrovitém měřítku jako jeho zbytek. Křečovitě mu sevřela ramena a vytřeštila oči. Zjistila, že se dívá přímo do žhavé výhně jeho zlatohnědého pohledu.

„Ublížil jsem ti,“ vypravil ze sebe pevně zaťatými zuby. „Ale to jsem nechtěl. Jsi tak těsná. Malá, krásná a těsná. A já jsem humpolácký hrubec, který se tě snaží zmocnit násilím.“

„To neříkej. Nezmocňuješ se mě násilím.“ Harriet mu pohlédla do lvích očí a četla v nich bolest a lítost. „Už nikdy nic takového neříkej. Není to pravda.“

„Je to pravda. Úmyslně jsem v tobě vzbudil pocity, se kterými si nevíš rady. A teď tvých nezkušených citů zneužívám.“

„Nejsem dítě. Umím se rozhodnout sama,“ namítla.

„Opravdu? To si nemyslím. Beztak budeš mít čeho litovat, až přijde ráno. Nebudu ti to ztěžovat ještě víc.“

Věděla, že se chce od ní odtáhnout, a bylo jí jasné, že mu to nemůže dovolit. Tušila, že potřebuje s jistotou vědět, že po něm touží stejně zoufale jako on po ní.

„Ne.“ Harriet mu zaryla nehty do širokých zad a vyzývavě k němu zvedla boky. „Ne, Gideone. Prosím tě, teď se ode mne neodtahuj. Já tě chci. *Já tě chci.*“

Váhal u měkkého a vlhkého vchodu do jejího těla a na čele se mu perlil pot. „Chci tě, Bůh mi pomoz. Víc než cokoli, co jsem kdy v životě chtěl.“ Ta slova se Gideonovi vyrvala z úst v přiškrceném stenu, když se do ní pomalu a ztěžka ponořil.

Harriet vykřikla, ačkoli si umiňovala, že to neudělá. Gideon ihned položil svá ústa na její a její nesouvislý výkřik v ní ztlumil.

Harriet zmítalo vzrušení, okořeněné bolestí a rozkoší. Byla napnutá a naplněná k nesnesení, a přesto matně tušila, že se blíží k jiskřivému vrcholu, který se zdál být těsně na dosah.

Věděla, že nemá daleko k úžasnému objevu. Ve chvílce se toho prchavého blaha zmocní, o tom nepochybovala.

Nebyl však už čas. Gideon se z ní pomalu vysunul a pak se znovu ponořil až k samému jádru. Vyrázil ze sebe chraplavý výkřik plný primitivního mužského uspokojení. Jeho tělo se nad ní prohnulo a všechny svaly na něm ztuhly jako ocel.

A pak se na ni s hlasitým oddechováním zhroutil a drtivě ji tiskl na tvrdou kamennou podlahu jeskyně.

Když Gideon v noci vstal, aby rozsvítil druhou lampu, Harriet se ani nepohnula. Vrátil se na improvizované lůžko, znovu ji k sobě přivinul a usnul.

Když se probudil podruhé, vytušil, že venku svítá. V jeskyni sice byla stále stejná tma, smysly mu však napověděly, že už je ráno. *Ráno a účtování.*

Co ho čeká, věděl, už když spatřil Cranea prchat z jeskyně a uvědomil si, že Harriet je dosud uvnitř. Už když se rval se stoupajícím přílivem, bylo mu jasné, že nemá dost času, aby Harriet našel a odvedl pryč, než voda zaplaví přední jeskyni.

A to znamenalo, že s ní bude muset strávit noc. Znamenalo to, že na úsvitu bude mít nenapravitelně zničenou pověst. A neexistoval způsob, jak tomu zabránit.

Přesto původně neměl v úmyslu zhoršit celý problém tím, že se s Harriet pomiluje.

Nyní si však uvědomil, že jakmile se na něj Harriet usmála, jakmile ho objala a ochotně se mu otevřela, všechny dobré úmysly se mu vykouřily z hlavy.

Pomilovat Harriet bylo najednou stejně nevyhnutelné jako příchod jitra.

Gideon se opatrně protáhl a cukl sebou, jak ho zabolelo ve svalech ztuhlých nocováním na tvrdém kameni. Cítil, jak se Harriet vedle něj zavrtěla a přitulila se ještě těsněji k jeho boku, aby jí bylo tepleji. Neotevřela oči.

Usmál se pro sebe a díval se na ni. Ležela mu stulená v ohnuté paži, jako by to pro ni bylo to nejpřirozenější místo na světě. Obličej jí zpola zakrývaly bohaté, divoce zcuchané vlasy. Gideon tu kaštanovou hřívu pohládl a užasl, jak je hebká. Sevřel v dlani jeden pramen a pak ho zase pustil.

Jakmile uvolnil sevření, vlasy mu vyletěly z dlaně, jako by žily vlastním životem. Gideon si pomyslel, že Harrietiny vlasy jsou stejné jako celý zbytek té dívky. Sladké, voňavé a plné ryze ženské vitality.

Včera v noci se v té ženě ztratil. A objevil plný rozsah své vlastní touhy po ní. Včera v noci mu řekla – ne, *dala najevo* – že ho chce. Oddala se mu spontánně a nevinně a pro něj to znamenalo nekonečně víc než ta hromada klenotů, která ležela na podlaze.

Oddala se Netvoru z Blackthorne Hall navzdory jeho zjizvenému obličejí a stejné zjizvené minulosti.

Gideon si vybavil večerní milování a znovu se vzrušil. Přehodil Harriet nohu přes nahé lýtko a začal ji hladit po bujně křivce zadečku. Ze všeho nejvíc v životě si přál, aby ta kouzelná chvíle nikdy neskončila.

Nikdy předtím se nebál čelit skutečnosti. Vždyť se to naučil už dávno. Ale dnes ráno věděl, že by dal duši za kouzelnou hůlku, jejímž mávnutím by jeskyni proměnil v nový svět, kde by s Harriet mohl žít navždy.

Harriet otevřela oči, zamrkala a odehnala spánek. Několik vteřin na něj omámeně hleděla, ale pak se jí v tyrkysových očích zjevilo pochopení.

„Dobré nebe!“ zvolala a zprudka se posadila. „Kolik je hodin?“

„Asi už bude ráno,“ odpověděl a přihlížel, jak se stydlivě balí do pláště. Uvědomil si, že se vyhýbá jeho pohledu. A všiml si, že jí do tváří stoupá červeň. „Uklidni se, Harriet.“

„Moje rodina bude mít hrozný strach.“

„To nepochybně.“

„Musíme se odtud rychle dostat. Musím je uklidnit, že jsem v pořádku.“

„A jsi?“ Gideon se zvolna posadil a nespouštěl z ní pohled.

Harriet se k němu prudce otočila. Oči se jí rozšířily. „Nerozumím vám, mylorde.“

„Odpusťte, má drahá. Nechtěl jsem vás škádlit.“ Gideon vstal, ačkoli byl nahý, ale pak si všiml, že Harriet spěšně odvrací pohled. Na chvíli ho to pobavilo. Jizvu v jeho obličejí jako by ani neviděla, ale při pohledu na jeho mužství se odvracela. „Asi byste se měla obléct, Harriet. Určitě už je odliv a Dobbs pro nás může každou chvíli přijít.“

„Ano. Ano, ovšem.“ Vstala a pevně k sobě tiskla plášť. Pak se shýbla a sebrala ze země šaty. Zaváhala, zjevně v nejistotě, jak se obléci a nesundat přitom plášť.

„Hned vám pomohu,“ nabídl se Gideon mile.

„To nebude nutné, mylorde.“

„Jak si přejete.“ Gideon se znovu protáhl a přistoupil k místu, kde ležely jeho věci. Oblékl si košili a začal si natahovat kalhoty. Spokojeně konstatoval, že do rána uschly. Zato boty po koupeli ve slané vodě úplně ztvrdly.

„Gideone?“

„Ano, má drahá?“

Harriet zaváhala. „Pokud jde o včerejší večer, mylord. Nerada bych... Chci říct, neměl byste.“

„Můžete své tetě vyřídit, aby mě očekávala odpoledne ve tři hodiny.“ Gideon si natáhl jednu ztuhlou holínku. Nebylo to vůbec snadné. Kůže jako by se scvrkla.

„Proč?“ vyjela Harriet ostře.

Gideon vytáhl jedno obočí a zavadil o ni hloubavým pohledem, zatímco se dobýval do druhé holínky. Harriet se na něj velmi vyplašeně dívala. Zauvažoval, jestli si konečně uvědomila celý dosah toho, co se stalo. „Za daných okolností bych jí rád složil poklonu, pochopitelně.“

„Poklonu? Jinak nic?“

Pokrčil rameny. „A oficiálně požádal o vaši ruku.“

„Já to věděla,“ rozhněvala se Harriet. „Já věděla, žena to pomýšlíte. Tak abyste věděl, já to nepřipustím, mylord. Rozumíte mi? Nedovolím vám udělat něco takového.“

„Vy to nedovolíte?“ Gideon na ni upřel zamyšlený po hled.

„Rozhodně ne. No jistě, já vím, co si myslíte. Myslíte si, že kvůli tomu, co se mezi námi včera stalo, máte vůči mně čestný závazek a musíte si mě vzít. Ale ujišťuji vás, že to není ani trochu zapotřebí.“

„Není?“

„Ovšemže není.“ Harriet se hrdě napřímila. „To, co se včera v noci stalo, nebyla vaše vina. Pouze moje. Kdybych nebyla zbrklá a nešla se ven podívat, co se děje, nic z toho se nemuselo stát.“

„Ale vy jste ven šla, Harriet. A to ostatní se také přihodilo.“

„Přesto nechci, abyste si myslel, že se se mnou musíte oženit.“ Tvářila se velmi rozlícená.

„Jste rozčilená, Harriet. Až se trochu uklidníte, bude vám jasné, že nemáte na vybranou, že mou nabídku k sňatku musíte přijmout. Vaše teta i sestra na tom budou rozhodně trvat.“

„Ať si trvají, na tom mi nesejde. Rozhoduji se sama, a právě tak jsem to udělala včera v noci. A za svoje rozhodnutí ponesu plnou odpovědnost.“

„Já se také rozhoduji sám, Harriet,“ odušil a v nitru se mu začala vzdmáhat zlost nad jejím vzpurným postojem. „A také za ně nesu odpovědnost. Dnes odpoledne se zasnoubíme.“

„Ne, nezasnoubíme se. U sta hromů, Gideone, já se nenechám přinutit ke sňatku, jen proto, že jsem se nechala kompromitovat.“

Gideon se rozzuřil. „*A já nepřipustím, aby si celý kraj už podruhé vykládal, že Netvor z Blackthorne Holi ve své podlosti zneuctil a odvrhl další pastоровu dceru.*“

Harriet zbledla. Chvíli na něj zmateně třeštila oči. „Dobrý bože, Gideone. Vůbec jsem neuvážila, jak se bude mluvit o vás.“

„U všech rohatých.“ Gideon se třemi dlouhými kroky ocitl u ní a popadl ji za ramena. Chtěl s ní zatřást, ale místo toho ji jen pevně držel a přiměl ji, aby se mu dívala do očí. „Vy jste neuvažovala vůbec. Vy jste jenom hověla svým naivním a pošetilým rozmarům, ale ani na okamžik jste nepomyslela na to, čemu budeme muset čelit, až odsud ráno odejdeme.“

Pátřavě se mu zadívala do obličeje. „A vy jste celou dobu věděl, co dnes budete nucen učinit. To jste měl na mysli, když jste včera mluvil o osudu.“

„Ovšemže jsem věděl, jak to skončí. A vy taky.“

Horečně vrtěla hlavou. „Ne, já jsem na to vůbec nepomyslela. Teprve dnes ráno, když jsem se probudila, mne napadlo, že možná budete cítit povinnost nabídnout mi manželství. Usoudila jsem, že to není třeba. Nějaké ty klepy snesu. A jelikož do společnosti nechodím a na vdavky nepomýšlím, říkala jsem si, že vůbec nesejde na tom, co budou lidé ve vesnici vykládat.“

„A co když zjistíte, že čekáte dítě? Jak si poradíte v takovém případě?“

Harriet sklopila oči a začervenala se. „To není pravděpodobné, mylord. Vždyť se to stalo jenom jednou.“

„Jednou úplně stačí, Harriet.“

Sevěla rty. „Každopádně to za pár krátkých dní budu vědět.“

„Za pár krátkých dní? Budou to pravděpodobně ty nejdelší dny ve vašem životě. Harriet, jste přece inteligentní děvče. Tak se podle toho začnete chovat a přestaňte trucovat jako naivní a náladové děčko.“

Sevěla v prstech záhyby své peleríny. „Ano, mylord.“

Z Gideona vyprchala zlost stejně rychle, jako předtím přišla. Přivinul ji k sobě a položil si její hlavu na rameno. Cítil, jak je

napjatá. „To bude manželství se mnou tak hrozné, Harriet? Včera v noci jsem neměl pocit, že bych vám byl odporný.“

„Nejste mi odporný ani trochu, mylordě,“ zamumlala mu Harriet nezřetelně do košile. „O to vůbec nejde. Jde o to, že se nechci dvát kvůli vašemu smyslu pro povinnost.“

„Chápu. Jste náramně umíněná ženská.“ Ironicky se usmál. „Jste zvyklá, že je vždycky po vašem a nikdo vás příliš neomezuje. Zjevně máte strach, že přijdete o tu svou vzácnou nezávislost.“

„O svou nezávislost rozhodně přijít nehodlám,“ odbyla ho.

„Za čas se přizpůsobíte.“

„No poslyšte, Gideone, co je to za řeči o přizpůsobování?“

„To nic,“ opáčil laskavě. „S tím si poradíme později. Teď mě jen musíte nechat, abych vaši tetě sdělil, že jsme se zasnoubili.“

„Ale Gideone –“

„Tvrdíte, že za pár dní budete vědět, jestli čekáte moje dítě. Kdyby se ukázalo, že ano, obstarám zvláštní povolení a vezmeme se ihned. Pokud ne, budeme to moci zařídit konvenčněji a stanovit přiměřené pozdější datum.“

Harriet zvedla hlavu a v očích jí blýsklo pochopení. „Raději byste počkal, kdyby to šlo, vidíte?“

„Kdyby to šlo, pak ano. Pomohlo by to trochu umlčet klepy, kdyby se ukázalo, že není potřeba spěchat. Takže jsme dohodnutí a měli bychom vyrazit. Už nás co neviděl začnou hledat.“ Pustil ji z náruče a došel pro lampu.

Harriet celou cestu z jeskyně mlčela. Gideon si uvědomoval, že se mu nesouhlasně a nešťastně vleče za zády. Hlasité protesty se však už neozvaly.

Bylo mu jasné, že Harriet připadá, že padla do pasti, a je jí kvůli tomu mizerně, ale neměl ponětí, jak by jí mohl zlepšit náladu. S jistotou věděl jedině to, že by jí nakonec bylo daleko mizerněji, kdyby na sňatku netrval.

Mohla tvrdit, jak chtěla, že nepotřebuje ochranu oficiální nabídky sňatku kvůli tomu, co se v noci přihodilo, Gideon však věděl své. Kdyby neudělal, co se sluší a patří, její život by se stal peklem, dokonce i tady v Horním Biddletonu. *A on nepřipustí, aby měla kvůli němu zkažený život.*

Ačkoli ji vyhlídka na sňatek s ním netěší, nemá na vybranou, o tom nebylo pochyb.

Právě teď je ještě celá zmatená a nedokáže uvažovat realisticky. Gideon se v duchu podívoval, že ji dosud nepřepadl strach z něčeho mnohem horšího, než je vyhlídka na vynucený sňatek.

Určitě nebude trvat dlouho, než ji některá všetečná dušička upozorní, že jí svatba ve skutečnosti vůbec nehrozí.

Dříve nebo později někdo Harriet zaručeně připomene, že žádné mladé děvče nemůže očekávat, že Gideon udělá, co se sluší a patří. Vůči mladým děvčatům se Netvor z Blackthorne Hall nechová jako čestný muž, to je přece známo.

Dobbs na ně čekal u vchodu do jeskyně. Společnost mu lam dělal Gideonův nanejvýš všestranný komorník Owl.

Gideon si komorníka vybral stejným způsobem, jakým si vybíral koně. Nehledal totiž krásný vzhled nebo příjemné vystupování, ale loajalitu, sílu a vitalitu. Owl si na živobytí vydělával jako boxer, když se s ním Gideon setkal poprvé.

Nikdy nebyl slavným šampiónem s vlastní akademií, jakou měl Jackson, přesto se však mnoho let živil vystupováním v exhibičních zápasech. Skromný výdělek mu přinášelo i cvičné boxování s mladými šlechtici, kteří ovšem neradi prohrávali. A Owl tu prostou obchodní skutečnost velmi dobře pochopil.

Jeho tvář nesla známky bývalé kariéry: několikrát zlomený nos, rozbité uši, několik děr po zubech. Byl to hromotluk a komornická livrej mu moc nepadla, ale to Gideonovi nevadilo. Owl byl jedním z mála lidí na této zemi, jimž důvěřoval, a úplně jediný, s kým mohl mluvit otevřeně.

„Á, vidím, že jste oba tu noc přežili.“ Dobbs zvedl lampu do výšky, jakmile je uviděl. „Všecko v pořádku, doufám?“

„Zvládli jsme to,“ ujistil ho Gideon a obrátil se k Owlovi. „Je všechno zařízené?“

„Samosebou, mylordě.“ Owl obdařil Harriet uhrančivým pohledem. „Soudím, že tohle je slečna Pomeroyová. Její rodina je velice rozrušená. Mluvil jsem s hospodyní, nějakou paní Stoneovou, které byla vážnost situace okamžitě zřejmá.“

„To mě nepřekvapuje,“ odtušil Gideon nevzrušeně. „Dovolte, slečno Pomeroyová, abych vám představil svého komorníka. Jmenuje se Owl a příležitostně umí být mimořádně užitečný, ale nemá ani špetku smyslu pro humor. Slečna Pomeroyová a já se budeme brzy brát, Owle.“

Za pohled, kterým Owl probodl Harriet, by se nemusel stydět ani bazilišek. „Velmi dobře, mylorde.“

Harriet naklonila hlavu k rameni. „Nezdá se, že byste to považoval za dobrý nápad, Owle.“

„Mně nepřísluší, abych se k tomu vyjadřoval, slečno Pomeroyová. Můj pán si udělá, co je mu libo. Vždycky to tak dělal. A bezpochyby vždycky bude.“

„Nevšímejte si ho,“ řekl Gideon Harriet. „Však si na něj zvyknete. Dobbsi, chytily jste včera Cranea?“

„Chytily, pane, chytily,“ odpověděl vesele Dobbs. „Vytáhli jsme ho z příboje, zrovna když se naposled potopil. Bylo už pozdě jít do jeskyně pro vás a slečnu Pomeroyovou. Napadlo nás, že to přechkáte v tý zadní jeskyni, abyste byli přes noc v suchu.“

„Ano.“ Gideon pohlédl na Harriet, která byla nějak příliš zticha. „Musíme slečnu Pomeroyovou odvést domů. Má za sebou vyčerpávající zážitek. Rád bych s vámi, Dobbsi, probral nějaké podrobnosti toho případu.“

„To se samosebou rozumí, pane. Samosebou.“

Nepočetná skupinka vykročila po pláži ke stezce vystupující vzhůru ke staré faře. Když vystoupil nahoru, vzal Gideon Harriet za paži a krátkým pokynem hlavy propustil Dobbsa a Owla.

„Pojďte, Harriet,“ řekl pak klidně, „doprovodím vás ke dveřím.“

„To není nutné,“ odporovala. „K vlastním dveřím trefím sama.“

Potlačil podrážděnou odpověď. Nedávné události ji vyvedly z míry a její vrozená nezávislost hledala způsob, jak se prosadit. Gideon si říkal, že v nejbližší budoucnosti bude muset počítat s určitým nedostatkem nadšené spolupráce z její strany. Důležité bylo, že pochopila, že nemá jinou možnost než se smířit se zasnoubením.

Dveře fary se rozetěly dřív, než k nim Gideon a Harriet stačili dojít. Felicity, na jejíž tváři se střídala úzkost s úlevou, je zřejmě vyhlížela z okna.

„Strašně jsme se o tebe báli, Harriet. Jsi v pořádku?“

„Jsem naprosto v pořádku,“ ujistila ji Harriet. „Co teta Effie?“

„Myslím, že v salonu chystá pohřeb. Paní Stoneová se zhroutila, když nám včera pozdě v noci pan Owl sdělil, co se stalo. Pořád dokolečka ji musíme křísit.“ Felicity vrhla na Gideona přísný pohled. „Nuže, pane, co uvedete na svou obranu?“

Gideon se jen chladně usmál. „Obávám se, že teď nemám ani čas, ani chuť cokoli vykládat. Ale vrátím se ve tři hodiny, abych si

promluvil s vaší tetou. Prosím vyřídte jí, aby mne očekávala.“ Obrátil se k Harriet. „Prozatím na shledanou, má drahá. Uvidíme se odpoledne. Doufám, že se nervově nezhroutíte. Jistě se vám uleví, až si dáte horkou koupel.“

Harriet si pohrdavě odfrkla. „Nemám vůbec v úmyslu nervově se zhroutit, jak tomu říkáte. Ale horkou koupel si rozhodně dám.“

Rázně vešla do domu a zabouchla mu dveře před nosem. Gideon sešel po schodech k Dobbsovi a Owlovi.

„Slečna Pomeroyová nemá moc dobrou náladu,“ poznamenal Dobbs. „Asi jí pořádně vzalo, co musela vytrpět. Taková hodná mladá dáma. Máte štěstí, pane, že nedostala hysterickéj záchvat.“

„Moje snoubenka není ten typ. Nedělejte si starosti s její náladou, Dobbsi. Musíme spolu probrat důležitější věci.“

„Ano, pane. A co jako, vaše lordstvo?“

Gideon se ohlédl přes rameno k útesům. „To, že jsme možná nedostali všechny lupiče.“

Dobbs se zvědavě zamračil a jeho skřítkovská tvář se pokryla vráskami. „Vy myslíte, že jich bylo víc?“

„V té jeskyni jsme našli docela úctyhodnou sbírku cenností,“ začal tiše Gideon. „Myslím si, že je spíš vybral někdo znalý a zkušený, než že se shromáždily náhodně při uspěchaném vloupání.“

„Áháá.“ Dobbse to zaujalo. „Myslíte si, že ty zloděje někdo řídil? Že si u nich někdo objednal krádež těch nejvzácnějších věcí?“

„Myslím, že by se vyplatilo vyslechnout Cranea a ty dva druhé, které jsme včera chytili,“ navrhl Gideon.

„Hned se do toho dám,“ prohlásil Dobbs a zamnul si ruce. „Jen houšť a větší kapky. Abyste věděl, když ten případ vyřeším, udělá to s mojí slávou zázraky. Jo, jo, pane, lepší lidi budou stát ve frontě, aby si mohli najmout jistýho J. Williama Dobbse.“

„O tom nepochybují.“ Gideon se otočil k Owlovi. „Já teď půjdu s Dobbsem k soudci a vy se zatím vraťte na Blackthorne Hall a nařídte sluhovi, aby mi přichystal oblečení k odpolední návštěvě na faře. Dohlédněte, aby bylo všechno v naprostém pořádku, Owle. Půjdu žádat o ruku a rád bych udělal dobrý dojem.“

„Tak to musíte jít v černém, mylord. Jako na pohřeb.“

* * *

Effie si nalila další šálek čaje. Od chvíle, kdy Harriet sešla po koupeli dolů, to byl už čtvrtý. Felicity přecházela v salonu před oknem sem a tam a tvářila se nesmírně vážně. Když se Harriet vrátila domů, musely paní Stoneovou vzkřísit ještě jednou. Sotva se postavila na nohy, neprodleně zatáhla všechny závěsy, jako by v domě někdo zemřel.

Vysoké stojací hodiny truchlivě odtikávaly neúprosný příchod třetí hodiny. S každým pohybem ručiček Effie očividně klesala víc a víc na duchu. Zkrátka a dobře, celé domácnosti se zmocnila hluboká melancholie.

Podle Harriet to zacházelo trochu příliš daleko. Zpočátku se cítila provinile, že všechny tak vyděsila. Nyní však jí to všeobecné zoufalství začínalo jít pořádně na nervy.

„Nechápu, proč se chováte, jako kdybych v té jeskyni umřela,“ prohodila a nalila si také šálek čaje.

Protože neměla tušení, jaké oblečení je správné, když člověk očekává nabídku k sňatku od vikomta, vybrala si své nejnovější šaty, původně z bílého mušelínu, který však po čase přebarvila na žluto, když se látka pro tu barvu zjevně rozhodla sama. Dlouhé rukávy byly nařasené do manžety a výstřih zdobila cudná nabíraná vložka. Na své neposlušné vlasy si Harriet připnula čistý čepeček z bílé krajky, bez nějž by si připadala neoblečená.

Když se prohlédla v zrcadle, usoudila, že vypadá úplně stejně jako jindy. Vlastně velmi obyčejně. Člověk by čekal, že potom, co se minulé noci stalo, bude vypadat nějak jinak. Zajímavěji nebo třeba znepokojivěji. Bylo by zábavné zjistit, že se z ní stala tajemná osobnost. A místo toho vypadá pořád jako obyčejná Harriet.

„Chválabohu, že jsi neumřela,“ ozvala se Felicity. „Vážně, Harriet, já hlavně nechápu, jak do těch děr ve skále vůbec můžeš lézt, natož tam strávit celou noc. Musel to být příšerný zážitek.“

„No, nijak zvlášť hrozné to nebylo, spíš nepohodlné. A pak, jiná možnost nebyla.“ Harriet se napila čaje. „Byli jsme uvnitř a nebylo kudy vyjít ven, dokud nenastal odliv.“

Celá ta věc byla prostě *nešťastná náhoda*. Ráda bych to ještě jednou zdůraznila.“

„Byla to katastrofa,“ opravila ji Effie mrzutě. „Jen nebesa vědí, co nás teď čeká.“

„Čeká nás jediné to, že budu co nevidět zasnoubená,“ povzdychla si Harriet.

„S mužem, který se jednou stane hrabětem,“ zdůraznila Felicity se svou obvyklou pragmatičností. „To není tak špatný osud, pokud chceš znát můj názor.“

„Nebyl by to špatný osud, kdyby se se mnou chtěl oženit, protože se do mě beznadějně, bláznivě a vášnivě zamiloval,“ namítla Harriet. „Jenže on si mě chce vzít, protože se cítí vázán svou ctí.“

„To by taky měl,“ prohlásila Effie ponuře. „Prakticky tě zničil. Nenapravitelně.“

Harriet se zamračila. „Já si ale ani v nejmenším nepřipadám zničená.“

Paní Stoneová ztěžka vešla do pokoje s dalším čajem a přeletěla skupinku pohledem, který naznačoval, že hodlá pronést neblahé proroctví. „Žádný zasnoubení a žádný ženění nebude. Pamatujte na má slova. Uvidíte. Netvor z Blackthorne Hall slečnu Harriet zkazil a teďkon jí vhodí jako náky smetí.“

„Nebe nám pomoz,“ zaúpěla Effie, klesla na opěradlo a zmačkala v dlani kapesník.

Harriet nakrčila nos. „To bych si vyprosila, paní Stoneová, abyste o mně mluvila jako o smetí. Možná byste se měla upamatovat, že vás zaměstnávám.“

„Neberte to vosobně, slečno Harriet.“ Paní Stoneová práskla podnosem o stůl, až to zazvonilo. „To jenom, že moc dobře vim, jakou má Netvor náuru. Už sem to jednou zažila. Dostal, co chtěl, a než se nadějete, bude za horama.“

Felicity se na Harriet zamyšleně zadívala. „Opravdu dostal, co chtěl, Harriet? V tomhle bodě jsi se moc jasne nevyjádřila.“

„Prokristapána, na tom přece nesejde, ani co by se za nehet vešlo,“ utrhla se Effie, než se Harriet zmohla na kloudnou odpověď. „K újmě došlo tak jako tak.“

Harriet se na sestru bezvýrazně usmála. „Tak to vidíš, Felicity. Není důležité, co se stalo. Záleží jenom na tom, jak to vypadá.“

„Ano, já vim,“ nedala se odbýt Felicity. „Jenže já jsem strašně zvědavá.“

„Ach jo, to se ví, že jí zneuctil, jak jinak,“ prohlásila paní Stoneová bez obalu. „To se můžete vsadit. Žádný mladý a nevinný stvoření nemůže po noci strávený s Netvorem z Blackthorne Hall nebejt zneuctěný.“

Harriet cítila, jak rudne, a honem popadla koláček na tácu. „Děkuji vám za váš názor, paní Stoneová. Myslím, že už jsme toho vyslechly

až až. Co kdybyste se zase šla postarat o vaření? Jeho lordstvo tady bude jistě každou chvíli. Budeme potřebovat další čaj.“

Paní Stoneová se napřímila. „Zrovna sem donesla čerstvej. A vy jenom sama sebe klamete, slečno Harriet, jestli myslíte, že se tady St. Justin dneska vokáže. Rači se smiřte s nevyhnutelným, dejte na mě. A modlete se k pánuobohu, abyste aspoň nečekala dítě, jako ta ubohá Deirdre.“

Harriet rozhněvaně sevřela rty. „I kdyby mě postihl takový osud, ujišťuji vás, že nemám v úmyslu tuhle dramatickou situaci ještě víc vybičovat tím, že bych si vzala život, paní Stoneová.“

„Harriet, snažně tě prosím,“ zaprosila Effie zoufale. „Mohly bychom změnit téma? Všechny ty řeči o zneuctění a sebevraždě jsou tak deprimující.“

Rozhovor milosrdně ukončil klapot kopyt, který zazněl zvenčí. Felicity se rozběhla k oknu a vykoukla mezi závěsy.

„Je to on,“ zvolala vítězně. „Na obrovitánském koni. Harriet měla pravdu. St. Justin ji přijel požádat o ruku.“

„Chválabohu,“ zaradovala se Effie a ihned se posadila zpříma. „Jsme zachráněny. Harriet, buď ten koláč vyplni, nebo ho okamžitě spolkní.“

„Mám hlad,“ protestovala Harriet plnými ústy. „Pokud si vzpomínáš, přišla jsem o snídani.“

„Mladá dáma, která bude každou chvíli požádána o ruku, je příliš rozrušená, aby mohla cokoli pozřít. Zvláště když ta žádost přichází za tak pohnutých okolností. Paní Stoneová, běžte otevřít. V takový den rozhodně nemůžeme jeho lordstvo nechat čekat. Felicity, zmiz. Tohle se tě netýká.“

„Ale no jo, teto Effie.“ Felicity udělala na Harriet obličej a chvátala ze salonu. „Ale pak chci podrobnou zprávu,“ zavolala ještě z haly.

Harriet se svíral žaludek navzdory furiantskému postoji, který se jí jakžtakž dařilo stavět na odiv. V sázce byla celá její budoucnost a nic se nevyvíjelo tak, jak si naplánovala. Když Gideon pánovitě zabušil na přední dveře, litovala, že ten koláček vůbec jedla.

Napjatě čekala, až mu paní Stoneová otevře. „Vyřiďte paní Ashcombové, že přišel St. Justin,“ vyzval Gideon hospodyní chladně. „Očekává mne.“

„To je vod vás krutý, že chudinku slečnu Pomeroyovou necháte věřit, že se s ní voženíte,“ pustila se do něj paní Stoneová energicky. „Strašně ukrutný je to.“

„Jděte mi z cesty, paní Stoneová,“ zavrčel Gideon. „Uvedu se sám.“

Chodbou zaduněly kroky. Bylo to jistě úmyslné, protože Gideon se ze zásady pohyboval velmi tiše.

Harriet sebou trhla. „Nebesa! Obávám se, že to nezačíná dobře, teto Effie. Paní Stoneová ho urazila, než stačil projít dveřmi.“

„Psst,“ zarazila ji Effie rezolutně. „S tím si poradím.“

Gideon rázně vešel do salonu a Harriet při pohledu na něj zalapala po dechu. Jeho výška a mohutně stavěné tělo působily v elegantně střiženém obleku a nablýskaných vysokých botách vždy velmi impozantně. Dnes odpoledne však měl na její smysly ještě drtivější dopad než obvykle. Napadlo ji, jestli dnešní silný účinek nevyvolala ta nová, velmi intimní znalost.

Gideon se s ní střetl pohledem a Harriet bylo okamžitě jasné, že na včerejší noc nezapomněl. Cítila, že se do krve červená, a dopálilo ji to. V bezděčném pokusu odvést pozornost popadla další koláček a zakousla se do něj. Gideon se mezitím zdravil s Effií.

„Dobré odpoledne, paní Ashecombová. Děkuji, že jste mě přijala. Bezpochyby je vám známo, proč jsem tady.“

„Mám celkem slušnou představu o tom, proč jste nás dnes poctil návštěvou, pane. Posad'te se, prosím. Harriet nám naleje čaj.“ Effie se na Harriet káravě zamračila.

Harriet honem spolkla koláček, který jí v ústech rostl, popadla čajník a nalila Gideonovi šálek. Bez jediného slova mu jej podala.

„Děkuji vám, slečno Pomeroyová.“ Gideon si od ní vzal šálek a posadil se naproti ní. „Vypadáte dnes odpoledne velmi dobře. Už jste se z toho hrozného zážitku vzpamatovala, jak vidím.“

Harriet, snad protože už od rána měla nervy napjaté k prasknutí, to konstatování urazilo. Spolkla koláček, který chutnal jako piliny, a nasadila drzý úsměv.

„Ano, mylorde. Docela ano. Já se vlastně z hrozných zážitků vzpamatovávám vždycky moc dobře. Vždyť to vidíte, jen pár hodin potom, co byla moje pověst obrácena vníveč, necítím nejmenší výčitku svědomí nebo zoufalství, jak by se dalo čekat, když člověk obětoval své vzácné panenství Netvoru z Blackthorne Hall.“

Effie se zhrozila. „*Harriet.*“

Harriet se sladce usmála. „No, já jsem s ním stejně nic zajímavého neplánovala. Takže mě ta ztráta nijak přehnaně netrápí.“

Effie na ni vrhla chmurný a káravý pohled. „Chovej se slušně. Jeho lordstvo tě přišlo požádat o ruku, prokristapána.“ Rychle se obrátila ke Gideonovi. „Obávám se, že dnes není ve své kůži. Je tak delikátní a citlivá, víte? Celá ta věc ji poněkud vyšinula z rovnováhy.“

Gideonovi se na tváři zjevil jeho lví úsměv. „Úplně to chápu, paní Ashecombová. Delikátní a citlivá, o tom není pochyb. Přesně taková, jak by člověk očekával od dámy z dobré rodiny. Asi bychom tu záležitost měli prodebatovat jen my dva. Mám takové tušení, že vaše neteř do rozhovoru nepřispěje ničím podstatným.“

8

Tajemný zub se i s kouskem zkamenělé čelistní kosti překvapivě snadno vyloupil ze skály. Harriet pracovala s kladívkem a dlátem opatrně a přesně, jak ji to otec před lety naučil, a zanedlouho držela zkamenělinu v ruce.

Byl to veliký zub ve tvaru nože a byl zasazen v jamce, neležel jen tak vedle kosti. Harriet usoudila, že to bude zub masožravce. Hodně velikého masožravce.

Zkoumala ho ve světle svítilny, kterou pověsila na hák zatlučený do skály. Nemohla si být jistá, dokud ho podrobně neprozkoumala, nyní však s jistotou věděla, že podobný fosilní zub ještě nikdy nenašla.

S trochou štěstí by to mohl být pozůstatek doposavad neznámého druhu. Pokud by nemohl být identifikován, mohla by napsat pojednání, kterým by jej představila světu.

Od osudné noci s Gideonem uplynuly už dva dny. Harriet držela v dlani zkamenělinu a rozhlížela se po jeskyni, která od základu změnila její život. Pan Dobbs už pod dohledem Gideona a místního soudce všechny uloupené věci odvezl.

Dokonce i plátěné pytle, které jim posloužily jako lůžko, už byly odstraněny.

Zabloudila k místu, kde ležela v Gideonově náruči, a opět ji zaplavily palčivé vzpomínky. Vybavila si živočišnou touhu v jeho očích, pot na čele i napjaté svaly na ramenou. Té noci se ocitl na samé hranici sebeovládání.

Uvědomila si však, že jeho hlavní starostí byla bolest, kterou způsobil jí. Udělal všechno, co mohl, aby byla co nejmenší, ačkoli mu jeho vlastní vášeň diktovala pravý opak.

Zachvěla se, když si vybavila, jaké to bylo mít Gideona v sobě. Naplnil ji tak dokonale, že se téměř stal její součástí. Nekonečně dlouho zůstali tak úzce spojeni, než by kdy dřív považovala za možné. Ta úžasná důvěrnost byla víc než jen tělesná. Harriet měla pocit, že se dotýká Gideonovy duše. A věděla, že on se té její dotkl.

Ten nezvyklý rozlet básnické fantazie ji polekal.

„Pitomost,“ napomenula se nahlas. Přesně tohle si pravděpodobně říkají všechny zamilované mladé dámy, když se zachovají tak pošetile, že se vzdají panenství před svatbou. Nějak si tu lehkomyšlnost musí omluvit.

Ale snad jí ty básnické sklony mohou být odpuštěny. Je přece jen zamilovaná žena.

Harriet to věděla už celé dva dny. Popravdě to věděla dokonce ještě předtím, než se s ní Gideon pomiloval. Proto jí rvalo srdce a svíralo žaludek poznání, že se s ní Gideon žení jen kvůli své cti.

Věděla, že neexistuje způsob, jak ho od ženitby odradit. Jeho čest byla v minulosti příliš krutě pošlapána a on nepřipustí, aby se to opakovalo, zvláště když jsou okolnosti tak podobné. Jeho hrdost byla otevřená rána, a proto útočil na všechno, co by ji mohlo ohrozit.

Harriet uchopila lampu a pomalu vyšla z jeskyně, kde zjistila, že láska není ani zdaleka tak jednoduchá nebo sladká, jak si kdysi myslela.

Usoudila, že je mnohem snadnější luštit kamenné hádanky, jako je ten báječný fosilní zub, než se pokoušet chápat složitou povahu muže Gideonova typu. Toho může pouze přijmout a milovat.

Je totiž příliš hrdý na to, aby vysvětloval nebo žádal o pochopení.

* * *

Felicity vtrhla do pracovny, právě když se Harriet chystala nakreslit zub, který si přinesla z jeskyně.

„Tady jsi. Já věděla, že tě tady najdu.“ Zavřela za sebou dveře a posadila se. „Jak se dokážeš zabývat těmi ohavnými starými kostmi, když máš za sebou takové vzrušení?“

Harriet vzhlédla. „Abych řekla pravdu, tahle práce je pro mě poslední dobou hlavně útočištěm.“

„Pche. Já bych na tvém místě plánovala výbavu. Jen si pomysli, Harriet, budeš hraběnka.“

„Vikomtesa.“

„No ovšem, prozatím. Ale jednou, až St. Justinův otec zemře, staneš se hraběnkou z Hardcastlu. Jen si to představ. Uvědomuješ si, jak to změní můj život?“

Harriet vytáhla obočí. „Tvůj život?“

„No ovšem. Už se na mě nebude tolik tlačit, abych se dobře provdala. Pokud se dostanu do Londýna, budu se tam bavit, protože nebudu muset uhánět vhodného manžela. To je obrovská úleva.“

Harriet odložila brk a opřela se. „Vůbec mě nenapadlo, Felicity, že to pociťuješ jako nátlak.“

„Ale bylo to tak, pochopitelně. Věděla jsem, že ty a teta Effie počítáte s tím, že se dobře provdám a zajistím si budoucnost.“ Felicity se šťastně usmála. „A já bych samozřejmě splnila svou povinnost, kdyby to bylo nezbytné. Nechci být nikomu na obtíž. Ale teď jsem svobodná.“

Harriet si třela spánky. „To mě mrzí. Nikdy jsem si neuvědomila, jak pohlížíš na naše plány. Prostě jsem předpokládala, že až tě dostaneme do Londýna, přitáhneš spoustu úžasných citelů a že se do jednoho z nich dokážeš zamilovat.“

„Silně pochybuji, že láska jde ruku v ruce s praktičností,“ namítla Felicity suše.

„To máš asi pravdu. Jen se podívej, v jaké situaci jsem se ocitla já.“

„A co je na tvé situaci špatného? Podle mě je velice příjemná. Máš přece St. Justina hodně ráda. To nemůžeš popřít. Všimla jsem si, jak ti svítí oči, když o něm mluvíš.“

„Ano, mám ho ráda,“ připustila Harriet a pomyslela si, že slovo *ráda* příliš nevystihuje, co doopravdy ke Gideonovi cítí. „Ale těžko můžeme přehlédnout fakt, že mi nabídl sňatek, jen protože to vyžaduje jeho čest.“

Felicity se na ni zamračila. „Propánakrále, Harriet. Samozřejmě že si tě musí vzít, i když paní Stoneová pořád prorokuje, že to neudělá. Byla jsi přece zneuctěná, ne?“

Významně se odmlčela. „Tak byla, nebo ne? Ne že by na tom podle tety Effie záleželo. Důležitě je, jak to vypadá navenek.“

Harriet se na sestru přísně podívala. „Jak probůh můžeš žít s tak neblahým nedostatkem jemnocitu, milá sestro?“

„Asi to bude mít co dělat s tím, že jsi moje sestra a že jsi až do této chvíle byla vždycky otevřená a upřímná. Jak nám teta Effie neustále připomíná, nejsi společensky obroušená.“

Harriet odevzdaně přikývla. „Já věděla, že to nakonec bude moje vina. Tady je vždycky všechno moje vina.“

„Litujeme se, co?“

„Ano,“ bručela Harriet. „Když už to musíš vědět, trochu se lituju.“

„Kdybych byla na tvém místě, drahá zneuctěná sestro, děkovala bych své šťastné hvězdě, že mi muž, který mě zneuctil, nabídl sňatek. Víš, co se povídá ve vsi?“

„Ne, a pochybuji, že to chci vědět.“

„No, hodně se pochopitelně mluví o tom, jak pochytili ty lupiče, ale nejvíc se všichni zajímají o tebe.“

Harriet si povzdychla. „To si dovedu představit.“

„Vykládají, že se historie opakuje,“ sdělila jí Felicity s dramatickou škodolibostí. „Netvor z Blackthorne Hall prý zneuctil další mladou a nevinou pastorovu dceru a co nevidět ji odvrhne.“

„Vědí, že jsme se zasnoubili?“

„To víš, že vědí. Jenže zkrátka a dobře nevěří, že to do táhne až ke svatbě. Jsou přesvědčeni, že dopadneš stejně jako chudinka Deirdre.“

„Žvásty.“ Harriet uchopila brk a pustila se zase do práce. „V celé téhle nešťastné záležitosti si můžu být jistá právě jen tím, že mě svatba nemine. Ani celé peklo St. Justinovi nezabrání, aby udělal, co se sluší a patří.“

„Doufejme. Pokud to neudělá, bude to dost hrozné.“ Než Harriet stačila odpovědět, zazněl před domem dupot koňských kopyt. Felicity vyskočila ze židle a běžela k oknu.

„St. Justin,“ oznamovala. „Kde ten člověk kupuje koně? Jsou to samé obří potvory. Copak asi chce? Kouká jako čert.“

„To nic neznamená. Jako čert kouká skoro pořád.“ Felicity se k ní otočila a změřila si ji od hlavy k patě. „Mohla by sis aspoň sundat tu pokecanou zástěru a narovnat si čepec, Harriet. Bude z tebe vikomtesa. Musíš se naučit slušně oblékat.“

„Nemyslím, že si St. Justin všímá, co nosím.“ Přesto si sundala zástěru a začala si upravovat vlasy.

Paní Stoneová venku na chodbě volala: „Povím slečně Pomeroyové, že ste přišel, pane.“

„Nenamáhejte se. Mám naspěch. Povím jí to sám.“ Harriet se otočila ke dveřím, právě když se rozletěly. Zářivě se usmála. „Dobré jitro, mylorde. Nečekaly jsme vás.“

„Toho jsem si vědom.“ Gideon jí úsměv neoplatil. Měl na sobě jezdecký oblek a Felicity měla pravdu. Opravdu koukal jako čert. Dokonce víc než jindy. „Moc mě to mrzí, Harriet, ale neměl jsem na vybranou, buď jsem mohl poslat vzkaz, nebo přijít bez ohlášení. Chtěl jsem vám to povědět osobně.“ Harriet to polekalo. „Co se děje, mylorde? Stalo se něco zlého?“

„Obdržel jsem vzkaz, že se otci přitížilo. Poslal pro mne. Okamžitě odjíždím na Hardcastle House. Nevím, kdy se budu moci vrátit.“

Harriet vyskočila ze židle, oběhla stůl a položila mu ruku na paži. „Ach, Gideone, to je mi moc líto. Z celého srdce doufám, že se uzdraví.“

Gideonův obličej nezjihn. „Obvykle to tak bývá. Zanedlouho po mém příjezdu. Není to prvně, co mě volají k jeho smrtelnému loži. Ale člověk nikdy neví, jestli to není doopravdy. Takže musím jet.“

„Chápu to.“

„Nechám vám tady adresu do Hampshiru.“ Svlékl si rukavici, obešel ji a přistoupil ke stolu. Vzal do ruky brk a načrtl několik řádek na její kreslicí papír.

Když dopsal, napřímil se, složil list papíru a vložil jí ho do ruky. „Napíšete mi okamžitě, kdybyste zjistila něco, co bych měl vědět, rozumíte?“

Stísněně polkla, protože věděla, že jí tím naznačuje, aby mu dala vědět, kdyby zjistila, že je těhotná. „Ano, mylord. Budu vás informovat.“

„Výborně. Vydám se tedy na cestu.“ Natáhl si rukavici a uchopil ji za ramena. Přivinul ji k sobě a s drsnou naléhavostí ji políbil.

Harriet koutkem oka zahlédla, že je Felicity užasle pozoruje. Věděla, co si její sestra myslí. Skutečně urození pánové nelíbají dámy na veřejnosti. Tohle je typická ukázka nehorázného chování Netvora z Blackthorne Hall.

Než Harriet stačila zareagovat, Gideon ji pustil z náruče a rázným krokem odešel z pracovny. Chvíli nato bouchly venkovní dveře a na příjezdové cestě zaklapala kopyta jeho hřebce.

Felicity si ji prohlížela s doširoka otevřenýma očima a velkým zájmem. „Dobré nebe! Takhle tě líbal při tom zneuctění? Musím přiznat, že je to náramně vzrušující.“

Harriet klesla na židli. „Poslyš, Felicity, jestli se ještě slůvkem zmíníš o té noci, přísahám, že tě uškrtním. Radím ti, buď opatrná. Teď když už se nechystáš výhodně provdat, nejsi pro tuhle domácnost tak drahocenná, jako jsi donedávna byla.“

Felicity se zahihňala. „Budou to mít na paměti. Ale stejně jsi měla veliké štěstí, že při tom polibku na rozloučenou nebyla teta Effie.“

V té chvíli se dveře pracovny rozletěly ještě jednou a dovnitř vtrhla rozrušená teta Effie.

„Co se děje?“ zeptala se přísně. „Byl tady St. Justin? Paní Stoneová tvrdí, že ti přišel oznámit, že si tě nevezme.“

Harriet si povzdychla. „Uklidni se, teto Effie. Odjíždí ke svému otci, který patrně umírá.“

„Ale zasnoubení nebylo oficiálně oznámeno. Nevyšlo v novinách.“

„Na formality bude dost času, až se vrátí,“ řekla klidně Harriet.

V otevřených dveřích stanula paní Stoneová s prorockým výrazem v očích. „Ten už se nevrátí,“ prohlásila temně. „Já věděla, že to tak dopadne. Ale vy jste mě neposlouchaly. Teď vodjel a vy ho už víckrát neuvidíte. Ubohá slečna Harriet bude ponechaná strašlivému osudu.“

Harriet k ní nevlídně vzhledla. „Neopovažujte se omdlít, paní Stoneová. Nemám na to náladu.“

Bylo však už pozdě. Paní Stoneová obrátila oči v sloup a zřítíla se na podlahu.

* * *

Nazítří ráno přišel dopis od tety Adelaide. Effie ho otevřela u snídaně a s rostoucím vzrušením ho oběma neteřím předčítala nahlas.

*Nejdražší sestro a roztomilé neteře,
s radostí Vám oznamuji, že jsem se zbavila smutku i advokátů.
Konečně jsem získala kontrolu nad jméním, které nahamounil můj
lakomý choť, a hodlám je svobodně utrácet. Bůh ví, že jsem si
zasloužila každý penny.*

*Na zbytek sezony jsem si pronajala v Londýně dům a chci, abyste
všechny tři ke mně přijely. Neztrácejte ani okamžik, protože sezona
bude co nevidět vrcholit. Nic si s sebou nemusíte brát. Opatříme si
všechny úplně novou garderobu.*

*Sepsala jsem nový testament, který Felicity a Harriet zajistí
slušnou sumu, až se budou chtít vdát. Navíc, všechno, co z mého
jmění zbude, pokud je nedokážu celé rozházet, než se odeberu na
věčnost, připadne rovněž mým krásným neteřím.*

Líbá Adelaide

Effie přitiskla dopis na prsa a zvedla oči k nebesům. „Jsme zachráněny. Tohle je odpověď na moje modlitby.“

„Hodná stará teta Addie,“ řekla Felicity. „Nedala se a teď ty peníze má. To bude nádhera. Kdy odjedeme?“

„Ihned,“ odpověděla Effie rázně. „Nepromarníme ani vteřinu. Jen si to představte. Obě dvě jste dědičky.“

„To není tak jisté,“ připomněla jí Harriet. „Teta Addie přece píše, že se pokusí celé dědictví rozházet. Kdo ví, kolik toho nakonec zbude?“

„To ale nikoho v Londýně nenapadne,“ namítla Effie prakticky. „Celá smetánka bude vědět, že vy dvě budete dědit. Na ničem jiném nezáleží.“ Pohlédla na hodiny. „Pošlu paní Stoneovou do vsi, aby nám zamluvila místa v poštovním dostavníku. Musíme ihned začít balit. Chci, abyste byly ráno připravené k odjezdu.“

„Ještě chvilku, prosím tě, teto Effie.“ Harriet položila lžičku. „Pro Felicity je to opravdu skvělá příležitost, ale já přece do Londýna jezdit nemusím. A ani tam nechci. Zrovna jsem začala pracovat na nesmírně zajímavém objevu. Zatím jsem našla jen ten zub, ale chovám naději, že objevím ještě další kosti.“

Effie postavila šálek kávy a v modrozelených očích se jí náhle zjevil velmi odhodlaný výraz. „Pojedeš s námi, Harriet, a hotovo.“

„Ale zrovna jsem ti řekla, že do Londýna jet nechci. Pojedeš s Felicity. Určitě se tam obě dvě budete báječně bavit. Já jsem ale docela spokojená tady, v Horním Biddletonu.“

„Myslím, že mi asi nerozumíš, Harriet,“ pravila Effie velmi pevně. „Tohle je úžasná příležitost, nejen pro Felicity, ale i pro tebe.“

„Jak to?“ namítla Harriet otráveně. „Já už jsem zasnoubená a budu se vdávat. Takže nevím, kvůli čemu bys mě měla brát s sebou do Londýna.“

Effie nasadila lstivý výraz a prohlásila bez obalu. „Myslela jsem, že když se teď máš stát vikomtesou a jednou dokonce hraběnkou, budeš se chtít naučit, jak to v lepší společnosti chodí. Nechceš přece v budoucnu udělat manželovi ostudu, že ne?“

Harriet to vzalo dech. Z tohoto úhlu o cestě do Londýna neuvažovala. „Udělat St. Justinovi ostudu, je to poslední, co bych chtěla,“ přiznala zvolna. „Bůh ví, že už si v životě užil ponížení až až.“

Effie se spokojeně usmála. „Výborně, takže teď máš příležitost řádně se pro své nové postavení vycvičit.“

Felicity se zazubila. „Výborná příležitost, jak se společensky obrousit, Harriet.“

„Ale co můj zub?“ namítla Harriet zoufale. „Co moje zkameněliny?“

„Ty tvoje zkameněliny byly pohřbené v kamenech už dávno před potopou,“ ujistila ji Effie bezstarostně. „Klidně na ten tvůj výzkum ještě pár měsíců počkají.“

Felicity se rozesmála. „Má pravdu, Harriet. Vážně budeš vikomtesa a měla by ses naučit chovat ve společnosti. Nejen kvůli St. Justinovi, ale kvůli celé jeho rodině. Přece chceš, aby tě jeho rodiče schválili, ne?“

„No, to ano. Samozřejmě.“ Harriet se zachmuřila. A pak ji napadla spásná myšlenka. V Londýně bude přece moci ve výzkumu ohledně zubu pokračovat. Možná dokonce zjistí, že je skutečně unikátní. „Asi bych mohla na pár týdnů vysadit a trochu se při té příležitosti obrousit.“

„Výborně.“ Teta Effie se na ni spokojeně usmála.

Harriet přikývla. „Tak dobrá, napíšu St. Justinovi a vysvětlím mu to.“ Rozzářila se. „Možná tam přijede za námi, až krize s jeho otcem pomine.“

„Možná, ale najisto bych s tím nepočítala,“ varovala ji teta Effie a v očích měla poťouchlejší výraz než jindy. „Vůbec bych řekla, má drahá, že nejlepší bude, když se o tom tvém, hm, zasnoubení moc šířit nebudeme.“

Harriet na ni ohromeně vykulila oči. „Nebudeme se o něm šířit? Jak to propánakrále myslíš, teto Effie?“

Effie si odkašlala a delikátně si otřela ústa ubrouskem. „Jde o to, má drahá, že zasnoubení nebylo oficiálně oznámeno. Pokud je nám známo, St. Justin se zatím nenamáhal ani dát zprávu do novin. Od nás by to bylo příliš troufalé. Takže dokud to neobstará...“

Harriet zdvihla bradu. „Asi ti už začínám rozumět, teto Effie. Paní Stoneová ti nasadila brouka do hlavy, vid’? Jistě víš jen to, že jsem byla zneuctěná a pak opuštěná.“

„Nejen kvůli paní Stoneové si dělám starosti,“ přiznala zarmouceně Effie. „O tvém osudu si povídá celá vesnice. Místní lidé, kteří St. Justina patrně dobře znají, tvrdí, že s tebou hraje nějakou krutou hru. Musíš uznat, že ten jeho náhlý odjezd nevěstí nic dobrého.“

„Jeho otec je těžce nemocen, prokristapána,“ osopila se na ni Harriet.

„To tvrdí on,“ řekla tiše Effie, protože právě vešla paní Stoneová s tácem toastů. „Ale jistě to nevíme, vid’?“

Harriet ji probodla zuřivým pohledem. „St. Justin by o něčem takovém nelhal. Už vidím, kam míříš, teto Effie. Bojiš se, že St. Justin neudělá, co se sluší a patří.“

„Inu...“

„Podle tebe odjedeme do Londýna a budeme se tvářit, jako by se nic nestalo. Doufáš, že budeš moci zatajit, že jsem s ním zasnoubená? Nebo ututlat klepy o tom, co sestálo v té jeskyni?“

Effie na ni přísně pohlédla. „Ty jsi teď dědička, Harriet.“

Díky tomu bude možné ututlat ledacos. Navíc je možné, že klepy o tvém zneuctění až do Londýna nedojdou. Horní Biddleton má do vysoké společnosti dost daleko.“

„Já ti nedovolím ututlat mé zasnoubení,“ prohlásila Harriet. „Ať tomu věříš nebo ne, je skutečné. Pojedu s tebou do Londýna, abych se naučila pohybovat ve společnosti, a také z několika osobních důvodů. Ale nevytáhnu z Horního Biddletonu paty, pokud si myslíš, že mě budeš vydávat za nevinnou mladou dědičku. I kdybych nebyla zasnoubená, jsem na tu roli už příliš stará.“

„Bravo,“ zvolala Felicity. „Hezky řečeno, Harriet. Nevinná mladá dědička budu já a ty můžeš hrát starší tajemnou ženu. A nejkrásnější na tom bude, že ani jedna z nás nebude muset uhánět ženichy. Můžeme se jenom bavit. Takže ujednáno. Všechny jedeme do Londýna.“

„Upřímně doufám,“ dodala Effie s významným pohledem na Felicity, „že nebudeme muset řešit další katastrofy podobné tomu, co se přihodilo tady v Horním Biddletonu. Jedna zneuctěná osoba ženského pohlaví téhle rodině úplně stačí.“

* * *

Gideon uviděl dopis se svým jménem, jakmile vkročil do ranního salonku v Hardcastle House, a vzal si ho ze stříbrného podnosu s denní poštou. Nemusel rozlomit pečeť, aby poznal, že dopis je od Harriet. Její písmo bylo stejné jako ona, energické, nadmíru originální a výrazně ženské.

Ihned si uvědomil, že mu pravděpodobně sděluje obavu, že je těhotná.

V Gideonovi se při tom pomyšlení vzedmula vlna hlubokého uspokojení a majetnického citu. V duchu si Harriet představil

zakulacenou a měkoučkou a pak ještě s jeho dítětem v náručí. Oba ty obrázky ho zahřály u srdce.

Docela dobře si dovedl představit, jak Harriet jednou rukou kreslí zkamenělinu a druhou drží u prsu miminko.

Zpočátku Gideon soudil, že by bylo lepší, kdyby neotěhotněla. Beztak toho na ni bude dost, až se bude vyrovnávat s manželstvím. Věděl totiž, že jí ta vyhlídka není příliš po chuti.

I on by dal přednost tomu, kdyby bylo možné nechat klepy trochu usnout. Hlavně kvůli Harriet by bylo skvělé, kdyby mohli dát jasně najevo, že nemají kam spěchat.

Je koneckonců dcera pastora.

Spěšný sňatek na zvláštní povolení však bude také přijatelný, usoudil posléze. Bude mít zřetelnou výhodu v tom, že dostane Harriet bez dlouhého čekání do postele. To pomyšlení mu rozbouřilo krev v žilách.

„Dobré jitro, Gideone.“

Gideon vzhlédl od Harrietina dopisu k matce, hraběnce Margaret Hardcastlové, která právě proplula dveřmi. Margaret byla drobná, křehce vypadající žena, která, jak Gideon věděl, byla mnohem silnější, než se na první pohled zdálo. Vždycky však vypadala, jako by se vznášela nad zemí. Působila nepozemsky a přejemněle, což šlo velice dobře dohromady s jejími stříbrnými vlasy a s pastelovými barvami, na které si potrpěla.

„Dobré jitro, madam.“ Gideon počkal, až komorník hraběnku usadil, a pak se ke stolu posadil také. Harrietin dopis položil vedle svého nože. Přečte si ho později. Rodičům o svém zasnoubení dosud neřekl.

Jako obvykle se Gideonův otec rychle uzdravil, jakmile zjistil, že syn pozdě v noci dorazil na Hardcastle House. Gideon si byl jist, že se objeví u snídaně.

„Vidím, že ti přišel dopis, drahý,“ poznamenala lady Hardcastlová a pokynula lokajovi, aby jí nalil kávu. „Někdo, koho znám?“

„Seznámíte se s ní dost brzy.“

„S ní?“ Lžička lady Hardcastlové zůstala trčet nad šálkem s kávou a lhostejný pohled jeho majitelky zavadil tázavě o Gideona.

„Ještě jsem neměl příležitost sdělit vám, že jsem se zasnoubil.“ Gideon se na matku usmál. „Ale jelikož se zdá, že otec nejnovější krizi zdárně překonal, snad se o tom smím zmínit.“

„Zasnoubil? Myslíš to vážně, Gideone?“ Matčin pohled poněkud ožil. Obvyklou otupělost nahradilo ohromení, nejistota a snad i špetka naděje.

„Velmi vážně.“

„Moc se mi ulevilo, i když ji neznám. Už jsem se začínala bát, že tě tvoje minulé zkušenost navždy zbavila chuti do ženění. A jelikož tvůj drahý bratr už s námi není –“

„Zbyl jsem jen já, abych obstaral dědice,“ dokončil za ni neomaleně Gideon. „Nemusíte mi to připomínat, madam. Jsem si velice dobře vědom, že se můj otec čím dál víc obává, že své povinnosti v tomto ohledu nedostojím.“

„Musíš vždycky otcova slova vykládat tím nejhorším možným způsobem, Gideone?“

„A proč ne? On si tak na oplátku vykládá ta moje.“

V té chvíli se ode dveří ozval hluk. Na prahu stanul hrabě z Hardcastlu v doprovodu lokaje, který ho držel za paži, bylo však zjevné, že se jeho lordstvo cítí mnohem lépe. Skutečnost, že se namáhal sejít dolů na snídani, byla víc než dostatečným důkazem, že bolesti na prsou, kvůli nimž pro Gideona poslal, polevily.

„Co to má znamenat?“ dotazoval se Hardcastle. Jeho zlatohnědé oči, tak podobné synovým, ačkoli věkem trochu zakalené, byly stále pozoruhodně živé. Hraběti chyběl už jen rok do sedmdesátky, jeho postoj si však v ničem nezadal s postojem atleta, kterým ostatně v mládí býval. Byl mohutný, skoro tak jako Gideon. Prořídle vlasy byly stříbrné stejně jako manželčiny. Široký obličej se silnými kostmi věkem příliš nezměkl. „Tak ty ses zasnoubil?“

„Ano, pane.“ Gideon vstal a šel si k příborníku nabrat teplé jídlo.

„Nejvyšší čas.“ Hardcastle se posadil do čela stolu. „U sta hromů, chlape. Mohl jsi se o tom zmínit o trochu dřív. Není to tak bezvýznamná věc. Jsi poslední z našeho rodu a tvoje matka i já už jsme se začínali bát, že s tím nic neuděláš.“

„Už jsem udělal.“ Gideon si nabral párky a vejce a vrátil se ke stolu. „Zařídím, abyste mou snoubenku poznali co nejdřív.“

„Měl jsi nám to oznámit dřív, než jsi se zasnoubil,“ pokárala ho matka.

„Nebyl čas.“ Gideon napíchl na vidličku párek. „Zasnoubení se muselo odbýt bez předchozího upozornění. Svatba bude možná právě tak kvapná.“

Hraběti blýskl v očích hněv. „Probůh, člověče, chceš tvrdit, že jsi zkompromitoval další mladou ženu?“

„Vím, že mi to ani jeden z vás nevěří, ale tu první jsem nezkompromitoval. Jsem nicméně vinen tím, že jsem zkompromitoval tu druhou.“ Gideon si uvědomoval, jak to matkou otřásl, a otcův hněv byl přímo hmatatelný. Soustředil se proto na jídlo. „Byla to nešťastná náhoda. Ale stalo se. A tak bude svatba.“

„Tomu nevěřím,“ ozval se hrabě zarputile. „Bůh je mým svědkem, že nemůžu uvěřit, že jsi zkazil další mladou ženu.“

Gideon sevřel pevněji nůž, ale mlčel. Původně si umínil, že se na této návštěvě s otcem nepohádá, nyní si však uvědomoval, že vlastně nemohl doufat, že se podobné scéně vyhne. On a jeho otec nevydrželi být spolu v jedné místnosti déle než pět minut, aby se nepohádali.

Lady Hardcastlová se na Gideona káravě podívala a pak se ustaraně obrátila k rozezlenému manželovi. „Uklidni se, drahý. Onemocníš znovu, když budeš takhle pokračovat.“

„Bude to jeho vina, jestli padnu mrtev rovnou tady u stolu.“ Hrabě namířil na Gideona vidličkou. „Dost. Vysyp podrobnosti a ušetři nás dalšího napětí.“

„Není celkem co vykládat,“ odvětil Gideon klidně. „Jmenuje se Harriet Pomeroyová.“

„Pomeroyová? Pomeroyová? Tak se jmenoval poslední pastor v Horním Biddletonu.“ Hrabě se zaškaredil. „Je tady snad nějaká spojitost?“

„Je to jeho dcera.“

„Nebesa!“ zaúpěla lady Hardcastlová. „Další pastorova dcera. Co jsi to provedl, Gideone?“

Gideon se chladně usmál a rozlomil pečeť na Harrietině dopise. „Na to se musíte zeptat mé snoubenky. Ta na sebe bere odpovědnost za všechno. A teď mě laskavě omluvte, než si přečtu její dopis. Za chvíli vám povím, jestli budeme potřebovat zvláštní povolení.“

„Tys to ubohé dítě přivedl do jiného stavu?“ zahřměl hrabě.

„Dobré nebe!“ šeptala lady Hardcastlová. Gideon rychle přelétl pohledem řádky dopisu a mračil se čím dál víc.

*Můj drahý pane,
až budete číst můj dopis, budu se už v Londýně učit, jak Vám být
dobrou manželkou. Moje teta Adelaide (možná si vzpomenete, že*

jsem se o ní zmínila) konečně získala kontrolu nad penězi svého manžela a pozvala nás všechny tři do Londýna. Felicity bude mít svou sezonu a mě teta Effie informovala, že potřebuji společensky obrousit, abych Vám v budoucnu nedělala ostudu. To je také hlavní důvod, proč jsem souhlasila, že pojedu.

Abych byla upřímná, mnohem raději bych zůstala v Horním Biddletonu. Jsem velice vzrušená ohledně toho zubu, který jsem objevila v jeskyni. (Musím Vám připomenout, abyste se o něm před nikým nezmiňoval. Zloději zkamenělin jsou všudypřítomní.) Samozřejmě chápu, že jakožto dcera pastora nemám valné ponětí o tom, jak to ve vysoké společnosti chodí. Teta Effie tvrdí, že budete potřebovat ženu, která se v takových věcech vyzná. Doufám, že se to všechno dost rychle naučím a co nejdřív se vrátím ke svým zkamenělinám.

Doufám rovněž, že se v Londýně dozvím víc o svém zubu. Ta myšlenka mě naplňuje radostí a díky tomu je ten výlet pro mne stravitelnější.

Odjíždíme zítra. Kdybyste mi chtěl napsat, musíte psát k tetě Adelaide, jejíž adresu přikládám. Modlím se, aby Vašemu otci už bylo lépe. Proším pozdravujte ode mne paní matku.

Mimochodem, pokud jde o tu Další Věc, která Vám dělala takové starosti, mohu Vám oznámit, že se už nemusíte obávat. Se svatbou není třeba spěchat.

Vaše

Harriet

U všech rohatých, zaklel v duchu Gideon, zatímco chvatně skládal dopis. Uvědomil si, že se mu pomyšlení na spěšný sňatek začalo zamlouvat. „Ne, moje snoubenka není těhotná. Bohužel. Stalo se něco mnohem horšího, katastrofa.“

Lady Hardcastlová zamrkala. „Dobré nebe! Co by mohlo být horšího?“

„Odvezly ji do Londýna, aby se společensky obrousila.“ Gideon zhltl zbytek snídaně, vstal a obrátil se k otci. „Jelikož už neumíráte, mylorde, musím neprodleně odjet.“

„U sta hromů, Gideone, vrať se!“ zahřměl Hardcastle. „Co se děje? Proč chceš letět do Londýna jako splašený?“

Gideon se netrpělivě zastavil ve dveřích. „Nemohu se zdržet, pane. Při pomyšlení, že Harriet je v Londýně, ztrácím klid.“

„Hloupost,“ namítla lady Hardcastlová. „Tebe přece nic nedokáže připravit o klid.“

„Jenže vy neznáte Harriet, madam.“

Gideon si na rozdíl od většiny urozených pánů na kluby nepotrpěl. Pro něj nebyly útočištěm ani domovem mimo domov. Vědomí, že jakmile tam vkročí, ožije šest let stará bajka o zneuctěných pannách, sebevraždě a záhadné smrti, mu klubový život nijak zvlášť nepřiblížilo.

Ne že by mu někdo někdy ta obvinění vmetl do tváře, to by byl spíš uvítal. Jenže na to ho považovali za příliš nebezpečného. Někteří si dokonce vzpomínali na souboj, v němž přišel k té ohyzně jizvě.

To se přihodilo před víc než deseti lety, ale ještě stále se našli svědci, kteří se mohli přetrhnout, aby připomněli, že St. Justin tenkrát málem zavraždil svého soupeře, Bryce Morlanda.

Morland, jak pamětníci nikdy neopomněli zdůraznit, byl St. Justinovým přítelem od dětství a souboj sám byl pouze sportovním utkáním mezi dvěma mladými šlechtici. Nebyl to tedy skutečný souboj.

Jen d'ábel ví, co by St. Justin dokázal spáchat ve skutečném souboji. Jistě by neváhal svého protivníka zabít.

Gideon si podrobnosti onoho souboje s Morlandem vybavoval až příliš dobře. Jediné, co ho tehdy zastavilo, nebyla krev, která mu prýštila z rány na tváři, ani bolest, ba ani přítomnost svědků, když se vzpamatoval a vyrazil Morlandovi rapír z ruky, nýbrž Morlandovy prosby o milost.

Ta slova mu zněla v uších dodnes. *Prokristapána, člověče, byla to jenom nešťastná náhoda.*

Gideon příliš nevěřil, že bodnutí rapírem, k němuž došlo v zápalu sportovního klání, nečekaně přerostlého ve skutečný souboj, a které mu zohavilo tvář, bylo náhodné. Jenže všichni ostatní tomu věřili. Proč by měl Morland chtít St. Justina zabít? Neměl nejmenší motiv.

Dopadlo to tak, že újma se už nedala napravit, Morland žebral o milost a Gideon zjistil, že nedokáže chladnokrevně zabít. Odsunul hrot svého rapíru od Morlandova hrdla a všichni sborem si oddechli.

Když se o tři roky později roznesla Londýnem zpráva o zneuctění a sebevraždě Deirdre Rushtonové, vzkřísilo to pověsti o duelu, na

který se ihned začalo pohlízet v temnějším světle. Právě tak to vzkřísilo dohady o Randalově smrti a vyvolalo staronové otázky.

Výhradně však za Gideonovými zády.

Když už Gideon v Londýně byl, navštívil několik klubů z jednoho jediného důvodu. Byly totiž vynikajícím zdrojem informací a on potřeboval odpověď na pár otázek, než zajde navštívit Harriet.

Hned první večer po návratu do Londýna, vystoupil po schodech jednoho z nejexkluzivnějších klubů a vstoupil dovnitř. Nepřekvapilo ho, že jeho příchod vyvolal mezi členy vlnu zájmu a zvědavosti.

Tak tomu bylo vždycky.

Chladně kývl na pozdrav několika starším pánům, které znal jako otcovy přátele, a posadil se ke krbu. Poslal si pro láhev rýnského a začal číst noviny. Nečekal dlouho.

„To už je hezky dávno, co jsme vás tady viděli, St. Justine. Povídá se, že se budete ženit. Je to pravda?“

Gideon vzhlédl od novin. Podsaditého a plešatého pána poznal ihned. Byl to lord Fry, baron, který měl panství v Hampshiru, otcův starý známý ještě z doby, kdy hrabě sbíral zkameněliny.

„Dobrý večer, pane.“ Gideon mluvil nevzrušeně, ale zdvořile. „Budte ujištěn, že zvěsti o mém zasnoubení jsou pravdivé. Oznámení se dočtete v zítřejších ranních novinách.“

„Jářku,“ Fry se agresivně zamračil. „Je to tedy pravda?“

Gideon se ledově pousmál. „Právě jsem potvrdil, že je.“

„Jářku, tedy dobře. Je to pravda. Trochu jsem se bál, že bude.“ Fry se zatvářil ponuře. „Slečna Pomeroyová o tom byla skálopevně přesvědčená, ale člověk nikdy neví, když to nebylo oficiálně oznámení, to víte. Její rodina mlčí jako hrob.“

„Posad'te se, Fryi a dejte si sklenku rýnského.“

Fry klesl na židli potaženou kůží naproti Gideonovi. Vytáhl z kapsy velký bílý kapesník a otřel si čelo. „Jářku, takhle blízko krbu je pořádné horko, co? Já si obvykle tak blízko nesedám.“

Gideon odložil noviny a upřel na zavalitého barona rozšafný pohled. „Tak vy se znáte s mou snoubenkou?“

„To vskutku ano.“ Fryovi se v obličeji zjevil nadějeplný výraz. „Jeli řeč o slečně Harriet Pomeroyové, pak jsem skutečně měl to potěšení. Právě se stala členkou Spolku pro starožitnosti a zkameněliny.“

„Tak proto.“ Gideonovi maličko odlehlo. „Můžete na to vzít jed, že je to táž Harriet Pomeroyová.“

„Jářku, to je škoda.“ Fry si opět otřel čelo kapesníkem. „Chudák děvče,“ zamumlal téměř nezřetelně.

Gideon zúžil oči. „Jak prosím?“

„He? Ale nic, nic. Taková úžasná mladá dáma, jářku. Velice bystrá. Vskutku velice bystrá. Samozřejmě má na některé věci chybné názory. Tvrdí neuvěřitelné nesmysly o vrstvách a zkamenělinách a zpochybňuje základní principy geologie, ale jinak je velice bystrá.“

„Ano, to ona je.“

Fry zavadil o Gideona hloubavým pohledem. „Její sestra je senzací letošní sezony.“

„Vážně?“ Gideon nalil Fryovi další sklenku.

„Vskutku ano. Je to krasavice. A dědička. Svět jí leží u nohou, jak jinak.“ Fry se důkladně napil. „Jářku, členové našeho spolku přece jen nemohou uvěřit, že si naše slečna Harriet bude brát vás.“

„A co vám na tom vadí, Fryi?“ otázal se Gideon velmi mírně.

„Inu, tak nějak není ten typ, jářku, jestli mi rozumíte.“

„Ne, nerozumím vám. Vysvětlete mi to.“ Fry se rozpačitě zavrtěl. „Taková inteligentní mladá žena.“

„Myslíte si, že by inteligentní mladá žena měla mít víc rozumu a držet se ode mne dál?“ napovídal mu Gideon stále mírnějším tónem.

„Ne, ne. Nic takového jsem neměl na mysli.“ Fry se znovu zhluboka napil. „To jen že se tak horlivě zajímá o zkameněliny a geologii a tak podobně. Říkali jsme si, že kdyby se chtěla vdát, zvolila by si někoho, kdo má podobné zájmy. Bez urážky, pane.“

„Já se hned tak neurazím, Fryi. Ale můžete to zkusit, jestli chcete.“

Fry zrudl. „Ano, tak dobře. Ona tvrdí, že přijela do Londýna, aby se trochu společensky obrousila, a to kvůli vám.“

„Také se mi to doneslo.“

„Jářku.“ Fry ho probodl bojovným pohledem. „Ale co se mne týče, slečna Pomeroyová nic takového nepotřebu je. Je dokonale úžasná, tak jak je.“

„V tom se shodneme, Fryi.“

Frye to vyvedlo z konceptu a honem hledal jiné téma hovoru. „Inu, tak tedy, jářku. Jak se má váš otec?“

„Tak dobře, jak se dá očekávat.“

„Dobře, dobře. To rád slyším.“ Fry směle pokračoval. „Jednu dobu se náramně zajímal o zkameněliny. Mockerát jsem s ním debatoval o

mořských nálezích. On se na ně specializoval, pokud si vzpomínám. Škeble a zkamenělé ryby a tak. Ještě je sbírá?“

„Ne. Ztratil o ně zájem už před lety.“ Hned potom, co odjel z Horního Biddletonu, dodal v duchu Gideon. Od těch událostí, k nimž došlo před šesti lety, ztratil jeho otec zájem o všechno. Dokonce i o svá panství. Teď se staral jen o to, aby získal vnuka.

„To je škoda, jářku. Býval to moc dobrý sběratel.“ Fry se kvapně postavil na nohy. „No, já už musím běžet.“

Gideon vytáhl obočí. „Vy mi ani nepogratulujete k zasnoubení, Fry?“

„Co?“ Fry popadl sklenici a dorazil zbytek rýnského. „Ano, zajisté. Gratuluji.“ Pak se na Gideona znovu zaškaredil. „Ale to vám povídám, ta dáma obrousit nepotřebuje, abyste věděl.“

Gideon zamyšleně pozoroval odcházejícího Frye. Jedna z otázek, kvůli níž sem dnes večer přišel, byla zodpovězena. Harriet se netají tím, s kým je zasnoubená.

Gideon pocítil hluboké uspokojení. Zřejmě se ani trochu netrápí obavami, že by ji nechvalně známý Netvor z Blackthorne Hall mohl zneuctít a opustit. Docela přirozeně počítá s tím, že se za něj provdá.

Soudě podle Fryovy reakce si však velká část společnosti obavy o její osud připouští. Když se Gideon zastavil nad knihou sázek a prolistoval ji, našel tam několik zápisů, které se jeho zasnoubení týkaly. Všechny zněly podobně jako ten poslední až docela na konci stránky.

Lord R. se sází s lordem T., že do čtrnácti dnů jistá mladá dáma již nebude s jistým netvorem zasnoubená.

* * *

Harriet právě ohnivě debatovala s několika dalšími členy Spolku pro starožitnosti a zkameněliny o povaze vyvrělých hornin, když se tanečním sálem rozšířila zpráva, že Gideon je v Londýně.

Effie se krátce nato zjevila vedle Harriet a tvářila se nanejvýš ustaraně. Harriet ihned napadlo, že se něco přihodilo Felicity nebo tetě Adelaide.

„Na slovíčko, když dovolíš, Harriet,“ zašeptala diskrétně Effie a půvabně se usmála na hlouček kolem své neteře.

„Samozřejmě, teto Effie.“ Harriet se omluvila z hovoru. „Stalo se něco?“

„St. Justin je v Londýně. Právě jsem se to dověděla.“

„Ach, to je dobře,“ odtušila Harriet a srdce jí poskočilo radostí, ačkoli se napomínala, že si nesmí dělat příliš velké naděje. Gideon jen stěží zjistil, že se do ní za ten krátký čas, kdy byli odloučeni, zamiloval. „To jistě znamená, že se jeho otci daří lépe.“

Effie si povzdychla. „Ty jsi tak naivní, má drahá. Zřejmě vůbec nechápeš, jaké katastrofě budeme možná muset čelit. Pojd' se mnou. Tvoji přátelé ze spolku tě omluví. Musíme se poradit s Adelaide.“

„Ale teto Effie, vytrhla jsi mě z nesmírně zajímavé debaty o významu sopečných hornin. Nemůže to počkat?“

„Ne, nemůže.“ Effie ji odvedla k místu, kde stála její sestra. „Celá tvá budoucnost je v sázce a my musíme být připraveny na nejhorsí. Naše postavení je kritické, Harriet.“

„To vážně přeháníš, teto Effie.“ Přesto se nechala odvléci k Adelaide. Raději si to jednou provždy odbude, aby se co nejrychleji mohla vrátit k zajímavé debatě.

Effiina sestra, lady Adelaide Buxtonová, byla ženou impozantního zevnějšku. Nelaskaví lidé by řekli, že je tlustá. Effie vysvětlila Harriet a Felicity, že Adelaidinu korpulentnost zavinilo to, jak se po celé své dlouhé a nešťastné manželství cpala sladkostmi. Jakmile však ukončí la minimální smutek, který držela za nedávno zesnulého manžela, začala docela rychle hubnout. Toho večera vy padala v jasně purpurové róbě velmi nápadně. Effii s Harriet už netrpělivě vyhlížela.

„Už jsi to slyšela, Harriet?“ zeptala se tiše a kouzelně se usmála na dámu v zeleném turbanu, která jí pozdrav oplátila.

„Můj snoubenec je prý v Londýně,“ přiznala Harriet.

„A v tom je ten problém, má drahá. Nevím jistě, jestli je ještě stále tvým snoubencem, jestli mi dobře rozumíš. Oficiálně zatím nebylo nic oznámeno. V novinách se neobjevilo ani slůvko. A jelikož se nerozhodl oznámit své zasnoubení veřejně, nemáme tušení, jaké jsou jeho úmysly.“

Harriet se zarmouceně ohlédla na skupinku nadšenců přes zkameněliny, která na ni čekala. Nemohla se dočkat, až se k té fascinující debatě vrátí. Všechny ty obavy o její zasnoubení ji neuvěřitelně rozčilovaly. Effie a Adelaide s tím začaly, sotva Effie s oběma neteřemi dorazila do Londýna.

„Vím jistě, že to bude oznámeno včas, teto Adelaide. St. Justin měl poslední dobou dost co dělat, nejdřív se zloději a potom s otcovou nemocí. Pravděpodobně ještě neměl čas dát oznámení do novin.“

Effie se na ni soustrastně podívala. „Nechápu, jak můžeš tak neochvějně důvěřovat někomu, kdo s tebou tak hanebně nakládá.“

Harriet ztratila trpělivost úplně. „St. Justin se mnou nenakládá hanebně. Jak to můžeš tvrdit? Vždyť se chce se mnou oženit jenom kvůli tomu, co se přihodilo onehdy v noci.“

„Harriet, prosím tě.“ Teta Effie se rozpačitě rozhlédla kolem sebe. „Mluv potichu.“

Harriet ji ignorovala. „Nebyla to jeho vina, že tam se mnou uvízl. Přišel mě zachránit a ocitl se v pasti, chudák.“

„Prokristapána, nehulákej, Harriet.“ Adelaide horečně mávala vějířem. „Nevím, co budeme dělat, jestli tě někdo uslyší nebo se dovtipí, že jsi byla kompromitována. Zatím se nám to úspěšně dařilo tajit tím tajemným ovzduším, které kolem tebe usilovně spřádáme. Takže bys to neměla veřejně rozhlašovat.“

„A v čem je rozdíl? St. Justin se se mnou ožení. A tím se v očích smetánky všechno napraví.“

Effie a Adelaide si vyměnily pochmurné pohledy. Potom si Effie povzdychla. „Ani jedna z nás nebude mít klidnou chvilku, dokud St. Justin neudělá, co se sluší a patří.“

„Hloupost.“ Harriet se na své ustarané tety usmála. „St. Justin samozřejmě udělá, co se sluší a patří. A teď mě omluvte, musím se vrátit ke svým přátelům.“

Adelaide potřásla hlavou. „Ty s těmi tvými zkamenělinami. Tak běž, má drahá. Jen nezapomeň, že si ohledně toho zasnoubení musíš počínat opatrně.“

„Ano, teto Adelaide,“ odvětila Harriet poslušně. A pak se začala prodírat davem, protože už se nemohla dočkat návratu ke skupince, kterou před chvílí opustila.

Byla teprve v polovině cesty, když jí kdosi zastoupil cestu. Ihned poznala Bryce Morlanda. Celý minulý týden se objevoval na týchž plesech a večírcích jako ona a Felicity. S oběma tančil, ale nakonec začal ke všeobecnému úžasu vyznamenávat Harriet.

Harriet věděla, že by jí Morlandova pozornost měla lichotit. Byl to koneckonců nápadně hezký muž. Byl štíhlý a šarmantní, měl krásné jemné ruce a v pouhých pětadvaceti už byl vdovcem. Měl krásné, třebaže poněkud asketické rysy, světlé blond vlasy a šedomodré oči.

Podle Harriet by mohl stát modelem k obrazu archanděla.

„Slečno Pomeroyová,“ usmíval se Bryce. „Usilovně po vás pátrám. Věnujete mi příští tanec?“

Harriet potlačila povzdech. Bryce byl k ní a k Felicity na jejich prvních plesích velmi pozorný. Staral se, aby byly neustále v kole, a zařizoval, aby byly představeny co nejvíce tanečnickům. Effie a Adelaide mu byly nesmírně vděčné a Harriet si uvědomovala, že odmítnout mu tanec by od ní byla hrubost. Odevzdaně si pomyslela, že se k debatě o sopečných vyvřelinách vrátí ještě o pár minut později.

„Děkuji vám, pane Morlande.“ Vyloudila na rtech úsměv a nechala se odvést na přeplněný parket. „Je od vás laskavé, že jste mne vyhledal.“

„Ale vůbec ne.“ Bryce ji roztočil v rytmu valčíku. „Laskavosti se dostalo mně. Večer by pro mne ztratil veškerý půvab, kdybych si nezatančil s vámi. Jste v těch šatech úchvatná. Absolutně neodolatelná.“

Harriet se začervenala, protože si na květnatou řeč používanou při tanci ještě nezvykla. Věděla, že vypadá, jak nejlépe to šlo, protože o to se Effie a Adelaide postaraly. Hedvábí tyrkysových plesových šatů mělo stejnou barvu jako její oči. Živůtek nad vysokým pasem měl velmi hluboký výstřih. Dosud nikdy tak hluboce vystřižené šaty neměla, a musela proto neustále přemáhat nutkání povytáhnout si okraj výstřihu nahoru. S vlasy se toho naneštěstí moc udělat nedalo, takže jí kolem hlavy tvořily velice nemoderní, lehce kučeravou svatozář.

„Ale jděte, pane Morlande. Moc mi to lichotí, ale asi byste takové věci říkat neměl,“ napomenula ho Harriet upjatě.

„Protože se, jak tvrdíte, zasnoubíte se St. Justinem? To raději neberu na vědomí.“

„Ale já netvrdím, že se zasnoubím. Já už zasnoubená jsem. A to můžete těžko nebrat na vědomí, pane Morlande.“

„Nemohu prostě uvěřit, že jste se neodvolatelně spojila s Netvorem z Blackthorne Hall,“ namítl Bryce ponuře.

Harriet spletla krok, jak ji ohromilo, že někdo v Londýně vyslovil tu přezdívkou nahlas. Věděla, že mu ji šeptají za zády, ale v její přítomnosti tak někdo nazval Gideona poprvé.

V návalu hněvu zůstala stát rovnou uprostřed parketu. Několik hlav se k nim ihned zvědavě otočilo. Harriet si jich nevšímala a ledovým pohledem se zavrtala do Morlanda.

„Víckrát nechci slyšet, že se o mém snoubenci vyjadřujete těmito slovy. Rozumíte, pane Morlande?“

Bryce sklopil zlaté řasy a zčásti tak přikryl světlé oči. „Odpusťte mi, slečno Pomeroyová. Nabyla ve mně vrchu moje obava o vás.“

„O mne se obávat nemusíte, pane. Ať jste o mém snoubenci slyšel cokoli, jsou to všechno jenom pomluvy.“

„Bohužel tomu tak není. Já totiž St. Justina velice dobře znám, slečno Pomeroyová.“

Harriet na něj ohromeně pohlédla. „Vy ho znáte?“

„No ovšem. Kdysi jsme bývali přátelé.“

„Přátelé?“

„Ano. Vyrůstali jsme společně v Horním Biddletonu. Stál jsem při něm, když zemřela jeho snoubenka. Jako jediný. Ne že bych schvaloval, co provedl, abyste rozuměla. Ale byl můj přítel a já se k přátelům zády neobracím, ať udělali cokoli. Byl bych jeho přítelem dodnes, ale St. Justin mě začal ignorovat stejně jako zbytek společenské smetánky.“

Harriet se zamračila. „To jsem nevěděla, pane.“

Bryce ji opět vzal do náruče a začal s ní tančit. Harriet neodporovala. Zmocnila se jí velká zvědavost. Tohle byl první člověk, který tvrdil, že je Gideonův přítel. Až dosud na nikoho takového nenarazila ani v Horním Biddletonu, ani v Londýně.

„Tak vy jste znal St. Justina několik let?“

„Ano.“ Bryce se na ni andělsky usmál a v očích se mu zjevila lítost. „Jednu dobu jsme dělali všechno společně. Nebudu vám tajit, že jsme se několik sezon skvěle bavili. Občas jsme až do rána hráli hazardní hry, rovnou z herny šli na dostihy nebo na box a vůbec jsme nepotřebovali jít spát. Nebylo nic, co bychom alespoň jednou nezkusili. A potom přijela do Londýna Deirdre Rushtonová a všech no se najednou změnilo.“

Harriet se kousla do rtu. „Asi bychom to dál neměli probírat, pane.“

Bryce se chápavě usmál. „Bůh ví, že jsem si mockrát přál, abych na všechno, co se tenkrát stalo, dokázal zapomenout. Když na to někdy vzpomínám, sám sebe se ptám, jestli jsem mohl té tragédii nějak zabránit.“

„Nesmíte si to klást za vinu,“ řekla honem Harriet.

„Jenže já byl Gideonův nejlepší přítel,“ namítl Bryce. „Znal jsem ho lépe než kdo jiný. Věděl jsem, že je lehkomyšlný a že musí být vždycky po jeho. A Deirdre byla stejně nevinná jako krásná. Jak ji Gideon uviděl, hned ji chtěl.“

Harriet se zamračila. „Vždyť byli oba dva z Horního Biddletonu. Museli se přece znát dávno před tou osudnou sezonou v Londýně.“

„Ačkoli bydleli v jedné vesnici, moc času spolu nestrávili,“ vysvětloval Bryce. „Já ji taky tenkrát moc neznal. Byla totiž ještě ve škole, když ji otec poslal na sezonu do Londýna. A Gideon byl pochopitelně starší. Nejdřív byl ve škole a potom v Londýně, zatímco Deirdre teprve dorůstala v ženu.“

„Byla prý moc krásná, jak jsem slyšela,“ poznamenala Harriet klidně.

„To byla. A povím vám popravdě, že do Gideona nebyla ani trochu zamilovaná. Jak by se také do něj mohla zamilovat?“

„Já bych řekla, že docela snadno,“ odsekla Harriet.

„Nesmysl. Byla to nádherná bytost, takže ji pochopitelně přitahovala krása i u jiných. Jednou se mi svěřila, že jí dělá potíže, když se má na Gideonovu zjizvenou tvář jenom podívat. Dokázala se přinutit pouze k tomu, že si s ním občas zatancovala, když to po ní vyžadoval.“

„Taková pitomost,“ vybuchla Harriet. „Na St. Justinově tváři není nic odpuzivého. A tančí skvěle.“

Bryce se usmál. „Jste opravdu velkomyslná, má drahá. Ale lidem popravdě dělá dost potíže dívat se na něj. Víte, že tu jizvu má už déle než deset let?“

„Ne, to jsem nevěděla.“

„Máji od rapíru, přišel k ní v souboji.“

Harriet vykulila oči. „To jsem netušila.“

„Jsem jeden z mála lidí, kteří ten příběh znají. Říkal jsem vám, že jsem byl jeho nejlepší přítel.“

Harriet hloubavě sklonila hlavu k rameni. „Ale jestliže Deirdre Rushtonovou Gideonův – totiž St. Justinův – vzhled tolik odpuzoval, proč vůbec souhlasila se zasnoubením?“

„Z obvyklých důvodů,“ odušil Bryce klidně. „Naléhal na ni její otec. Deirdre byla poslušnou dcerou a reverend Rushton náramně stál o to, aby ji provdal do dobré a vlivné rodiny. Z celého srdce toužil vidět ji provdanou za hraběcího syna, a když Gideon požádal o

její ruku, doslova ji přinutil, aby přijala. Nebylo to tehdy žádné tajemství.“

Harriet si vybavila výklady paní Stoneové. Všichni zjevně dospěli k témuž závěru ohledně důvodu, proč k zasnoubení došlo. „To muselo být pro Gideona kruté,“ zašeptala.

Bryceovy oči naplnil smutek. „Možná právě proto udělal to, co udělal.“

„O čem to mluvíte?“

„Je pro mě těžké o tom mluvit, slečno Pomeroyová, ale měla byste se mít na pozoru. Bezpochyby se vám už doneslo, že St. Justin Deirdre Rushtonovou zneuctil, když byli zasnoubeni.“

„A opustil ji. Ano, o tom jsem slyšela, a nevěřím tomu.“

Bryce se zatvářil slavnostně. „Nevýslovně mě mučí, že vám to musím říci, ale musíte být realistická. Nemíjí pochyb o tom, že se Deirdre zmocnil násilím. Víím jistě, že by se o své vůli Gideonovi neoddala, dokud by to nebylo zcela nezbytné. To znamená o svatební noci, ale rozhodně ne dřív.“

„Odmítám uvěřit, že St. Justin se zmocnil své snoubenky násilím,“ prohlásila pobouřená Harriet a vytrhla se Bryceovi z náruče. „Tohle je nehorázná lež a vy, pane, byste ji neměl nikde opakovat. Nic dalšího už od vás nechci slyšet.“

Otočila se na patě a rázně odešla z parketu. Slyšela za sebou šepot zvědavých hlasů, ale nevšímalá si toho a zamířila rovnou ke skupince přírodovědných nadšenců.

Její noví přátelé ji vřele pozdravili a rychle ji vtáhli do debaty. Je to úleva, říkala si v duchu Harriet, být mezi lidmi, které zajímají důležitější věci než staré drby.

Lord Oliver Applegate, vážný mladý baron, jen o tři roky starší než Harriet, se na ni usmíval s nelíčeným obdivem. Titul získal teprve nedávno a jeho snaha vyrovnat se s novou životní rolí způsobila, že občas vystupoval maličko pompézně. Jinak však byl velmi příjemný a Harriet si ho oblíbila.

„Tak už jste tady, slečno Pomeroyová.“ Applegate se okamžitě přesunul k ní a podal jí sklenici limonády. „Přišla jste právě včas, abyste mi pomohla rozdrtit argumenty lady Youngstreetové. Snaží se nás přesvědčit, že ohlazené kamenné kvádry a hromady šterku, které nacházíme na úpatí kopců v alpských oblastech, jsou důkazem potopy světa.“

„Zcela správně,“ prohlásila lady Youngstreetová energicky. Ta mohutná impozantní žena středního věku byla velmi aktivní sběratelkou. Po skončení války s Napoleonem strávila dlouhou dobu v Evropě právě sbíráním zkamenělin a nikdy neopomněla tu skutečnost ostatním členům připomenout. „Jen řekněte, co podle vás asi tak mohlo pohnout s obrovskými balvany a rozházet je tak neobyčejným způsobem, když to nebyla voda?“

Harriet svařila čelo a hluboce se zamyslela. „Jednou jsem o tom problému debatovala s otcem a on tenkrát uvedl několik dalších možných příčin oněch gigantických přesunů na zemi. Jsou to například vulkány a zemětřesení. Dokonce...“ Zaváhala. „Dokonce i led to může způsobit.“

Ostatní na ni užasle zírali.

„Led?“ opakovala lady Youngstreetová a v očích jí blýskl zájem. „To myslíte velké kusy ledu, jako jsou ledovce?“

„No, pokud ledovce na horách byly kdysi mnohem větší, než jsou dnes,“ začala opatrně Harriet, „mohly pokrývat celou oblast. Když pak roztály, zanechaly za sebou kameny a štěrky, které nasbíraly cestou.“

„To je holý nesmysl,“ zaburácel lord Fry, který se právě ke skupince připojil. „Dovedete si snad představit tak obrovský pás ledu, aby zakryl celý evropský kontinent?“

Lady Youngstreetová se na Frye láskyplně usmála. Nebylo tajemstvím, že ti dva byli milenci. „Máte naprostou pravdu, drahý. Tihle mladí lidé pořád hledají nová vysvětlení pro něco, nač existují staré, vyzkoušené, a tudíž pravdivé odpovědi. Donesl jste mi další šampaňské?“

„Zajisté, má drahá. Jak bych mohl zapomenout?“ Fry jí s galantní úklonou podal sklenku.

„Právě s teorií o potopě světa je tady totiž podobný problém,“ pokračovala Harriet zamyšleně. „Je zrovna tak těžké si představit, že celou zeměkouli zalilo najednou tolik vody. Kam by se poděla, až by opadla?“

„Vynikající postřeh,“ souhlasil Applegate, který jako obvykle přijímal všechny Harrietiny názory s velkým nadšením. „Vulkány, zemětřesení, a tak podobně, dávají smysl spíš. Vysvětlily by se tím mořské zkameněliny na vrcholcích hor a,“ dodal s potměšilým úsměvem, „rozhodně vysvětlují vyvrhelé horniny.“

Harriet vážně přikývla. „Takové síly, které mají tendenci zvedat, jdou zjevně proti účinkům eroze a vysvětlují, proč země není všude stejně placatá a beztvářá. Na druhou stranu se dá jen těžko vysvětlit, jak je možné, že nalézáme zkameněliny velmi prastarých zvířat. Proč nenalézáme živé doklady těchto zvířat, ptám se vás?“

„Protože všechna zahynula za potopy světa,“ prohlásila lady Youngstreetová. „To je přece naprosto zřejmé. Utopila se. Do posledního, chudáčkově.“ Hodila do sebe obsah sklenky.

„Tak tím si vůbec nejsem jistá –“ oponovala Harriet, vtom se však zarazila, protože si uvědomila, že jí nikdo ve skupince nevěnuje pozornost.

Opožděně si uvědomila mumlání, které se neslo nad shromážděným davem. Všechny hlavy byly otočené k elegantnímu schodišti na opačném konci plesového sálu. Harriet se tím směrem podívala.

Na vrcholku schodiště stál Gideon a měřil si shromáždění opovrhlivým pohledem. Byl celý v černém. Bílá kravata a košile ještě zdůrazňovaly čern jeho večerního obleku.

Harriet se na něj podívala a jejich oči se setkaly. Nemohla uvěřit, že ji dokázal najít v té tlačenci, která naplňovala taneční sál.

Vykořčil dolů po schodech zakrytých kobercem. Arogantní držení ramen naznačovalo, že si všeobecnou zvědavost buď neuvědomuje, nebo nepřipouští.

Je tady. Harriet se v duchu napomínala, aby se tím prostým faktem nenechávala příliš unést. Dříve nebo později se tady přece ukázat musel. Neznamenal to však, že se jí nemůže dočkat, znamenalo to pouze, že považuje za svou povinnost přijít.

Šeptané komentáře doprovázely Gideona přes celý sál jako vlna, která se žene ke vzdálenému břehu. Dav se před ním rozestupoval, ale on tím třpytivým shromážděním procházel nevšímavě a nedíval se napravo ani nalevo. Nikoho nepozdravil. Šel jednoduše stále vpřed, dokud nedošel k Harriet.

„Dobrý večer, má drahá,“ řekl klidně uprostřed všeobecného ticha a sklonil se nad její ruku. „Doufám, že jste mi rezervovala alespoň jeden tanec.“

„Samozřejmě, mylordé.“ Usmála se na přivítanou od ucha k uchu a položila mu prsty na předloktí. „Ale nejprve, znáte mé přátele?“

Gideon se rozhlédl po kroužku tváří za jejími zády. „Některé znám.“

„Pak mi dovolte, abych vám představila i ty ostatní.“ Harriet rychle odbyla představování.

„Tak je to tedy pravda,“ ozvala se lady Youngstreetová nesouhlasně. „Vy dva jste se vážně zasnoubili?“

„Svatá pravda,“ potvrdil Gideon. „Oznámení vyjde v zítřejších ranících.“ Obrátil se k Harriet. „Zajisté mé snoubence přejete všechno nejlepší a gratulujete jí, vidíte, lady Youngstreetová?“

Lady Youngstreetová sešpulila rty. „Ovšem.“

„Samozřejmě,“ zamumlal Applegate, který se ze všech sil vyhýbal pohledu na Gideonovu jizvu. „Přirozeně vám přejeme všechno nejlepší. Jak jinak.“

Také zbytek skupinky zamumlal příslušné gratulace.

„Děkuji vám,“ pravil Gideon a v očích mu krátce blýsklo. „Myslel jsem si, že to řeknete. Pojdte, má drahá. Už je to dlouho, co jsme spolu naposledy tančili.“

Odvedl Harriet na parket, právě když orchestr spustil valčík. Harriet se ze všech sil snažila tvářit povzneseně a lhostejně, jak jí to Effie a Adelaide vtloukaly v posledních dnech do hlavy, rychle však tu snahu vzdala. Vědomí, že se opět ocitla v Gideonově objetí, třebaže pouze na tanečním parketu, ji vzrušila na nejvyšší možnou míru.

Málem už zapomněla, jak je obrovský, pomyslela si šťastně. Jeho velká dlaň, kterou měla položenou v pase, jí překrývala téměř po celé šířce zad. Mohutná hrud' a široká ramena jí připadaly jako cihlová zeď. Vybavila si tíhu jeho těla na svém oné noci v jeskyni a při té vzpomínce se zachvěla vzrušením.

„Soudím, že se váš otec cítí lépe?“ zeptala se, když se s ní Gideon pustil do tance.

„Daří se mu mnohem lépe, děkuji vám. Pohled na mě má na něj stejné účinky jako elektrický přístroj. Pokaždé ho povzbudí a přiměje ho, aby se uzdravil,“ prohodil Gideon suše.

„Dobré nebe, mylord! Chcete říci, že se uzdravil samou radostí, že vás vidí?“

„Ne tak docela. Pohled na mě mu vždycky připomene, co se stane, až konečně opustí toto plačtivé údolí. Představa, že hraběcí titul zdědím já, ho obvykle dostatečně vzpomene. Děsí se totiž představy, že vznešený hardcastlovský erb padne do mých nehodných rukou.“

„Propána!“ Harriet na něj vrhla soucitný pohled. „Je to mezi vámi a vaším otcem opravdu tak zlé?“

„Ano, má drahá, je. Ale dnes si s tím nemusíte lámat hlavu. Po svatbě se s mými rodiči budeme vídat co nejméně. A teď, jestli vám to nevadí, rád bych probral něco mnohem zajímavějšího než svůj vztah s rodiči.“

„Samozřejmě. O čem si přejete mluvit?“

Sevřel rty, když mu pohled sjel k jejímu hlubokému výstřihu. „Co kdybyste mi pověděla, jak probíhá to vaše společenské obrušování? Bavíte se v Londýně dobře?“

„Abych byla upřímná, zpočátku jsem se nebavila ani trochu. Ale pak jsem se náhodou seznámila s lordem Fryem.“

„Ach, ano.“

„Víte, ukázalo se, že se velice zajímá o zkameněliny. Pozval mě do Spolku pro starožitnosti a zkameněliny. Od té doby, co tam docházím, bavím se skvěle. Jsou to tak zajímaví lidé. A jsou ke mně velmi laskaví.“

„Vážně?“

„Ano. A tolik toho vědí.“ Harriet se rychle rozhlédla kolem dokola, aby se ujistila, že nikdo neposlouchá, a potom ztišila hlas a nahnula se blíž ke Gideonovi. „Pomýšlím na to, že některým členům spolku ukážu svůj zub.“

„Myslel jsem, že se obáváte, aby vám ho jiný sběratel neukradl nebo vám nevyfoukl rovnou celou jeskyni, kdyby se dověděl, odkud je.“

Harriet se zatvářila konsternované. „Přirozeně se toho obávám. Ale začínám věřit, že několika málo členům spolku mohu věřit. Až dosud jsem bohužel v identifikaci svého zubu ani trochu nepokročila. Pokud ho nedokáže identifikovat ani žádný jiný člen spolku, budu mít jistotu, že jsem objevila úplně nový druh. A napíšu o něm pojednání.“

Gideon maličko našpulil rty. „Moje sladká Harriet,“ zašeptal jí, „jsem tak rád, že jste ještě pořád neobroušená.“ Zaškaredila se na něj. „Ujišťuji vás, že na tom pracuji rovněž velmi tvrdě, ale musím přiznat, že mě to ani z poloviny nebaví tolik jako sbírání zkamenělin.“

„To si dovedu představit.“

Harriet se rozzářila, když mezi tanečnický zhlédla svou sestru. Felicity, úchvatná v šatech z broskvové růžového mušelínu, se na ni

chvíli vesele zubila přes celý parket, než ji hezký mladý lord otočil z dohledu.

„Já se možná udřu, než se trochu obrousím,“ řekla Harriet, „ale moc mě těší, jak úžasná je Felicity. Všichni jsou z ní celí pryč, abyste věděl. A když teď dostala slušnou sumičku od tety Adelaide a nemusí na vdavky spěchat, skvěle se baví. Londýn jí svědčí.“

Gideon na ni shlédl. „Litujete, že musíte se svatbou spěchat, Harriet?“

Harriet upřela pohled na jeho sněhobílou kravatu. „Já chápu, pane, že cítíte povinnost ten sňatek uzavřít a že si nemůžeme dovolit čekat dost dlouho, abychom si byli jisti vzájemnými city.“

„Znamená to, že ke mně nic necítíte?“

Harriet se mu ihned přestala dívat na kravatu a polekaně vzhledla. Cítila, jak jí do tváří stoupá horko. „Ach, ne, Gideone, já jsem nechtěla naznačit, že k vám nic necítím.“

„To se mi dost ulevilo.“ Gideonův výraz zjhl. „Pojďme, tanec končí. Vráťm vás mezi vaše přátele. Myslím, že si o vás dělají starosti. Všiml jsem si, jak na nás civí.“

„Vůbec si jich nevšímejte, pane. Mají jen pocit, že mě musí chránit kvůli všem těm řečem, co tady kolují. Nemyslí to zle.“

„To uvidíme,“ zamumlal Gideon, když ji vedl k místu, kde se shromáždili zbylí členové Spolku pro starožitnosti a zkameněliny. „Ale ale, jak vidím, přibyl tam někdo nový.“

Harriet se rozhlédla, neviděla však ani lorda Applegata, ani lady Youngstreetovou. „Vaše výška vám v tlačenici poskytuje zřetelné výhody, mylordé.“

„To ano.“

V té chvíli se před nimi rozdělil zbytek davu a Harriet uviděla mezi svými přáteli mohutného muže s červeným obličejem. Zdálo se jí, že z něj vyzařuje cosi mocného a nápadného, co na ni působilo spíš nepříjemně. Byl veliký, i když ne tolik jako Gideon, ale to jí na něm nevadilo.

Uhrančivé černé oči, kterými se do ní zavrtával, hleděly ostře a pronikavě, až to vyvádělo z míry. Masité rty měl trpce a hněvivě zkřivené. Šedivé, na temeni prořídle vlasy mu na tvářích přecházely v husté kučeravé licousy. Harriet připadal jako jeden z těch církevních reformátorů, kteří neustále brojí proti všemu, tancem počínaje a plet'ovým krémem konče.

Nově příchozí nečekal, až bude představen. Ostrým pohledem si Harriet prohlédl od hlavy k patě a pak se obrátil ke Gideonovi.

„Nuže, pane, vidím, že vedete na porážku další nevinnou ovečku.“

Skupinka sběratelů zkamenělin vyjekla jako jeden muž, Gideon se však tvářil nevzrušeně.

„Dovolte, abych vás představil své snoubence,“ řekl, jako by nepadla žádná neobyčejná slova. „Slečno Pomeroyová, mohu vám –“

Neznámý ho přerušil ostrým výkřikem. „Jak se opovažujete, pane? To nemáte ani kouska studu? Jak se opovažujete zahrávat si s dcerou dalšího kněze? I ji hodláte obtěžkat, než ji od sebe odvrhnete? Budete příčinou smrti další nevinné ženy a jejího dítěte?“

Celá skupinka otřeseně zalapala po dechu. Gideonův pohled nebezpečně ztvrdl.

Harriet zvedla ruku. „Tak to by stačilo,“ prohlásila ostře. „Nevím, kdo jste, pane, ale ujišťuji vás, že už mě nejvyšší možnou měrou unavují obvinění, která se týkají předešlého zasnoubení jeho lordstva. Myslela bych, že bude každému jasné, že St. Justin zasnoubení s Deirdre Rushtonovou mohl zrušit pouze z jediného důvodu.“

Neznámý k ní obrátil svůj planoucí pohled. „Skutečně, slečno Pomeroyová?“ zasyčel drsně. „A z jakého, prosím pěkně?“

„Inu, to nešťastné děvče bylo pochopitelně těhotné s někým jiným,“ odtušila Harriet příkře. Ta zlomyslná pomluva už jí šla pořádně na nervy. „Dobré nebe, člověk by čekal, že to každého napadne hned na začátku. Je to totiž jediné logické vysvětlení.“

Na všechny kolem padlo ticho. Neznámý muž Harriet probodl pomsty chtivým pohledem, který ji jasně odsuzoval k věčnému zatracení.

„Pokud tomu skutečně věříte, slečno Pomeroyová,“ vybuchl rozlíceně, „pak je mi vás líto, protože jste velice hloupá.“

Otočil se a jako bouře rozrážel dav, jak se hnal z místnosti. Všichni kolem s výjimkou Gideona zírali na Harriet v čirém ohromení.

V Gideonově obličeji se zračilo téměř divoké zadostiučinění. „Děkuji vám, má drahá,“ řekl velmi něžně.

Harriet se zamračeně dívala za odcházejícím cizincem. „Kdo byl ten člověk?“

„Reverend Clive Rushton,“ informoval ji Gideon. „Deirdřin otec.“

„Něco podobného jsem jakživa nezažila.“ Adelaide dosud v županu pozvedla šálek s horkou čokoládou. „Dnes ráno toho bude plné město, přísámboh. Všichni si budou povídat, jak Harriet Rushtona usadila.“

Effie rezignovaně zavřela oči a povzdychla si. „A budou si o tom povídat znovu, až si v ranních novinách přečtou oznámení o zasnoubení. Dobré nebe, neumím si ani představit, co všechno je přitom může napadnout. Aby nevinná mladá žena veřejně na plese vykládala o takových věcech, to je neslýchané.“

„Já ale nejsem tak úplně nevinná, teto Effie,“ opravila ji Harriet, která seděla v rohu Adelaidina ranního pokoje a četla poslední výtisk *Zpráv Královské geologické společnosti*.

„Jenže my se tě ze všech sil snažíme za nevinnou vydávat,“ upozornila ji Adelaide.

Harriet se ušklíbla. „Nechápu, proč je kvůli tomu takový rozruch. Pouze jsem poukázala na fakt, který mně osobně připadá naprosto očividný a který zřejmě všem až dosud unikal.“

„Ty a ten tvůj logický přístup,“ reptala Adelaide chmurně. „Fakt, že Deirdre Rushtonová byla v okamžiku své smrti těhotná, nikomu neunikl, na to můžeš vzít jed. Vyslechla jsem si o tom řečí víc než dost, jakmile se rozneslo, s kým jsi zasnoubená.“

„Ale já měla na mysli skutečnost, že Deirdre čekala dítě s někým jiným. Na žádný pád s Gideonem.“ Harriet se znovu pohroužila do čtení *Zpráv*.

„Jak si tím můžeš být tak jistá, u všech čertů?“ užasla Adelaide.

„Protože docela jistě vím, že Gideon se smyslem pro čest vyrovná kterémukoli mužskému příslušníku smetánky. Vlastně se klidně vsadím, že jeho smysl pro čest je nesrovnatelně větší. Kdyby to dítě bylo jeho, udělal by, co se sluší a patří.“

„Já jenom nevím, jak si můžeš být tak jistá,“ namítla Effie s povzdechem. „Můžeme jenom doufat, že se ve svém názoru na jeho čest nepleteš.“

„Nepletu se.“ Harriet si vzala kousek toastu, s chutí se do něj zakousla a dál listovala ve *Zprávách*. „Mimochodem, přijede pro mne odpoledne v pět. Pojedeme se projed do parku.“

„A v tom to všechno je, abys věděla,“ ozvala se Felicity, která v té chvíli vstoupila do pokoje a věnovala sestře významný úsměv. „Vážně soudím, že St. Justin staví Harriet na odiv, jak jen to jde. Tak trochu jako exotického mazlíčka, kterého si dovezl z ciziny.“

„*Mazlíčka*,“ opakovala Effie pobouřeně.

„Dobré nebe!“ přidala se k ní Adelaide. „To jsou mi výrazy.“

Harriet vzhledla, protože vycítila, že sestra nežertuje. „Jak to myslíš, Felicity?“

„Copak to není zřejmé?“ Felicity si naložila vajíčka a toasty. Ve žlutých šatech vypadala svěže a čiperně. „Jsi jediný člověk na světě, o němž je známo, že neochvějně věří v St. Justinovu čest. Jsi také jediná, kdo vytrvale dává najevo přesvědčení, že se neprovinil zneuctěním a následným odvržením nešťastné Deirdre Rushtonové.“

„Ale on se tím opravdu neprovinil,“ namítla Harriet automaticky. Pak se však zamyslela, protože se jí vybavilo, jak se Gideon tvářil, když se včera v noci pustila do Rushtona. „Ale v tom, že mě staví na odiv, máš možná docela pravdu.“

„Těžko mu to můžeme mít za zlé. Pokušení předvést světu svou dojemnou víru v Netvora z Blackthorne Hall bylo nepochybně příliš silné,“ hájila ho Felicity s úsměvem.

„Už jsem tě žádala několikrát, abys mu tak neříkala,“ napomenula ji Harriet nepřítomně, protože horečně uvažovala o tom, co tady právě padlo. Bohužel v tom bylo hodně pravdy. Měla si toho povšimnout už dávno sama.

Je přirozené, že se Gideon snaží vytěžit co nejvíc ze sňatku, o který v první řadě vůbec nestál. Kdo by mu to mohl mít za zlé?

Nezachytila žádné známky toho, že by se do ní zamiloval. Vlastně až dosud neřekl o lásce ani slůvko. A také ji nežádal od ní. Jen včera večer dal najevo zběžnou zvědavost, jestli k němu Harriet něco cítí.

Věděla, že její víra v jeho čest má pro Gideona nesrovnatelně větší význam než sebehoroucnější vyznání lásky. Vlastně pro něj nejspíš znamená úplně všechno, protože žil až příliš dlouho ve stínu bezectnosti.

Zadívala se na Felicity, která se posadila ke stolu a se zdravým apetytem se pustila do jídla. Protancované večery v ní očividně probudily nebyvalý zájem o snídani.

Adelaide vrhla na Effii odevzdaný pohled přes okraj šálku. „Inu, nemáme jinou možnost než stavět na odiv hrdé čelo. Dokud St. Justin sám rozhlašuje, že je zasnoubený, můžeme být klidné. S trochou štěstí se snad dočkáme konce sezony, aniž nás postihne něco *nečekaného*.“

Harriet udělala grimasu a zavřela časopis. „Ujišťuji tě, že se nic *nečekaného* nestane, teto Adelaide. To St. Justin nepřipustí.“ Pohlédla na hodiny. „A teď mě omluvte, musím se jít obléct. Dnes odpoledne se chci zúčastnit schůze Spolku pro starožitnosti a zkameněliny.“

Effie na ni vrhla ostrý pohled. „Všimla jsem si, že jsi se už hodně sprátelila se členy toho spolku, má drahá. Mladý lord Applegate se mi moc zamlouvá. Je blízkým příbuzným markýzy z Ashertonu a nedávno zdědil nejen titul, ale také velký majetek.“

Harriet se ironicky usmála. „Já už ale zasnoubená jsem, jestli si vzpomínáš, teto Effie. A dokonce s hrabětem.“

„Na to se bohužel zapomenout nedá,“ povzdychla si Effie.

„Byly doby,“ připomněla jí Harriet, „kdy bys dokázala bez výčitek svědomí i zabít, jen abys Felicity nebo mě udala nějakému hraběti.“

„Víš, když on je problém právě v tom, že nemám jistotu, jestli tě tomu konkrétnímu hraběti nakonec vůbec udám,“ namítla Effie nešťastně.

Sotva Harriet vstoupila do salonu lady Youngstreetové, povšimla si, jak ustaraně a zamyšleně se ostatní členové spolku tváří. O dramatické události ze včerejšího večera však nepadlo ani slůvko, za což jim byla Harriet mimořádně vděčná.

Jako obvykle se zde sešlo hodně lidí, protože zájem o zkameněliny a geologii vytrvale rostl. Když se všichni rozsadili, rozproudila se debata o falzifikátech zkamenělin, které byly nedávno odhaleny v kamenolomu na severu.

„Tohle mě ani trochu nepřekvapuje,“ prohlásila lady Youngstreetová. „Stalo se to častokrát už dřív a nebude to jiné ani v budoucnu. Je to celkem běžná situace. Dělníci v kamenolomu zjistí, že zkameněliny, na které při své práci občas narazí, jdou na dračku. A když pak dlouho nic nenajdou, začnou je pro sběratele vyrábět sami.“

„Doslechl jsem se, že si v tom kamenictví zařídili na výrobu padělků celou dílnu.“ Lord Fry potřásl hlavou. „Používali kousky běžně nacházených fosilních ryb a jiných kostí k výrobě zcela nových koster. Některé z těch výtvorů se prodaly velice draho. Padělký od nich zakoupila minimálně dvě muzea.“

„Obávám se, že se v našem oboru bude stále víc podvádět, falšovat a klamat,“ ozvala se Harriet, která až do té chvíle mlčky pila čaj. „Zájem o to, co je pohřbeno ve skalách, je tak velký, že bude vždycky přitahovat nečestné lidi.“

„Je to smutné, ale je to pravda,“ dal jí s povzdechem za pravdu Applegate a ulpěl vřelým pohledem na její cudně zahalené hrudi. „Jste tak vnímavá, slečno Pomeroyová.“

Harriet se usmála. „Děkuji vám, pane Applegate.“

Lord Fry si okázale odkáslal. „Já bych tedy rozhodně zpochybnil tak velké množství padělaných koster a ryb, které ti dělníci prodávali.“

„A mne by ani na okamžik neoklamaly ty čtyřnohé ryby,“ přisadila si starší modrá punčocha.

„To ani mne ne,“ nechala se slyšet lady Youngstreetová.

Přeplněným salonem se rozezněl souhlasný šum. Schůze se dočasně rozpadla na několik diskutujících skupinek. Každý chtěl přijít se svou troškou do mlýna, pokud se týkalo padělků, a dát jasně najevo, že on by se zaručeně ošálit nenechal.

Lord Applegate se přisunul blíž k Harriet a pohlížel na ni s plachým obdivem. „Dnes vypadáte moc krásně, slečno Pomeroyová,“ pronesl tiše. „Ta modrá barva vám ohromně sluší.“

„To je od vás moc laskavé, pane Applegate.“ Harriet si zpod něj nenápadně vyškubla tyrkysovou sukni, kterou jí přisedl.

Applegate znachověl, když pochopil, že se usadil na mušelinu. „Velice se vám omlouvám.“

„Kvůli tomu se netrapte,“ usmála se na něj chlácholivě Harriet. „Moje šaty z toho vyšly bez úhony. Už jste četl poslední číslo *Zpráv*, pane? Mně došlo dnes ráno a našla jsem tam úplně úžasný článek o identifikaci fosilních zubů.“

„Já jsem se k tomu ještě nedostal, ale rozhodně se do něj pustím, hned jak přijdu domů. Když vy tvrdíte, že ten článek za něco stojí, vím, že jím budu nadšen. Váš úsudek je v tomto ohledu pokaždé příkladný, slečno Pomeroyová.“

Harriet nedokázala té lichotce odolat. Rozhodla se, že se pokusí nenápadně zabrousit na téma fosilních zubů. „Jste tak laskav, pane. Pracoval jste hodně se zuby?“

„Jen tu a tam. Vlastně ani není o čem mluvit. Musím přiznat, že pokud jde o identifikaci, dávám přednost prstům. Z těch se toho dá tolik poznat.“

„Aha.“ Harriet byla zklamaná. Tak ráda by svůj zub lordu Applegatovi ukázala. Byl jí sympatický a měla pocit, že se mu dá důvěřovat. Nemělo to však cenu, když o zubech nic nevěděl. „Já osobně preferuji zuby. Člověk z nich na první pohled pozná, jestli jde o býložravce nebo masožravce, a jakmile víte tohle, odhadnete i ledacos dalšího.“

Applegate se láskyplně rozzářil. „Měla byste navštívit muzeum pana Humboldta, slečno Pomeroyová. Má v té své staré barabizně úžasnou sbírku zkamenělin. Pro veřejnost je otevřena dvakrát týdně, v pondělí a ve čtvrtek. Sám jsem tam několikrát zašel. On má zubů plné zásuvky, víte?“

„Opravdu?“ Harriet to vzrušilo. Ani si nevšimla, že Applegatovo koleno je zase nebezpečně blízko a jejím sukním opět hrozí, že budou pomačkány. „Je pan Humboldt také členem spolku?“

„Býval,“ odpověděl Applegate. „Ale pak nás všechny prohlásil za beznadějně amatéry a neprodleně rezignoval. Je to takový svérázný podivín. Velký tajnůstkář, pokud jde o jeho práci, a nanejvýš podezřívavý.“

„To dovedu pochopit,“ poznamenala Harriet a v duchu si umiňovala, že páně Humboldtovo muzeum při nejbližší možné příležitosti navštíví.

Applegate se zhluboka nadechl a upřel na ni velmi vážný pohled. „Vadilo by vám moc, slečno Pomeroyová, kdybychom změnili téma a pohovořili si o něčem, co považuji za naléhavější?“

„A co je to?“ Harriet by spíš zajímalo, jaké má muzeum otevírací hodiny. Možná najde nějaký inzerát v novinách, Applegate si vsunul prst za kravatu a trochu si ji uvolnil. Na čele se mu zřetelně zaleskl pot. „Obávám se, že mě budete považovat za příliš dotěrného.“

„Nesmysl. Klidně spusťte, mylord.“ Harriet se rozhlédla po salonu, který zvučel vzrušeným hovorem. Padělky očividně vzbudily mezi členy spolku veliký zájem.

„Jde o to, slečno Pomeroyová... Totiž...“ Applegate opět trhl kravatou a odkašlal si. „Jde o to, že nemohu uvěřit, že jste zasnoubená se St. Justinem.“

Jeho slova ihned vzbudila Harrietinu pozornost. Svráстила obočí. „Proč tomu proboha nemůžete uvěřit, pane?“

Applegate se zatvářil trochu bezradně, ale přesto hrdinsky spustil: „Odpusťte mi to, slečno Pomeroyová, ale vy jste pro něj příliš dobrá.“

„Příliš *dobrá*?“

„Ano, slečno Pomeroyová. Příliš dobrá. A příliš jemná. Mohu jen předpokládat, že vás do toho sňatku nějak nutí.“

„Přišel jste o rozum, Applegate?“

Applegate se k ní vážně nahnul a odvážil se dotknout její ruky. Prsty se mu chvěly přemírou citu. „Mně se můžete svěřit, slečno Pomeroyová. Pomohu vám uniknout ze spárů Netvora z Blackthorne Hall.“

Harriet dopáleně vytřeštila oči. S třesnutím postavila šálek a vstala. „Tedy vážně, pane. Zacházíte příliš daleko. Takové řeči vám nebudu trpět. Jestli chcete zůstat mým přítelem, budete si je muset odpustit.“

Odvrátila se od zdrceného Applegata a rázně odešla na druhou stranu salonu ke skupince, která debatovala o metodách, jakými lze padělky odhalit.

Nešťastně si pomyslela, že to začíná být nad její síly. Jak to Gideon dokázal snášet šest dlouhých let? Ona má už teď sto chutí odjet z Londýna a nikdy se tam nevrátit, a to přitom její čest nikdo nezpochybňuje.

* * *

Harriet se Felicitin názor, že Gideon svou snoubenku předvádí jako exotického mazlíčka, toho odpoledne přesvědčivě potvrdil. Na projížďku v parku se velmi těšila a za jiných okolností by si ji ohromně užila. Počasí bylo pěkné, mrazivě slunečné a osvěžující.

Výběru Harrietiných šatů se ujala Felicity.

„Rozhodně ten žlutý mušelín a tyrkysovou pelerínu,“ prohlásila tónem nepřipouštějícím námitky. „A myslím, že by sis k tomu měla vzít ten tyrkysový klobouk. Jde ti k očím. A nezapomeň si rukavice.“

Harriet se prohlížela v zrcadle. „Není to trochu moc zářivé?“

Felicity se znalecky usmála. „Je to velice zářivé. A ty v tom vypadáš skvěle. Budeš nápadná, a to se St. Justinovi bude tuze zamlouvat. Jistě bude chtít, aby si tě každý všiml.“

Harriet na ni vrhla nevlídný pohled, ale neřekla ani slovo. Měla obavy, že má Felicity pravdu.

Gideon přijel před dům tety Adelaide v zářivě žlutém faetonu. Módní kočárek táhli dva obrovití a zdatní koně. Nebyli však stejné barvy, jak bylo tehdy v módě. Jeden byl rozložitý a svalnatý hnědák a druhý obrovský sedák. Oba na první pohled vypadali nezvladatelně, ukázalo se však, že se chovají velice dobře. Na Harriet to udělalo patričný dojem.

„To jsou velkolepá zvířata, mylordé,“ řekla, když ji Gideon vysazoval na vysoké sedadlo faetonu. „Vsadím se, že dokážou běžet tryskem celé hodiny. Vypadají velmi houževnatě.“

„Houževnatí opravdu jsou,“ potvrdil Gideon. „A máte pravdu, jejich vitalita je nevyčerpatelná. Ale ujišťuji vás, že si Minotaurus a Kyklop vůbec nezaslouží to vyznamenání, že vás smějí vézt. Vypadáte dnes opravdu kouzelně.“

Harriet za jeho galantními slovy vycítila chladné zadostiučinění a zavádila o něj kradmým pohledem. Je silných a tvrdých rysů jeho obličeje však nevyčetla pranic. Zlehka nasedl vedle ní a uchopil otěže.

Harriet nepřekvapilo, že řídil spřežení nevzrušeně a mistrovsky. Zručně provedl koně živým provozem a zahrnul do parku. Tam se zařadili do davu elegantně oblečených lidí v nejrůznějších typech kočárů nebo na koních, aby viděli a byli viděni.

Harriet si okamžitě všimla, že se stali terčem všeobecné pozornosti. Všichni, které míjeli, se na dvojici ve žlutém faetonu upřeně dívali, a jejich pozornost se lišila pouze různou mírou zdvořilosti a dychtivé zvědavosti. Někteří civěli přímo drze. Jiní povzneseně kývli na pozdrav a vrhali, odhadující pohledy na Harriet. Byli i takoví, kteří nemohli odtrhnout pohled od Gideonovy jizvy. A nemálo bylo i těch, kteří povytáhli obočí nad nemoderností koní.

Gideon si sice pozornosti, již se jemu a Harriet dostávalo, nebyl vědom, nebo se tak alespoň tvářil, Harriet to však stále víc vyvádělo z konceptu. Napadlo ji, že by se nejspíš cítila stejně nepříjemně, i kdyby si Felicity poznámku o exotických mazlíčcích nechala pro sebe.

„Všiml jsem si, že jste včera večer tančila valčík s Morlandem,“ prohodil Gideon po chvíli ticha. Pronesl to stejně lhostejně jako banální poznámku o počasí.

„Ano,“ přiznala Harriet. „Od našeho příjezdu do Londýna je ke mně a k Felicity velice laskavý. Je prý váš starý přítel, pane.“

„To už je dávno,“ zabručel Gideon a upnul pozornost na koně, které bylo třeba provést ucpanou částí cesty. „Myslím, že uděláte nejlépe, když s ním napříště tančit nebudete.“

Harriet, která byla beztak rozladěná kvůli všem těm pohledům, zareagovala mnohem ostřeji, než bylo jejím zvykem. „Chcete tvrdit, že pana Morlanda neschvaluje, pane?“

„Přesně tak, má drahá. Pokud chcete tančit valčík, budu velice šťastný, když si za partnera vyberete mne.“

Harriet to zmátlo. „Ale ovšem, s vámi přece tančím valčík ze všech nejraději, mylord. To přece víte. Bylo mi však řečeno, že zasnoubené a dokonce i vdané ženy často tančí i s jinými muži než jenom se snoubenci nebo manželi. Je to tak v módě.“

„Vy si s módou nemusíte dělat starosti, Harriet. Můžete mít svůj vlastní styl.“

„Mně se spíš zdá, že byste mi rád vnutil ten váš.“ Harriet odvrátila pohled od muže na koni, který na ni neomaladě civěl. Nepochybovala, že svému příteli na její adresu řekl něco nepěkného, když kolem něj projížděli, protože se k nim donesl nepříjemný smích.

„Jenom se snažím předejít problémům,“ namítl Gideon klidně. „Vy jste rozumná žena, Harriet. Věřila jste mi předtím a musíte mi věřit i nyní. Od Morlanda se držte dál.“

„Proč?“ otázala se suše.

Gideon sevřel rty. „Nepovažuji za nutné zacházet do podrobností.“

„Ale já ano. Nejsem naivní husička čerstvě vyšlá ze školy, mylord. Pokud chcete, abych něco udělala nebo neudělala, musíte mi vysvětlit proč.“ Vtom ji cosi napadlo a její vyzývavost byla v mžiku ta tam. Dojatě se usmála. „Jestli na pana Morlanda žárlíte, ujišťuji vás, že nemáte důvod. Valčík s ním netančím ani z poloviny tak ráda jako s vámi.“

„Není to otázka žárlivosti, nýbrž zdravého rozumu. Musím ti připomínat, Harriet, že bychom nebyli tam, kde jsme nyní, kdybys onehdy dodržela moje příkazy?“

Harriet sebou cukla a na okamžik ji zalil pocit viny. Nemohla popřít, že Gideon byl přinucen požádat o její ruku, protože nevydržela doma, když to měla nakázáno. Rychle se však vzpamatovala.

„Připouštím, že je to trochu moje vina, mylord. Kdybyste mě však zasvětil do svých plánů, jak jsem žádala, byla bych té noci mnohem opatrnější. Máte silný sklon jednat autokraticky, když dovolíte. Je to nanejvýš nepříjemný zvyk.“

Gideon na ni pohlédl a povytáhl jedno tmavé obočí. „Jestli je to jediná chyba, kterou na mně vidíte, pak soudím, že spolu budeme velmi dobře vycházet, má drahá.“

Mrzutě mu pohled oplátila. „To je ale velká chyba, ne malá.“

„Pouze ve vašich očích.“

„Jenže právě na těch mých záleží,“ odsekla.

Na Gideonovy rty se vloudil pomalý úsměv. „To musím uznat. Tvoje oči jsou opravdu jediné, na kterých záleží. A máš moc krásné oči, Harriet. Už jsem ti to někdy řekl?“

Ta poklona ji nadchla. „Ne, to neřekl.“

„Tak ti to říkám teď.“

„Děkuji.“ Harriet se začervenala. Nebyla zvyklá, aby jí někdo říkal, co je na ní pěkného. „Felicity povídala, že ten klobouk moje oči zvýrazní.“

„To měla pravdu.“ Gideona to očividně pobavilo.

„Ale nemyslete si, že mě galantními poklonami přimějete, abych zapomněla, jak odporně si libujete ve vydávání rozkazů.“

„Budu to mít na paměti, má drahá.“

Vrhla na něj pátravý pohled. „Opravdu mi nepovíte, proč se mám vyhýbat panu Morlandovi?“

„Stačí, když řeknu, že není takový anděl, na jakého vypadá.“

Harriet sraštila obočí. „A víte, že přesně tak včera večer vypadal? Jako archanděl ze starého obrazu.“

„Nesměšujte zdání se skutečností.“

„To nemám v úmyslu, mylord“ odtušila upjatě. „Nejsem hloupá.“

„To já vím,“ Gideon na to něžně. „Jenže máte sklon být tvrdohlavá a umíněná.“

„Však je jen spravedlivé, že mám také nějakou tu chybičku, alespoň se vám vyrovnám,“ prohodila Harriet sladce.

„Hmmm.“

Právě se chystala znovu zabrousit na téma Bryce Morland, když se ze skupinky jezdců na cestě oddělila známá tvář. Harriet se vřele usmála na lorda Applegata na štíhlém a bujném valachovi, který byl právě tak módní, jako byli Gideonovi koně z módy. Lehkou stavbou těla a elegantním držením dokonale doplňoval neméně skvělý zevnějšek svého jezdce.

„Dobré odpoledne, slečno Pomeroyová. St. Justine.“ Applegate obrátil svého valacha, aby jel stejným směrem jako žlutý faeton, a na okamžik utkvěl toužebným pohledem na Harrietině tváři zarámované tyrkysovým kloboukem. „Vypadáte dnes nádherně, slečno Pomeroyová, když dovolíte.“

„Děkuji vám, pane.“ Koutkem oka pohlédla na Gideona. Nepokrytě se nudil. Obrátila pohled k Applegatovi. „Už jste si přečetl ten článek o identifikaci fosilních zubů v posledním čísle *Zpráv*?“

„O ano,“ ujistil ji nadšeně Applegate. „Jakmile jste se mi o něm zmínila, jel jsem rovnou domů a přečetl si ho. Je nesmírně zajímavý.“

„Mě hlavně zaujala ta část o identifikaci fosilních zubů u plazů,“ pokračovala Harriet obezřetně. Nechtěla ani slůvkem naznačit, jaký vzácný zub vlastní, nemohla se však už dočkat, kdy si o něm bude moci s někým popovídat.

Applegate nasadil vážný a zamyšlený výraz. „To je vskutku fascinující, ale já osobně chovám vážné pochybnosti o tom, kolik se toho dá zjistit ze zubů. Jsou příliš nepatrné, abychom z nich mohli dělat velké závěry. Taková prstní kost toho řekne daleko víc.“

„Ano, jistě máte pravdu, že je lepší mít víc než pouhý jeden zub, chceme-li dospět k nějakým závěrům,“ přisvědčila Harriet ve snaze udržet zdvořilou konverzaci. Gideon, jak si všimla, do ní vůbec nepřispíval.

Applegate se na ni vřele a obdivně usmál. „Vy jste tak úžasně precizní a metodická, slečno Pomeroyová. Naslouchat vám je pro mne nesmírně poučné.“

Harriet cítila, že se už zase červená. „To je od vás moc laskavé, pane, že to říkáte.“

Gideon se konečně uráčil vzít Applegata na vědomí. „Mohl byste s tím koněm trochu popojet, Applegate? Můj sedák je z něj nervózní.“

Applegate zrudl. „Omlouvám se vám, pane.“ Kvapně přiměl černého koně odstoupit od kočáru.

Gideon pobídl své spřežení. Velicí koně ihned přešli do dunivého klusu. Faeton se vzdálil od Applegata, který se záhy ztratil v davu, a Gideon opět povolil otěže.

„Vidím, že jste v mladém Applegatovi získala obdivovatele,“ poznamenal.

„Je velmi příjemný,“ přitakala mu Harriet. „A máme toho hodně společného.“

„Zájem o fosilní zuby?“

Harriet se zaškaredila. „Víte, lord Applegate se zajímá spíš o prsty. Ale myslím si, že dělá chybu. Mně už se mockrát podařilo ze zubů odvodit, jaké nohy to zvíře mělo. Tak například býložravci mají často kopyta, kdežto masožravci drápy. Fosilní zuby jsou podle mého soudu daleko užitečnější než prsty.“

„Ani nevíte, jak rád slyším, že Applegate dělá chybu. Skoro jsem se obával, že v něm mám nebezpečného soka.“

Harriet už toho měla dost. „Myslím, že si ze mne utahujete, pane.“

Gideon jí pohlédl do očí a jeho výraz zjihl. „Vůbec ne, slečno Pomeroyová. Jen se maličko bavím.“

„Ano, já vím, pane. Jenomže je docela zřejmé, že se bavíte na můj účet, a to se mi ani trochu nezamlouvá.“

Zjihlý výraz zmizel. „Skutečně?“

„Ano, skutečně,“ odsekla Harriet. „Já naprosto chápu, že nejste moc nadšený, že jste se musel zasnoubit za takových okolností, a snažím se být kvůli tomu tolerantní.“

Gideon zpola zakryl zlaté oči řasami. „Tolerantní?“

„Ano, tolerantní. Ale ocenila bych, kdybyste měl na paměti, že ani já nejsem z naší situace blahem bez sebe. Mám takový pocit, pane, že se oba dva musíme snažit vytěžit z toho všeho to nejlepší. A hodně by tomu pomohlo, kdybyste se přestal posmívat mně a mým přátelům.“

Gideona to na okamžik přivedlo do rozpaků. „Ujišťuji vás, Harriet, že se vám vůbec nemíním posmívat.“

„To moc ráda slyším. A také byste se měl snažit neurážet mé přátele a mou zálibu ve fosilních zubech, co vy na to?“

„Byla to jen malá poznámka a vy její význam zveličujete, Harriet.“

„A to ještě není všechno,“ informovala ho Harriet. „Mohu vás ujistit, St. Justine, že máme-li mít nějakou naději na klidné a mírumilovné manželství, musíte se přestat chovat sarkasticky a

arogantně. Nedovolím, abyste se utrhoval a vrčel na každého, kdo se k nám přiblíží. Není divu, že máte tak málo přátel.“

Gideon se dopálil. „U sta hromů, Harriet, to je od vás pěkná drzost tvrdit o mně, že jsem arogantní. Vždyť vy sama jste učiněný malý tyran. Jestli opravdu toužíte po klidném a mírumilovném manželství, pak bych vám radil, abyste manželovi v jednom kuse neodmlouvala.“

„Ha. Vy jste ten pravý, kdo má rozdávat rady do manželství. Vždyť jste nikdy nebyl ženatý.“

„A vy zase vdaná. A já si začínám myslet, že je to důvod, proč se chováte jako saň. Příliš dlouho vás neměl kdo vést.“

„Po takovém vedení rozhodně netoužím. A jestli si myslíte, že vaši povinností bude po svatbě mě vést, tak to budete muset roli manžela přehodnotit.“

„Já svou povinnost manžela moc dobře znám,“ procedil Gideon mezi zaťatými zuby. „To vy se teprve musíte naučit povinnosti manželky. A teď laskavě přestaňte žvanit o tom, o čem zatím máte pramalé ponětí. Lidé si nás začínají všimnat.“

Harriet se zářivě usmála, protože si uvědomila, že se k nim obracejí zvědavé pohledy. „Propáníčka. A my přece za žádnou cenu nechceme být středem pozornosti, nemám pravdu?“

„My už středem pozornosti jsme.“

„No právě, pane. Co na tom drobná neshoda na veřejnosti změní? Lidé budou civět tak jako tak. Klidně se můžeme chodit hádat do parku, aby to celý svět viděl a měl se čím bavit.“

Gideon ze sebe vyrazil krátký zdušený výkřik, který mohl být uchechtnutí i vyjádření bezradnosti. „Vy jste nemožná, Harriet. Víte, co bych udělal, kdybychom teď nebyli v parku?“

Zúžila oči. „Nic násilného doufám.“

„Samozřejmě že ne.“ Gideon se zatvářil naprosto znechuceně. „Ať vám kdokoli tvrdí cokoli, Harriet, já bych vám neublížil.“

Harriet se kousla do rtu, protože za jeho slovy vytušila hněvivou bolest. Nedovedla si představit, že by Gideon svou velkou sílu použil proti ní. Kdykoli si vzpomněla na noc, kterou spolu strávili v jeskyni, vždycky znovu ji ohromilo, jak svou velkolepou tělesnou sílu držel na uzdě.

„Odpusť mi to, Gideone, já vím, že by ses ke mně nikdy nechoval násilnický.“

Pohlédl jí do očí. „Jak si tím můžeš být tak jistá, Harriet? To mi tolik věříš, maličká?“

Cítila, že jí rudnou tváře. Uhnula pohledem a upřeně se zadívala koním na uši. „Zapomínáte, jak důvěrně vás znám, St. Justine.“

„Věř mi, že na to nezapomínám ani na okamžik,“ ujistil ji Gideon. „Celé noci jen tak ležím, nespím a vzpomínám, jak důvěrně se známe. Poslední dobou vůbec nespím dobře, Harriet, a je to všechno tvoje vina. Vpadla jsi mi do snů.“

„Ach.“ Harriet nevěděla, co na tohle odpovědět. Neměla tušení, jak dalece je Gideonovi ten vpád do jeho snů proti mysli. „Je mi líto, že špatně spíte, pane. Já občas také těžko usínám.“

Gideon ironicky zkřivil ústa. „Jenže zatímco ty bezpochyby nemůžeš usnout kvůli fosilním zubům, já bdím, protože mi neschází z mysli představa, jak se s tebou budu milovat, až tě konečně budu mít v posteli.“

„*Gideone.*“

„A kdybychom naseděli v kočáře ve veřejném parku, přesně to bych teď udělal, pomiloval bych tě.“

„Pst, *Gideone.*“

„Vzpomeňte si na to, až zase budete v pokušení být hubatá na svého nastávajícího pána a vládce, slečno Pomeroyová.“ Gideon se při té otevřené hrozbě usmál. „Pokaždé když se do něj pustíte, buďte ujištěna, že vám to vrátí tím, že začne vymýšlet další unikátní způsob, jak vás přimět, abyste se mu v náručí chvěla rozkoší.“

Harriet to tak ohromilo, že se nezmohla na slovo, a Gideon se tvářil, jako by se mu tím dostalo velkého zadostiučinění.

* * *

Když se Harriet dostavila na narychlo svolanou mimořádnou schůzi Spolku pro starožitnosti a zkameněliny, vycítila v salonu lady Youngstreetové jakýsi zvláštní spodní proud plný napětí. Několikrát na sobě ucítila pohled lorda Frye a také si povšimla podivného odhodlání v očích lorda Applegata. I lady Youngstreetová vypadala nějak vzrušeně, jako by měla nějaké tajemství.

Schůzi svolala nakvap lady Youngstreetová, aby si spolek mohl vyslechnout přednášku pana Crisplye. Pan Crisply přednesl poněkud nudnou řeč, jejímž účelem bylo dát jasně najevo, že fosilní zvířata nemohou být v žádném případě předchůdci zvířat moderních.

Přikládat víru bizarním teoriím, že kdysi existovaly rané verze současných zvířat, bylo podle něj navýsost směšné.

„Přijetí takové cizozemské teorie,“ varoval pan Crisply zlověstně, „by otevřelo dveře rouhačské a z vědeckého hlediska nesmyslné teorii o tom, že lidé prý měli předky, kteří se od dnešních lidí velice lišili.“

Nikdo pochopitelně nemohl ten nehorázný názor podpořit. Alespoň ne veřejně. Když pan Crisply domluvil, ozval se vlažný potlesk.

Když se obecnost rozpadla do několika menších debatních skupin, lord Fry se přitočil k Harriet. „Jářku, že to ale byla pěkná přednáška, což?“

„Ano, pěkná,“ odpověděla zdvořile. „Byla jsem ale trošičku zklamaná, že vůbec nemluvil o fosilních zubech.“

„Ano, no, možná příště.“ Lord Fry sebou škubl. „Jářku, teď jste mi připomněla. Dnes odpoledne po schůzi jedeme, lady Youngstreetová, Applegate a já, za jedním přítelem, který má úžasnou sbírku fosilních zubů. Nechtěla byste se k nám připojit?“

Harriet to okamžitě nadchlo. „To bych opravdu moc ráda. Bydlí váš přítel hodně daleko?“

„Na předměstí Londýna,“ odvětil Fry. „Pojedeme kočárem lady Youngstreetové.“

„Moc vám děkuji, že jste mě pozval, pane. Tak ráda bych ty zuby viděla.“

„Myslel jsem si to,“ usmál se Fry spokojeně.

„Pošlu jenom vzkaz tetě, že se trochu zpozdím,“ dodala Harriet. „Nerada bych, aby se o mne doma báli.“

„Jak si přejete,“ zamumlal Fry. „Lady Youngstreetová může se vzkazem poslat některého sluhu.“

Když se pozdě odpoledne schůze konečně rozešla, nastoupila Harriet do staromódního cestovního kočáru lady Youngstreetové. Jeho majitelka se přívětivě usmívala, když se Harriet usazovala vedle ní.

„Zásadně používám tenhle kočár, i když jezdím jen po městě,“ vysvětlila lady Youngstreetová. „Je o tolik pohodlnější než ta novomódní vozítka.“

Fry a Applegate se posadili na tmavohnědé sametové polštáře naproti dámám. Harriet neuniklo, že se oba dva tváří velmi napjatě.

„Tohle bude ohromně zábavná cesta,“ prohlásila lady Youngstreetová.

„Moc se na ni těším,“ Harriet na to. „Náhodou mám v kabelce svůj skicák. Myslíte, že mi ten pán dovolí něco si nakreslit?“

„Soudím, že se dá přesvědčit,“ zahučel lord Fry.

Těžký starý kočár se pomalu prodíral zaplněnými ulicemi. Když však dorazili na okraj Londýna, nezpomalili. Kočí místo toho pobídl koně do pravidelného klusu.

Harriet začala být nesvá. Vyhlédla z okénka a zjistila, že vyjeli z města a ujíždějí otevřenou krajinou. „Je to k tomu vašemu příteli ještě daleko, lorde Fryi?“

Lord Fry do temna zrudl a odkašlal si. „Ehm. Myslím, že nastal čas, abychom vám sdělili, oč jde, slečno Pomeroyová.“

„Ano, rozhodně.“ Lady Youngstreetová ji chlácholivě popleskala po ruce a oči jí vzrušeně svítily. „Můžete být klidná, Harriet. Jako vaši věrní přátelé jsme se rozhodli, že vás zachráníme před sňatkem s Netvorem z Blackthorne Hall.“

Harriet na ni vytřeštila oči. „Co prosím?“

Lord Applegate si prstem uvolnil kravatu a zatvářil se rezolutněji než kdy předtím. „Jedeme do Gretna Greenu, slečno Pomeroyová.“

„Do Gretna Greenu? Vy jste mě unesli?“

Lord Fry se zamračil. „Ale vůbec ne, slečno Pomeroyová. My vás zachraňujeme. Pracujeme na tom plánu už od chvíle, kdy St. Justin přijel do Londýna. Je jasné, že s vámi hodlá hrát ty svoje neblahé hrátky. To nemůžeme připustit. Jste naše přítelkyně a kolegyně sběratelka. Uděláme, co je třeba.“

„Nebesa!“ zašeptala ohromená Harriet. „Ale proč do Gretna Greenu?“

Applegate napřímil úzká ramínka. „Bude mi nesmírným potěšením oženit se tam s vámi, slečno Pomeroyová. Dospěli jsme k názoru, že je to jediný způsob, jak zabránit St. Justinovým machinacím.“

„Vy se se mnou chcete *oženit*?“ Harriet nevěděla, jestli se má smát nebo zlobit. „St. Justin bude zuřit.“

„Nebojte se ho,“ chlácholil ji Applegate, „já vás ochráním.“

„A já mu pomůžu,“ holedbal se lord Fry.

„A já taky.“ Lady Youngstreetová poplácala Harriet po ruce. „A navíc máme s sebou kočího. Žádný strach. Jste před Netvorem v bezpečí, má drahá. No a teď, vzala jsem s sebou něco pro zahřátí. S kapkou brandy je cestování hned veselejší, nemyslíte?“

„Jářku, to je výtečný nápad, má drahá.“ Lord Fry se na lady Youngstreetovou spokojeně usmál a přihlížel, jak vytahuje z dosti objemné kabelky láhev.

„Dobrotivé nebe!“ opakovala Harriet. Pak ji něco napadlo a svraštila obočí. „Má to znamenat, lorde Fryi, že nemáte přítele, který sbírá fosilní zuby?“

„Bohužel ne, má drahá,“ odvětil Fry a vzal láhev lady Youngstreetové z ruky.

„Takové zklamání,“ postěžovala si Harriet, opřela se o plyšové opěradlo uhánějícího kočáru a odevzdaně čekala na Gideona.

Věděla, že mu nebude trvat dlouho, než se ji vydá hledat, a až konečně kočár lady Youngstreetové dožene, bude ve velmi špatném rozpoložení.

Věděla, že bude muset své přátele před Gideonovým hněvem ochránit.

Gideon skryl překvapení, když k němu do knihovny uvedli velmi pozdě odpoledne Felicity Pomeroyovou a její tetu. Ani jedna dáma se netváří zrovna šťastně, povšiml si, když vstával od stolu. A Harriet s nimi není. Tušil potíže.

„Dobré odpoledne, dámy,“ pozdravil, když se usazovaly naproti němu. „Čemu vděčím za tu nečekanou návštěvu?“

Effie pohlédla na Felicity, která povzbudivě kývla. Effie se otočila zase ke Gideonovi. „Chválabohu, že jsme vás zastihly doma, pane.“

„Dnes nevečeřím mimo dům,“ vysvětlil mimochodem. Spojil ruce na stole před sebou a trpělivě čekal, kdy se Effie propracuje k věci.

„Je to maličko trapné, mylord.“ Effie vrhla další nejistý pohled na Felicity, která opět povzbudivě kývla hlavou. „Nejsem si tak docela jistá, že jsme vás s tím měly obtěžovat. Dost obtížně se to vysvětluje, víte? Nicméně, jestli se stalo, co si myslíme, že se stalo, stojíme před další katastrofou monumentálních rozměrů.“

„Před katastrofou?“ Gideon tázavě povytáhl obočí a po hlédl na Felicity. „Týká se to tedy Harriet?“

„Ano, mylord,“ odvětila Felicity pevně. „Týká. Tetičce se do vysvětlování očividně nechce, ale já půjdu přímo k věci. Jde o to, pane, že Harriet zmizela.“

„Zmizela?“

„Myslíme si, že byla unesena a že ji právě v této chvíli odvázejí do Gretna Greenu.“

Gideon měl pocit, jako by stoupl do prázdna. Čekal od těch dvou ledacos, ale tohle ne. *Gretna Green*. Do Gretna Greenu se jezdí pouze z jediného důvodu.

„Co to u všech rohatých povídáte?“ zeptal se velmi tiše.

Jeho drsný tón Effii polekal. „Nevíme jistě, že byla unesena,“ vysvětlovala spěšně. „Totiž, je tady jistá možnost, že se děje něco na ten způsob. Ale pokud se opravdu vydala na sever, mohlo by vyjít najevo, že to udělala dobrovolně.“

„Nesmysl,“ ozvala se Felicity. „Dobrovolně by nejela. Je odhodlaná provdat se za St. Justina, i když ji lidem staví na odiv jako nějaké exotické zvířátko.“

Gideon se na Felicity zaškaredil. „Jaké exotické zvířátko? Co s tím má co dělat tohle?“

Effie zasáhla dřív, než se dívka zmohla na odpověď. „Je s lady Youngstreetovou, Felicity. A i když je ta dáma proslulá svou výstředností, nikdy jsem neslyšela, že by někoho unesla.“

Gideon zvedl ruku. „Rád bych slyšel jasné a stručné vysvětlení, jestli dovolíte. Myslím, že byste mi to měla povědět vy, slečno Pomeroyová.“

„Je úplně zbytečné něco předstírat nebo se tvářit, že to tak není.“ Felicity pohlédla zpřímá na Gideona. „Já se domnívám, že Harriet unesli někteří trochu moc horliví členové Spolku pro starožitnosti a zkameněliny.“

„Proboha,“ zahučel Gideon. V duchu se mu ihned vybavily zbožňující pohledy, které na Harriet vrhal Applegate. Kolik dalších z toho spolku podlehl jejímu kouzlu? pomyslel si. „Jak jste přišla na to, že to byli právě oni?“

Felicity se na něj napjatě dívala. „Harriet dnes odpoledne odešla na schůzi a zanedlouho poté nám poslala vzkaz, že ji někteří její přátelé berou na návštěvu k někomu, kdo prý sbírá fosilní zuby. Já však mám důvod se domnívat, že to není pravda.“

Gideon si nevšímal Effie, která mumlala cosi o tom, že si nemohou být ničím jisté, a soustředil se na Felicity. „Co vás vede k přesvědčení, že si Harriet někde neprohlíží fosilní zuby, slečno Pomeroyová?“

„Vyzpovídala jsem toho mladého lokaje, který k nám donesl Harrietin vzkaz. A on mi řekl, že Harriet, jeho paní, lord Fry a lord Applegate nasedli do cestovního kočáru lady Youngstreetové, ne do městského. A navíc jsem z něj vytáhla i to, že na kočár bylo naloženo několik zavazadel.“

Gideon zatáhl ruku v pěst a pak se přinutil prsty jeden po druhém uvolnit. „Aha. A jak jste přišla na Gretna Green?“

Felicity stiskla ponuře rty. „Teta Effie a já přicházíme z domu lady Youngstreetové. Vyzpovídaly jsme komorníka a několik služek. Kočí se zřejmě svěřil krátce před odjezdem jedné služce, že dostal rozkaz přichystat se na dlouhou cestu na sever.“

Effie si povzdychla. „Jelikož lord Applegate poslední dobou hodně mluvil o tom, že je třeba Harriet zachránit před sňatkem s vámi, pane, máme podezření, že se možná odhodlal vzít věci do vlastních

rukou. Lady Youngstreetová a lord Fry mu v tom zřejmě napomáhali.“

Gideonovy vnitřnosti se změnily v led. „Nenapadlo mne, že si Applegate dělá starosti o záchranu mé snoubenky.“

„Inu, ve vaší přítomnosti by to jen stěží přivedl na přetřes,“ namítla Felicity suše. „Ale pravda je, že o záchraně Harriet mluvil hodně, protože se o tom rozneslo dost klepů.“

„Aha.“ Klepů, které mně nikdo neprozradil, uvědomil si Gideon a pohlédl na Effii. „Zajímavé je, že jste přišly rovnou za mnou, paní Ashcombová. Mám z toho usuzovat, že byste jako Harrietina manželka viděla raději mne než Applegata?“

„To ani ne,“ odpověděla Effie bez okolků. „Ale už je pozdě něco na tom měnit. Ten bláznivý nápad na tajný sňatek s Applegatem způsobí daleko větší skandál, než s jakým se potýkáme dosud.“

„Takže jsem menší ze dvou zel,“ konstatoval Gideon.

„Přesně tak, pane.“

„Vskutku příjemné vědomí, že je mé nabídce k sňatku dávána přednost z tak praktických důvodů.“

Effie přivřela oči. „Situace je horší, než tušíte, St. Justine. Je možné, že už do Londýna dospěly řeči o noci, kterou jste vy a Harriet strávili v té příšerné jeskyni. Včera jsem něco zaslechla na večírku u Wraxhamových. Při té spoustě dalších klepů se lidé začnou za chvíli podívat, jestli jste ji nakonec nekompromitoval. Její dobrá pověst tu aféru s únosem nepřežije.“

„Něco jiného by bylo, kdybychom si myslely, že se Harriet chce za Applegata opravdu provdat,“ přidala se pragmaticky Felicity.

„No ovšem, to jistě.“ Gideon sevřel v prstech figurku ptáka, která stála na jeho psacím stole.

„Jenomže,“ pokračovala Felicity, „my víme, že i kdyby se jim podařilo dojet až do Gretna Greenu, Harriet si Applegata nikdy nevezme.“

Gideon přešel palcem po ptačím křídélku. „To si opravdu myslíte?“

„Víš, že má závazek vůči vám, mylordo, a nikdy by jej neporušila. Až se všichni vrátí ze Skotska domů a Harriet nebude za Applegata vdaná, roznese se to po celém Londýně. A my už beztak čelíme řadě spekulací o vaší nadcházející svatbě s mou sestrou.“

Effie si povzdychla. „Bude se říkat, že chudinka Harriet chtěla uniknout z drápů Netvora z Blackthorne Hall, a proto uprchla do

Gretna Greenu, jenže když tam dorazili, Applegate si to rozmyslel. To drahé děvče bude kompromitováno dvakrát.“

Gideon vstal a zatahl za šňůru zvonku, aby přivolal komorníka. „Máte úplně pravdu, obě dvě. Už těch řečí bylo až až. Vezmu si to okamžitě na starost.“

Felicity obrátila pohled ke dveřím, jimiž právě vstupoval Owl, a pak se otočila zpátky ke Gideonovi. „Pojedete za nimi, mylord?“

„Ovšem. Jestli je pravda, co říkáte, že jedou prastarým cestovním kočárem lady Youngstreetové, můžete vzít jed na to, že je v krátké době doženu. Je to už aspoň dvacet let stará rachotina, těžká a špatně pérovaná. A koně nebudou o moc mladší. Daleko rozhodně nedojeli.“

„Ano, mylord?“ připomněl se Owl pohřebním tónem.

„Ať zapřáhnou do faetonu Kyklopa a Minotaura a okamžitě s ním předjedou před vchod, Owle,“ nařídil Gideon.

„Dobře, mylord. Nebude to příjemný večer pro jízdu v otevřeném kočáře, s dovolením, pane. Mám dojem, že se žene bouřka.“

„Já to risknu, Owle. Laskavě neotálejte s vyplněním mých příkazů.“

„Jak si přejete, pane. Ale pak si nestěžujte, že jsem vás nevaroval.“ Owl se vzdálil a neslyšně za sebou zavřel dveře.

„Takže dobrá.“ Effie vstala a zavázala si stuhy na klobouku. „Myslím, že bychom měly jít, Felicity. Co jsme mohly, to jsme udělaly.“

„Ano, teto Effie.“ Felicity vstala a vrhla na Gideona ostrý pohled. „Jestli je doženete, mylord –“

„O tom nepochybuje, že je doženu, slečno Pomeroyová.“

Chvilí se na něj pozorně dívala a potom se zhluboka nadechla. „Ano, dobrá, takže až je doženete, pane, doufám, že nebudete na mou sestru přísný. Vím jistě, že vám to uspokojivě vysvětlí.“

„O tom vůbec nepochybují.“ Gideon přešel rázným krokem ke dveřím a otevřel je před dámami. „Harriet má vřdycky po ruce nějaké vysvětlení. Jestli ovšem bude uspokojivé, to je jiná věc.“

Felicity se zamračila. „Musíte mi slíbit, pane, že na ni nebudete přísný. Netrvala bych na tom, abychom k vám šly oznámit, co se stalo, kdybych si myslela, že se na ni budete zlobit.“

Při pohledu na obavu ve Felicitiných očích vzplála v Gideonovi netrpělivost. „Nemusíte se obávat, slečno Pomeroyová. Vaše sestra a já si velmi dobře rozumíme.“

„To ona taky pořád říká,“ mumlala Felicity cestou ze dveří. „Opravdu doufám, že máte oba dva pravdu.“

„Mimochodem,“ ozval se Gideon, když Effie a Felicity už byly venku z knihovny. „Sbalte mé snoubence zavazadlo, hned jak se vrátíte domů. Cestou z města se u vás pro něj zastavím.“

Effie se náhle zatvářila ostražitě. „Vy nevěříte, že ji stihnete přivést bezpečně domů před svítáním?“

Felicity odpověděla za něj. „Ovšemže ji dnes večer nepřiveze domů, teto Effie. Kdo ví, jak velký kus na sever už stačili ujet? Každopádně soudím, že až se příště s Harriet uvidíme, bude z ní už vdaná paní. Nemám pravdu, mylordé?“

„Ano,“ odušil Gideon. „Zcela správně. Myslím, že nastal čas rázně skoncovat s těmi nesmysly. Nemohu připustit, aby mou snoubenku každou chvíli někdo zachraňoval z mých spárů. Mohl by se z toho stát zatraceně nepříjemný zvyk.“

* * *

Owl se ve své předpovědi zmýlil. Večerní obloha byla sice zatažená, ale nepršelo a silnice byla suchá. Gideon se poměrně rychle propletl provozem ve vnitřním městě, a jakmile je měl za zády, nechal koně běžet rychlejším tempem. Kyklop a Minotaur prudce vyrazili vpřed a jejich kopyta bila do země ve vytrvalém rytmickém klusu.

Do soumraku zbývaly ještě asi dvě hodiny. Má tedy spoustu času, aby dohonil starý a těžký cestovní kočár lady Youngstreetové.

A spoustu času na přemýšlení. Možná až příliš.

Pronásleduje unášenou, anebo prchající snoubenku?

Toužil, aby mohl uvěřit Felicity, která tvrdila, že Harriet se vůči němu cítí vázána slibem. Přesto nemohl zcela opomenout možnost, že se do náruče roztouženého Applegata vrhla dobrovolně.

Včera na projížďce v parku se na něj dost rozzlobila. Vybavil si její kázání o tom, čemu říkala jeho diktátorské sklony. Dala jasně najevo, že si nepřaje, aby ji komandoval, i kdyby měl sebelepší úmysly.

Gideon zaťal zuby. Očividně poslední dobou hodně přemýšlela o tom, co pro ni manželství bude znamenat, a hodlala dát jasně najevo, že se po svatbě nemíní vzdát své nezávislosti.

Jak to viděl Gideon, problém byl v tom, že byla nezávislá příliš dlouho. Několik let byla nucena přijímat rozhodnutí za sebe i za ostatní. Zvykla si na to, stejně jako si zvykla lézt sama do jeskyní.

Zvykla si zkrátka na svobodu.

Gideon upíral pohled na silnici před sebou a nevnímal pohyb otěží ve svých dlaních. Kyklopa a Minotaura si vybral stejně, jako si na tomto světě vybíral všechno, pro jejich vitalitu a vytrvalost, ne kvůli vzhledu. Už dávno totiž zjistil, že krásná slupka neznamená u koní, žen či přátel pranic.

Muž, který musel čelit světu se zjizveným obličejem a pošpiněnou pověstí a který byl kvůli tomu odsuzován, se brzy naučil nahlížet pod povrch.

Harriet je jako jeho koně, uvažoval. Je z houževnatého těsta. Jenomže má vlastní hlavu.

Možná dospěla k názoru, že pro ni bude daleko příjemnější provdat se za někoho, jako je Applegate, kterého ani ve snu nenapadne, aby ji komandoval.

Applegate jí toho může nabídnout hodně, včetně titulu a jmění. Navíc, uvědomil si Gideon, Applegate sdílí její vášeň pro zkameněliny. Třeba zjistila, že ji neodolatelně vábí Applegatův mozek.

Sňatek s Applegatem by pro ni měl řadu výhod a naopak ani jednu z těch nevýhod, které budou bezpochyby provázet svazek s Netvorem z Blackthorne Hall.

Gideon si pomyslel, že kdyby opravdu byl džentlmen, nechal by ji Applegatovi.

Pak si však Harriet představil v Applegatově objetí a náhle se mu udělalo nevoľno. Představil si, jak ji Applegate hladí po něžných nadrech, jak ji líbá na měkká ústa, jak vniká do jejího těsného a vstřícného žáru, a rozrazila ho úzkost a drtivý pocit ztráty.

Je to nemožné. Věděl, že se jí nevzdá.

Život bez Harriet by byl tak ponurý, že na něj nechťel ani pomyslet.

Vzpomněl si, co řekla Felicity na začátku o tom, že Harriet stavěl na odiv jako vzácného živočicha z opačného konce světa. Na okamžik prudce sevřel v dlaní otěže, protože si uvědomil, že to asi byla pravda.

Jediná žena na zeměkouli, která se nebojí sňatku s Netvorem.

Uvolnil stisk na otěžích a přiměl koně k rychlejšímu cvalu. Nezbylo mu než se modlit k Bohu, který ho před šesti lety opustil, aby před ním Harriet dnes večer neutíkala z vlastní vůle.

* * *

Mohutný cestovní kočár lady Youngstreetové ujížděl na sever a uvnitř to čpělo alkoholovými výpary.

Harriet otevřela okno, zatímco lady Youngstreetová s lordem Fryem zanotovali další hospodskou odrhovačku. Umiňovala si, že se lady nezapomene zeptat, kde se takové písničky naučila.

Mně se tak líbí mladá Sandra, co má požehnaný řadra.

Lord Applegate na ni z protějšího sedadla vrhal omluvné pohledy. Pak se nahnul kupředu, aby ho přes nemravné vyzpěvování slyšela.

„Doufám, že vás to neurazilo, slečno Pomeroyová. Starší generace už je taková, to víte. Žádná zvláštní zjemnělost. Ale myslí to dobře.“

„Ano, já vím,“ odpověděla Harriet s truchlivým úsměvem. „Alespoň oni se baví.“

„Považoval jsem za správné vzít je dnes večer s sebou. Jejich přítomnost dodá našemu společnému útěku váhy,“ vysvětlil Applegate vážně.

„Problém je ale v tom, mylordo, co se vám snažím už hezkou chvíli vysvětlit. Nehodlám se za vás provdat, i kdybychom nakrásně dojeli až do Gretna Greenu, což je ovšem vysoce nepravděpodobné.“

Applegate se na ni ustaraně podíval. „Stále doufám, že změníte názor, má drahá. Zbývá nám ještě několik hodin, takže si to můžete dobře rozvážit. Ujišťuji vás, že vám budu nanejvýš oddaným manželem. A máme toho tolik společného. Jen pomyslete, budeme společně hledat zkameněliny.“

„Zní to opravdu báječně, pane, ale já už zasnoubená jsem, jak vám neustále připomínám. Nemohu porušit závazek, který mám vůči St. Justinovi.“

Applegatovi se v očích zjevil obdiv. „Váš smysl pro čest je chvályhodný, má drahá, ale nikdo od vás neočekává, že k tomu člověku budete loajální. Vždyť je to St. Justin. Jeho vlastní špatná pověst mu nedovoluje žádat loajalitu ani respekt od někoho tak sladkého, okouzlujícího a nevinného, jako jste vy.“

Harriet už unavovalo vysvětlovat pořád dokola, a proto se uchýlila k jiné taktice. „A co kdybych vám prozradila, že nejsem ani zdaleka tak nevinná, pane?“

Applegate se konsternované narovnal. „Tomu bych neuvěřil, slečno Pomeroyová. Na vás se stačí jenom podívat a každý hned ví, že jste ctnostná a nevinná.“

„Vážně?“

„Ovšem. A pak, uvědomte si, prosím, že mám tu výhodu, že mezi námi vzniklo důvěrné intelektuální pouto. Tak dokonale informovaná mysl, jako je vaše, by se k nečistým myšlenkám nedokázala snížit, natož podle nich dokonce jednat.“

„To je zajímavý závěr,“ zamumlala Harriet. Právě proti tomu chtěla něco namítnout, když si všimla, že kočár zpomaluje.

„Jářku.“ Lord Fry přerušil zpěv a napil se z láhve. „Zastavujeme, abychom něco zakousli, co? Výtečný nápad. Klidně bych zašel i do Jericha, když už jsme v tom řádění.“

„Ale Fryi.“ Lady Youngstreetová ho koketně praštila vějířem přes ruku a komicky se po něm koukla. „Nesmíte takhle mluvit, jsou tady ti dva mladí.“

„Zcela správně.“ Fry se Harriet hluboce uklonil. „Omlouvám se, slečno Pomeroyová,“ řekl zastřeně. „Nevím, co to do mě vjelo.“

„Ale já to vím,“ vypískla lady Youngstreetová rozzlobeně. „Láhev mého nejlepšího brandy. Vraťte mi ji, pane. Je to koneckonců moje láhev a já ji hodlám dopít.“

Zvenčí se ozvalo zvolání. Harriet uslyšela ze silnice dupot kopyt. Zezadu se velmi rychle blížil další kočár. Byla už skoro tma, poznala však žlutý faeton tažený velkými koňmi, který právě míjel kočár lady Youngstreetové.

Lehký a rychlý vůz prosvítl kolem nich jako blesk. Na okamžik zahlédla toho, kdo jej řídil. Měl na sobě těžký plášť a klobouk měl naražený hluboko do čela, ale jeho mohutná ramena by poznala všude na světě.

Gideon je konečně dohonil.

Od kozlíku se ozval další výkřik, následovaný řadou vzteklých kleteb, a cestovní kočár zpomalil ještě víc.

„U sta hromů,“ zvolal ustaraně Applegate. „Nějaký šílenec nás tlačí ke kraji silnice.“

Lady Youngstreetová vykulila kalné oči. „Co když nás přepadl nějaký lapka?“

Fry po ní střelil chmurným pohledem. „O lapkovi ve faetonu jsem ještě neslyšel.“

„Je to St. Justin,“ oznámila jim Harriet klidně. „Říkala jsem vám, že nás dohoní, jakmile zjistí, co se stalo.“

„St. Justin?“ Fryovi se na tváři zjevil údiv. „To snad ne. On nás našel?“

„Nesmysl. Nikdo přece nevěděl, co se dneska má stát. Není možné, aby nás objevil.“ Lady Youngstreetová si zhluboka přihnula z láhve brandy a lišácky na ně mrkla.

„Ale přesto nás našel,“ namítla Harriet. „Věděla jsem, že to tak dopadne.“

Applegate poněkud pobledl, rezolutně však napřímil ramena. „Nebojte se, Harriet. Ochráním vás před ním.“

Harriet to smělé prohlášení polekalo. Poslední, co teď potřebovala, byla ukázka Applegatova hrdinství. Věděla, že by to Gideon dobře nepřijal.

Cestovní kočár zatím zastavil úplně. Harriet slyšela kočího, jak se rozladěným hlasem Gideonu vyptává, co to má znamenat.

„Nezdržím vás dlouho,“ opáčil Gideon. „Domnívám se, že uvnitř máte něco, co patří mně.“

Harriet uslyšela hlasitý dupot jeho kroků na dláždění, neomylnou známku jeho špatné nálady. Varovně se po svých společnících rozhlédla.

„Ted' mě, prosím vás, pozorně poslouchejte,“ vyzvala je. „Musíte mě nechat, abych to se St. Justinem vyřídila sama, rozumíte?“

Applegate se na ni zhrožené podíval. „Rozhodně nepřipustím, abyste musela čelit Netvorovi sama. Co bych to byl za muže?“

Dveře kočáru se rozletěly. „To je dobrá otázka, Applegate,“ pronesl Gideon výhružně. Jak tam tak stál, vypadal velice nebezpečně. V černém plášti, který kolem něj vlál, připomínal černokněžníka. Světlo lampy uvnitř kočáru zdůrazňovalo jeho zjizvené rysy.

„Tady jste, St. Justine,“ zašveholila Harriet mile. „Říkala jsem si, kdy nás asi dohoníte. Měla jsem moc příjemnou cestu, namouduši. Pěkný večer, vidíte?“

Gideonův pohled se zavrtával do jednoho cestujícího po druhém, až nakonec spočinul na Harriet. „A provětrala jste se už dost, má drahá?“ zeptal se.

„Ano, až až, děkuji vám,“ odvětila Harriet, popadla kabelku a chystala se vystoupit.

„Ani hnout, slečno Pomeroyová,“ zvolal Applegate odvázně. „Nedovolím, aby se vás ten ničema dotkl. Budu vás bránit do poslední kapky krve.“

„A já lordu Applegatovi s radostí pomohu, má drahá,“ hlaholil lord Fry. „Budeme vás bránit do poslední kapky Applegatovy krve.“

„Párek opilých pitomců,“ zabručel Gideon, velkýma rukama uchopil Harriet v pase a zlehka ji vyzvedl z kočáru.

„Pust'te ji. Hned ji pust'te. Já to nedovolím.“ Lady Youngstreetová mrštila po Gideonovi kabelkou, která ho zasáhla do prsou a spadla na podlahu. „Vraťte ji zpátky, vy netvore. Nesmíte ji odvézt.“

„Jářku, my ji přece před vámi zachraňujeme,“ vysvětloval Fry.

Harriet si povzdychla. „Ale ne. Já tušila, že to bude trapné.“

„Bude to víc než jen trapné, Harriet.“ Gideon zavíral dvířka kočáru.

„Tak heleďte se,“ vybuchl Applegate a znovu dvířka rozrazil. Směle se na Gideona zamračil a vyhrkl: „Nemůžete ji jen tak odvézt pryč.“

„A kdo mne zastaví?“ otázal se tiše Gideon. „Vy snad?“

Applegate se zatvářil nesmírně chrabře. „Ano, já. Blaho slečny Pomeroyové mi leží na srdci. Předsevzal jsem si, že ji ochráním, a také to udělám.“

„Slyšte, slyšte. Do toho, hochu,“ zaburácel opilý lord Fry. „Nedovolte, aby na ni Netvor sáhl jediným prstem. Chraňte ji vlastní krví, Applegate. Celou tu dobu budu stát přímo za vámi.“

„A já zrovna tak,“ přidala se lady Youngstreetová zvučně, třebaže drobet nezřetelně.

„U všech rohatých,“ ulevil si Gideon.

Applegate opilou dvojici ignoroval. Nahnul se do otevřených dveří a promluvil: „Myslím to vážně, St. Justine. Nedovolím, abyste slečnu Pomeroyovou odvezl. Žádám, abyste ji okamžitě pustil.“

Gideon pomalu vyloudil na rtech ledový úsměv, při němž odhalil zuby a zkrivil zjizvenou tvář. „Buďte ujištěn. Applegate, že se vám dostane příležitosti, až budu žádal satisfakci za tu dnešní příhodu.“

Applegate několikrát zamrkal, jak mu to docházelo. Pak do temna zrudl, necouvl však. „Jak si přejete, pane. Jsem připraven přijmout vaši výzvu. Čest slečny Pomeroyové je mi dražší než můj vlastní život.“

„Tak by to opravdu mělo být,“ odtušil Gideon, „protože právě o to půjde. O váš život. Předpokládám, že si zvolíte pistole. Nebo jste spíš staromódní? Já jsem sice rapír už pár let v ruce nedržel, ale moc dobře si vzpomínám, že poslední souboj jsem vyhrál.“

Applegate sjel pohledem k jizvě na Gideonově tváři a ztěžka polkl. „Pistole mi dokonale vyhovují.“

„Výborně,“ zamumlal Gideon. „Porozhlédnu se, jestli seženu dva svědky. V klubech se vždycky poflakuje pár takových, které tyhle věci náramně baví.“

„Prokristapána.“ Fryem to otřásl tak, že skoro vystřízlivěl. „Snad nemluvíte o souboji? Jářku, to už zachází trochu moc daleko.“

„Co to má být? Výzva k souboji?“ Lady Youngstreetová zamžourala Gideonovým směrem. „Tak podívejte se, my jsme přece nic zlého neudělali. Jen jsme se snažili to děvče zachránit.“

Applegate se tvářil stoicky. „Já se vás nebojím, St. Justine.“

„To opravdu rád slyším,“ prohodil Gideon. „Ale možná změníte názor, až se za pár dní setkáme za úsvitu.“

Harriet si uvědomila, že se situace vyvíjí nebezpečným směrem. Pokročila kupředu a uchopila Gideona za paži. „Tak to by stačilo, St. Justine,“ prohlásila ostře. „Nepřipustím, abyste děsil mé přátele, rozumíte?“

Gideon na ni úkosem pohlédl. „Vaše přátele?“

„Samozřejmě že jsou to mí přátelé. Nebyla bych tady s nimi, kdyby tomu tak nebylo. Mysleli to dobře. A teď přestaňte s těmi hloupými řečmi o souboji. Nebudete se přece bít kvůli pouhému nedorozumění.“

„*Nedorozumění*,“ opakoval Gideon chraptivě. „Já bych únos rozhodně necharakterizoval jako nedorozumění.“

„Vždyť to žádný únos nebyl,“ namítla Harriet. „A já vám ten souboj prostě nedovolím, je to jasné?“

Applegate zvedl bradu. „To je v pořádku, slečno Pomeroyová. Mně ani trochu nevadí zemřít kvůli vám.“

„Ale mně to vadí,“ opáčila Harriet s úsměvem. „Jste velmi laskavý, lorde Applegate. A velmi statečný. Ale já prostě nemohu připustit, aby se tady někdo bil kvůli pouhé vyjížďce na venkov.“

Lady Youngstreetová zastříhala ušima. „Přesně tak, vyjížďka na venkov. Nic jiného to nebylo.“

Fry se zatvářil pochybovačně. „Bylo to o trochu víc, má drahá. Copak se nepamatujete, že jsme jeli to děvče provdat?“

Harriet se tvářila, že lorda Frye neslyší, a vzhledla do Gideonovy zachmuřené tváře. „Měli bychom vyrazit, St. Justine. Už je dost pozdě a naši přátelé by se pomalu měli obrátit na zpáteční cestu.“

„Ano, to je pravda,“ chytla se toho hbitě lady Youngstreetová. „Už musíme jet.“ Vytrhla Fryovi z ruky vycházkovou hůl a zabušila na střechu kočáru. „Obracejte,“ zavolala hlasitě, „a ať vám to netrvá věčnost.“

Kočí, který všemu, co se dělo za jeho zády, znučeně naslouchal, upil hlt ze své láhve a chopil se otěží. Širokým obloukem obrátil koně a těžký kočár se kymácivě rozjel nazpátek k Londýnu.

Applegate toužebně vyhlížel zadním okénkem k Harriet, dokud mu za zatáčkou nezmizela z očí.

„Tak, a je to za námi,“ prohlásila Harriet zvesela a na rovnala si klobouk. „Asi bychom měli vyrazit i my, mylord. Do Londýna je to tuším pořádně daleko.“

„V žádném případě nepočítejte s tím, že ta věc je za námi, Harriet,“ upozornil ji Gideon.

Kousla se do rtu. „Ach, bože. Já tušila, že budete trochu našťvaný.“

„To je dost mírně řečeno.“

„Jde o to,“ ujistila ho, „že to opravdu pro všechny zúčastněné nebylo nic víc než malá nepříjemnost. Moji přátelé to skutečně nemysleli zle. Připouštím, že vám to způsobilo hodně starostí, a mě to vážně moc mrzí, ale nestalo se nic, kvůli čemu byste musel Applegatovi tak odporné vyhrožovat.“

„U všech rohatých, ženská, chtěl vás unést.“

„A byl tak opatrný, že si k tomu přibral dvě garde. Ten tedy ví, co se sluší a patří.“

„Krucinál, Harriet –“

„I kdyby se mu podařilo odvézt mě až do Gretna Greenu, což je vysoce nepravděpodobné, nic hrozného by se nestalo. Prostě bychom se otočili a jeli zase zpátky.“

„Nemohu uvěřit, že stojím uprostřed silnice a debatuji s vámi.“ Gideon vzal Harriet za paži a táhl ji k čekajícímu faetonu. „Ten chlap se s vámi chtěl tajně oženit.“ Zlehka Harriet hodil na sedadlo.

Harriet si urovnávala sukně a Gideon se zatím vyhoupl vedle ní a uchopil otěže. „Přece si nemyslíte, mylord, že bych si vzala Applegata. Vždyť jsem zasnoubená s vámi.“

Gideon si ji po očku změřil a obrátil spřežení k Londýnu, k velké rychlosti je však nepobízal. „Ta skutečnost vašim přátelům nezabránila v pokusu zachránit vás z mých spárů.“

„No, víte, oni zkrátka nechápou, že je mi ve vašich spárech dobře, mylord.“

Gideon na to nereagoval. Na dlouhou dobu se odmlčel a pohroužil se do myšlenek. Harriet se zhluboka nadechla ledového večerního vzduchu. Oblačnost se rozešla a začaly vycházet hvězdy.

Pomyslela si, jak je silnice v noci romantická. Nic jí nepřipadalo skutečné. Měla pocit, jako by se s Gideonem a koňmi ocitla ve světě snů a uháněla do noci stužkou tajemné silnice, která by mohla vést kamkoli.

Faeton vybral zatáčku a v dálce zazářila světla hostince.

„Harriet?“ ozval se klidně Gideon.

„Ano, mylord?“

„Nechci už podobnými nesmysly procházet znovu.“

„Já to chápu, mylord. Víím, že to pro vás bylo velmi nepříjemné.“

„Tak jsem to zrovna nemyslel.“ Gideon upřel pohled na světla hostince daleko vpředu. „Snažím se vám sdělit, že si přeji naše zasnoubení ukončit.“

S Harriet to otfásló, až z toho otupěla. Nemohla uvěřit svým uším. „Chcete ukončit zasnoubení, mylord? Protože jsem byla tak hloupá, že jsem se nechala odvézt na sever?“

„Ne. Protože se obávám, že podobných incidentů bude víc. Uznávám, že tentokrát se celkem nic nestalo, ale kdo ví, jak to dopadne příště?“

„Ale mylord –“

„Je možné, že se některý váš obdivovatel pokusí o drastičtější způsob, jak vás zachránit před Netvorem z Blackthorne Hall,“ pokračoval Gideon. Soustředil se na řízení a ani jednou se na ni nepodíval.

Harriet se dopáleně podívala na jeho drsný profil. „Ať vás už víckrát neslyším, jak si říkáte tím hrozným jménem. Rozumíte mi?“

„Ano, slečno Pomeroyová. Rozumím vám. Provdáte se za mne, hned jak opatřím zvláštní povolení?“

Harriet sevřela v prstech kabelku. „Chcete, abych se za vás provdala? A hned?“

„Ano.“

Harriet byla jako omámená. „Já myslela, že chcete ukončit zasnoubení.“

„To chci. Co nejdřív. Svatbou.“

Harriet se nesmírně ulevilo. Několikrát polkla a snažila se posbírat roztěkané myšlenky. „Aha. No, pokud jde o tu svatbu, doufala jsem, že budeme mít víc času, abychom se lépe poznali, mylordě.“

„Já vím. Ale nezdá se mi, že by to byl tak velký rozdíl. To nejhorší o mně už víte, a jak se zdá, nijak přehnaně vás to neděsí. Podle vaší tety dnešní incident vyvolá mnohem víc řečí než doposud. Naše svatba alespoň část z nich umlčí.“

„Aha,“ opakovala Harriet, která stále nedokázala uvažovat jasně a logicky. „Velmi dobře, mylordě. Když si to přejete.“

„Přeji. Takže jsme dohodnuti. Myslím, že bude nejlepší, když se tady zastavíme na noc, místo abychom jeli ještě dnes zpátky domů. Tak budeme moci ten sňatek zařídit ještě před návratem do Londýna.“

Harriet se zadívala na hostinec. „My tady zůstaneme přes noc?“

„Ano.“ Gideon přitáhl koním otěže a obrátil je směrem do dvora. Jejich velká kopýta zaklapala na dláždění. „Bude to tak praktičtější. Ráno obstarám povolení. Ihned po svatbě bych vás asi měl odvézt rovnou na Hardcastle House a představit vás rodičům. Něčemu se zkrátka nedá vyhnout.“

Dveře hostince se rozletěly, než Harriet stačila odpovědět. Vyběhl z nich mladý chlapec, aby se postaral o koně. Gideon seskočil z faetonu.

Události se řítily příliš rychle. Harriet se snažila mluvit klidně. „A co moje rodina, pane? Budou mít o mne starost.“

„Pošleme jim odtud zprávu, že jste v bezpečí a že vás odvážím na Hardcastle House. Až se zase vrátíme do Londýna, pozdvižení už z velké části utichne. A vy budete neodvolatelně v mých spárech.“

12

Gideon se rozhlédl po nevelkém pokoji. Byl nejlepší, jaký mohl hospodský nabídnout, ale to mnoho neznamenal. Stálo zde pouze jedno, dost úzké lůžko. „Doufám, že jsem se vás nedotkl, když jsem hospodskému řekl, že jsme manželé.“ Gideon poklekl najedno koleno a prohrábl oheň v krbu. Neohlédl se na Harriet, vycítil však, že je napjatá.

„Ne, nic proti tomu nemám,“ odvětila Harriet tiše.

„Už brzy to bude pravda.“

„Ano.“

Gideon si toho večera uvědomoval svou mohutnost až příliš. V malé místnosti si připadal nemotorný a hřmotný. Skoro se neodvažoval pohnout nebo na něco sáhnout, aby něco nerozbil. Všechno okolo mu připadalo malé a křehké, Harriet nevyjímaje.

„Nezdálo se mi moudré nechat vás přes noc v hostinci samotnou,“ vysvětloval, stále se však na ni nepodíval. „Něco jiného by bylo, kdybyste s sebou měla komornou nebo sestru.“

„Já to chápu.“

„Samotná žena v hostinci se vystavuje značnému riziku. Ve výčepu je už teď několik opilýých hulvátů. Těžko říci, kdy některého z nich napadne vylézt nahoru a zkoušet dveře.“

„Nemilé pomyslení.“

„A také je zde ten nepříjemný fakt, že by lidé spekulovali, jestli jste dáma, kdyby vyšlo najevo, že nejsme manželé.“ Oheň se rozhořel a Gideon vstal. Pozoroval, jak se plameny slévají v jedinou vesele praskající výheň. „Mohli by si leccos domyslet.“

„Já to chápu. Je to úplně v pořádku, Gideone. Prosím vás, netrapte se kvůli tomu.“ Harriet přistoupila k ohni a vztáhla k němu ruce, aby se ohřála. „Jak říkáte, brzy budeme manželé.“

Podíval se na její profil a celé tělo se mu napjalo. Zář z krbu proměnila její pleť ve zlato. Kolem obličeje se jí vlnily hebké a nepoddajné vlasy. Pomyslel si, že málem slyší praskat tu překypující energii. Vypadala tak něžně a zranitelně.

„U všech rohatých, Harriet, já po vás dnes svá manžel ská práva žádat nebudu,“ zabručel Gideon. „Máte právo očekávat, že se dokážu ovládnout, a já to mám rozhodně v úmyslu.“

„Aha.“ Nepodívala se na něj.

„Jen protože jsem tenkrát v jeskyni ztratil hlavu, neznamená to, že se neumím ovládat.“

Harriet po něm šlehla zvědavým pohledem. „Já si o vás nikdy nemyslela, že se neumíte ovládat, mylord. Naopak, vždyť vy se ovládáte víc než kdokoli, koho zná. Občas mi to dokonce dělá starosti. Je to jediná vlastnost, která mě u vás občas vyvádí z míry, mám-li být upřímná.“

Nedůvěřivě na ni pohlédl. „Zdá se vám, že se příliš ovládám?“

„Bude to asi tím, že jste v minulých letech musel snášel ty zlovolné klepy,“ prohodila Harriet věcně. „Naučil jste se nechávat si své city pro sebe. Možná až příliš. Občas si nejsem ani trochu jistá, co si vlastně myslíte.“

Gideon si hbitě rozvázal kravatu a strhl ji z krku. „Já mám u vás někdy úplně stejný pocit, Harriet.“

„Cože?“ Vykulila oči. „Ale já se jen velmi zřídka namáhám skrývat své city.“

„Skutečně?“ Přistoupil k jediné židli, která v pokoji stála, a přehodil kravatu přes opěradlo. Pak shodil sako. „Pak vás možná překvapí, že nemám ani tušení o tom, jaké city ke mně chováte, slečno Pomeroyová.“ Začal si rozepínat košili. „Nevím, jestli vám připadám zábavný, protivný nebo dokonce zatraceně otravný.“

„Propánakrále, Gideone –“

„Především kvůli tomu mne nejvyšší možnou měrou vylekalo zjištění, že vás tajně odvázejí do Gretna Greenu.“ Rozepnutou košili si vytáhl z kalhot, ale nesvlékl ji, a pak se posadil na kraj postele a stáhl si jednu vysokou botu. „Napadlo mne, že jste třeba usoudila, že máte na víc, než jen na nevrlého vikomta nevalné pověsti.“

Harriet ho chvíli zkoumavě pozorovala. „Občas opravdu nevrlý jste, St. Justine. To vám potvrdím. A taky paličatý.“

„A mám sklon dávat vám rozkazy,“ připomněl jí.

„To je náramně politováním hodná vlastnost, o tom není sporu.“

Strhl si druhou holínku a upustil ji na podlahu. „A navíc nevím takřka nic o zkamenělinách, geologii nebo teoriích o formování země.“

„Svatá pravda. Ale vypadáte docela inteligentně, takže byste se to mohl doučit.“

Gideon na ni vrhl ostrý pohled, protože si nebyl jist, jestli to měl být žert. „Nedokážu změnit ani obličej, ani minulost.“

„Nevzpomínám si, že bych vás o to žádala.“

„U všech rohatých, Harriet,“ řekl drsně, „proč si mě vlastně chceš vzít?“

Naklonila hlavu k rameni a zatvářila se zamyšleně. „Možná to bude tím, že máme hodně společného.“

„Krucinál, ženská, v tom je přece ten vtip,“ utrl se na ni. „Krom té společně strávené noci nemáme společného vůbec nic.“

„Já mám také občas sklon k tvrdohlavosti,“ vypočítávala zamyšleně. „Vždyť ty sám jsi řekl, že jsem tyran, už když jsme spolu mluvili poprvé.“

Gideon si odfrkl. „To je svatá pravda, slečno Pomeroyová. Svatá pravda.“

„A někdy se nechám vášní ke starým zubům a kostem unést tak, že působím nevychovaně a, jak mě občas upozorňují, i hrubě.“

„Ta umanutost zkamenělinami mi tak hrozná nepřipadá,“ připustil Gideon veltkoryse.

„Děkuji vám, pane. Musím však dodat, že stejně jako vy nedokážu ani já změnit svůj obličej nebo svou minulost,“ pokračovala Harriet, jako by sestavovala seznam lehce poškozeného zboží, na které by ráda našla kupce.

Gideona to zarazilo. „Na vaší minulosti ani na vašem obličejí přece nic špatného není.“

„Naopak. Nikterak nelze obejít skutečnost, že nejsem ani zdaleka tak hezká jako moje sestra, ani to, že už nejsem mladá. Velice brzy mi bude pětadvacet let, takže nejsem milá a poddajná dívka čerstvě odrostlá školním lavicím.“

Gideon uviděl, jak jí kolem měkkých úst začíná hrát úsměv, a hluboko v jeho nitru se začalo něco uvolňovat.

„Inu, je to tak,“ přisvědčil zvolna. „Bylo by bezpochyby daleko snazší vycvičit si mladou a hloupou husičku, která se nikdy nepokusila samostatně myslet. Ale vzhledem k tomu, že já sám už také žádný zelený mladík nejsem, asi bych si na váš pokročilý věk neměl příliš stěžovat.“

Harriet se zazubila. „Jak šlechetné, mylordé.“

Gideon se na ni díval a uvědomoval si touhu, která mu rozbouřila krev. Bude to dlouhá noc, pomyslel si. „Rád bych vyjasnil ještě jednu drobnost.“

„A jakou, mylord?“

„Že jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal,“ zašeptal zastřeně.

Harriet úžasem spadla brada. „Takový nesmysl. Jak něco takového můžeš tvrdit, Gideone?“

Pokrčil rameny. „Je to čistá pravda.“

„Ach, Gideone.“ Harriet rychle mrkala. Chvěla se jí ústa. „Ach, Gideone.“

Přeletěla pokoj a celou svou váhou se mu vrhla do náruče.

Gideon, příjemně udiven její nečekanou reakcí, se nechal pozpátku porazit na postel. Sevřel ji pažemi a přitáhl si ji na hrud’.

„To ty jsi ten nejpřitažlivější, nejhezčí a nejvelkolepější muž, jakého jsem kdy potkala,“ šeptala mu na hrdle Harriet stydlivě.

„Vidím, že se kromě ostatních drobných nedostatků budu muset smířit ještě s tím, že máš vadu zraku.“ Gideon jí vjel prsty do hustých vlasů. „Ale zdá se malá a v naší situaci se bude bezpochyby hodit.“

„S tvým zrakem to nebude o mnoho lepší, jestli ti opravdu připadám krásná.“ Harriet se zahihňala. „Tak tady to vidíte, mylord. Máme úplně stejné chyby. Očividně se k sobě výborně hodíme.“

„Očividně.“ Gideon vzal její obličej do obou rukou a přitáhl si její ústa ke svým.

Oplatila mu polibek s líbeznou a štědrú naléhavostí, která mu rozbouřila krev v žilách. Přes šaty a pelerínu cítil neuvěřitelnou měkkost jejích nader. Sevřel prsty v jejích vlasech.

„Gideone?“ Harriet nadzvedla hlavu a pohlédla mu do omámených očí.

„Bože, tolik tě chci.“ Zkoumavě jí pohlédl do obličeje a zoufale pátral po znamení, které by mu napovědělo, že nemusí večer před svatbou hrát džentlmena. „Vůbec nevíš, jak moc.“

Sklopila řasy. Gideon viděl, jak jí do tváří stoupá ruměnek. „Já vás taky chci, mylord. Často jsem snila o té noci, kterou jsme spolu strávili.“

„Až se zítra vezmeme, budeme spolu každou noc,“ sliboval.

„Gideone,“ začala tiše, „vím, že naše manželství bude založeno na nutnosti. Chápu, že máš pocit, že se ke mně musíš zachovat, jak se sluší a patří. Ale ráda bych věděla...“

„Copak?“ Její pohled na situaci se mu příliš nezamlouval, třebaže nevěděl, co by jejímu závěru vytkl. Měla pravdu. O ruku ji požádal, protože ji zkompromitoval.

„Myslíš si,“ zeptala se pomalu, „že někdy přijde doba, kdy se do mne budeš moci zamilovat?“

Gideon ztuhl. Potom na okamžik zavřel oči, aby neviděl naději, která se chvěla v jejím tyrkysovém pohledu. „Chci, aby mezi námi byla jenom upřímnost.“

„Ano, mylord?“

Otevřel oči a uvědomoval si bolest hluboko ve svém nitru. „Před šesti lety jsem zapomněl úplně všechno, co jsem o lásce věděl. Tenhle cit ve mně odumřel. Ale dávám ti slavnostní slib, že ti budu dobrým manželem. Budu se o tebe starat a budu tě chránit vlastním životem. Nebudeš postrádat nic, dám ti všechno, co bude v mé moci. Budu ti věrný.“

V Harrietiných očích se objevil náznak slz, rychle ho však potlačila. Ústa se jí zachvěla v plachém úsměvu. „Víte co, mylord, když už jsme se navzájem stejně skrz naskrz zkompromitovali, nevidím důvod, proč bychom měli dál odkládat tu nevyhnutelnou další noc. Zrovna vy mi své počestné úmysly dokazovat nemusíte.“

Gideonovo tělo ztuhlo touhou. Žhavá výzva v Harrietiných očích mu málem vzala dech. „Nevyhnutelnou?“ zeptal se chraptivě. „Tak tomu říkáš? Tak vnímáš naše milování? Jako nevyhnutelnou povinnost?“

„Nebylo to nepříjemné,“ ujistila ho spěšně. „Nechtěla jsem se tě dotknout. Svým způsobem to bylo dokonce docela vzrušující. Chvillemi se mi to moc líbilo.“

„Děkuji pěkně,“ odtušil suše Gideon. „Dělal jsem, co bylo v mých silách.“

„To já přece vím. A člověk asi taky musí vzít v úvahu, jak nepohodlné lože jsme tam měli. Nemyslím si, že kamenná podlaha milování nějak zvlášť vylepšuje.“

„To ne.“

„A pak je tady ještě faktor vaší velikosti, mylord,“ pokračovala Harriet. „Jste pořádný kus chlapa.“ Diskrétně si odkašlala. „A všechny části vašeho těla jsou tudíž v poměru k celku, mylord. Je to

stejně jako u těch zkamenělin, které občas najdu, jestli mi rozumíte. Víte, že podle zubu můžete většinou odhadnout, jak velké bylo celé zvíře?“

Gideon si povzdychl. „Harriet...“

„Ano, no, nebylo to zkrátka tak velké překvapení,“ ujistila ho. „Mám zkrátka dost velkou zkušenost s odhadem velikosti a tvaru podle několika kostí nebo zubů, které se najdou ve skále. A vy jste takový, jak se dalo čekat. Proporcionálně řečeno.“

„Aha,“ vypravil ze sebe Gideon přiškrčeně.

„Když se to tak vezme, je dost s podivem, že se nám to napoprvé podařilo tak dobře. Chovám značnou naději, že to v budoucnu půjde celkem hladce.“

„Přestaň už, Harriet.“ Gideon jí jemně, ale pevně přitiskl dlaň na ústa. „Už toho víc nesnesu. Ale v jedné věci máš pravdu. V budoucnu to opravdu půjde hladce.“

Když ji překulil na záda, oči nad jeho dlaní se jí rozšířily. Začal jí rozvazovat pelerínu a Harriet ho objala kolem krku.

Gideon zasténal a zvedl ruku od jejích úst. Dlouze ji políbil a vnímal touhu, která v něm začala pulzovat a hrozila zaplavit všechno, co jí stálo v cestě. Žádnou ženu nikdy nechtěl tolik jako Harriet.

Umiňoval si však, že svou touhu udrží na uzdě, dokud Harriet nepozná celou sílu své vlastní vášně. Dala se mu jako dar a on byl rozhodnut oplatit jí to jediným možným způsobem.

Ačkoli ležela pod ním, podařilo se mu zbavit ji peleríny a šatů. Když měla na sobě jen košilku a punčochy, něžně ji postavil na nohy. Potom se natáhl a obrátil pokrývku na posteli.

Povlečení vypadá bohudík docela čistě, pomyslel si a spadl mu ze srdce těžký kámen. V hostincích tomu tak pokaždé nebylo. Nemohl snést představu, že by měl svou sladkou Harriet položit na postel plnou štenic. Už to bylo dost zlé, že se s ní poprvé miloval na kamenné podlaze jeskyně. Harriet si zaslouží jen to nejlepší.

Ne že by působila dojmem, že jí na tom sejde, pokračoval v úvahách. Dívala se na něj omámenýma očima a rty měla lehce pootevřené. Zahlédl roztomilé zoubky, které měla maličko přes sebe. Zřejměji vůbec nevádí, že jí jemnou tkaninou košilky prosvítají růžové bradavky.

Uvědomil si, jak je mu s Harriet dobře. Jako by v něm vždycky probouzela pocit, že je hrdý a vznešený hrdina. Její víra v něj bila do

očí. Teprve teď začal chápat, že to, co našel u Harriet, mu vynahradí všechno, co ztratil v očích otce a smetánky před šesti dlouhými lety.

Harriet v něj věří. A on víc nepotřebuje.

„Jsi tak krásná,“ zašeptal. Vzal ji kolem pasu a zvedl vysoko na svou hrud'. Začal jí líbat ňadra a jazykem zvlhčoval jemnou látku košile, až byla celá průhledná.

Harriet do něj zatínala prsty a zakláněla hlavu. Tichounce zasténala, když vzal do úst jednu její bradavku a lehounce ji stiskl.

„Ach, *Gideone*.“

„Líbí se ti to, maličká?“

„Ach, ano. Ano, moc se mi to líbí.“ Prsty mu přejížděla po ramenou a zachvěla se, když uchopil do zubů druhou bradavku.

Gideon ji pomalu postavil na zem, až stála před ním s pažemi kolem jeho krku. Vzal do rukou spodní okraj košilky a stáhl jí ji přes hlavu. Pak si klekl, rozvázal jí podvazky a svlékl punčochy. Cítil, jak ji ten důvěrný dotyk roztřásl.

Vstal a hladově se zadíval na její půvabně tvarované tělo. Kontury plných hýždí a půvabnou křivku páteře zalévala záře z krbu. Opatrně vnikl prsty do trojúhelníku tmavých kučeravých chloupků nad stehny a všiml si, že jí celým tělem projelo zachvění.

Svým stehnem jí poroztáhl nohy a začal ji líbat. Zároveň sunul prsty níž, až narazil na měkký květ, střezící její hájemství. Pomalu ho hladil a rozevíral okvětní lístky.

Harriet zamumlala jeho jméno tiše a naléhavě a rozhalila mu rozepnutou košili. Políbila ho na prsa. Její ústa se jeho napjaté pokožky dotýkala jako motýlek. Prsty mu přejížděla po ramenou a odsouvala košili dál, aby mu mohla drobnými polibky obsypat rozehráté tělo.

Pomyslel si, že s ním zachází stejně obezřetně jako se svými vzácnými zkamenělinami, a to pomyšlení mu zčásti přišlo k smíchu a zčásti ho ještě víc vzrušilo. Ještě nikdy neměl ženu, která by se ho dotýkala, jako by byl vzácný křehký poklad.

„Harriet, ty namouduši nevíš, co semnou děláš.“

„Moc ráda se tě dotýkám.“ Oči měla plné obdivu, když zvedla hlavu a zadívala se na něj. „Jsi neuvěřitelný. Tak silný a mocný a gráciézní.“

„Gráciézní?“ přiškrceně se zasmál. „To slyším poprvé v životě.“

„Ale jsi, abys věděl. Chodíš jako lev. Je na tebe moc krásný pohled.“

„Ach, Harriet. Opravdu máš moc mizerný zrak, chudinko moje, ale zaplaťpámbu za něj.“ Znovu položil svá ústa na její. Když od ní zvedl ruku, měl vlhké prsty a vůně jejího vzrušení mu stoupala do hlavy. Ve vzrušeném mužství mu tepala krev.

Zvedl Harriet a položil ji na postel. Ležela tam a dívala se, jak se Gideon svléká. Na chvíli se odvrátil, než přehodil kalhoty a košili přes židli. Když se otočil, všiml si, že mu Harriet fascinovaně zírá na vzrušené tělo.

„Hlad’ mě.“ Lehl si na postel vedle ní. „Chci na sobě cítit tvoje ruce, má sladká. Máš tak měkké a něžné ruce.“

Udělala, co po ní chtěl. Její prsty se ho dotýkaly zprvu nesměle, ale pak stále sebejistěji. Přejela dlaněmi obrys jeho hrudi a potom mu sjela ke stehnu. Tam se zarazila.

„Budeš mě hladit i tam?“ Stěží dokázal souvisle promluvit. Touha jím zmítala tak palčivě, až se skoro dusil.

„Chci se tě dotýkat stejně, jako se dotýkáš ty mě.“ Oči jí zářily. „Jsi tak krásný, Gideone.“

„Krásný.“ Zasténal. „To tedy těžko, má drahá.“

„Tvá krása spočívá v tom, že jsi silný a mužný,“ šeptala Harriet.

„O takové kráse nic nevím,“ zabručel. „Ale moc rád bych, kdybys mě hladila na té mé části, která bude za chvíli v tobě.“

Ucítil její prsty na svém vzrušeném pohlaví. Zlehka a jemně se ho dotýkaly a ujišťovaly se o jeho tvaru. Bylo to skoro příliš. St. Justin zavřel oči a mobilizoval veškeré své sebeovládání.

„Už dost, maličká.“ Chytil ji za ruku a jen nerad ji odsunul stranou. „Tahle noc patří tobě.“

Položil ji na záda a vsunul nohu mezi její měkká a hladká stehna. Potom sáhl dolů, hladil ji a hledal malé citlivé poupě ženské rozkoše.

Jakmile je našel, zalapala po dechu a vzejala se proti němu.

„Gideone, prosím. Ach, ano. *Prosím.*“

Zvedl hlavu, díval se jí do obličeje a nepřestával ji hladit. Pomyslel si, jak je ve svém vzrušení krásná. Pohled na to, jak se mu zmítá v náručí, ho naplňoval blahem.

Dal si na čas, ze všech sil se ovládal a pomalu a jistě v ní zapaloval oheň. Je tak vnímavá. Nemohl uvěřit svému štěstí. *Ona po něm touží.*

Myslí si o něm, že je krásný.

Začal ji líbat na hrdlo a potom na řadra. Harriet se ho pevně držela a snažila se k němu přitisknout co nejvíc. Nechápala, oč mu jde,

když jí horkými polibky zasypal břicho. Sevřela mu prsty ve vlasech a pokusila se ho vytáhnout nahoru.

Ale Gideon se nedal odvrátit od svého cíle. Odolal sladkému pokušení vnořit se do ní ihned. Místo toho jí ještě trochu poroztáhl nohy a zvlhlý prst nahradil svými ústy.

Harriet tiše vykřikla. Celá se napjala a prohnula v zádech.

„*Gideone*. Co mi to děláš?“ vyjekla.

A potom se její tělo začalo otřásat a Gideon věděl, že dospěla k vyvrcholení. Dál už nečekal. Pomalu a hluboko do ní vnikl, právě když ji zachvátily drobné křeče. Její měkké a vlhké tělo mu okamžik odolávalo, ale pak ho obklopilo a těsně ho v sobě sevřelo.

Byl to nejúžasnější okamžik, jaký Gideon kdy zažil. Byla stejně těsná, horká a měkká jako té noci v jeskyni, tentokrát však byl spokojen, protože ji dokázal přivést k vyvrcholení. Pokud jí i tentokrát způsobil nějaký nepříjemný pocit, bylo zjevné, že si toho vůbec nestačila všimnout.

„Harriet. Ach, bože, Harriet. Ano.“ Jen stěží dokázal potlačit vítězný výkřik. Prsty mu divoce rvala vlasy a kolena zvedala vzhůru, aby se mu ještě víc otevřela.

Gideon se úplně ztrácel v jejím ohni a ten pocit se nedal přirovnat k ničemu, co až dosud zažil. Je jeho. A on je její součástí. Na ničem jiném nezáleží. Dokonce ani na jeho ztracené cti.

Když se Gideon konečně probral z lehké dřímoty, z ohně v krbu zbyly jen oranžové uhlíky. Cítil, jak se o něj otřela Harrietina noha, a věděl, co ho probudilo.

„Myslel jsem, že už budeš spát,“ zabručel a přivinul ji k sobě.

„Myslela jsem na to, co se dnes večer stalo,“ zašeptala.

Zazubil se, protože se poprvé po letech cítil úplně bezstarostně. „Ale slečno Pomeroyová? Kdo by to do vás řekl, že máte tak lascivní dušičku? Jaképak nemravné myšlenky vám probíhaly hlavou? Podrobně mi je popište.“

Rýpla ho do žeber. „Mluvím o tom, co se stalo, když jste zastavil kočár lady Youngstreetové.“

Gideonův úsměv se vytratil. „A co s tím má být?“

„Chci, abys mi slíbil, že Applegata nevyzveš na souboj, Gideone.“

„S touhle záležitostí si nelam hlavu, Harriet.“ Políbil ji na teplé a měkké ňadro.

Zdvihla se na loket a nahnula se nad něj. Její výraz byl velmi napjatý. „Myslím to velice vážně, mylord. Chci, abyste mi na to dal své slovo.“

„To vůbec není vaše věc.“ Usmál se a položil dlaň na půvabnou křivku jejího břicha. Představil si, že v ní možná už vzklíčilo jeho semeno, a při tom pomyšlení se znovu vzrušil.

„Ale je to moje věc,“ trvala na svém Harriet. „Nedovolím vám, abyste chudáka Applegata vyzval na souboj, jen proto, že mě on a ti dva druzí odvezli z Londýna.“

„Prokristapána, Harriet, vždyť vás unesli.“

„Nesmysl. Nechtěli za mne žádné výkupné.“

Gideon se zaškaredil. „O to vůbec nejde. Applegate se vás pokusil unést a já si to s ním vyřídím. A to je všechno.“

„Ne, to tedy není. Vy ho nesmíte zastřelit, Gideone, slyšíte mě?“

Gideon začínal ztrácet trpělivost. Znovu se ho zmocňovalo vzrušení. „Nezabiju ho, jestli vám jde o tohle. Nemám nejmenší chuť nechat se vyhnat ze země.“

„Vyhnat ze země?“ opakovala zhroženě. „Tohle by vás čekalo, kdybyste někoho zabil v souboji?“

„Úřady bohužel tuhle drobnost, jakou je smrt soupeře, nejsou ochotny přehlédnout, ačkoli nad ostatními aspekty soubojů přivírají oči,“ ušklíbl se Gideon. „Bez ohledu na to, jak moc si někdo zaslouží smrt.“

Harriet se zpříma posadila. „To už je příliš. Nepřipustím, abys tolik riskoval.“

Položil jí ruku na stehno. „Ty nechceš, abych musel opustit Anglii?“

„Samozřejmě že to nechci,“ odvětila.

„Tohle ale přeháníš, Harriet. Dal jsem ti slovo, že Applegata nezabiju. Ale musíš pochopit, že nepřipustím, aby ten jeho dnešní kousek prošel bez odezvy. Až se roznese, že jsem nechal beztrestně projít takovou nehoráznost, s velkou pravděpodobností to někdo další zkusí znovu. Nebo provede něco daleko horšího.“

„Nesmysl. Mne už těžko někdo dostane do jednoho kočáru s cizím mužem.“ Harriet vyklouzla z postele a sáhla po košili.

„Do toho kočáru tě nemusí zvát nikdo cizí,“ namítl věčně Gideon a nespouštěl z ní pohled. „Může to být někdo, koho znáš. Komu věříš.“

„Nesmysl. Budu se mít na pozoru.“ Harriet začala přecházet sem a tam před uhasínajícím ohněm. Zář uhlíků prosvítla tenkou tkaninu košile a odhalila křivku řader a stehen. „Prosím tě, Gideone, slib mi, že se s Applegatem nebudeš bít.“

„Zacházíš příliš daleko, když to po mně chceš. Už o tom nemluv.“

Zakabonila se a dál zuřivě pochodovala sem tam. „Nemůžeš čekat, že o tom jen tak přestanu mluvit.“

„A proč ne?“ otázal se mírně a dál upíral pohled na svůdnou křivku zadečku. Nedovedl si představit, že by se téhle ženské někdy mohl nabažít.

„Myslím to velmi vážně, mylorde,“ prohlásila. „Nebudu tolerovat žádný souboj kvůli mé osobě. Každé slovo myslím vážně. Každopádně je to zhola zbytečné. Nic se nestalo a lord Applegate tím nic zlého nezamýšlel. On i ti ostatní se mě pouze snažili chránit.“

„Kruci, Harriet –“

„Mimoto, ten člověk se věnuje studiu geologie a zkamenělin, takže o soubojích nemá nejmenší ponětí, to se vsadím.“

„To ale není můj problém,“ namítl Gideon. „Nebude k ničemu, když ho zastřelíš.“

„Už jsem vysvětlil, k čemu to bude.“

Zaútočila na něj jako malá tygřice. „Gideone, musíš mi slíbit teď, dnes večer, že tu výzvu nedotáhneš do konce.“

„Nic takového ti neslíbím, má sladká. A teď pojď hezky zpátky do postele a přestaň si dělat starosti s něčím, co se tě netýká.“

„Jestli mi to čestné slovo nedáte, pane, zítra se za vás neprovdám,“ prohlásila Harriet.

Gideon zareagoval, jako by přinejmenším spadl z koně nebo dostal ránu do žaludku. Chvilí nemohl popadnout dech. „To pro tebe Applegate tolik znamená?“ vyhrkl chraptivě.

„Applegate pro mne neznamená pranic,“ opáčila vztekle. „To ty jsi pro mne důležitý. Rozumíš, ty paličatý, zatvrdlý a arogantní chlapce? Nepřipusťm, abys riskoval další pomluvy a možná dokonce i život kvůli drobnému incidentu, který byl stěží víc než vyjížděkou na venkov.“

Gideon odhodil pokrývku a vyskočil z postele. S rukama na bocích přistoupil až k ní. Harriet neuhnula ani o píd'. Byla nejspíš jediná žena na celém světě, která z něj neměla strach.

„Ty se mi opovažuješ vyhrožovat?“ prohodil velmi tiše Gideon.

„Ano, opovažuji, pane. Pokud v té věci budete i nadále tak umíněný, nezbyvá mi než se uchýlit k hrozbám.“ Její výraz zjhl. „Gideone, přestaň vyvádět a buď rozumný.“

„Já jsem rozumný,“ zařval. „Nanejvýš rozumný. Rád bych totiž předešel dalším podobným incidentům.“

„Kvůli tomu nemusíš Applegata vyzývat na souboj. Je to pouze mladík, který si hraje na statečného rytíře. Je tak těžké to pochopit a odpustit?“

„U všech rohatých, Harriet.“ Gideon si prohrábl vlasy, bezradný z její logiky. Ovšemže mu bylo jasné, že Applegate nepředstavuje žádnou hrozbu. Jenomže jde přece o princip.

„Můžete tvrdit, že vy sám jste se v jeho věku nikdy nepokoušel hrát statečného rytíře?“

Gideon ještě jednou zaklel, tentokrát ještě vztekleji, protože mu začínalo svítat, že tenhle spor prohraje. Měla naprostou pravdu. Ovšemže se o to v Applegatově věku pokoušel. A nebyl zdaleka jediný.

Bylo mu jasné, že Harriet toho hochu nemiluje, takže v tomto směru problém nebyl.

Možná by ten incident mohl přejít. Uvědomil si, že už se dál nechce hádat. Jediné, nač se v té chvíli dokázal soustředit, bylo Harrietino pěkné tělo, zezadu osvětlené ohněm. Bolestně po ní zatoužil. Byl vzrušený. Krev v žilách mu zpívala. A ona je ve své vášni tak štědrá.

Asi jsou opravdu na světě důležitější věci než dát Applegatovi za vyučenou.

„Tak dobře,“ ustoupil konečně.

„Gideone.“ Oči jí zazářily.

„Tentokrát bude po tvém. Nelíbí se mi sice představa, že z toho Applegate vyvázne tak lehce, ale snad z toho nic zlého nevzejde.“

Harrietin úsměv zářil víc než žhavé uhlíky v krbu. „Děkuji ti, Gideone.“

„Můžeš to považovat za svatební dar,“ oznámil Gideon.

„Výborně, mylord. Je to váš svatební dar pro mne. Budu to tak brát.“

V mžiku se k ní shýbl, popadl ji kolem pasu a zdvihl vysoko do vzduchu. „A jaký dar dáš ty mně?“ vyzvídal s nemravným úsměvem.

„Cokoli si budete přát, mylordé.“ Opřela se mu o ramena a nadšeně se rozesmála, když se s ní zatočil. „Stačí, když mi svá přání vyjmenujete.“

Gideon ji odnesl zpátky do postele. „Po zbytek noci hodlám dělat přesně to. Vyjmenuju všechna svoje přání a ty mi je jedno po druhém splníš.“

Na první pohled bylo zřejmé, že hraběte z Hardcastlu ani trochu nepotěšilo, že mu snacha byla představena tak pozdě.

Hraběnka z Hardcastlu se ze všech sil snažila být zdvořilá, nedokázala však zakrýt, jak jí oznámení o synově náhlém sňatku otřásl. Harriet si dovedla představit, že cti hodné lady nejde pod nos ani to, že si Gideon přivedl úplně neznámou osobu z Horního Biddletonu.

Zato Gideon byl zjevně odhodlán vychutnat až do poslední kapky pozdvížení, které svým příjezdem s novo manželkou vyvolal.

Novopečená nevěsta už ve svém životě zažila i přívětivější přivítání, utěšovala se však vědomím, že to mohlo dopadnout hůř.

Ačkoli se to snažila brát s nadhledem, nemohla pominout fakt, že ovzduší u večere bylo více než napjaté. Hrabě seděl strnule v čele dlouhého stolu a jeho paní naproti němu.

Gideon se jako velká kočkovitá šelma rozvaloval na židli naproti Harriet a v očích mu jiskřilo ostražitě pobavení, které se mohlo každou chvíli změnit v ledový hněv, to Harriet moc dobře věděla.

„Vyrozuměli jsme, že jste docela nedávno byla v Londýně, Harriet,“ ozvala se lady Hardcastlová.

„Ano, milostivá paní.“ Harriet si od lokaje nabrala malou porci jazyka v rybízové omáčce, ačkoli jazyk mezi její oblíbená jídla nepatřil. „Vzala mě tam teta, abych se společensky obrousila. Přesvědčila mne, že je to nezbytné, abych se neznemožnila, až se stanu vikomtesou.“

„Ach tak,“ lady Hardcastlová na to. „A zdařilo se to? Myslím to obroušení.“

„Ach, to ani ne,“ odvětila Harriet a přidala si na talíř několik brambor. Uvědomila si, že má pořádný hlad. Však také za sebou měla docela rušný den, nejdřív svatbu a potom cestu na Hardcastle House. „Alespoň ne moc důkladně. Ale usoudila jsem, že není důvod, abych se o to snažila, protože St. Justin není obroušený ani trochu.“

S lady Hardcastlovou to škusblo. Nejisté pohlédla k protějšimu konci stolu, kde si její manžel bručel pod nos cosi nesrozumitelného.

Gideon se zazubil od ucha k uchu a pozvedl sklenku. „Jsem zdrcen, paní choti, že máte tak nevalné mínění o mé společenské způsobilosti.“

Harriet se na něj zamračila. „Jenže je to naprostá pravda. Musíte přiznat, že vás baví rýpat úplně do každého. Klidně se budete hádat kvůli naprostým maličkostem. Nemyslete si, že jsem zapomněla na ten směšný nápad vyzvat na souboj chudáka Applegata.“

Hrabě prudce vzhlédl. „Co to má znamenat? Jaký souboj?“

Lady Hardcastlová zatřepala rukou. „Dobré nebe! Nevypovokoval jsi souboj s Applegatem, vid', že ne, Gideone?“

Gideon se tvářil znuděně, při pohledu na Harriet mu však blýsklo v očích. „Applegate si začal.“

Hrabě se naježil. „Neumím si představit, že by si mladý Applegate začal s něčím, co by vedlo k souboji.“

„Unesl Harriet. Včera se ji pokusil odvézt do Gretna Greenu. Dohnal jsem je až na severní silnici,“ odvětil Gideon bez obalu.

Chvilí bylo ohromené ticho.

„Unesl ji? Nebesa!“ Lady Hardcastlová přelétala pohledem z Gideona na Harriet a zase zpátky. „Tomu nevěřím.“

„Správně,“ pochválila ji Harriet. „Protože to žádný únos nebyl. Jenže St. Justin neuvěřitelně paličatě odmítal pochopit, že to bylo pouhopouhé nedorozumění. Ale už si kvůli tomu nemusíte dělat starosti. Už je po všem. Žádná schůzka za úsvitu nebude. Vid'te, mylorde?“

Gideon pokrčil rameny. „Je to tak. Přistoupil jsem na to, že Applegata na souboj nevyzvu.“

„Nějak tomu nerozumím,“ postěžovala si lady Hardcastlová.

Harriet horlivě přikývla. „Ano, já vím. Lidé většinou St. Justinovi nerozumějí. Ale za to si může sám, jestli chcete něco vědět. Ani trochu se nenamáhá cokoli vysvětlovat. Je to ovšem zcela pochopitelné.“

Hrabě ji probodl útočným pohledem. „Jak to myslíte, že je to pochopitelné? A proč nechce nic vysvětlovat?“

Harriet vychovaně polkla sousto, které měla v ústech, a teprve pak odpověděla. „Soudím, že už ho unavilo, jak si o něm každý myslí to nejhorší. Rozhodl se, že v tom bude lidi aktivně podporovat. To je ta jeho perverzní představa zábavy, víte?“

Gideon se pousmál a začal krájet králíka na kari, kterého měl na talíři.

„To je směšné,“ zašeptala lady Hardcastlová a pátravě se na syna podívala.

Harriet se napila vína. „Ne tak docela. Je jasné, co ten zvyk vyvolalo. Je velmi paličatý a velmi arogantní. A také tajnůstkářský, když jde o jeho plány. A z toho vznikají čas od času problémy.“

„Rozkošné, milostivá.“ Gideon se jí posměšně uklonil. „Ach, ty blažené první dny manželství, kdy manželka vidí na manželovi jen to nejlepší. Co asi o mně budete vykla dat za rok?“

Hrabě Gideona ignoroval a vrhl přísný pohled na Harriet. „Dověděl jsem se, že k vašemu zasnoubení s mým synem došlo za poněkud neobvyklých okolností. Tam šlo také o úmyslné nedorozumění?“

„Hardcastle, vážně,“ napomenula ho manželka a tvářila se úzkostně. „Tohle je stěžejní vhodný námět při večeři.“

Harriet odbyla hostitelčiny obavy veselým mávnutím ruky. „Ale vůbec ne. Mně nevadí probírat okolnosti mého zasnoubení. Byl to takový nešťastný řetězec událostí, které jsem uvedla do chodu já. Takže jsem skončila zkompromitovaná a chudák St. Justin neviděl jinou čestnou možnost než si mě vzít. Ale hodláme z toho vytěžit, co se dá, vidíte, mylordé?“ Povzbudivě se na Gideona usmála.

„Ano,“ odušil Gideon. „To máme rozhodně v úmyslu. A musím přiznat, že to, co se dá, není vůbec špatné. Alespoň v téhle chvíli. Jsem si jist, že se Harriet v manželství skvěle přizpůsobí, když jí dopřeju čas.“

„To tedy ne,“ odsekla Harriet. „Přizpůsobit se budete muset vy, pane.“

Gideon povytáhl obočí v mlčenlivě výzvě.

„A jaké události vlastně vedly k vašemu zasnoubení?“ naléhal hrabě zlověstně.

„Inu,“ začala Harriet, „St. Justin nastražil past, aby chytil tlupu zlodějů, kteří si uloupené věci skladovali v mých jeskyních.“

„V Hardcastlových jeskyních,“ opravil ji suše Gideon. „Zloději?“ podivila se lady Hardcastlová. „Co to má znamenat?“

„Co je to za pořádek?“ osopil se na Gideona hrabě. „Nikdo mi neoznámil, že na našem panství máme zloděje.“

Gideon ledabyle pokrčil mohutným ramenem. „Velký zájem o dění na svých panstvích jste poslední dobou neprojevoval, pane. Neviděl jsem důvod, proč vás obtěžovat s detaily.“

Hardcastlovi zlostně blýsklo v očích. „Zpropadeně arogantní postoj, Gideone.“

„Přesně moje řeč.“ Harriet obdařila hraběcí postřeh pochvalným pohledem. „Má k takovému chování velmi silný sklon, pane. Je opravdu mimořádně arogantní.“

„Dopovězte to o těch zlodějích,“ zahřměl Hardcastle a náhle nápadně připomínal svého syna v hodně bídně náladě.

„Tak teď už vím, po kom to má,“ zamumlala Harriet.

Gideon se zazubil. „Dopovězte mu to, má drahá.“

„Tak tedy,“ spustila poslušně Harriet, „té noci, kdy sklapla past, mě jeden ten lupič zajal jako rukojmí. Přiznávám, že to byla moje chyba. Ale nemuselo se to stát, kdyby St. Justin se mnou ten plán předem probral, jak jsem ho žádala.“

„Propána!“ pronesla lady Hardcastlová ohromeně. „Rukojmí?“

„Ano. St. Justin se hrdinsky vrhl do jeskyně, aby mě zachránil, ale byl příliv, a když se ke mně dostal, byla už spodní polovina jeskyně zatopená.“ Harriet pohlédla na zakaboněného Hardcastla. „Asi víte, jaký je v Horním Biddletonu příliv, vidíte, pane?“

„To tedy ano.“ Hardcastlovo huňaté obočí vytvořilo přímku. „Ty jeskyně jsou nebezpečné.“

„V tom s vámi souhlasím, pane,“ ozval se Gideon klidně. „Ale zatím jsem neměl valný úspěch, když jsem se o tom snažil přesvědčit svou choť.“

„Hloupost,“ odbyla ho Harriet. „Nejsou ani trochu nebezpečné, jen si člověk musí dávat pozor na příliv a cestu mezi útesy si označit. Ale jak jsem říkala, St. Justin a já jsme zůstali uvěznění uvnitř a museli jsme tam strávit noc. Takže měl pochopitelně pocit, že mě hned druhý den musí požádat o ruku.“

„Aha.“ Lady Hardcastlová sáhla chvějícími se prsty po sklence vína.

„Opravdu jsem se mu to snažila rozmluvit,“ pokračovala Harriet stále rozhorleněji. „Neviděla jsem důvod, proč bych v Horním Biddletonu nedožila se zničenou pověstí, která by mi sběr zkamenělin zaručeně neznemožnila. Jenže St. Justin si nedal říct.“

Lady Hardcastlová se zakuckala a div se neudusila vínem. Lokaj k ní polekaně zamířil, ale ona jen mávla rukou. „Nic to není, Hawkinsi.“

Hrabě dál upíral pohled na Harriet. „Vy sbíráte zkameněliny?“

„Ano.“ Harriet se zazdalo, že v Hardcastlově pohledu zahlédla jiskřičku zájmu. „Zajímáte se snad také o geologii, pane?“

„Teď už ne. Vlastně jen dokud jsem žil v Horním Biddletonu. Našel jsem tenkrát pár zajímavých kousků.“

Harriet to okamžitě zaujalo. „A máte je ještě, mylord?“

„Ale ano. Jsou někde uložené. Už jsem je neviděl celou věčnost. Ale Hawkins nebo hospodyně by měli vědět, kde je najít. Chtěla byste je vidět?“

Harriet překypovala nadšením. Usoudila, že své tajemství může hraběti svěřit. Patří přece do rodiny. „To bych raději než cokoli jiného, pane. Já sama jsem našla nesmírně zajímavý zub. Víte něco o zubech, mylord?“

„Něco málo.“ Hrabě se zamyslel. „Co je to za zub, ten váš?“

„Je velice neobvyklý a já se ho ještě pořád snažím určit,“ vysvětlila. „Podle mne patřil nějakému velikému plazu, ale není součástí čelisti, jak tomu bývá u plazů. Je uložen v jamce. A také vypadá jako zub masožravce. Hodně velkého.“

„Tak v jamce, co? A velké zvíře, říkáte?“ Hrabě se odmlčel. „Jako třeba krokodýl?“

„Ne, pane, jsem si téměř jistá, že to krokodýlí zub není. Nicméně jsem přesvědčená, že patří plazovi. Obrovskému plazovi.“

„Velice zajímavé,“ prohlásil hrabě. „Velice zajímavé, opravdu. Budeme muset projít mou sbírku, jestli nenajdeme něco podobného. Už jsem dost pozapomněl, co všechno v těch bednách je.“

„Mohli bychom se do nich po večeři podívat, mylord?“ navrhla ihned Harriet.

„Inu, nevidím důvod, proč ne,“ souhlasil hrabě.

„Děkuji vám, pane,“ vydechla Harriet. „Náhodou mám svůj zub s sebou. Měla jsem ho v kabelce, když mě unesli. Totiž, chci říct, když mě mí přátelé vzali na krátkou projížďku na venkov.“

Gideon vrhl na matku posměšný pohled. „A tím pro dnešek skončila zdvořilá společenská konverzace, pokud nezasáhnete silou, madam. Jak se moje žena dostane na zkamenělinu, na žádný pád se od nich nedá odtrhnout.“

Lady Hardcastlová se nenechala dlouho přemlouvat. „Domnívám se, že studium zkamenělin počká do zítřka,“ prohlásila pevně.

Harriet se snažila skrýt zklamání. „Samozřejmě, milostivá paní.“

„Hawkins a hospodyně budou mít co dělat, než všechny ty bedny s nálezy jeho lordstva najdou,“ chlácholila ji lady Hardcastlová. „Nemůžeme po nich přece chtít, aby je šli hledat tak pozdě večer.“

„Ne, to asi ne,“ připustila Harriet. V duchu však neviděla jediný důvod, proč by personál nemohl začít hledat bedny se zkamenělinami ihned. Vždyť ještě není tak pozdě.

„Teď nám musíte vyprávět o londýnské sezoně, Harriet,“ vybídla ji lady Hardcastlová. „Nebyla jsem v Londýně už léta. Vlastně od –“ Zarazila se. „No, je to už hodně dlouho.“

Harriet se pokusila vést zdvořilou konverzaci. Bylo to obtížné, protože by si ze všeho nejraději s hrabětem povídala o zkamenělinách. „Soudím, že společenská sezona je velice vzrušující. Samozřejmě pro toho, koho to baví. Moje sestra se tam baví kolosálně. Napřesrok by si to chtěla zopakovat znovu.“

„A vám zábavná nepřipadala?“ vyzvíдалa lady Hardcastlová.

„Ne.“ Pak se však rozzářila. „Až na valčík. Strašně ráda tančím valčík se St. Justinem.“

Gideon mlčky pozvedl sklenku na její počest a usmál se na ni. „Je to oboustranné, milostivá.“

Harriet jeho galantnost potěšila. „Děkuji vám, pane.“ Otočila se zase k lady Hardcastlové. „To nejlepší na pobytu v Londýně bylo, že jsem se stala členkou Spolku pro starožitnosti a zkameněliny.“

Z opačného konce stolu se ozval Hardcastle. „Býval jsem tam také členem, ale už jsem tam nebyl celé roky.“

Harriet se k němu dychtivě obrátila. „Teď je to docela početná skupina a schůzí se zúčastňují velmi vzdělaní lidé. Naneštěstí jsem se nestačila seznámit s nikým, kdo ví něco o zubech.“

„A už je to tu zase,“ varoval Gideon matku. „Raději ji zastavte, pokud nechcete, aby se tady mluvilo jenom o zkamenělinách.“

Harriet se začervenala. „Moc se vám omlouvám, milostivá paní. Často mě napomínají, že příliš horuji pro svého koníčka.“

„Kvůli tomu se nemusíte trápit,“ prohodila lady Hardcastlová mile a pohlédla na manžela. „Vzpomínám si, že jeho lordstvo kdysi horovalo úplně stejně. Už je to dávno, co jsem ho slyšela vykládat o zkamenělinách. Problém je v tom, že to poněkud omezuje hovor. Co se vám ještě líbilo v Londýně?“

Harriet o tom chvíli svědomitě uvažovala. „Vlastně nic,“ přiznala konečně. „Abych byla zcela upřímná, dávám rozhodně přednost životu na venkově. Nemohu se dočkat, až budu zase zpátky v Horním Biddletonu a pustím se do práce ve své jeskyni.“

Gideon na ni vrhl shovívavý pohled. „Jak vidíte, oženil jsem se s dokonalou ženou, když uvážíte, že mám v úmyslu věnovat se správě rodinných panství.“

„Už se moc těším, až budu s Gideonem objíždět všechna vaše panství,“ prohlásila Harriet spokojeně. „Budu pak moci hledat zkameněliny v nových oblastech.“

„Je to opravdu úleva zjistit, že vám naše manželství přece jen poskytne něco hodnotného,“ podotkl Gideon. „Už jsem si dělal starosti, jestli vám náš vztah vůbec k něčemu bude. Jsem si pochopitelně vědom, že bezvýznamné drobnosti jako starý titul nebo hrstka profitujících panství znamenají pro sběratele zkamenělin pramálo.“

Hrabě a hraběnka zůstali na syna užasle zírat.

Harriet nakrčila nos. „Už chápete, jak to myslím?“ prohodila po straně k lady Hardcastlové. „On prostě nedokáže odolat, aby ostatní neustále neprovokoval. Stal se z toho u něj velice ošklivý zlozvyk.“

* * *

Když bylo konečně po večeři, Gideon se pohodlně opřel a pobaveně přihlížel, jak se jeho matka snaží Harriet vystřihnout od stolu.

„Ponecháme pány u jejich portského,“ pravila lady Hardcastlová.

„Pro mě za mě můžou klidně pít před námi,“ odušila Harriet vesele.

Gideon se zazubil. „Zjevně to společenské obroušení nebylo úplné, protože jste nepochopila, že vám matka dává nenápadnou narážku. Očekává se od vás, že odejdete od stolu, aby se pánové mohli v soukromí zpít do němoty.“

Harriet ho probodla přísným pohledem. „Doufám, že jste si nenavykl příliš mnoho pít, mylorde. Můj otec nikdy opilství neschvaloval a já rovněž ne.“

„Vynasnažím se zůstat při smyslech, abych dnes večer mohl splnit svou manželskou povinnost, má drahá. Tohle je přece naše svatební noc, jestli si vzpomínáte.“ Harriet na protější straně stolu neunikl nepřilíhající význam té poznámky a příjemně zrudověla. Gideonově matce to však příjemné nebylo.

„*Gideone*. Jak si dovoluješ vyjadřovat se takhle nehorázně?“ Upřela na něj rozhořčený pohled. „Tohle je slušná domácnost a ty se

tady budeš chovat řádně. O takových věcech se u stolu nemluví. To velice dobře víš. Za těch šest let jsi úplně zvlčil.“

„To je po čertech pravda,“ přidal se Hardcastle. „Přivedl jsi to dítě do rozpaků. Okamžitě se své choti omluv.“

Harriet se na Gideona drze zazubila. „Ano, St. Justine, prosím pěkně, omluvte se mi. Myslím, že jsem to ještě nezažila. Nemohu se dočkat, až to uslyším.“

Gideon vstal a dvorně se jí uklonil. Pak mu v očích zajiskřilo. „Omlouvám se vám, milostivá. Nechtěl jsem urazit vaše přejemné city.“

„To je hezké.“ Harriet se otočila k jeho rodičům. „Neřekl to moc pěkně? Chovám velkou naději, že se snad přece jen bude moci pohybovat ve společnosti bez nadbytečného rozruchu.“

Gideonova matka přísně sevřela rty a prudce vstala. „Myslím, že se s Harriet uchýlíme do salonu.“

Harriet půvabně vstala. „Ano, asi bychom měly jít, než St. Justin zase plácne něco nezdivořilého. Chovejte se tady slušně, když tady nebudu, mylordé.“

„Vynasnažím se,“ odpověděl Gideon.

Přihlížel, jak jeho matka odvádí Harriet z jídelny, a když se za nimi zavřely dveře, znovu se posadil.

Na místnost padlo hluboké ticho. Hawkins přistoupil ke stolu, nalil oběma mužům portské a odešel.

mlčení mezi oběma muži se prodlužovalo. Gideon neudělal nic, aby je porušil. Bylo to poprvé po dlouhé době, kdy byli s otcem spolu sami. Chce-li s ním otec hovořit, usoudil Gideon, ať se zatraceně trochu namáhá.

„Je zajímavá,“ prohodil hrabě konečně. „To ti musím nechat. Vůbec není jako jiné dívky.“

„Ne, to není. To je na ní to nejpritažlivější.“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Vůbec není taková, jak jsem čekal,“ dodal Hardcastle posléze.

„Myslíte jako Deirdre?“ Gideon ochutnal portské a upřeně se zadíval na elegantně cizelované stříbrné svícný, které měl před sebou. „Je mi o šest let víc než tenkrát, pane. A i když mám hodně nedostatků, jen zřídka udělám jednu chybu dvakrát.“

Hardcastle si odfrkl. „Chceš tím naznačit, že jsi tentokrát v sobě našel dost slušnosti, abys udělal, co se sluší a patří?“

Gideon sevřel v prstech nožku sklenky. „Ne, pane.“

„Chci tím naznačit, že jsem tentokrát našel ženu, které mohu věřit.“
V jídelně opět nastalo dlouhé ticho.

„Ta tvoje dáma ti rozhodně věří, to je vidět na první pohled,“ ozval se potom Hardcastle.

„Ano. Je to velice příjemný pocit. Je to už dávno, co mi někdo důvěřoval.“

„No, a co jsi čekal po tom skandálu s Deirdre?“ osopil se na něj Hardcastle.

„Důvěru.“

Hardcastle práskl pěstí do stolu, až skleničky poskočily. „To děvče bylo těhotné, když zemřelo. Ty jsi zrušil zasnoubení těsně předtím. Pověděla svému otci, že jsi se jí zmocnil násilím a pak ji odvrhl. Co jsme si měli myslet?“

„Že možná lhala.“

„Proč by měla lhát? Vždyť se chtěla zabít, prokristapána. Neměla co ztratit.“

„Nevím, jak uvažovala. Když za mnou naposledy přišla, nemluvila rozumně. Ona...“ Gideon zmlkl.

Nemělo smysl vysvětlovat, jak se Deirdre toho večera chovala. Uvědomil si tehdy okamžitě, že něco není v pořádku, když ho najednou začala svádět.

Nejdřív celé měsíce na jeho nesmělé a nanejvýš cudné polibky nereagovala a pak se na něj najednou doslova vrhla sama. Bylo v ní jakési divoké zoufalství. Gideon vytušil, že se zapletla s jiným mužem.

Když na ni uhodil a vyslovil své podezření, rozzuřila se. Ještě dnes mu její slova zněla v uších.

Ano, mám někoho jiného. A jsem ráda, že jste na mě nesáhl svými velkýma a škaredýma rukama vy, vy nestvůrný člověče. Určitě bych vaše doteky nesnesla. Hnusil se mi váš ohavný obličej vždycky, když jste nade mnou stál. Vážně jste uvěřil, že se s vámi chci milovat? Vážně jste si myslel, že se za vás chci provdat? To otec mě přinutil, abych přijala vaši nabídku k sňatku.

Hrabě upil velký doušek portského. „Proč by to tajila, kdyby měla jiného muže? Proč by to nepřiznala v dopise na rozloučenou? U všech rohatech, člověče. Nevíš snad o tom, jak úporně se tvá matka snažila sama sebe přesvědčit, že se Deirdre nechala svést od jiného muže? Jenže fakta mluvila jasnou řečí.“

„Snad abychom přešli na jiné téma,“ navrhl Gideon.

„K čertu, moje jediné vnouče zemřelo s Deirdre Rushtonovou.“

Gideonovo sebeovládání povolilo. „To tedy ne, ksakru, to dítě, které zemřelo s Deirdre Rushtonovou, nebylo vaše vnouče. Bylo to vnouče někoho jiného. *To dítě nebylo moje.*“

„Gideone, prokristapána, nerozbij tu sklenici.“

„Naposledy,“ utrl se Gideon, „ti přísahám na svou čest, ačkoli vím, že mě nepovažuješ za čestného muže, že jsem se *Deirdre Rushtonové nezmocnil*. Nikdy jsem se jí ani nedotkl. Nesnášela můj dotek, když už musíš znát celou tu zpropadenou pravdu. Dala mi to velmi jasně najevo.“ S nesmírným vypětím vši vůle se ovládl a opatrně postavil sklenku na stůl. Otec ho koutkem oka ostražitě sledoval.

„Asi máš pravdu,“ řekl potom. „Měli bychom přejít na jiné téma.“

„Ano.“ Gideon se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Omlouvám se za ten výstup, pane. Člověk by mýsl, že po všech těch letech už budu smířený s tím, jak jsou všechny moje snahy zbytečné. Za tohle může moje žena. Pořád si stěžuje, že nevysvětluji své skutky.“ Ponuře se usmál. „A tady vidíte, jak to dopadne, když se o to pokusím. Nikdo mi neuvěří.“

„Kromě vaší ženy,“ opravil ho Hardcastle příkře.

„Ta v mou nevinu věřila ještě dřív, než jsem jí to vysvětlil,“ namítl Gideon s hlubokým zadostiučiněním. „Vlastně jsem jí to nikdy celé nevyprávěl. A přece se postavila doprostřed přeplněného tanečního sálu a hlasitě oznámila shromážděné smetánce, že je nad slunce jasnější, že otcem Deirdřina dítěte byl někdo jiný, a ne já.“

„Žádný div, že ses s ní oženil,“ zaryl si Hardcastle suše.

„Ano, žádný div. O čem jste se mnou chtěl ještě mluvit, pane?“

Hardcastle se na něj dlouho mlčky díval. „Asi o těch lupičích. Pověz mi o těch darebácích, kteří si v jeskyních ukrývali naloupené cennosti.“

Gideon s námahou obrátil myšlenky požadovaným směrem. „Není celkem co povídat. S pomocí policisty z Bow Street jsem nastražil past a ty muže se nám podařilo pochyťat.“

„Jak jsi přišel na to, že se tam něco nekalého děje?“

Gideon se ironicky usmál. „To Harriet. Když sbírala ty svoje zkameněliny, objevila jeskyni plnou uloupených pokladů. Zavolala si mě do Horního Biddletonu a nařídila mi, abych tu věc co nejrychleji zařídil, protože má v úmyslu tu jeskyni dál zkoumat.“

Pokud jste to už neuhádl sám, pak vám rád sdělím, že Harriet má v sobě diktátorskou žilku.“

„Aha. Takže jsi zloděje pochytal a přitom získal Harriet.“

„Ano.“ Gideon otáčel v prstech sklenkou portského a pozoroval jeho rubínové jiskření. „Starosti mi dělá jenom jedna věc. Domnívám se, že ti lupiči byli čtyři. Že jsme jednoho nedostali.“

„Co tě vede k té domněnce?“

„Například to, že lupiči při výsledku tvrdili, že jim při kazy dával nějaký tajemný muž, jehož obličej nikdy neviděli. Docela jim to věřím.“

„Proč?“

„Věci, které jsme v té jeskyni našli, byly do jedné vysoce kvalitní. Nesmírně jemná práce a nic z toho nepocházelo z lepších domů v Horním Biddletonu. Ani jeden z těch tří mužů mi nepřipadal jako takový odborník, jestli mi rozumíte. Všichni patřili spíš k tomu typu, co si vyhlédne dům, rozbije okno a pobere všechno, co mu bude připadat cenné.“

„Chápu,“ přitakal pomalu Hardcastle.

„Mimoto, když teď policista odvezl část ukradených věcí do Londýna, zjistil, že lidé vůbec netušili, že jim některá jejich cennost chybí, dokud se na to nepřišlo vyloženou náhodou.“

Hardcastle to vylekalo. „Nikdo si v té době krádeže nevšiml?“

Gideon zvolna vrtěl hlavou. „Problém byl v tom, že majitele na krádež neupozornilo ani rozbité okno, ani vylomený zámek. Jen uvažte, jak rozlehlý je třeba Hardcastle House nebo Blackthorne Hall. I dům, který jste míval v Londýně, byl obrovský. Pokud zloděj nerozbije okno nebo nevylomí dveře, jak zjistíte, že vám chybí jeden předmět?“

„No, to asi těžko, to je pravda. Ale co služebnictvo?“

„Velice často si ztráty dotyčné věci povšiml právě někdo ze služebnictva, alespoň to tvrdí Dobbs, tedy ten policista z Bow Street.“

Hrabě na něj pohlížel s napjatou zvědavostí. „A co z toho vyvozuješ?“

„Že někdo ty domy prozkoumal ještě před loupeží, zjistil, jaké jsou v nich cennosti a kde,“ vysvětloval Gideon. „A pak tentýž člověk zařídil, aby dotyčné předměty zmizely čistě a nenápadně, aby nebylo zapotřebí rozbíjet okno nebo vylamovat zámek.“

„A ty se domníváš, že ten člověk je stále na svobodě?“

„Já vím jen to, že jsme ho nechytili.“ Gideon dopil portské.
„Kromě toho, že má oko na cennosti a přístup do nejlepších domů, o něm víme ještě jednu zajímavou věc.“

„Že velmi dobře zná jeskyně okolo Horního Biddletonu,“ uhádl Hardcastle.

„Ano. Zná je velice dobře.“

„Takový popis se na mnoho lidí nehodí,“ podotkl Hardcastle.

„Naopak,“ oponoval mu Gideon ponuře. „V jeskyních u Horního Biddletonu už za ta léta hledala zkameněliny spousta lidí. A značná část z nich patří mezi urozené pány, přijímané v lepší společnosti. Vezměte si kupříkladu sebe, pane.“

„Cože?“

„Vy do toho obrázku zapadáte dokonale. Urozený pán, který má oko na cennosti, je jako doma v nejlepších salonech a čirou náhodou je také expert na jeskyně v Horním Biddletonu.“

Hraběte to ohromilo. Pak mu v očích blýskl hněv. „Jak se opovažuješ nařknout vlastního otce z něčeho takového?“

Gideon okamžitě vstal a provokativně se otci uklonil. „Omlouvám se vám, pane. Z ničeho takového jsem vás nemínil nařknout. Pochopitelně vás nepodezřívám, že jste zloděj. Vaše čest je přece nenapadnutelná.“

„To bych řekl, u sta hromů.“

„Mimoto jako správce vašich panství vím, jak jste bohatý. Nepotřebujete se uchýlovat k loupežím. Proto na mém seznamu podezřelých nefigurujete.“

„Dobré nebe!“ zahřměl Hardcastle. „Jak můžeš vypustit z úst něco tak nehorázného, tak neuctivého? Že si dovolíš být jen naznačit, že bych mohl být podezřelý, to přesahuje všechny meze.“

Gideon přistoupil ke dveřím. „Je to zajímavý pocit, vidíte?“

„Jaký pocit?“ vyštěkl hrabě.

„Když najednou zjistíte, že někdo, o kom si myslíte, že si vás váží, možná pochybuje o vaší cti, a vy přitom víte, že mu nikdy nemůžete dokázat svou nevinu.“

Gideon nečekal na odpověď, vyšel z jídelny a zavřel za sebou dveře.

Harriet se z divadelní lóže rozhlížela po zářivě osvětleném hledišti. Řada lóží naproti té, v níž seděla s tetami a Felicity, byla přeplněna skvěle oblečenými lidmi, kteří se na sebe snažili upoutat pozornost. Každá lóže byla jeviště v malém, kde diváci stavěli na odiv sebe, své momentální milence a své klenoty.

Dole v parteru se předváděl hlučný a neurvalý dav, který před přestávkou málem vnikl až na jeviště. Floutkové a šviháci se nafukovali, hlasitě vykládali obhroublé vtipy a působili veselý zmatek, který byl stejně zábavný jako to, co se odehrávalo na jevišti.

Harriet představení zpočátku zaujalo, brzy se však začala nudit. Daleko raději by zůstala doma se svým fosilním zubem. Byla však v Londýně jako vikomtesa St. Justinova teprve druhý večer a Gideon naléhal, aby se nechala od své rodiny vytáhnout do divadla.

Nepochopila, proč ji tak vehementně vybízí, aby na to představení šla, dokud jí neotevřel oči vytrvalý proud návštěv, který se valil do Adelaidiny lóže. Gideon už zase svou nevěstu předvádí.

„Bavíš se?“ zeptala se jí Felicity, když proud návštěvníků na chvíli prořídil. Ve světlerůžových museli nových šatech s volány a stužkami jen zářila. „Divadlo je dnes večer namouduši plné až po střechu.“

„To je. A je tady dost horko.“ Harriet se začala energicky ovívat vějířem, rychle toho však nechala, když Felicity dala najevo lícené zoufalství.

Harriet si povzdychla. Věděla, že se jí nepodařilo zvládnout umění ovívat se stydlivě nebo svůdně, jak se to žádalo. Alespoň na její šaty si však nikdo nemohl stěžovat, protože je vybrala Felicity. Byly velmi krásné, z tyrkysového mušelínu, s bílými kanýry a stužkami.

Závěs u vchodu se rozhrnul a do lóže vstoupili dva pohlední mladíci v dokonalém večerním obleku.

„Je tady Adonis ve dvojím vydání,“ pošeptala Harriet své sestře.

„Já je vidím,“ usmála se Felicity, kterou role vyhledávaného klenotu náramně bavila.

Oba mladíci, které Harriet překřtila na Adonise ve dvojím vydání, nebyli příbuzní, byli však stejně vysocí a měli stejnou barvu vlasů,

dvořili se týmž ženám a potrpěli si na stejného krejčího. Momentálně leželi u nohou Felicity.

Dvojí vydání zdvořile pozdravilo Adelaide a Effii a ihned se dychtivě obrátilo k Felicity.

Ta je neprodleně oba oslnila svým úsměvem. „Dobrý večer, pánové. Tak ráda vás dnes večer vidím. Znáte mou sestru, novou vikomtesu St. Justinovou?“

„Těší mne, že jste zase v Londýně, milostivá,“ pravil první Adonis a půvabně se Harriet uklonil. V očích mu na okamžik kmitla zvědavost.

„Těší mne. Gratuluji vám k vašemu sňatku.“ Druhý Adonis napodobil dvornou úklonu svého druhého já, vzápětí se však oba muži obrátili zase k Felicity.

Vzadu v lóži si Adelaide a Effie povídaly se stárnoucí vdovou v černých šatech. Harriet zaslechla ženinu po známku o tom, že celé rodině jistě spadl ze srdce veliký kámen, když ke svatbě nakonec přece jen došlo.

„Pochopitelně nás velice těší, že se naše děvenka tak dobře provdala,“ švitořila Effie vyrovnaně a pak bohapustě zalhala: „Samosebou nás trochu zklamalo, že ti dva mladí nevydrželi čekat na formální svatbu. Ale láska si nedá poroučet, to víte.“

„Někdo si určitě poručit nedal, to sedí,“ pravila matrona. „A vezmu jed na to, že to byl St. Justin.“

Harriet, které neušlo, že je terčem zvědavých pohledů z okolních lóží, se nahnula přes zábradlí, protože dole v parteru propukla rvačka, a tak jí uniklo, že do lóže vstoupil další host. Teprve když uslyšela známý mužský hlas zdravit Adelaide a Effii, zbystřila pozornost.

„Ale, dobrý večer, pane Morlande,“ řekla Effie mile. „Tak ráda vás dnes večer vidím.“

„Přišel jsem složit poklonu nové vikomtese St. Justinové,“ vysvětlil Bryce.

„Ale zajisté,“ přitakala Effie.

Harriet se otočila na sedadle a uviděla nad sebou Bryce. Zlaté vlasy mu zářily ve světle lamp a jeho úsměv byl okouzující. Vybavilo se jí Gideonovo varování. *Není to anděl, ačkoli tak vypadá.*

„Dobrý večer, pane Morlande,“ usmála se zdvořile.

„Milostivá.“ Bryce se posadil vedle ní na sametovou stoličku, pohlédl jí do očí a ztlumil hlas. „Dnes večer vypadáte skvěle.“

„Děkuji vám, pane.“

„Teprve dnes ráno se mi doneslo, že jste zpátky v Londýně,“ pokračoval Bryce. „A že jste vdaná.“

Harriet přikývla. Většina ostatních se namáhala přinejmenším s náznakem gratulace. „Ano.“

„Řeči, které se před několika dny vyrojily kolem vašeho překotného odjezdu z města, byly velmi znepokojivé.“

„Opravdu?“ Harriet pokrčila rameny. „Mně žádná z těch událostí znepokojivá nepřipadala a nedovedu si představit, proč by se měl znepokojovat někdo jiný.“

„Někteří z nás se obávali o vaše bezpečí,“ vysvětlil mírně Bryce.

„Nesmysl. Nebyla jsem v ohrožení ani jedinou minutu. Nechápu, kde k tomu ti lidé přišli.“

Bryce se zarmouceně usmál. „My, kteří jsme si o vás dělali starosti, jsme usoudili, že máme důvod k obavám, když se rozneslo, že St. Justin je vám a vašim přátelům v patách.“

„Ale teď víte, že k obavám nebyl nejmenší důvod,“ prohlásila Harriet pevně.

„Jste velmi statečná dáma, milostivá.“ Bryce se jí zdvořile uklonil. „A máte můj nejhlubší obdiv.“

Harriet na něj vrhla nakvašený pohled. „O čem to probiha mluvíte?“

„Ale o ničem. Není to důležité. A co se stalo, nedá se odestát.“ Bryce ukázal hlavou na okolní dav. „Vadí vám ty pohledy a komentáře? Jste momentálně největší kuriozitou společenské scény, lady St. Justinova. Nevěsta Netvora z Blackthorne Hall.“

Harriet se podrážděně odtáhla. „Už jsem vás jednou důrazně žádala, abyste mého manžela nenazýval tím strašlivým jménem. Prosím, odejděte, pane Morlande.“

„Nechtěl jsem vás urazit, milostivá. Jen jsem opakoval, co říkají všichni. Chcete snad zabít nositele špatných zpráv?“

„Ano, pokud nebude jiná možnost, jak ho přimět, aby svou špatnou zprávu přestal rozšiřovat.“ Máchla vějířem, aby mu dala najevo, že ho propouští. „A teď odejděte, pane. Nemám na takové nesmysly náladu.“

„Jak si přejete.“ Bryce vstal, uchopil ji za ruku, než si stačila uvědomit, co má za lubem, a sklonil se nad jejími prsty. „Dovolte, abych vám ještě jednou vyjádřil svůj nesmírný obdiv.“

„Vážně, pane Morlande, to už by stačilo.“

Ztlumil hlas, aby jej slyšela pouze ona. „Vaše statečnost je už mezi smetánkou přímo legendární. Ne každá žena by dokázala čelit vyhlídce, že bude sdílet manželské lože s netvorem St. Justinova typu.“

Harriet mu vytrhla ruku, právě když se sametový závěs znovu rozhrnul a do lože vstoupil Gideon. Pohledem ihned zaletěl k Bryceovi.

„St. Justine.“ Bryce se na něj krátce usmál. „Právě jsem blahopřál vaší nevěště.“

„Opravdu?“ Gideon se k němu otočil zády a pozdravil se s Effii, Adelaide a Felicity. Potom pohlédl na Harriet a nepokrytě jí zapátral v obličeji.

Harriet honem vyloudila úsměv, aby mu nezavdala příčinu ke střetu s Brycem. S Applegatem to bylo o vlásek. Dalo jí dost námahy, než Gideonovi ten souboj vymluvila.

„Tady jste, mylorde,“ spustila mile. „Však jsem si říkala, jestli se tu dnes večer objevíte.“

Gideon přistoupil až k ní a prošel kolem Morlanda, jako by neexistoval. Sklonil se nad Harrietinou rukou a políbil jí prsty. „Slibil jsem vám, že se tady sejdem,“ připomněl jí tiše.

„Ano, ovšem, já vím.“ Harriet byla celá nesvá. Nepřátelství mezi oběma muži bylo přímo hmatatelné a ona nestála o žádnou nepříjemnost. „Posad'te se přece, pane. Každou chvíli začne druhé jednání.“ Povýšeně kývla Morlandovi, který Gideona zkormouceně pozoroval. „Dobrou noc, pane Morlande. Děkuji, že jste mi přišel poblahopřát.“

„Dobrou noc, milostivá.“ Bryce zmizel za sametovým závěsem.

„Obtěžoval vás nějak?“ zeptal se nevzrušeně Gideon a posadil se vedle ní.

„Nebesa, ne!“ Harriet otevřela vějíř a rychle se začala ovívat. „Jenom chtěl být zdvořilý.“ Zachytila sestřin tázavý pohled vyjadřující obavu, je-li všechno v pořádku. Harriet se jí pokusila stejným způsobem naznačit, že má všechno pod kontrolou.

„To rád slyším.“ Gideon se arogantně rozvalil vedle Harriet, aby přihlížejícím ani náhodou neunikl jeho majetnický vztah vůči ní. „Líbí se vám představení?“

„Ani moc ne,“ odvětila Harriet. „Zaprvé skoro nic neslyším. Obecenstvo dělá hrozný povyk. Před přestávkou začali někteří diváci v parteru házet na jeviště pomerančové slupky.“

Adelaide se uchechtla. „Harriet si nedá vymluvit domněnku, že se do divadla chodí kvůli představení, St. Justine. Vysvětlily jsme jí, že představení je nejméně podstatný důvod k návštěvě.“

Gideon se ušklíbl a s očividným uspokojením se rozhlédl po davu. „Naprosto správně.“

Harriet se stísněně zavrtěla. Už měla po krk toho, aby ji ustavičně předváděli jako nevěstu Netvora z Blackthorne Hall.

* * *

Pozdě večer, když její komorná konečně odešla a Harriet osaměla, usoudila, že nastal čas promluvit si s Gideonem.

Přistoupila ke spojovacím dveřím mezi jejich ložnicemi a přiložila k nim ucho. Slyšela, že Gideonův sluha také odchází. Otevřela dveře a vstoupila do sousedního pokoje.

„Chci si s vámi promluvit, mylordě,“ oznámila mu.

Gideon měl na sobě černý župan a právě si naléval sklenku brandy. Vzhlédl a povytáhl jedno obočí. „Ovšem, má drahá. Zrovna jsem se k vám chystal. Ale když už jste tady, můžete si se mnou dát sklenku brandy.“

„Ne, děkuji vám. Nestojím o ně.“

„Slyším ve vašem hlase nějaké ostří.“ Gideon se napil a pozorně se na ni podíval. „Ty se na mne zlobíš, Harriet?“

„Ano, zlobím, Gideone. Dnes večer jsem do divadla nechtěla. Šla jsem tam, protože jsi na tom trval.“

„Usoudil jsem, že ráda pobudete se svými blízkými a uklidníte je, že jste šťastně vdaná. Aby se už nemusely trápit, že vás zneuctím a opustím. Teď jste vikomtesa St. Justinova a nic se na tom nedá změnit.“

„Jenže kvůli tomu jsi mě tam neposílal a ty to moc dobře víš. Moje sestra si myslí, Gideone, že se se mnou chlubíš jako s nějakým vzácným cizokrajným zvířátkem. Je to pravda? Protože jestli ano, tak mně se to ani trochu nelíbí. Mám toho plné zuby.“

„Ale ty jsi velice vzácné stvoření, má drahá.“ V očích mu zajiskřilo. „Opravdu velmi vzácné.“

„To není ani trochu pravda, mylordě. Jsem úplně obyčejná ženská, která je náhodou vaše manželka. Já už nechci být stavěna na odiv, Gideone. Copak už jsi všem nedokázal všechno, co jsi dokázat potřeboval?“

„Ať si tvá sestra říká cokoli, Harriet, dnes jsem tě do divadla za tím účelem neposlal.“

„Víte to jistě, mylorde?“ opáčila tiše.

„Krucinál, to se ví, že to vím jistě. Taková směšná otázka. Myslel jsem si, že se pobavíš se svou rodinou a užiješ si představení. Nic jiného na tom nebylo.“

„Výborně,“ Harriet na to. „Takže až mě příště budeš posílat někam, kam se mi nebude moc chtít, mohu to bez výčitek svědomí odmítnout.“

Otráveně se na ni podíval. „Jsi vdaná žena, Harriet, a budeš dělat, co se ti řekne.“

„Áha. Takže mi hodláš rozkazovat, kam mám jít a kam ne?“

„Harriet –“

„Jestli mi chceš začít dávat takové rozkazy, nezbyvá mi než dál soudit, že tě k tomu vede nějaký jiný důvod než snaha udělat mi radost,“ prohlásila Harriet. „A prozatím jediný důvod, na který jsem přišla, byla touha stavět mě na odiv.“

„*Já tě na odiv nestavím.*“ Gideon do sebe dopáleně hodil zbytek brandy.

„Tak se pojdme vrátit do Horního Biddletonu,“ navrhla Harriet kvapně. „Ani jeden z nás o život v Londýně nestojí. Pojdme domů.“

„Už se nemůžeš dočkat těch svých zkamenělin, co?“

„Přirozeně se těším, až se k nim vrátím. Víš přece, jaké si dělám starosti, aby někdo jiný nenašel zbytek kostí, které patří k mému zubu. A jelikož tebe společnost nebaví o nic víc než mne, nevidím důvod, proč bychom se nevrátili do Horního Biddletonu.“

„Ty a ty tvoje zkameněliny,“ zavrčel. „To na nic jiného nedokážeš myslet?“

Harriet si náhle uvědomila, že Gideon není jen otrávený, ale že začíná zuřit. „Víte, že to tak není, mylorde.“

„Vskutku? Pověz, má drahá, kam ve vztahu ke zkamenělinám radíš mne? Jiní manželé se musí bát třeba takového Morlanda. Mým osudem zřejmě bude žárlit na hromádku starých kostí a zubů.“

„Stává se z toho dost idiotský spor, Gideone. Vůbec ti dnes večer nerozumím.“

Gideon tiše zaklel. „Nejsem si jist, že dnes večer rozumím sám sobě. Nemám moc dobrou náladu, Harriet. Raději bys měla jít spát.“

Harriet k němu přistoupila, položila mu ruku na paži a vzhledla k jeho tvrdé tváři. „Co se děje, Gideone?“

„Nic se neděje.“

„Takhle mě neodbývej. Víím, že se muselo něco stát, když jsi najednou tak nevrlý.“

„Podle tebe jsem nevrlý od přírody.“

„Ale ne pořád,“ odsekla. „Pověz mi, co tě dopálilo, Gideone. Vadilo ti, že za mnou do lóže přišel pan Morland?“

Gideon se od ní odtáhl, odešel ke stolku, kde stála láhev s brandy, a nalil si další sklenku. „S Morlandem si to vyřídím.“

„Gideone.“ Harriet to otřásla. „Co to říkáš?“

„Říkám, že si to s ním vyřídím.“

„Ted' mě budeš poslouchat, St. Justine,“ pustila se do něj. „Neopovazuj se ani pomyslet, že bys pana Morlanda vyzval na souboj. Hezky rychle to pusť z hlavy. Rozumíš mi? Já to nepřipustím.“

„Takže jsi do něj zamilovaná, co?“ protáhl.

„Prokristapána, Gideone, ty víš, že to není pravda. Co se to dnes s tebou děje?“

„Řekl jsem ti, že bude lepší, když odejdeš do svého pokoje.“

„Nenechám se posílat pryč jako neposlušné dítě, když ty tady vyvádíš jako velký... velký...“

„Netvor?“

„*Ne, jako netvor ne,*“ zaječela Harriet. „Jako náladový, nesnesitelný a necitelný manžel, který své ženě nevěří.“

To ho zarazilo. Zůstal na ni koukat. „Já ti ale věřím, Harriet.“

Vyčetla mu tu prostou pravdu z očí a v jejím nitru, kde v té chvíli cítila velký chlad, se rozlilo teplo. „No jo,“ zamumlala, „ale vůbec se podle toho nechováš.“

Jeho žlutohnědé oči v záři ohně zezlátly. „Na celém světě není nikdo, komu bych věřil tak bezvýhradně jako tobě. Na to nikdy nezapomeň.“

Harriet se až zatočila hlava samým štěstím. „Myslíš to vážně?“

„Nikdy neříkám nic, co nemyslím vážně.“

„Ach, Gideone, to je to nejhezčí, co jsi mi kdy řekl.“ Přeběhla pokoj a vrhla se mu do náruče.

„Bože můj, jak sis mohla myslet, že ti nevěřím?“ Postavil sklenku a pevněji objal. „O tom, že ti věřím, nikdy nepochybuj, má sladká.“

„Ale jestli mi věříš, proč si děláš starosti kvůli panu Morlandovi,“ zašeptala s ústy na jeho hrudi.

„Je nebezpečný,“ odtušil Gideon prostě.

„Jak to víš?“

„Znám ho velmi dobře. Kdysi se nazýval mým přítelem. Prožili jsme každopádně velkou část dětství společně. Jeho rodina žila jistý čas nedaleko Blackthorne Hall a my jsme spolu vyrůstali. Později se odstěhovali. S Morlandem jsem se setkal znovu v Londýně, když jsem se vrátil z univerzity. Stále tvrdil, že je můj přítel, i když mi rapírem roztřásl tvář.“

Harriet strnula. Zvedla hlavu a oči měla rozšířené. Něžně se dotkla zjizvené tváře. „Tohle ti udělal Morland?“

„Byla to nešťastná náhoda. Alespoň to tak tenkrát tvrdil. Oba dva jsme byli mnohem mladší. A asi dost divocí.“

Každopádně jsme se jednou večer dost opili a Morland mě vyzval k souboji v šermu. Přijal jsem.“

„Dobré nebe!“ vydechla Harriet.

„Neměli jsme na obličejích ochranné masky, ale na hroty rapírů jsme si nasadili ochranné kryty. Pár našich přátel vyklidilo kus místnosti a začalo na nás sázet. Dohoda zněla, že zvítězí ten, kdo jako první pronikne obranou soupeře.“

„Co se stalo?“

Gideon pokrčil rameny. „Trvalo to jen pár minut. Morland nebyl žádný zvláštní šermíř. Vyhrál jsem, protože jsem mu vyrazil zbraň z ruky. Potom jsem ustoupil stranou a sklonil rapír. Jenže on se vrhl k tomu svému a bez varování na mě zaútočil. Ochranný kryt mu asi spadl, takže mi rozsekl čelist.“

„Gideone. Vždyť tě mohl zabít.“

„Ano. Často jsem myslel na to, co měl asi tenkrát za lubem. V těch několika vteřinách, kdy se na mne řítíl, měl v očích něco tuze podivného. V té chvíli mě z duše nenáviděl a já dodnes nevím proč.“

„Jak vysvětlil, že se na tebe vrhl, když prohrál?“

„Tvrdil potom, že si neuvědomil, že jsem už zvítězil. Prý si myslel, že souboj dosud neskončil, měl prý dojem, že před ním ustupuji.“

„A co ten nechráněný hrot? Jak vysvětlil tohle?“

„Nešťastná náhoda.“ Gideon opět pokrčil rameny. „V zápalu boje si prý nevšiml, že mu kryt spadl. Jelikož se to běžně stává, znělo to celkem logicky.“

„Co jsi udělal?“

Gideon chvíli neodpovídal. „Viděl jsem mu v očích zuřivý vztek a zareagoval jsem instinktivně. Zaútočil jsem na něj, jako bychom se bili doopravdy. Morlanda to vylekalo, ztratil rovnováhu a upadl na podlahu. Zahodil jsem svůj rapír a zvedl ten jeho. Když jsem mu přitiskl obnažený hrot na hrdlo, začal vrískat, že to byla nehoda.“

„A ty jsi mu uvěřil?“

„Bylo snad nějaké jiné vysvětlení? Oba jsme příliš mnoho pili. Přesvědčil jsem sám sebe, že to musela být nehoda. Morland byl můj přítel. Ale pořád mi nescházel z mysli ten pohled, který měl v očích, když se na mne vrhl.“

„Zůstali jste přáteli?“

„Svým způsobem. On se mi omluvil a já jeho omluvu přijal. Řekl jsem si, že to nechám být. Věděl jsem, že budu mít nadosmrti jizvu, ale také jsem věděl, že jsem si to zavinil sám, když jsem na ten stupidní souboj přistoupil.“

„Tvrdí o sobě, že jako jediný stál při tobě, když tě lidé začali obviňovat z opuštění Deirdre.“

Gideon se nevesele usmál. „To je pravda. Jenomže to byl on, kdo ji svedl a přivedl do jiného stavu. Byl tehdy ženatý, a proto zřejmě usoudil, že udělá nejlíp, když se bude tvářit jako můj přítel. Logicky z toho pak vyšel jako úplné nevinátko.“

Harriet k němu zvedla vytřeštěný pohled. „Morland ji svedl?“

„Ano. Deirdre se mi k tomu přiznala, když tehdy za mnou přišla. Jenže po její smrti už se to nedalo dokázat.“ Gideon se ušklíbl. „Náramně by mi bylo pomohlo, kdyby se Deirdre obtěžovala zanechat dopis na rozloučenou, než se zastřelila. Jenže ona na druhé nikdy moc nemyslela. Určitěji bylo úplně jedno, že vina za její sebevraždu padne na mne.“

Harriet se otřásla, když v Gideonově hlase uslyšela syrovou bolest a bezmocný hněv. „Ale nemiluješ ji už, že ne, Gideone?“

„Proboha, to ne.“ Pohlédl na ni a užasle se přitom zamračil. „Myslel jsem si, že ji miluji, když jsem ji tehdy požádal o ruku. Když na to vzpomínám dnes, myslím, že mě jenom oslnila její krása a fakt, že o mne tak nádherné stvoření stojí. Ale to, co jsem cítil k Deirdre Rushtonové, zemřelo tehdy večer, když mi řekla, že s mým dvořením souhlasila jen na otcův nátlak a že je těhotná s jiným mužem. Tenkrát se mi také přiznala, že pohled na mne nemůže vystát.“

„Ach, Gideone.“ Harriet ho objala pevněji kolem pasu. „Zřejmě musela být hodně zoufalá. Byla velmi mladá a jistě byla do Morlanda zamilovaná. Věděla, že ho nikdy mít nemůže, a protivilo se jí pomyšlení, že se má provdat za nemilovaného muže. Takže vinu za své problémy házela na tebe.“

„Nemusíš pro ni hledat omluvy,“ napomenul ji Gideon.

„Já jenom chci, aby sis uvědomil, že tě asi vůbec neměla v nenávisti. Měla pocit, že je v pasti, a vylila si strach a bezmocnost na tobě.“

„Každopádně se mi výborně pomstila, ať už to měla v úmyslu, nebo ne.“

„Ano, já vím. Šest dlouhých let jsi prožíval vlastní soukromé peklo.“

„Takhle to zní trochu moc dramaticky, ale nepravda to rozhodně není,“ prohodil Gideon suše. „Naprosto jistě vím, že jsem minulých šest let byl velmi osamělý.“

Harriet se rozechvěle usmála. „Ale to teď už nejsi. Teď máš mě.“

„Teď mám tebe,“ opakoval Gideon a pohládl ji po vlasech. „A přísahám, že o tebe budu velmi dobře pečovat, Harriet.“

„Děkuji vám, mylorde. Slibuji, že o vás také budu dobře pečovat.“

„Vážně?“ Lví oči zaplály vřelým ohněm.

„Ach ano. Mýlíš se, když si myslíš, že mám raději své zkameněliny než tebe.“ Vystoupila na špičky a zlehka ho políbila. „Je sice pravda, že mi zkameněliny tuze přirostly k srdci, ale vás mám daleko raději, mylorde.“

Gideon pomalu roztáhl rty v úsměvu. „To moc rád slyším.“

Zlehka ji zdvihl, jako by nevážila víc než pírko. Pomyslela si, že si s ním připadá jako princezna z pohádky. Položil ji doprostřed své postele a ulehl vedle ní. „Co kdybys mi ukázala, jaká část mé anatomie se podle tebe vyrovná těm starým kostem, co sbíráš, nebo je snad dokonce předčí?“

Harriet se na něj v přítomí usmála. „To je tuze dlouhý seznam.“

„Tak začni od palců a pokračuj vzhůru.“

„S radostí.“

Jemně do něj strčila a Gideon se poslušně převálil na záda. Pak si vedle něj klekla a s vážným výrazem zkoumala jeho veliká chodidla.

„Musím přiznat, že jsem jen velmi vzácně narazila na fosilní nártní kosti této velikosti.“

„Cítím se polichocen.“ Gideon nespouštěl oči z její tváře ozářené ohněm v krbu.

„A jen málokdy má člověk to štěstí, že najde holenní kost takových rozměrů.“ Harriet mu pomalu přešla prstem po vnitřní straně lýtky. „Tuze impozantní.“

„To se mi ulevilo, že jsem v téhle části své anatomie srovnatelný.“

„To rozhodně,“ ujistila ho. Prsty mu přešla přes koleno a pokračovala na vnitřní straně stehna. „A s výjimkou stehenní kosti slona, kterou jsem jednou měla tu čest zkoumat, jsem nikdy velkolepější neviděla.“

Gideon se zprudka nadechl, když vyjela dlaní výš a rozhalila mu černý hedvábný župan. „Jsem rád, že to dovedete ocenit.“

„To se spolehněte, mylord.“ Sklonila hlavu a vtiskla mu nahoru na stehno vlhký polibek. Tuhé kučeravé chloupky ji zašimraly v nose a jeho mužná vůně jí neodbytně připomněla její vlastní vzrušení. „A teď jsme u nejzajímavějšího objevu.“

„Nesnažte se mi namluvit, že jste našla zkameněliny téhle části mužského těla,“ ohradil se Gideon.

„To ne,“ připustila Harriet. „Ale je stejně tvrdá jako všechny zkameněliny, které jsem vykopala ze skály.“

„Ach.“ Gideon při jejím laskání vzrušeně oddechoval.

Harriet si všimla, že mu svaly na stehnech a hrudi rychle tuhnou sexuální napětím. Hladit ho bylo jako hladit ocel. Jeho síla ji fascinovala.

„Kdybych někdy něco takového objevila,“ šeptala Harriet a hladila ho špičkami prstů, „určitě bych o tom napsala článek do *Zpráv*.“

Gideonův smích přešel v zasténání. „Myslím, že tuhle lekci nepřežiju. Pojd'te sem, milostivá, protože hodlám pohřbít část své anatomie ve vašem žáru, než z toho planého čekání nadobro zkamení.“

Harriet se usmála, když po ní sáhl a přitáhl si ji na sebe. Náhle zjistila, že na něm sedí jako na koni. Jeho silná stehna, která měla pod sebou, ji vzrušovala. Cítila, jak pod ní pulzuje jeho mužství. Náhle si uvědomila svou ženskou moc.

Nahnula se k němu a rozhrnula mu župan, aby mu mohla dlaněmi hladit prsa. Potom mu jazykem přejížděla po bradavkách.

„To je krásné,“ vydechl Gideon. „Zatraceně krásné.“

Položil jí ruce na kolena a dlaněmi jí vyjel po vnitřku stehen. Našel měkké místo, odkud proudil tekutý žár. Potom do ní vsunul jeden prst, aby zjistil, jak je připravená.

„*Gideone*.“ Harriet zaklonila hlavu a celé tělo se jí napjalo při tom vzrušujícím vpádu.

„Vezmi si mě dovnitř,“ zahučel. „Vezmi mě do rukou a zaved’ mě dovnitř.“

Třesoucími se prsty sáhla dolů a přidržela jej. Pak se zvedla na kolena a velmi pomalu klesala do původní polohy. Vnikal do ní opatrně, nechal na ní, aby sama určila rytmus.

Cítila, že ji napíná a naplňuje. Byl to úžasně vzrušující pocit. Jako vždycky. Nasouvala se na něj pomaloučku a vychutnávala každý milimetr.

A pak byl Gideon najednou uvnitř celý a byli spojeni tak, jak jen žena a muž mohou být. Harriet se opět vzdala jedinečnému blahu být v Gideonově náručí.

Ještě dlouho si ani nevzpomněla na Bryce Morlanda, ani na strašlivé věci, které Gideonovi provedl. Když se o něco později probudila a vybavil se jí ten děsivý příběh, zjistila, že Gideon vedle ní spí jako špalek.

Nejdřív ho chtěla probudit a připomenout mu, že nesmí Bryce vyzvat na souboj. Spal však tak klidně, že se s tím rozhodla počkat na ráno.

Jenže když se ráno probudila, Gideon byl ten tam.

Londýnská dostihová a sázková kancelář Tattersall's, byla plná lidí, když toho rána Gideon vešel do dvora. Ne že by tam někdy nebylo nabito, zvlášť o prodejních dnech, jako byl ten dnešní. Jelikož tady mimo jiné byla i exkluzivní aukční síň nejlepších čistokrevných koní v Londýně, urozené pány ze společenské smetánky to sem táhlo stejně neodolatelně jako děti na bonbony. Všichni, kteří na to měli, a občas i ti, kteří na to neměli, vytrvale a urputně soupeřili o nejatraktivnější koně.

Část dvora byla pod střechou, kterou podpíralo klasické sloupohradí. Gideon se ramenem opřel o jeden sloup a lenivě přihlížel, jak před hloučkem potenciálních kupců předvádějí loveckého koně. Kvůli tomu sem však nepřišel.

Vedle se prodával pěkný pár kočárových koní. Krásně se k sobě hodili zbarvením, ale Gideonovi nepřípadalo, že mají dost hlubokou hrud'. Vzhled je u kočárového koně na posledním místě. Vitalita a dech, to jsou vlastnosti, na kterých záleží. Kromě toho on dnes kočárové koně kupoval nepřišel.

Gideon ztratil o hnedky zájem a rozhlédl se po davu. Byl si téměř jist, že svou kořist najde zde. Z několika nenápadně položených otázek předešlého večera v klubu usoudil, že Bryce Morland bude přítomen na dnešní aukci.

Okamžik nato už ho v tlačenici zahlédl. Morland stál na opačném konci sloupohradí, zabrán do hovoru s obtloustlým mužem v kabátě, který mu nepadl.

Gideon se odpoutal od svého sloupu a zamířil k Morlandovi.

V té chvíli se však objevil štolba s další nabídkou, půvabnou grošovaně šedou arabskou klisničkou. Gideon zaváhal a v duchu si vybavil Harriet usazenou právě na takovém pěkném koni.

Zastavil se a prohlédl si klisnu podrobněji. Její štíhlý a pevný trup sliboval sílu a vytrvalost. Malé uši byly citlivé a ostražitě. Daleko od sebe posazené oči na překrásně tvarované hlavě prozrazovaly inteligentního tvora. Harriet určitě inteligenci u koně dokáže ocenit.

Gideon koni právě prohlížel drobná kopyta, když za sebou uslyšel Morlandův hlas.

„Tohle přece není tvůj styl, St. Justine. Pro tebe se nejlépe hodí ty obrovské potvory, ve kterých si tak libuješ. Abys je pod sebou nerozmačkal, když na ně nasedneš.“

Gideon se neohlédl a dál se zabýval klisnou. „To jsem rád, že tady dnes jsi, Morlande. Chtěl jsem s tebou mluvit.“

„Vážně? To mě překvapuje.“ Morland mluvil kousavě. „Vždyť jsi se mnou v minulých šesti letech neprohodil prakticky ani slovo.“

„Nebylo o čem.“

„A teď je?“

„Bohužel ano. Chci ti dát výstrahu, Morlande, a doufám, že si ji zapíšeš za uši.“

„A když ne?“

„Pak budeš mít co dělat se mnou.“ Gideonovi se na klisně zamlouval vznošený oblouk ocasu a hrdý postoj. Vitalitou a elánem mu připomínala Harriet.

„Nepokoušíš se mi náhodou vyhrožovat?“ zeptal se Morland posměšně.

„Přesně tak.“ Gideon se zadíval na robustní zadek zvířete. Usoudil, že se v něm tají značná síla. Určitě bude vytrvalá. „Chci, aby ses držel dál od mé ženy.“

„Ty zatracený mizero.“ Z Morlandova hlasu se vytratil posměch a začal v něm prskat vztek. „Kdo si myslíš, že jsi, že se odvažuješ rozdávat výstrahy?“

„Jsem St. Justin,“ odtušil Gideon tiše. „Netvor z Blackthorne Hall. Vzhledem k tomu, že za ten titul neseš z velké části odpovědnost, měl bys mít dost filipa, abys ho respektoval.“

„Vyhrožuješ mi, protože dobře víš, že když si záměnu, bez námahy ti tvou malou Harriet přeberu. Moc dobře víš, že mi stačí kývnout malíčkem a poletí za mnou.“

„Ne,“ odporoval Gideon a nespouštěl oči z klisny. „Ta za tebou nepoletí.“

„Když jsi si tím tak jistý, proč mi tedy vyhrožuješ?“ podivil se Morland.

„Protože nechci, abys ji obtěžoval, Morlande.“ Gideon pokynul štolbovi, který klisnu přivedl. „Teď mě omluv. Jdu si koupit koně.“

Odešel dlouhými kroky a ani jednou se na Morlanda nepodíval. Dobře věděl, že ta urážka bude Morlanda pálit mnohem víc než samotná hrozba.

* * *

Když se toho odpoledne vrátil domů, aby Harriet pověděl o klisně, zjistil, že odešla do Humboldtova muzea. Nezbylo mu než s oznámením počkat do večera. Dost ho to rozladilo, protože se nemohl dočkat, jak Harriet zareaguje.

Zakabonil se na Owla a Owl mu to oplatil.

„Do Humboldtova muzea?“ opakoval Gideon.

„Ano, mylord. Vypadala velice vzrušeně. Bůhví proč vlastně. Co může být tak vzrušující na sbírce ztrouchnivělých starých kostí?“

„Budeš si muset zvyknout, že lady St. Justinovou takové věci uvádějí do vytržení, Owle.“

„To už mě taky napadlo.“

Gideon zamířil ke knihovně, ale pak se zarazil. „Nezapomněla si s sebou vzít komornou nebo lokaje?“

„Zapomněla, pane. Ale postaral jsem se o to sám. Má s sebou komornou.“

„Výtečně. Já věděl, že se na tebe mohu spolehnout, Owle.“

Gideon znovu vykročil ke knihovně. „Dnes odpoledne očekávám Dobbsa. Uveď ho ke mně, jakmile dorazí.“

„Ano, mylord.“

Dobbs dorazil čtvrt hodiny nato, čilý a rtuťovitý jako vždycky. Smekl pomačkanou čepici, posadil se naproti Gideonovi a spustil svým obvyklým, nadmíru důvěrným způsobem.

„Dobrý odpoledne, pane. Mám seznamy těch hostí, co jste po mně chtěl.“ Podal mu několik listů papíru. „Všecky se mi ale sehnat nepodařilo, buď jsou poztrácený, nebo vyhozený. Ale stejně jsem jich vobstaral docela slušnou hromádku.“

„Dobrá. Podívejme se, co tady máme.“ Gideon rozložil papíry před sebe na sůl. Prohlížel dlouhé seznamy lidí, pozvaných do nejrozumnějších domů, v nichž během společenské sezony došlo ke krádeži.

„Nebude to žádná legrace dát dohromady ty, co dostali pozvánku, s těma, co se vyznají v jeskyních, pane.“ Dobbs ukázal na seznamy. „Těch jmen jsou tam stovky. Boháči si potrpí na velký sešlostí.“

„Už vidím, že to zabere dost času.“ Gideon přejel prstem jeden sloupec. „Mám takové tušení, že náš člověk sbírá zkameněliny.“

„To ale třeba taky nemusí, mylord,“ namítl Dobbs. „Stačí, aby někdy žil v Horním Biddletonu nebo tam byl na návštěvě.“

Gideon zavrtěl hlavou. „Náhodný návštěvník by se nevyznal v jeskyních tak dobře, aby věděl o té dutině vzadu, kde jsme našli uloupené cennosti. Ten, kdo jeskyni vybral, musel to místo dobře znát. A jediný důvod, proč lidé do jeskyní chodí, jsou zkameněliny.“

„Když myslíte. Tak jo, já vám ty seznamy tady nechám a počkám, až rozhodnete, co dál.“

„Děkuji vám, Dobbsi. Velmi jste mi pomohl.“ Gideon vzhlédl k mužíkovi, který zatím vstal. „Jak se vám podařilo získat tolik seznamů?“

Dobbsův skřítkovský obličej se složil do veselých vrásek. „Řek jsem jim, že ty seznamy беру jako součást vodměny za vrácení těch ukradených věcí. A hned se mohli přetrhout, aby mi je mohli dát.“

Gideon se usmál. „Je to lacinější než vyplatit odměnu hotově, to chápu.“

„Když voni tyhle lidi klidně vypláznou majlant za koně nebo pěkný šperk, ale jak maj zaplatit za služby vobyčejnejm lidem, jako jsem já, to se náramně kroutěj.“ Dobbs si připlácí na hlavu čepicí. „Ale jelikož teďko pracuju pro vás, hádám, že vo svoje prachy nepřijdu. Vověřoval jsem si to a vy v tomhle ohledu máte vynikající pověst. Je o vás známo, že účty platíte a obchodníky nešidíte.“

Gideon vytáhl obočí. „Rád slyším, že alespoň v některých kruzích mám dobrou pověst.“

„Tam, co žiju já, záleží jedině na tom, jestli ten dotyčný platí účty nebo ne.“

* * *

Humboldtovo muzeum bylo úžasné a stálo za vysoké vstupné. Městský dům byl od přízemí po střechu plný zkamenělin, koster, vycpaných zvířat a zvláštních rostlin. Jediná místnost nezůstala ušetřena. Dokonce i v ložnici byly vitríny se zaprášenými kostrami, mořskými zkamenělinami a jinými zajímavostmi.

Harriet projevila velké nadšení, když zjistila, jak velké to muzeum je.

„Jen se podívej, Beth,“ upozornila komornou a ukázala na řadu místností v přízemí, které doslova přetékały samými poklady. Návštěvníci volně procházeli z místnosti do místnosti a nadšeně vykřikovali nad lebkami nosorožců a nehybnými těly vycpaných hadů. „Je to nádhera. Absolutní nádhera.“

Beth ostražitě nahlédla do první místnosti. Při pohledu na kostru obrovského žraloka se otrásla. „Musim tam s váma, milostpaní? Mám z těch potvor husí kůže.“

„Tak dobře, počkej na mne v hale. Prohlédnu si muzeum sama.“

„Děkuju, milostpaní.“ Beth ihned upnula pozornost na mladého muže, který vybíral vstupné, a plaše se na něj usmála. Mladík její úsměv směle opětoval.

Harriet si toho nevšímala. „Co je v této místnosti?“ zeptala se a ukázala na zavřené dveře vedle schodiště.

Chlapec k ní vzhlédl. „To je pánova soukromá pracovna, milostpaní. Kromě něj tam nikdo nesmí. Je to jedinej pokoj, kam návštěvníci nesměj.“

„Ach tak.“ Harriet zamířila ke schodišti. „Tak dobře. Myslím, že začnu odshora a budu postupovat směrem dolů.“

Vystoupila do třetího poschodí a vešla do první místnosti plné exponátů. Ocitla se v nebi.

V muzeu bylo jen několik dalších návštěvníků, takže se nikdo nepletl Harriet pod nohy. Čas rychle míjel, zatímco zvolna postupovala od nejvyššího poschodí až dolů do sklepa.

Ačkoli hledala hlavně fosilní zuby, každou chvíli ji upoutal některý jiný fascinující exponát.

V jedné vitríně objevila velmi dobře zachovalou zkamenělinu ježovky, která se nepodobala ničemu, co až dosud viděla. Vedle ní leželo několik dalších nesmírně zajímavých mořských zkamenělin. Dost dlouho ji zdrželo také nepřeberné množství fosilních fragmentů ve vedlejší vitríně.

Trvalo jí věčnost, než se propracovala všemi zásuvkami a všemi kabinety v každé místnosti, nechtěla však pominout ani jedinou drobnost. Kdykoli otevřela zásuvku nebo nahlédla do vitríny, čekala, že teď už určitě najde zub, který se bude podobat tomu, který objevila v Horním Biddletonu. Při troše štěstí by mohl mít dokonce nálepku. A ona se konečně dozví, jestli ho někdo dokázal určit.

Nejnižší úroveň domu si ponechala nakonec. V normálních domech byly v suterénu obvykle kuchyně a příbýtky služebnictva, ale Humboldt si zde zařídil muzejní skladiště. Když tam Harriet sestoupila, zjistila, že tam není ani noha.

Což jí náramně vyhovovalo.

Ve dvou tmavých komorách našla pouze bedny. Když však otevřela poslední dveře na samém konci chodby, objevila setmělou místnost, plnou vztyčených koster. Některé byly přímo obrovité.

Osvětlení zde bylo bídné, ale přede dvěma prskaly v nástěnných svícnech dvě svíčky. Harriet si jednu vzala, vstoupila dovnitř a zapálila s ní zpola vyhořelé štíhlé svíce v nástěnných svícnech v místnosti. Bylo zřejmé, že sem nikdo moc nechodí.

Nejenže tam byla tma, ale také velmi chladno. Na všem ležela vysoká vrstva prachu, ale to Harriet neodradilo. Špína a prach ke sbírání zkamenělin rozhodně patří.

Pohled jí padl na několik řad vysokých kabinetů. Každý z nich měl alespoň tucet zásuvek.

Blaženě usoudila, že v tak velkých zásuvkách určitě nějaký ten zub bude.

Než se však pustila do průzkumu kabinetů, zaujaly ji podivné relikvie, rozmístěné po místnosti bez ladu a skladu. Na jednom kabinetu na konci řady ležel velký kus kamene. Harriet přistoupila blíž a uviděla na něm jemný obrys podivné osnaté ryby.

Nedaleko odtud našla zaprášené kosti několika zvláštních tvorů, kteří měli jak ploutve, tak nohy. Harriet je užasle zkoumala. Nikdy nic podobného neviděla.

Všimla si, že v koutě stojí židle. Přitáhla si ji ke kabinetu s těmi podivnými zkamenělinami a vystoupila na ni, aby lépe viděla.

Když sáhla na zvláštně tvarovanou ploutev, zvedl se z ní obláček prachu. A pak si všimla malého špendlíku, který ploutev přidržoval na kostře.

„Áha,“ zabručela spokojeně. „Padělek. Já to věděla. Žádný div, že tě pan Humboldt odeslal do podzemí,“ oslovila ubohého tvora. „Pravděpodobně za tebe zaplatil spoustu peněz a pak zjistil, že ho oškubali.“

Když slézala ze židle, všimla si, že si umazala žlutou pelerínu. Opožděně litovala, že si nevzala zástěru. Příště na ni nesmí zapomenout.

Stála právě na špičkách a zkoumala kostru jiné podivné ryby, když uslyšela, že se za ní otevřely dveře a vzápětí se velmi tiše zavřely. Cestu do skladiště pana Humboldta zřejmě našel další návštěvník. Harriet tomu nevěnovala pozornost, dokud přichází nevešel do uličky mezi kabinety, kde právě stála.

„Dobré odpoledne, Harriet,“ pozdravil ji Bryce Morland z opačného konce uličky.

Harriet strnula, nejen proto, že jeho hlas byl ten poslední, který by tady čekala, ale hlavně proto, že v něm uslyšela náznak hrozby. Obrátila se k němu čelem.

„Pane Morlande! Co propánakrále děláte v muzeu pana Humboldta? Netušila jsem, že se zajímáte o zkameněliny.“

„O zkameněliny se nezajímám.“ Morland se usmál, šero však jeho andělský výraz podivně přetvořilo. „Zato se enormně zajímám o vás, má sladká malá Harriet.“

Harriet naskočila husí kůže. „Nerozumím vám.“

„Ne? S tím si nelamte hlavu. Brzy porozumíte.“ Vykročil uličkou směrem k ní. Slabé světlo z nástěnného svícnu mu zlatilo světlé vlasy, hezkou tvář však halil stín.

Harriet instinktivně ucouvla. Najednou měla veliký strach. „Budete mne muset omluvit, pane. Je už pozdě a já se musím vrátit domů.“

„Opravdu je už pozdě. Muzeum zavřelo před deseti minutami.“

Harriet doširoka rozevřela oči. „Propána. Jak ten čas letí. Komorná se mě už určitě nemůže dočkat.“

„Vaše komorná láskuje s tím hochem, co prodává vstupenky. Ani jeden z nich vás ještě hezkou chvíli nebude pohřešovat.“

„Přesto musím ihned odejít.“ Zvedla bradu. „Ustupte mi, prosím, pane.“

Morland však zvolna postupoval úzkou uličkou dál k ní. „Ještě ne, Harriet. Jen chvíličku. Asi bych se měl zmínit, že jsem dnes mluvil s vaším manželem.“

„Opravdu?“ Harriet začala pomalu couvat.

„Vedli jsme příjemný rozhovor, během něž mi nařídil, abych se vám vyhýbal.“ Morlandovi zadržela z očí zlost. „Moc dobře totiž ví, že vás přitahuji.“

„Ne.“ Harriet ustoupila o další krok. „Není to pravda a vy to víte, pane Morlande.“

„Ale je to pravda. Jste stejná jako Deirdre. Ta mi taky nedokázala odolat.“

„Zešlél jste? O čem to mluvíte?“

„O vás a o Deirdre přece. St. Justin ji ztratil a zrovna tak ztratí i vás. Tentokrát bude jeho pýcha rozdracena definitivně. Vždycky byl tak zpropadeně arogantní, tak zatraceně pyšný, i když si celý Londýn

šeptal za jeho zády. Tentokrát se přes ty klepy nepřenese jako kdysi.“

„Co chcete dělat?“ zeptala se Harriet.

„Vsadím do vás své semeno, stejně jako jsem to udělal s Deirdre,“ odušil Bryce s klidem. „Deirdre se nechala svést s nadšením. Vás asi budu muset chvílku přemlouvat, co?“

Harriet na něj upřela pohled. „Nikdy vám nebudu po vůli. Jak vás to vůbec mohlo napadnout?“

Morland s očividným potěšením pokýval hlavou. „Takže přemlouvání nebude stačit. Bude zapotřebí použít trochu síly. Výborně. Abyste věděla, mně je to tak daleko milejší. Jenže jen zřídka narazím na ženu, která mi dopřeje to potěšení, že se mi brání. Padají mi do postele samy.“

„Jak se opovažujete?“ zašeptala Harriet.

„Snadno. Na tuhle příležitost čekám už několik dní. Po té dnešní nepříjemné rozmluvě s vaším chotěm jsem se vás vydal hledat. Usoudil jsem, že nastal čas. Věděl jsem, že vás dnes dostanu. St. Justin mě totiž velmi, velmi rozlítíl.“

„Vy jste mne sledoval?“

„Ovšem. Jakmile jsem vás viděl vejít do této místnosti, věděl jsem, že mám vyhráno. A nemýlil jsem se. Klíč trčel ve dveřích. Vyndal jsem ho a zamkl za sebou.“ Morland vytáhl z kapsy těžký železný klíč a se smíchem jím zamával. Pak jej opět vrátil do kabátu.

„Budu křičet.“

„Nikdo vás neuslyší. Zdi jsou kamenné a hodně tlusté. A navíc sem dolů nikdo nepříjde, protože už je zavřeno.“

Harriet ucouvla o několik dalších kroků. Byla už skoro na konci uličky. Za chvílku bude moci obejít poslední kabinet a rozběhne se sousední uličkou opačným směrem. Nevěděla, co udělá pak, ale něco jistě vymyslí, chlácholila se. Zatím se musí snažit Morlanda zdržet.

„Proč se tolik chcete St. Justinovi pomstít?“ vyzvíдалa. „Co vám vlastně udělal?“

„Co udělal?“ Hezký Bryceův obličej zkřivila zlost. „Jako mnoho jemu podobných měl úplně všechno. Vždycky to tak bylo. A já neměl nic. Nic. Naše rodiny spolu léta sousedily. Když jsem vyrůstal, musel jsem přihlížet, jak on a jeho bratr dostávají vždycky jen to nejlepší. Koně, kočáry, šaty, školy.“

„Něco vám povím, pane Morlande.“

„Víte, jaké to bylo? Ale ne, samozřejmě že nevíte. Na návštěvu do Blackthorne Hall přijížděli sami významní lidé. Všichni usilovali o přízeň hraběte z Hardcastlu. Já musel být vděčný, když mě tam pozvali na ples. Měl jsem štěstí, když mě přizvali na hon. Moji rodiče patřili k nižší venkovské šlechtě a před hrabětem z Hardcastlu se plazili, ale já nikdy. Ani před ním, ani před jeho syny. Já jsem jim byl roven.“

„Jak můžete tvrdit, že St. Justin dostal všechno?“ přerušila ho Harriet.

„V budoucnu zdědí hraběcí titul a obrovské bohatství, kdežto já se musel oženit s dcerou kramáře, abych přišel k penězům, které jsem potřeboval. *To nebylo spravedlivé.*“

„Tvrdil jste, že jste jeho přítel.“

Morland elegantně pokrčil rameny. „Přátele, jako je on, člověk v mém postavení velice potřebuje. Takoví lidé ho dostanou do nejlepších klubů, do vybraných salonů, do nejlepších postelí. Zvykl jsem si získávat přátele, jako je St. Justin. Jenže on mi už k ničemu není a navíc mě urazil.“

Harriet na něj upřeně hleděla. „Myslíte si, že jste něco víc než on, vidíte? Říkáte si, že on má sice majetek a titul, ale vy jste daleko chytřejší, hezčí a pro ženy nesrovnatelně přitažlivější.“

„To je pravda.“

„Ale nenávidíte ho, protože v hloubi duše víte, že on je nesrovnatelně lepší člověk, než vy kdy dokážete být. A nepovznáší ho nad vás jen majetek a titul. Je to něco hlubšího, něco, co vy nikdy nebudete mít. Je to tak, pane Morlande?“

„Když myslíte, má drahá.“

„Co chcete dokázat tím, že mi ublížíte?“

Bryceovi blýsklo v očích. „Znovu tím dokážu, že mi nedělá problém přebírat St. Justinovi každou, kterou si najde. Až vás dostanu, budu spokojený, protože budu vědět, že jsem měl obě ženy, které St. Justin považoval za své. Není to mnoho, ale mě tenhle sport baví.“

„Jste blázen, pane Morlande. Musíte vědět, co St. Justin udělá, až zjistí, že jste se mne pokusil napadnout.“

„Ale já si nemyslím, že mu budete chtít povědět o našem malém zástoji, milostivá.“ Bryce na ni vrhl významný pohled. „Ženy se obvykle nepřiznávají k dobrodružství s jinými muži, dokonce ani když k tomu byly donuceny násilím. Myslím, že se bojí, aby vina

nepadla na ně. A žena provdaná za Netvora z Blackthorne Hall se nikdy neodváží přiznat, že mu byla nevěrná. Na to se ho moc bojí. Protože Netvor by si určitě vylil vztek na ní.“

Harrietiny prsty nahnátly hranu posledního kabinetu. „Já se to ale nebudu bát St. Justinovi povědět. On mi totiž uvěří a zcela jistě mne pomstí.“

„Daleko pravděpodobnější je, že vás zabije,“ prohlásil Bryce a zkrátil vzdálenost mezi nimi. „A vy jste dost chytrá, abyste to věděla také. Nedokáže snést, že mu jeho novomanželka, kterou tak pyšně předváděl před smetánkou, byla tak brzy nevěrná.“

„Vy o něm nic nevíte.“ Harriet hbitě oběhla roh řady kabinetů.

Bryce se po ní vrhl a v očích mu zaplálo ďábelské světlo.

Harriet uháněla sousední uličkou a Bryce jí běžel v patách. Ještě dva tři kroky a dostihne ji.

Pohled jí padl na židli, na kterou vylezla, když chtěla zblízka prozkoumat padělanou zkamenělinu. Stála tam, kde ji nechala, přímo uprostřed uličky. Harriet vyskočila na sedadlo a vydrápala se nahoru na kabinet, právě když ji Bryce už už chytil za sukni.

Ale minul.

Harriet utíkala po horní desce kabinetů a shazovala dolů lebky, kosti a obratle. Bryce se hnal uličkou a očividně se ji chystal chytit u dveří.

„Klidně zase slez dolů, mrško. Skončí to beztak stejně.“ Teď mu v hlase děsivě znělo vzrušení.

Harriet ho však ignorovala. Měla namířeno k velkému kameni na posledním kabinetu, právě k tomu, který obsahoval otisk velké ostnaté ryby. Modlila se, aby nebyl příliš těžký a ona ho dokázala zvednout.

Bryce její úmysl nevytušil. Nejspíš ho vůbec nenapadlo, že by se žena mohla uchýlit k takovému způsobu obrany nebo že by k němu vůbec měla dost sil, i kdyby ji to nakrásně napadlo.

Harriet však vykopávala zkameněliny z tvrdých skal mnoho let. Prací s kladívkem a dlátem strávila celé hodiny. Rozhodně nebyla žádná křehká květinka.

Uchopila kámen a praštila s ním Bryce do blondáté hlavy, právě když se jí sápal po kotníku.

Bryce v posledním okamžiku pochopil, co má Harriet za lubem. „K čertu s tebou, ne.“ Jeho výkřik se zdusil vpůli, když se pokusil odskočit z cesty kameni.

Bylo však pozdě. Podařilo se mu jen uhnout nejprudšímu úderu. Těžký kus skály se mu šikmo odrazil od hlavy, ztěžka mu dopadl na rameno a s hlasitým zaduněním spadl na podlahu.

Bryce se zapotácel a klesl na zem. Zůstal nehybně ležet a oči měl zavřené. Zpod světlé kučery na čele mu vytékal pramínek krve.

Na setmělou místnost plnou starých kostí padlo strašlivé ticho.

Harriet stála nahoře na kabinetu a ztěžka oddechovala. Srdce jí bušilo jako o závod a ruce se jí třáslly. Upírala pohled na Bryce a chvíli se nezmohla na jedinou jasnou myšlenku.

Potom se přinutila slézt dolů. Bála se jít blíž k Bryceovi. Nevěděla, jestli je mrtvý, a nechtěla to zjistit. Potřebovala však klíč od místnosti.

Několikrát se zhluboka nadechla a velmi obezřetně přistoupila k nehybnému Bryceovu tělu. Když se nepohnul a ani neotevřel oči, poklekla vedle něj a sáhla mu do kapsy pro klíč.

Prsty nahmatala těžký železný předmět, který ji zastudil v dlani, a rychle jej vytáhla ven. Bryce se stále nehýbal. Nedokázala ani poznat, jestli ještě dýchá.

Dál už nečekala. Rozběhla se ke dveřím, vsunula klíč do zámku a odemkla dveře.

Byla na svobodě.

Upalovala po schodech do přízemí, kde bylo všechno zahaleno ve tmě. Těžké závěsy byly zatažené, aby dovnitř nepronikalo prudké sluneční světlo pozdního odpoledne.

Dveře do pracovny pana Humboldta se otevřely a v nich stanula shrbená postava s hustými licousy, podobná velkému pavoukovi, a zamračeně o ni zavadila pohledem. „Hej, vy nejste kuchařka, co mi nese večeri, co? Co tady u všech všudy děláte? Všichni návštěvníci už mají být dávno pryč.“

„Zrovna odcházím.“

„Cože? Mluvte nahlas, děvče.“ Přiložil si dlaň k boltci.

„Říkala jsem, že zrovna odcházím,“ zvolala Harriet.

Netrpělivým máchnutím ruky ji propustil. „Jděte, ať už jste pryč. Mám důležitou práci. Návštěvníci tady v tuhle hodinu dávno nemají co dělat. Kdybych nepotřeboval peníze na další zkameněliny, jakživ bych si do domu nikoho nevypustil. Taková banda zvědavců a amatérů. Všichni jsou to blázni.“

Humboldt se k ní obrátil zády, rázně vešel do pracovny a zabouchl za sebou dveře.

Harriet si uvědomila, že se celá třese. Oprášila si sukně, jak nejlíp to šlo. Když otevřela domovní dveře a vyšla na ulici, zjistila, že Beth na ni čeká u kočáru a na celé kolo se směje něčemu, co jí vykládá kočí. Vedle nich stál prodavač vstupenek. Všichni tři se k ní otočili.

„Už pojedem, milostpaní?“ zeptal se uctivě kočí.

„Ano, pojedeme.“ Harriet rázně přistoupila ke kočáru. „Ať už jsme pryč. Beztak přijedu domů pozdě.“

Beth vykulila oči, když uviděla, jak jsou Harrietiny žluté šaty i pelerína zmazané. „Propánajána, milostpaní, máte dočista zničený šaty. To je z těch starejch kostí a podobnejch krámů. Měla sem vám vzít zástěru.“

„To nic, Beth.“ Harriet se posadila do kočáru. „Prosím vás, pospěšte si. Nemohu se dočkat, až budu doma.“

„Ano, milostpaní.“

Prodavač vstupenek na ni udiveně civěl. „A co ten pán? Ten, jak povídal, že chce studovat zkameněliny v soukromí?“

Harriet se chladně usmála. „Nemám tušení. Když jsem odcházela, nikoho jsem tam neviděla.“

Chlapec se poškrábal na hlavě. „Tak to asi vodešel, když sem se nekoukal.“

„To asi.“ Harriet pokynula kočímu, aby vyrazil. „Jsem si jistá, že se nás to ani v nejmenším netýká.“

Za dvacet minut Harriet vystoupila z kočáru před Gideonovým domem. Stále nevěděla, kolik toho může manželovi povědět.

Ze všeho nejraději by se mu vrhla do náruče a všechno mu vyklopila. Potřebovala si s někým promluvit o té strašné příhodě v muzeu pana Humboldta.

Na druhou stranu se hrozně bála toho, k čemu by se pak Gideon rozhodl. Takový útok na manželku by určitě neponechal bez trestu.

Když vešla do haly, Gideon stál ve dveřích do knihovny. Jakmile uviděl její zaprášené šaty, usmál se.

„Podle špíny na vašich šatech soudím, že jste si dnešní odpoledne v muzeu pana Humboldta moc pěkně užila.“

„Byl to velmi zajímavý zážitek, mylord. Nemohu se dočkat, až vám to všechno vypovím.“ Stahovala si rukavice a třáslý se jí prsty.

Uvědomovala si, že je to fyzická reakce na to, co se jí v muzeu přihodilo. Celé tělo se chovalo nějak nepřírozeně. Zdálo se jí, že nedokáže potlačit drobný, téměř neznatelný třes, který ji rozechvíval.

Prošla kolem Gideona do knihovny. Jeho vnímavé oči jí spočinuly zamyšleně na obličejí a shovívavý úsměv se mu z tváře vytratil. Zavřel dveře a obrátil se k ní. „Co se stalo, Harriet?“

Otočila se k němu a zmateně hledala slova. Jako by ji prudká tělesná reakce na prožité násilí trhala na dva kusy. Nedokázala se už ovládat.

S tichým výkřikem ke Gideonovi přiběhla a vrhla se mu do mohutné náruče, aby v jeho síle našla útěchu a oporu.

„Ach, Gideone, stalo se něco strašného. Asi jsem zabila pana Morlanda.“

Nebylo snadné dostat z ní, co se vlastně stalo. Gideon se obrnil trpělivostí a pevně ji objímal, když mu nesouvisle líčila tu neblahou příhodu a přes padělané zkameněliny a kámen s otiskem ryby se nakonec přece jen dostala až k Morlandovi.

Při vyslovení Morlandova jména Gideonem projel záchvěv mrazivého vzteku.

„Tak jsem po něm hodila kámen.“ Harriet zvedla hlavu z Gideonova ramene. „A zasáhla jsem ho. Byla tam krev, Gideone. Spousta krve. A on pak upadl na podlahu a já nevím jistě, jestli se neuhodil o ten kabinet. Když jsem mu vytahovala z kapsy klíč, ani se nepohnul. Co budeme dělat, Gideone? Myslíš, že mě za vraždu pana Morlanda pověsí?“

Gideon s největším úsilím ovládl svůj hněv. „Ne,“ odpověděl. „Na to můžeš vzít jed, že tě za to nepověsí. Já to nepřipustím.“

Harriet vyčerpaně svésila ramena. „Díky, mylorde. To mě moc uklidnilo. Hrozně jsem se bála.“ Popadla velký bílý kapesník, který jí podával, a otřela si oči. „Myslíte, že budeme muset odjet do ciziny, abychom se vyhnuli skandálu?“

„Ne, nemyslím, že to bude nutné.“ Gideon v duchu zuřil. *Tentokrát zašel Morland příliš daleko.*

„Chválabohu.“ Harriet posmrkávala do kapesníku. „Moc nerada bych zrovna teď odjížděla do zahraničí. Nemohu se dočkat návratu do Horního Biddletonu, abych mohla pokračovat v práci. A pro vás by také nebylo snadné spravovat rodinná panství ze zahraničí.“

„To bezpochyby ne.“ Gideon ji pevně uchopil za ramena. „Určitě ti neublížil, Harriet?“

Netrpělivě zavrtěla hlavou a znovu se vysmrkala. „Ne, ne, jsem v pořádku, mylorde. Až na tyhle šaty, samozřejmě, ty jsou asi odepsané. Ale vinu za to nemohu tak docela svádět jen na pana Morlanda. Byly totiž pořádně zmazané ještě předtím, než se tam objevil.“

Opravdu je v pořádku. Musel si to neustále připomínat. Morland na ni svými chlípnými rukama nesáhl. To je celá Harriet, dokáže se

ubránit sama kusem kamene s prastarou rybou. Gideon jí jemně sevřel ramena. Nedokázal ji ochránit.

„Moje statečná a vynalézavá Harriet. Jsem na tebe moc pyšný.“

Rozechvěle se usmála. „No, to ti děkuji, Gideone.“

„Ale mám zlost na sebe, že jsem o tebe tak špatně pečoval,“ dodal ponuře. „Do takového nebezpečí jsi se vůbec neměla dostat.“

„Ale tohle může stěžít být tvoje vina, Gideone. Nemohl jsi přece tušit, že mě pan Morland bude sledovat do Humboldtova muzea.“ Harriet se odmlčela a potom vážně pokračovala. „Je to opravdu skvělé muzeum, pane. Myslím, že jsem vám o něm ještě nestačila nic říct, protože jsem měla co dělat, abych vám vyličila, jak jsem zřejmě zabila pana Morlanda. Ale nenašla jsem tam žádný zub, který by se podobal tomu mému.“

Gideon se sarkasticky usmál. Kdo jiný než Harriet by se víc staral o zub gigantického ještěra než o fakt, že právě o vlásek unikl znásilnění? Položil jí prsty na rty, aby ji umlčel. „O tom mi povíš později. Teď bych měl zjistit, co se vlastně stalo.“

Harriet se polekala. „Co chceš dělat“

„Zajdu do Humboldtova muzea a zjistím, jestli je Morland mrtvý nebo živý.“ Políbil ji na čelo. „Až zjistím, jak to s ním skutečně vypadá, uvážím další postup.“

„Ano, ovšem.“ Harriet se kousla do spodního rtu. „A co když bude nějakou náhodou živ? Myslíš, že mě obviní z pokusu o vraždu?“

„Já myslím,“ odtušil Gideon vlídně, „že tahle žaloba bude to poslední, nač Morland pomyslí.“ *Protože bude mít co dělat, aby spasil vlastní kůži*, dodal v duchu.

„Tím bych si nebyla tak jistá.“ Harriet ustaraně svažila čelo. „Není to slušný člověk, pane. Měl jste pravdu, když jste mi řekl, že není tím andělem, na kterého vypadá.“

„Ano.“ Gideon ji pustil z náruče. „Jdi nahoru, má drahá. Vráť se, až se postarám o Morlanda.“

Harriet mu s úzkostným výrazem v očích stiskla paži. „Budete velmi opatrný, vidíte, mylordé? Nerada bych, aby vás někdo přistihl nad jeho mrtvolou. Tedy, pokud je mrtvý, samozřejmě. A jestli žije, může být nebezpečný. Nesmíte ani trochu riskovat.“

„Budu opatrný.“ Gideon přistoupil ke dveřím a otevřel je. „Možná budu pryč delší dobu. Nesmíte se kvůli mně trápit.“

Harriet se zatvářila pochybovačně. „Myslím, že bych měla jít s vámi, pane. Mohu vám ukázat, kde přesně jsem pana Morlanda nechala.“

„Já si ho najdu sám.“

„Ale když vás doprovodím, mohla bych hlídat, až se budete zabývat jeho mrtvolou,“ namítla a očividně se pro ten nápad rozechřívala.

„Poradím si velice dobře sám. A teď, kdyby ti to nevadilo, Harriet, rád bych už šel.“ Postrčil ji k odchodu.

Šla pomalu ke dveřím a bylo na ní vidět, jak usilovně přemýšlí. „Čím víc o tom uvažuji, mylord, tím víc jsem přesvědčena, že bych měla jít také.“

„Řekl jsem ne, Harriet.“

„Ale víte přece stejně dobře jako já, že vám vaše plány pokaždé nevyjdou zrovna nejlépe. Vzpomeňte si, jak to dopadlo v jeskyni, a to ostatní, jen proto, že jste se neobtěžoval světit mi své plány.“

„Moje plány nevycházejí výhradně tehdy, když se do nich zamícháte vy, milostivá,“ prohlásil Gideon s klidem. „Dnes večer uděláte, co jsem vám nařídil. Půjdete rovnou do svého pokoje a dáte si koupel a šálek čaje, abyste se vzpamatovala z toho otřesného zážitku. A až do mého návratu neopustíte dům. Je to naprosto jasné, má drahá?“

„Ale Gideone –“

„Vidím, že není. Tak dobře, budu zcela otevřený. Jestli okamžitě nezačnete vystupovat po schodech, vynesu vás nahoru sám. Teď už si rozumíme, milostivá?“

Harriet zamrkala. „Inu, pokud se na to díváte takhle –“

„Dívám,“ ujistil ji.

Harriet se mu neochotně táhla v patách. „Tak dobře, mylord. Ale prosím vás, buďte opatrný.“

„Budu opatrný,“ slíbil Gideon nevrle. „A Harriet?“

Tázavě se ohlédl. „Ano, mylord?“

„Můžete vzít jed na to, že v budoucnu se o vás budu starat mnohem lépe.“

„Ach, to je hloupost. Už teď se o mne staráte skvěle.“

To se plete, pomyslel si Gideon, když se díval, jak Harriet stoupá do schodů. Nestaral se o ni vůbec a dnes za jeho nedbalost málem zaplatila. Jisté je však jedno, že tentokrát se Morlanda zbaví jednou provždycky.

Pokud to pochopitelně neudělala už Harriet.

* * *

Podvečerní ulice byly přeplněné lidmi, když se Gideon pěšky blížil k muzeu pana Humboldta.

Usoudil, že tlačenicí projde rychleji bez koně a kočáru, pěší cesta však měla ještě jednu výhodu. Snáz se ztratil v chaosu ulic ucpaných povozy i lidmi. St. Justinovi koně by jen těžko prošli bez povšimnutí. Znali je mnozí a Gideon k sobě toho večera nechtěl připoutávat pozornost.

Pokud zahlédne známou tvář, vklouzne do nejbližší uličky nebo průchodu.

Když dorazil do ulice, kde bylo Humboldtovo muzeum, chvíli čekal v průchodu, dokud se neujistil, že všude kolem je pusto a prázdno. Pak zamířil k přednímu vchodu, který byl pod úrovní chodníku, aby přiváděl do suterénu denní světlo zvenčí. Jak bylo zvykem, vnější schodiště vedoucí dolů z ulice chránilo železné zábradlí a branka.

Gideon zalomcoval brankou a zjistil, že je zamčená. Rozhlédl se na všechny strany, jestli není v dohledu nějaký chodec, pak se vyšvihl přes zábradlí a seskočil na kamenné schody.

Schodiště pro služebnictvo a dodavatele vedlo ke dveřím, které byly rovněž zamčené. Gideon se pokusil nahlédnout dovnitř nevelkým oknem, které do suterénu přivádělo světlo, to však bylo zatažené těžkými závěsy.

Gideon právě uvažoval, že mu nakonec nezbude než okénko rozbít, když tu si povšiml, že je někdo zřejmě zapomněl zavřít. Přehodil nohu přes parapet a vteřinu nato už byl uvnitř, v setmělé místnosti plné kabinetů, beden a kostí. Ihned však poznal, že tohle není komora, o níž mu pověděla Harriet.

Vzal si svíčku z nástěnného svícnu, zapálil ji a vyšel ze zaprášené místnosti na krátkou a tmavou chodbu. Dveře do protější místnosti byly dokořán.

Sotva Gideon do té tmavé komory vstoupil, ihned mu bylo jasné, že tady byla Harriet napadena. Zmítala jím ledová zlost, když jednu po druhé procházel uličky mezi vysokými kabinety. *Tady ji Morland chytil do pasti.* Honil ji jako bezmocnou laň a pak na ni zaútočil. Zachránila ji jen její chytrost.

Gideon křečovitě sevřel svíčku. Skoro stejně jako na Morlanda zuřil na sebe. Měl se ujistit, že Harriet nebude v nebezpečí. Nesplnil svou manželskou povinnost. Nepostaral se o ni jaksepatří.

Našel uličku, kde Harriet hodila Morlandovi na hlavu kámen. Ten dosud ležel na zemi i s kouskem, který se z něj odlomil. Když Gideon poklekl, aby prozkoumal místo Morlandovy porážky, na otisk podivné ostnaté ryby skápl vosk.

Na podlaze bylo několik zaschlých krvavých skvrn. Gideon vstal a rychle prohlédl zbytek místnosti. Po Morlandovi nebylo nikde ani stopy.

Když vyšel z místnosti, našel v prachu na chodbě další kapky krve. Šel podle nich a došel až k oknu, kudy před chvílí sám vnikl dovnitř. Když si posvítíl svíčkou, uviděl na parapetu krvavý otisk prstu. Morland zjevně zmizel z muzea tudy. To vysvětlovalo, proč okno nebylo řádně zavřeno.

Potud Harrietiny obavy, že toho lotra zabila. Jakmile přišel k sobě, byl zjevně natolik čilý, že se dokázal nepozorovaně z muzea vyplížit.

Gideon se pro sebe chladně usmál a sfoukl svíčku. Byl tuze rád, že Morland není mrtev. Měl s ním totiž docela jiné plány.

* * *

Dvacet minut nato už vystupoval po schodech k Morlandovu domu, a hospodyně, která mu otevřela, požádal, aby ho ohlásila. Žena si otírala ruce do zástěry a pokukovala po jeho jizvě.

„Pro nikoho není doma,“ oznámila. „Řek mi to, je to slabá půlhodina. Zrovna dyž se vrátil. Stala se mu prej nehoda.“

„Děkuji vám.“ Gideon vstoupil do haly a polekanou ženu tak přinutil ustoupit stranou. „Ohlásím se sám.“

„Tak koukněte se, pane,“ ohradila se hospodyně, „já mám své rozkazy. Panu Morlandovi je hrozně zle a odpočívá v knihovně.“

„Bude mu daleko hůř, až s ním budu hotov.“ Gideon otevřel první dveře nalevo a věděl, že hádal správně. Byla to knihovna. Svého protivníka však nikde nespasil, dokud se sám neozval ze židle, která stála zády ke Gideonovi naproti krbu.

„Vypadněte odtud, ksakru,“ zahromoval Morland a ani se neotočil, aby zjistil, kdo vstoupil do místnosti. „Paní Heathová, jasně jsem vám nařídil, že nechci být vyrušován.“

„Jenže já právě tohle mám v úmyslu, Morlande,“ řekl velmi tiše Gideon. „Vyrušit tě a pořádně rozrušit.“

Na židli se rozhostilo ohromené ticho. Pak se Morland vymrštil a skokem stál před Gideonem. Brandy z jeho sklenky se rozstříklo po koberci.

Morland v té chvíli archanděla nepřipomínal. Vlasy, jindy dokonale upravené, mu trčely na všechny strany. Na čele měl šmouhy zaschlé krve a oči se mu horečnatě leskly. Třesoucími se prsty postavil sklenku na stůl.

„Co tady ve jménu d'ábla děláš, St. Justine?“

„Nemusíš za každou cenu hrát vlídného hostitele, Morlande. Vidím, že se necítíš nejlépe. Mimochodem, ta rána, co máš na čele, vypadá dost hrozně.“ Gideon se usmál. „Nevím nevím, jestli ti nezůstane jizva.“

„Vypadni odtud, St. Justine.“

„Měla strach, že tě tím kusem skály zabila, představ si. Harriet má na ženu docela značnou sílu. Ten kámen musel docela dost vážit, co? Viděl jsem ho ležet na podlaze, tam kde jsi ji napadl.“

Morlandovi se v očích zjevil divoký výraz. „Nevím, o čem to krucinál mluvíš, a ani to vědět nechci. Okamžitě odejdi.“

„Odejdu, jakmile si my dva vyřídíme tu malou drobnost.“

„Jakou drobnost?“

Gideon nadzvedl jedno obočí. „Já ti to neřekl? Potřebuji jména tvých sekundantů, jak jinak? Aby se s nimi ti moji mohli sejít a dohodnout podrobnosti naší schůzky.“

Morland se chvíli nezmohl na slovo. „Co máš se sekundanty? A jaká schůzka? Zešlél jsi? O čem to mluvíš?“

„Vyzývám tě na souboj, přirozeně. Myslel jsem, že s tím budeš počítat. Urazil jsi přece mou ženu. Co může *urozený muž* v mém postavení dělat jiného než žádat zadostiučinění?“

„*Já jsem se tvé ženy ani nedotkl. A vůbec nechápu, o čem to mluvíš,*“ vyhrkl Morland. „Jestli tvrdí, že jsem ji urazil, tak lže. Lže, slyšíš?“

Gideon potřásl hlavou. „A teď ji urážíš znovu. Jak se opovažuješ obviňovat mou manželku ze lži, Morlande? Teď musím žádat satisfakci tím spíš. Něco takového přece nemohu jen tak přejít.“

„K čertu s tebou, St. Justine. Říkám ti pravdu. Ani jsem se jí nedotkl.“

„Ano, já vím,“ odpověděl trpělivě Gideon. „To, že se ti dokázala ubránit sama, je mi velice dobře známo, ale neřeší to urážku, které ses dopustil. Jsem si jist, že jako *urozený muž* dokonale chápeš, co je mou povinností.“

Morland se na něj upřeně díval a na obličej se mu střídal hněv s bezradností. „Povídám ti, že lže. Nevím proč, ale lže. Poslouchej mě, St. Justine. Bývali jsme přece přátelé. Mně můžeš věřit.“

Gideon se na něj zkoumavě zadíval. „Takže ty mě navádíš, abych věřil víc tobě než své ženě?“

„Ano, k čertu s tebou, ano. Proč bys měl věřit jí? Byla k sňatku s tebou přinucena, protože jsi ji zkompromitoval. Víím o tom úplně všechno. Povídal si o tom celý Londýn, když jste tady nebyli.“

„Opravdu? No, klepy sem, klepy tam, dnes na tom už stěží sejde. S tou dámou jsem se oženil, a tím je v očích společnosti celá věc vyřízena, to přece oba víme.“

„Ale nemůžeš jí věřit,“ namítl Morland. „Ona tě nemiluje. Stejně jako Deirdre. Jak by o tebe, s tím tvým obličejem, mohla nějaká žena stát? Tvoje žena byla do manželství s tebou přinucena stejně jako Deirdre.“

„Dost mě překvapuje, že přivádíš na přetřes Deirdřino jméno, když uvážím, co jsi jí provedl,“ podotkl Gideon tiše.

Morland chvíli otevíral a zavíral ústa, ale nevypravil ze sebe ani hlásek. „Co jsem jí provedl? O čem to kčertu mluvíš?“

„Prozradila mi jméno svého svůdce, když za mnou tenkrát večer přišla,“ vysvětlil Gideon. „Rozzuřila se, když zjistila, že mě tou svou hrou neobalamutí. Připadalo mi totiž dost zvláštní, abys věděl, že jsem ji zničehonic začal natolik přitahovat, že nemohla vydržet do svatby.“

„*Pohled na tebe ji odpuzoval.*“

„Ano. To mi dala jasně najevo, když jsem odmítl tu její nanejvýš velkomyslnou nabídku. Zuřila opravdu hrozně. A v tom vzteku mi toho hodně vyklopila o tobě, Morlande. Jak ji miluješ, ale nemůžeš se s ní oženit, protože už naneštěstí jednu manželku máš. Jak jsi jí navrhl, aby mne svedla, když ti svěřila, že je těhotná. Jak jste společně plánovali, že po naší svatbě budete v tom románu pokračovat.“

Morland si otřel hřbetem ruky ústa. „Deirdre lhala.“

„Vážně?“

„Ovšemže lhala,“ zaječel Morland. „A ty jsi to věděl. Musel jsi to vědět. Jinak bys... bys...“

„Jinak bych tě vyzval na souboj už před těmi šesti lety? A proč bych to dělal? Ona chtěla tebe a ochotně se ti odevzdala. Vybrala si sama. A jelikož dala jasně najevo, že mě nemůže ani vidět, proč bych se namáhal vyzývat tě kvůli ní na souboj? I kdybych tě zabil, nic by se na tom nezměnilo.“

„Lhala.“ Morland začal pěst a v bezmocném vzteku udeřil do židle. „U všech rohatých, lžou obě dvě.“

„Moje manželka nelže,“ ohradil se Gideon nevzrušeně. „A já takové urážky nehodlám tolerovat. Jmenuj mi své svědky.“

„Nikoho ti jmenovat nebudu,“ vyhrkl Morland příškrčeně.

„Ach tak,“ prohodil Gideon chápavě. „Vidím, že jsi po té ráně do hlavy příliš vyšinutý a nenapadají tě jména dvou důvěryhodných lidí, ochotných obstarat pro tebe, co je k souboji třeba. Dobrá, poskytnu ti čas.“

„Čas?“ Morland náhle velmi zostražitěl.

„Zajisté. Budeš mít dnešní noc. Zítra časně ráno k tobě pošlu své sekundanty. Tou dobou už bys měl ta jména znát. Hezký večer, Morlande. Těším se na naše příští setkání.“ Gideon vykročil ke dveřím.

„Počkej.“ Morland se trhaně pohnul kupředu. Rukou zavadil o sklenku a shodil ji na koberec. „Řekl jsem, počkej, ksakru. Nemůžeš mě vyzvat k souboji. Jen pomysli na ty řeči.“

Gideon se usmál. „Ujišťuji tě, že pomyslení na řeči, které z toho vzejdou, mě ani v nejmenším nevyvádí z míry. Měl jsem šest dlouhých let, abych si zvykl na to nejhorší, čeho byla společenská smetánka v tomto ohledu schopna. Což mi připomíná, že bych málem na něco zapomněl.“

Morland se napřímil a stále vylekaněji sledoval, jak se k němu Gideon blíží. „Co to má být? Neapřibližuj se ke mně, St. Justine.“

„Domnívám se, že má-li se výzva provést podle pravidel, musím tě udeřit do tváře rukavicí, že? Dovol.“

Gideon začal pěst a udeřil Morlanda rovnou do brady.

Morland se s tlumeným záúpěním zřítíl na podlahu.

Gideon nad ním zůstal stát. „Omlouvám se, že jsem málem zapomněl na některé formality. Když člověk žije tak dlouho mimo společnost, jako se to přihodilo mně, příležitostně pozapomene některé ty drobnosti, které se od pravého šlechtice očekávají.“

* * *

Příští zastávkou budou kluby, rozhodl se Gideon. Nejen Morland má povinnost jmenovat dva muže, kteří obstarají, co je k duelu zapotřebí. Gideon bude sekundanty potřebovat rovněž. A jelikož neměl mezi smetánkou jediného blízkého přítele, byl výběr dost obtížný.

Naštěstí si několik přátel získala Harriet.

Gideon zastihl mladého Applegata v hlavním sále svého klubu na St. James Street. Byl tam s ním Fry. Oba dva zobrazení, když zjistili, že se k nim hrne Gideon.

„Dobrý večer, pánové.“ Gideon se posadil a nalil si sklenku z Fryovy láhve klaretu. „Jsem moc rád, že vás vidím. Potřebuji od vás totiž jistou laskavost.“

Fry poplašeně vykulil oči.

Sklenka v Applegatově ruce se poněkud chvěla, její majitel však vzhledl ke Gideonovi celkem odhodlaně. „Pokud jste mne přišel vyzvat na souboj, pane, jsem připraven.“

Gideon se usmál. „Nesmysl. Moje žena mi tu záležitost s únosem uspokojivě vysvětlila. Jsem odhodlán nechat minulost minulostí.“

„Jářku.“ Fry přimhouřil oči. „Myslíte to vážně?“

„Zajisté. Chci s vámi probrat něco úplně jiného.“

Applegate se nechápavě zamračil. „A co?“

Gideon se opřel a upřeně se na Applegata a Frye zahleděl. „Jsem si jist, že vás oba nejvyšší možnou měrou popudí, až vám povím, že pan Bryce Morland urazil mou manželku.“

Fry a Applegate se podívali nejprve jeden na druhého a pak zase na Gideona.

Applegate se zachmuřil. „Ten člověk se mi nikdy nezamlouval. Co jí ten mizera řekl?“

„Na přesném citování těch slov nezáleží,“ odušil Gideon. „Stačí, když řeknu, že to považuji za závažnou urážku a žádám za ni zadostiučinění. Potřebuji dva muže, kterým bych mohl věřit, aby byli mými sekundanty. Chtěl by to jeden z vás pro mne udělat? Nebo dokonce oba dva?“

Applegate zamrkal a pohlédl na Frye, kterého to rovněž zarazilo.

„Jářku,“ zamumlal Fry.

„Vy už jste Morlanda vyzval?“ zeptal se obezřetně Applegate.

„Za daných okolností jsem neměl jinou možnost,“ vysvětlil Gideon. „Byla to otázka cti, chápete? Ten člověk urazil mou ženu.“

Applegate se mračil čím dál víc. „Nemůžeme dovolit, aby Morland beztrestně urážel lady St. Justinovou.“

„Přesně to si myslím i já,“ souhlasil Gideon.

Fry škubl licousy. „Morland se mi nikdy moc nezamlouval. Hladký jako úhoř, jářku. Nepřekvapuje mě, že se dovídám, že to přepískl.“

Applegate vážně přikývl. „Ano, občas se o něm leccos rozeslo. Zvláště o těch jeho odporných choutkách, které si vybíjí v nevěstincích. Samozřejmě byly to jenom klepy. Ale s takovými lidmi nemůže být člověk dost opatrný.“

„Hodlám zajistit, aby napříště nechal mou ženu na pokoji,“ prohlásil Gideon. „Pomůžete mi?“

Applegate se narovnal v ramenou. Vypadal trochu omámeně, v očích mu však začalo doutnat nadšení. „Ještě nikdy jsem nic takového nedělal. Až dodnes jsem se zajímal hlavně o fosilní prsty. Ale myslím, že to zvládnu. Zajisté, pane. Bude mi ctí být vaším sekundantem.“

„A mně zrovna tak.“ Fryovi zajiskřilo v očích. Celý zrudl. „Jářku, bude mi ctí, pane. Všechno, co je třeba zařídit, můžete nechat na nás. Zítří časně ráno navštívíme Morlanda.“

„Výtečně.“ Gideon vstal. „Jsem vaším dlužníkem, pánové.“

Bylo jasné vidět, jak Applegata i Frye ohromilo pomýšlení, že jejich dlužníkem je Netvor z Blackthorne Hall. Když Gideon odcházel, oběma se ve tvářích zračil nekonečný úžas.

Před klubem si Gideon mávl na drožku, udal adresu svého domu a nasedl dovnitř.

Díval se ven na ztemnělé ulice a přemýšlel o tom, co bude dělat dál. Ani na okamžik nezapochoyboval o loajalitu svých sekundantů. Applegate a Fry udělají pro Harriet cokoli, o tom nebylo pochyb. Dokázali to tím, že ji unesli, ačkoli riskovali hněv Netvora z Blackthorne Hall.

Nepochyboval ani o tom, že ti dva o svých nových úlohách nedokážou pomlčet. Dobře si všiml vzrušení v jejich očích. Ani jeden z nich dosud neměl se soubojem co dělat. Oba se až dosud považovali za učence, a nikoli za muže činu.

Když je požádal, aby byli jeho sekundanty v čestné záležitosti, poskytl oběma zcela nový náhled na ně samotné.

Morland měl pravdu. Zítra si o té výzvě k souboji bude povídat celý Londýn.

A přesně o to Gideonovi šlo.

Za několik minut nato vystoupil z kočáru a vyšel po schodech k domovním dveřím, kde ho uvítal Owl.

„Lady St. Justinova žádá, abyste k ní ihned zašel, pane,“ oznámil s výrazem, který nevěstil nic dobrého.

„Díky, Owle.“ Gideon mu podal rukavice a klobouk. „Kde je?“

„Myslím, že je ve své ložnici, pane.“

Gideon přikývl a po dvou schodech vyběhl nahoru. Z odpočívadla zahrnul do chodby k Harrietině pokoji. Zůstal stát přede dveřmi a jednou na ně ťukl.

„Vstupte,“ zvolala ihned Harriet.

Gideon otevřel dveře a vkráčel dovnitř. Harriet se k němu ihned vrhla.

„Chválabohu, konečně jsi doma,“ zvolala a pevně ho objala. „Tolik jsem se bála. Našel jsi ho mrtvého? Co jsi s ním udělal? Jak se ho zbavíme?“

„Našel jsem ho,“ odvětil s úsměvem Gideon. „Jenže na mrtvého byl trochu moc čilý. Byl dávno doma a lízal si rány.“

„On žije?“ Harriet odstoupila, sepjala ruce a ustaraně svažila obočí. „Víš to jistě?“

„Naprosto jistě. Uklidni se, má drahá. Nepodařilo se ti ho zabít. Škoda. Ale myslím, že je všechno pod kontrolou. A taky ti musím pogratulovat ke tvé mušce.“

Harriet si zhluboka oddychla. „I když toho člověka nesnáším, jsem ráda, že není mrtev. Byly by z toho jenom samé komplikace.“

„O tom pochybuji.“ Gideon si cestou ke spojovacím dveřím uvolnil kravatu a rozeplnul sako. „I kdyby ho v té komoře plné kostí našli mrtvého, usoudili by, že mu ten velký kámen spadl na hlavu nešťastnou náhodou.“ Otevřel dveře a vstoupil do své ložnice.

„Myslíte?“ Harriet ho rychle následovala. „Možná máte pravdu, mylorde. Každopádně se mi obrovsky ulevilo, že už je po všem, i když bych byla ráda, kdyby byl pan Morland za své odporné chování potrestán. Ale asi se musím spokojit s vědomím, že jsem ho aspoň poranila.“

„Ovšem,“ odušil Gideon nezávazně, shodil kravatu a sako a začal si rozepínat košili.

Harriet na něj vrhla ostrý pohled. „A říkal jsi, že jsi byl u něj doma?“

„Ano.“ Gideon nalil do umyvadla vodu ze džbánu a začal si oplachovat obličej. Usoudil, že se bude muset ještě jednou oholit, než půjde večer ven. Jeho černé vousy, to byla neustálá svízele. „Ty se nezačneš oblékat, má drahá? Měl jsem dojem, že dnes večer jdeme na ples k Berkstonovým.“

„Ano, já vím,“ odpověděla netrpělivě Harriet. „Gideone, co přesně se stalo, když jsi navštívil pana Morlanda?“ Zaváhala a pak se obezřetně zeptala: „Neudělal jsi nic ukvapeného, že ne?“

„Já nejsem ukvapený člověk, má drahá.“ Gideon uchopil ručník a osušoval si obličej a ruce. Pak se prohlédl v zrcadle. „Myslíš, že bych se měl oholit?“

„Asi ano. Gideone, podívej se na mě.“

Střetl se s jejíma očima v zrcadle a povytáhl jedno obočí. „Copak, Harriet?“

„Mám neodbytný dojem, že se něčemu vyhýbáš.“

„Jenom se snažím nezmeškat ples. Už i tak se elegantně zpozdíme.“

Nasupeně se na něj podívala. „Až dosud ti bylo vždycky srdečně jedno, jestli někam dorazíme včas nebo ne. Co se stalo, Gideone?“

„Nic, kvůli čemu by sis měla dělat starosti, má drahá.“

„U všech rohatých, Gideone, já chci znát pravdu.“ Úkosem na ni vrhl kritický pohled. „To jsou mi výrazy, má drahá.“

„Jsem velice rozrušená, mylorde,“ odsekla. „To víte, ta moje přejemná citlivost.“

Zazubil se. „Ano, já ji znám.“

„Co jsi panu Morlandovi provedl, Gideone?“

„Takřka nic. Rozhodně nic z toho, co si zaslouží.“

Harriet mu položila ruku na paži. „Povězte mi pravdu, mylorde.“

Pokrčil rameny. Moc dobře věděl, že se stejně všechno dozví, jakmile přijde na ples, nebo nejpozději zítra. Budou o tom mluvit všichni. To mu volba sekundantů zajistila. „Udělal jsem to, co by v mé situaci udělal každý šlechtic. Vyzval jsem ho na souboj.“

„*Já to věděla!*“ zvolala Harriet. „Toho jsem se bála. Jakmile jsi řekl, že žije, dostala jsem strach, že provedeš něco idiotského. Nic takového ti nedovolím, Gideone. Slyšíš mě?“

„Uklidni se, má drahá. Nemysli si, že si to nechám rozmluvit jako předtím ten souboj s Applegatem,“ varoval ji Gideon nevzrušeně.

„Ano, rozhodně si to musíš nechat rozmluvit. Nesmíš se s Morlandem bít. Výslovně ti to zakazují. Mohl by tě zabít nebo zranit. Ten se nebude bít podle pravidel, to ti přece nemusím vykládat.“

„Na to mám své vážené sekundanty, aby zajistili, že všechno proběhne podle pravidel.“

Harriet ho popadla za paži. „Sekundanty?“

„Applegata a Frye. To je ironie, co? Oba jsou nadšením bez sebe.“

„Dobré nebe, tomu nemůžu uvěřit. Gideone, prosím tě, přestaň mluvit, jako by neexistovala jiná možnost. Nedovolím ti, abys to dovedl do konce.“

„Věř mi, Harriet, všechno dopadne dobře.“

„Tímhle jsme už jednou prošli, Gideone, když jsi vyhrožoval, že zastřelíš lorda Applegata. Já prostě odmítám snášet takové jednání. Je to příliš nebezpečné. Kdo ví, co se může stát, a ty pak skončíš vážně zraněný, mrtvý nebo ve vyhnanství.“ Harriet se napřímila a zvedla bradu. „Zakazují ti to.“

„K té výzvě už ale došlo, má drahá.“ Gideon si narovnal na mycí stolek holicí potřeby. Rozmíchal mýdlo a začal si je nanášet na obličej. Holení studenou vodou nebylo zrovna příjemné, nechtěl se však zdržovat, než mu donesou horkou vodu z kuchyně. „Musíš mě nechat, abych to vyřídil po svém.“

„Ne,“ prohlásila Harriet. „Nedovolím ti v tom nesmyslu pokračovat.“

„Všechno dobře dopadne, Harriet.“ Znovu se s ní střetl pohledem v zrcadle a vyčetl z krásných tyrkysových očí obavu a starost. To vědomí ho zahrálo u srdce. „Dávám ti své slovo, že se nenechám zabít.“

„Jenomže to nemůžeš vědět jistě, Gideone. Nesnesla bych, kdyby se ti něco stalo. *Miluji tě.*“

Gideon zvolna odložil břitvu a s obličejem pokrytým mýdlovou pěnou se k ní otočil čelem. „Co jsi to řekla?“

„Však jsi slyšel,“ odsekla Harriet. „Nechápu, proč se tváříš, jako by tě to udivovalo. Miluju tě už dost dlouho. Proč si ksakru myslíš, že jsem tě nechala, aby ses se mnou v té jeskyni miloval?“

Gideona to rozjařilo natolik, že na okamžik nedokázal uvažovat úplně souvisle. „*Harriet.*“

„Ano, ano, já vím, pro tebe to znamená velkou svízeli a já moc dobře vím, že ty mě nemiluješ,“ řekla spěšně.

„Ale o to nejde. Jde o to, že jsme se dohodli, že se vynasnažíme, aby naše manželství fungovalo, a v tom případě budeš muset alespoň v některých záležitostech respektovat moje přání.“

„Harriet –“

„A tohle je právě ta záležitost, kterou jsem měla na mysli, mylorde,“ uzavřela rozhorleně. „Nepřipustím, abyste se kvůli mně v jednom kuse někde bil. Dříve nebo později přijdete k úrazu.“

„Mohla bys chvíli mlčet, Harriet?“

„Ano,“ odsekla. „Ano, budu mlčet. Vlastně, abyste věděl, nebudu mluvit už vůbec, když o to tolik stojíte, mylorde.“

„Výborně.“

„Abyste věděl, mylorde, nepromluví na vás, dokud s tou bláhovostí nepřestanete. Rozumíte, mylorde?“

Gideon přimhouřil oči. „Tak ty se mnou nebudeš mluvit? Ty? Ty že vydržíš mlčet déle než patnáct minut? To by mohlo být zábavné.“

„Slyšel jste mne. Už ani slovo. Od téhle chvíle s vámi nemluví, pane.“

Harriet se otočila na patě a vypochoďovala z Gideonovy ložnice.

Gideon se za ní díval a nevěděl, jestli má vyskat radostí nebo si tu malou fúrii přehnout přes koleno. *Miluje ho.*

A Gideon to vědomí hýčkal u srdce, přesně tam, kam se mu každou noc stulila Harriet.

Pověsti o souboji mezi Gideonem a Morlandem téměř pohltilo to, čemu se zanedlouho mezi smetánkou nefeklo jinak než Hádka s velkým H.

Celá vysoká společnost byla k Harrietině znechucení zřejmě fascinována tím, jak Harriet odmítá s manželem promluvit. Zvěst o tom se toho večera rozletěla plesovým sálem jako blesk. Nevěsta Netvora z Blackthorne Hall se tváří, že pro ni její pán neexistuje. A ihned se vyrojily spekulace o příčině Hádky.

Harrietiny důvody však byly nakonec méně důležité než skutečnost, že Hádka jako taková poskytla smetánce kýžené rozptýlení.

Harriet záhy zjistila, že je nanejvýš obtížné Gideona ignorovat, je-li on sám rozhodnut, že se ignorovat nedá. Nepokrytě si totiž liboval v tom, že ji na veřejnosti provokoval.

Byla právě zabrána do hovoru se skupinkou geologických nadšenců, když se na ples dostavil Gideon, který byl našťastí celý večer nepřítomen. V jedenáct hodin však rázně vpochodoval do sálu a zamířil rovnou k Harriet. Jako obvykle se cestou nenamáhal kohokoli pozdravit. „Dobrý večer, má drahá,“ řekl s klidem, když k ní došel. „Myslím, že teď budou hrát valčík. Zatančíte si se mnou?“

Harriet zdvihla bradu, otočila se k němu zády a znovu se pohroužila do konverzace, jako by svého velikého manžela, ačkoli stál těsně vedle ní, neviděla.

Skupinka lidí kolem ní se statečně snažila pokračovat v debatě o mořských zkamenělinách, bylo však zřejmé, že je to nad jejich síly. Všichni byli příliš zvědaví na nejnovější vývoj. Harriet možná dokázala Netvora ignorovat, ale ostatním to tak dobře nešlo.

Gideon patrně nepochopil, že byl odmrštěn. „Děkuji, má drahá. Věděl jsem, že valčík neodmítnete.“

Harriet přidušeně vykřikla, když ji Gideonova mohutná dlaň uchopila zezadu kolem pasu.

Zdvihl ji a za potlačovaného smíchu a nesouhlasných projevů ze všech stran odnesl jako píрко na parket. Postavil ji na nohy, vzal do

náruče a začal s ní tančit valčík. Z něžného zajetí jeho paží nebylo úniku.

Harriet ho probodávala nasupeným pohledem.

Gideon se na ni usmíval a ve žlutohnědých očích mu jiskřilo. „Nemáte slov, má drahá?“

Toužila, aby mu mohla vynadat, ale nemohla, protože by tím porušila slib mlčení, který učinila. Nezbyvalo jí než ten zpropadený valčík dotančit. Pronikavě si uvědomovala fascinované pohledy a šeptané komentáře všech okolo ní.

Table rozkošná scénka se stane zítra ráno chutným klepařským soustem, pomyslela si Harriet s odporem. Už teď to v tanečním sále jen vě.

Další nehorázný skutek Netvora z Blackthorne Hall.

Gideon nenuceně hovořil o všem možném, od počasí po tlačenicí v tanečním sále. Harriet se mu vytrvale dívala přes rameno a nechala se vést parketem.

„Jak vidím, Applegate a Fry už dorazili,“ řekl Gideon tlumeně, když hudba dohrála. „Budete mne muset omluvit, má drahá. Musím s nimi něco projednat.“

Harriet se otočila na patě a prkenně odpochoďovala zpět ke svým přátelům. Když se ohlédla přes rameno, uviděla Applegata a Frye zabrané s Gideonem do velmi vážné debaty.

Nebyla jediná, kdo si té trojice povšiml. Zaregistrovali to i všichni ostatní, protože se o tom začalo hovořit po celém sále.

„Prý je v tom souboj,“ pošeptala jí lady Youngstreetová tajemně. „Fry povídal, že je to všechno samosebou velice tajné. On a Applegate jsou St. Justinovými sekundanty. Vy asi nebudete znát podrobnosti, co?“

„Ne, neznám je,“ prohlásila Harriet stroze.

Za několik okamžiků k ní přišla Effie. „Celý taneční sál je vzhůru nohama. Je to pravda? Opravdu se St. Justin bude bít?“

„Ne, pokud to bude záviset na mně,“ opáčila Harriet.

Effie zúžila oči. „Co se děje, Harriet? A co to mělo znamenat před chvílí, jak tě St. Justin odnesl na taneční parket? Všichni si o tom povídají.“

„O St. Justinovi si lidé povídají pořád,“ namítla Harriet. „Potřebuju se napít limonády. Nebo možná něčeho silnějšího.“

Lady Youngstreetová se rozzářila. „Tady je lokaj s nápoji. Poslala jsem pro něj. Poslužte si, má drahá.“

Harriet sáhla po nejbližší sklence a nestarala se, jestli je to šampaňské nebo limonáda. Pila a podupávala špičkou saténového střevíčku.

Effie se na ni zakabonila. „Pokus se dnes večer nevyvolat další skandál, Harriet. Už toho bylo dost.“

„Ano, teto Effie.“

Effie na ni vrhla ještě jeden káravý pohled a zmizela v davu.

Skupinka geologických nadšenců se statečně snažila obnovit debatu, jejich úsilí však vyšlo vniveč, protože se na ples dostavil Clive Rushton.

Lokty si proklestil cestu ke kroužku kolem Harriet a upřel na ni znepokojivý pohled. Rozhostilo se ticho.

„Tak vám se podařilo ulovit Netvora,“ zachraptěl Rushton. „Gratuluji, lady St. Justinova. Provdala jste se za vraha.“

Harriet na něj vytřeštila oči. „Jak se opovažujete, pane?“

Rushton ignoroval ji i vyděšenou reakci hloučku sběratelů zkamenělin.

„*Jak dlouho ještě?*“ zaburácel Rushton. „Jak dlouho ještě setrváte ve smilstvu s tím démonem? Jak dlouho bude trvat, než se Netvor obrátí proti vám? Jak dlouho před ním budete v bezpečí, lady St. Justinova?“

Harriet se roztřásla ruka a sklenka, kterou v ní držela, se nebezpečně zakymácela. „Pane, prosím vás. Je zjevné, že jste i po těch letech stále zdrcený zármutkem, a já s vámi hluboce cítím. Ale musíte odtud odejít, než St. Justin zjistí, jak neomaleně se mnou mluvíte.“

„Už je pozdě,“ řekl klidným hlasem Gideon, který se zničehonic zjevil vedle Harriet. „Všechno jsem slyšel.“

Rushton obrátil pronikavý pohled na Gideona. „*Vrahu. Zabil jste ji. Zabil jste mou dceru.*“ Stále zvyšoval hlas, takže nakonec řval zplna hrdla, což si nepochybně nacvičil na kazatelně. „*Ted' mě dobře poslouchajte. Netvor z Blackthorne Hall bude mít brzy další oběť. Jeho nevinná žena bude dohnána k smrti stejně jako moje nevinná dcera.*“

Než si kdo stačil uvědomit, co má Rushton za lubem, vytrhl lady Youngstreetové sklenku šampaňského a vychrstl ji Gideonovi do obličeje.

Harriet dostala vztek. „*Neopovažujte se mu říkat Netvor, u všech rohatých.*“

A vychrstla mu do užaslého obličejě své šampaňské a vrhla se na něj.

Rushton ohromeně ucouvl a v sebeobraně zvedl ruce.

Lady Youngstreetová zaječela. A spolu s ní několik dalších žen, které zahlédly, co se děje. Muži bezmocně přihlíželi a tvářili se zmateně a polekaně. Nikdo se ani nepohnul.

Bylo zjevné, že si nikdo neví rady, když v tanečním sále dojde ke rvačce a začne ji dáma. Nikdo kromě Gideona.

Udělal krok dopředu a popadl Harriet, právě když začala do Rushtona bušit pěstmi. Prohýbal se však přitom smíchy tak, že ji málem upustil.

„To už stačilo, milostivá.“ Přehodil si ji zlehka přes rameno a pevně ji přidržel za stehna, aby ji znehybnil. „Ubránila jste mou čest úspěšně. Ten dobrý muž je podle mého už poražen. Nebo se mýlím, pane?“

Jelikož visela Gideonovi přes rameno, dělalo jí potíže zjistit, co se děje kolem. Zkroutila krk, jak nejvíc to šlo, a uviděla Rushtonovy hněvem zrůzněné rysy.

Reverend se nenamáhal na Gideonovu ironickou otázku odpovědět. Otočil se na patě a razil si ohromeným davem cestu ke dveřím.

Gideon postavil Harriet zase na nohy. Upravila si sukně a vzhledla k němu, aby zjistila, že se na ni usmívá od ucha k uchu. Jeho oči měly barvu roztaveného zlata.

„Další valčík, milostivá?“ zeptal se a galantně se sklonil nad její rukou.

Harriet byla vývojem událostí tak zdeptaná, že mu beze slova vstoupila do náruče.

* * *

Té noci už ležela v posteli, když k ní do ložnice přišel Gideon, jako by mezi nimi bylo všechno v pořádku.

Harriet, která se už vzpamatovala z toho, co se na plese u Berkstonových stalo, to dopálilo. Otočila se k němu zády.

„Bavila jste se dobře, má drahá?“ zeptal se Gideon a postavil svíčku na noční stolek.

Harriet zachovávala kamenné mlčení.

„Ano, bylo to maličko krotké, vidíte? Vlastně bych řekl, že přímo nudné.“ Gideon odhodil župan na židli, odhrnul pokrývky a vklouzl vedle ní. „Ale vy jste byla krásná jako vždycky.“

Harriet ucítila, jak ji zezadu objal paží kolem pasu. Jeho dlaň jí spočinula na nadru. Snažila se tvářit, že o tom neví.

„Myslela jsi to vážně, Harriet, když jsi mi tuhle řekla, že mě miluješ?“

To už bylo příliš. Harriet se její slib mlčení úplně vykouřil z hlavy. „Prokristapána, Gideone, tohle přece není vhodná chvíle, aby ses na to ptal. Strašně se na tebe zlobím.“

„Ano, já vím. A nemluvíš se mnou.“ Políbil ji na šíji. „Správně, nemluví.“

„A myslela jsi to vážně?“

„Ano,“ přiznala nenaloženě. Jeho ruka ji nyní hladila po boku a jeho noha se sunula mezi její stehna. Cítila, jak pátrá po její měkkosti. Byla k němu otočená zády, ale to ho, jak zjišťovala, nijak neodradilo.

„To jsem rád,“ prohodil Gideon a vyhrnul jí noční košili k pasu. „O ničem jiném jsem momentálně mluvit nechtěl. Takže jestli nechceš, nemusíš už říkat vůbec nic. Pochopím to.“

„Gideone —“

„Pst.“ Nahnul se nad ni a políbil ji na hrdlo a na citlivé místočko za uchem. Přejel jí dlaní po zadečku a jedním prstem sklouzl mezi obě měkké polokoule.

Harriet se zachvěla, protože její tělo na jeho dotek ihned nadšeně zareagovalo. „Gideone, já jsem to myslela vážně, když jsem říkala, že s vámi nemluví.“

„Já ti věřím.“ Prst se sunul níž a pomalu do ní vnikl. Jemně se v ní pohyboval, probouzel vlhký žár, otevíral ji a připravoval.

„Ty se mi vysmíváš, Gideone?“

„Nikdy bych se ti neposmíval, má sladká. Jen mi občas vyloudíš úsměv.“

A najednou byl prst pryč a Gideon do ní jemně a pomalu vsouval svůj široký a tvrdý úd.

I kdyby chtěla v konverzaci pokračovat, nebyla by toho v té chvíli schopna, protože ji slast zcela zbavila řeči.

* * *

Příštího rána se Harriet měla s Felicity a Effii vydat na nákupy, ale vůbec se na to netěšila. Věděla, že jí Effie udělá přísné kázání kvůli tomu, co se přihodilo na plese u Berkstonových.

Když u ní zaklepala služka se vzkazem, že sestra a teta už dorazily, zapečetila dopis, který právě dopsala.

„Ten dopis musí odejít dnešní poštou, rozumíte?“ nařizovala služce.

Děvče chvatně přikývlo a vydalo se hledat lokaje. Harriet si jen nerada nasadila klobouk a vydala se dolů.

Když však sestoupila do haly, po Effii a Felicity tam nebylo ani stopy. „Kde jsou, Owle?“

„Jeho lordstvo je pozvalo do knihovny, aby tam na vás počkaly, milostivá paní,“ odvětil Owl a otevřel jí dveře.

„Aha. Děkuji vám.“ Harriet svižně vešla do knihovny a uviděla Felicity a Effii sedět naproti Gideonovi. Rezignovaně si povzdychla.

Gideon vstal a v očích mu pobaveně jiskřilo. „Dobré jitro, má drahá. Vidím, že už jste připravená k odchodu. Kdypak vás můžeme očekávat doma?“

Dodržovat mlčení bylo čím dál obtížnější, jak Harriet zjistila minulé noci. Přesto se i dnes ráno snažila ze všech sil. Dospěla totiž k názoru, že je to jediná zbraň, která může Gideona přivést k rozumu.

Zavázala si stuhý na klobouku a obrátila se k Felicity. „Pověz jeho lordstvu, že se po nákupech zúčastním schůze Spolku pro starožitnosti a zkameněliny. Domů se vrátím do čtyř.“

Felicity se v očích rozsvítila veselá světýlka. Delikátně si odkašlala a obrátila se ke Gideonovi. „Vaše paní říká, že bude doma do čtyř, mylordé.“

„Výborně. Právě včas na projížďku v parku.“

Harriet se zamračila. „Prosím tě, Felicity, sděl jeho lordstvu, že se dnes na projížďku v parku necítím.“

Felicity skryla úsměv a vzhlédla ke Gideonovi. „Moje sestra vám vzkazuje, že –“

„Slyšel jsem,“ zahučel Gideon a nespouštěl z Harriet oči. „Já bych se rád dnes odpoledne v parku projel a jsem si jist, že mě lady St. Justinova bude chtít doprovodit. Nemohu se dočkat, až ji uvidím na její nové klisně.“

„Na jaké nové klisně?“ otázala se Harriet, ale pak si uvědomila, že se obrací na Gideona, a rychle se obrátila k sestře. „Zeptej se jeho lordstva na tu klisnu, o níž se zmínil.“

„Pro Kristovy drahé rány,“ zaúpěla Effie. „Nemůžu tomu uvěřit. Vždyť je to směšné.“

Felicity se však královsky bavila. „Moje sestra je zvědavá na tu novou klisnu, pane.“

„Ano, to rád věřím. Povězte jí, že klisna dorazila do našich stájí včera a že ji uvidí, pokud si se mnou dnes odpoledne vyjede do parku.“

Harriet ho probodla nasupeným pohledem. „Řekni laskavě mému manželovi, Felicity, že se nedám podplatit.“

Felicity otevřela ústa, aby vzkaz vyřídila, ale Gideon ji předešel. Zvedl ruku. „Rozumím. Moje žena se domnívá, že se ji snažím přimět, aby zrušila mlčení tím, že jí daruji klisnu. Ujistěte ji laskavě, že takový záměr nemám. Klisnu jsem koupil ještě předtím, než se mnou přestala mluvit, takže na ní může bez výčitek začít jezdit.“

Harriet po něm střelila nejistým pohledem a potom se obrátila k Felicity. „Pověz jeho lordstvu, že mu za tu klisnu děkuji, ale nezdá se mi, že by dnes bylo vhodné, abych se s ním projížděla. Nebudeme spolu moci hovořit, takže to bude dost nudné.“

„Ona říká –“ začala Felicity.

„Ano, slyšel jsem. Jde ale o tohle. Budu-li se dnes odpoledne projíždět v parku sám, poté co se přihodilo včera večer, začnou si lidé povídat. Stanu se předmětem mnoha nepříjemných dohadů. Nakonec se o mně možná roznese dokonce i to, že svou ženu biju.“

„Pitomost,“ vyštěkla Harriet k Felicity.

„Tím si nejsem tak jistý,“ odporoval jí Gideon zamyšleně. „Od Netvora z Blackthorne Hall se běžně očekává to nejhorší. A výborně do toho obrázku zapadá i to, že bije manželku. Po těch Rushtonových včerejších pochmurných předpovědích a obviněních bude každý očekávat jen to nejhorší. Nesouhlasíte se mnou, paní Ashcombová?“

Effie se na něj zamyšleně podívala. „Ano. Je to velmi pravděpodobné. Ona dnes vůbec nebude o klepy nouze, protože vy dva jste tomu včera opravdu nasadili korunu.“

Harriet zaskřípala zuby v obavě, že by Gideon mohl mít pravdu. Lidé byli opravdu ochotni uvěřit o něm tomu nejhoršímu a on neudělal nic, aby jim v tom zabránil. A ona včera večer ještě přilila

oleje do ohně těm skandálními řečem, které o něm kolovaly. Když se s ním dnes nedá vidět, pověsti o roztržce mezi nimi se ještě vystupňují.

„Tak dobrá.“ Harriet zvedla bradu. „Můžeš informovat jeho lordstvo, Felicity, že si s ním odpoledne vyjedu do parku.“

„To moc rád slyším, má drahá,“ zamumlal Gideon.

Effie zvedla oči k nebi. „Téhle praštěné konverzace už mám po krk. Jdeme.“

„Zajisté.“ Harriet vyšla z knihovny jako první. Neohlédla se na Gideona, protože věděla, že se jí potichu směje.

Když se po chvíli Effie a Felicity usadily v kočáře naproti Harriet, Felicity vyprskla smíchy.

„Nechápu, co je tady k smíchu,“ zabručela Harriet nevrle.

„Jak dlouho to chceš vydržet?“ otázala se Felicity. „Včera večer na plesu mi několik mých partnerů prozradilo, že se v klubech uzavírají sázky. Všichni se snaží uhodnout, jak dlouho bude Hádka trvat.“

„Do toho nikomu nic není,“ utrhla se Harriet.

Effie na ni vrhla káravý pohled. „V tom případě jste si měli tu svou slavnou Hádku nechat pro sebe.“

„Jenže to nešlo,“ namítla Harriet. „Gideon mě v jednom kuse provokuje. Přesně jako před chvílí v knihovně. Odmítá respektovat skutečnost, že s ním nemluví.“

Effie na ni vrhla zvědavý pohled. „Nemůžeš se divit, že to celou společnost přímo fascinuje. Tvůj manžel byl vždycky zdrojem pomluv.“

„To já vím,“ připustila Harriet.

„A to, jak ses včera pustila do Rushtona, přidalo k těm klepům další šťavnaté sousto.“

Harriet se nasupila. „Rushton znovu nazval St. Justina netvorem. Nemůžu vystát, když mu dávají to ohavné jméno.“

„Dnes se s tebou poprvé vidíme o samotě,“ připomněla Felicity a napjatě se nahnula kupředu. „A já umírám zvědavostí, proč vlastně se St. Justinem nemluvíš. Má to něco společného s těmi zvěstmi o souboji, kterých je všude plno? Co se děje, Harriet?“

Harriet zvedla pohled k sestře a tetě a málem se rozplakala. „Vy jste o tom souboji slyšely?“

„Slyšel o něm každý,“ ujistila ji Felicity. „Propánakrále, St. Justin si přece vybral za sekundanty Frye a Applegata a ti dva co nevědí,

nepovědí. Pomyšlení, že se z nich stali muži světa, jim úplně zamotalo hlavu.“

„Je to čirá nehoráznost,“ rozhorlila se Effie. „Souboj se má přece odehrát ve vší tajnosti, probůh.“

„Ale vždyť se každou chvíli o nějakém souboji mezi lidmi šeptá,“ upozornila ji Felicity.

„No právě, šeptá, jenže z tohohle konkrétního se prakticky stalo veřejné představení. Vědí o něm úplně všichni.“

„Ach bože.“ Harriet zašmátrala v kabelce a vyndala kapesník. „Všechno je to tak strašné. Hrozně se bojím, že St. Justin přijde k úrazu nebo bude muset opustit Anglii. A to všechno kvůli panu Morlandovi. Ten za souboj vůbec nestojí. Já jsem to St. Justinovi vysvětlovala, ale on mě nechce poslechnout.“

Effie se na ni zamyšleně podívala. „Tak proto s manželem nemluvíš? Zlobíš se na něj, že chce v souboji riskovat krk?“

Harriet nabručeně přikývla. „Ano. A vlastně je to všechno moje vina.“

Felicity se opřela o polštář. „St. Justin vyzval Morlanda na souboj kvůli něčemu, co ti Morland řekl? Je to tak?“

Harriet si povzdychla. „Bylo to mnohem horší než jen obyčejná urážka, o tom nepochybuj. Jenže —“

„O kolik horší?“ otázala se Effie.

„Pan Morland mě napadl, když už to musíte vědět.“ Harriet uviděla v tetiných očích hrůzu a honem ji spěchala uklidnit. „Ale nakonec se nic moc nestalo. Tedy mně. Panu Morlandovi ano. Hodila jsem mu na hlavu dost velký kámen. Ale St. Justin to nechce nechat být.“

„To se vůbec nedivím,“ prohlásila Effie příkře. „Tahle zpráva všechno mění. St. Justin s tím musí samosebou něco udělat.“

„Ach, Harriet,“ vydechla Felicity. „St. Justin se bude bít kvůli tvé cti. To je tak strašně romantické.“

„Ale mně to tak vůbec nepřipadá,“ odsekla Harriet. „Musím najít způsob, jak tomu zabránit.“

„Určitě tě moc miluje,“ poznamenala Felicity s pohledem plným obdivu.

Harriet se ušklíbla. „O to vůbec nejde. Potíží je jenom v tom, že St. Justin bere svou čest moc vážně.“

„A jelikož ty jsi jeho žena, je tvoje čest úzce spjatá s tou jeho,“ řekla Felicity měkce.

„Naneštěstí ano.“ Harriet se rozhodně napřímila. „Ale já najdu způsob, jak ten pitomý souboj zarazit. Však už jsem podnikla jisté kroky.“

„Jaké kroky?“

„Dnes ráno, než jste přijely, jsem si napsala o pomoc.“

„O jakou pomoc?“ užasla Effie.

„Napsala jsem St. Justinovým rodičům,“ oznámila Harriet se zadostiučiněním. „Informovala jsem je, že se chystá něco strašlivého. Jsem si jistá, že mi ten nesmysl pomohou zarazit. Vždyť St. Justin je koneckonců jejich jediný syn a dědic. Že chce v souboji riskovat život, jim bude po chuti stejně málo jako mně.“

* * *

Zvěsti o souboji, Hádce a o tom, jak se Harriet pustila do Rushtona, nevzrušovaly jenom společenskou smetánku. Harriet toho odpoledne zjistila, že dokonce ani ve Spolku pro starožitnosti a zkameněliny se nemluví o ničem jiném.

Jakmile do salonu lady Youngstreetové vešli slavnostně a důležitě se tvářící Fry a Applegate, všichni se k nim snažili dostat co nejbliž, aby zachytili alespoň drobečky informací.

„Otázka cti,“ prohodil Fry vážným tónem. „Nelze o tom samosebou dál hovořit. Velmi vážná věc. Vskutku velmi vážná.“

„V žádném případě o tom nemohu hovořit,“ pravil Applegate. „Jsem si jist, že to všichni pochopíte. Řeknu jen tolik, že St. Justin se zachoval jako šlechtic. Škoda že o druhé zúčastněné straně nelze říci totéž. Odmítá se s námi setkat, odmítá jmenovat své sekundanty.“

Harriet, která seděla na pohovce nedaleko nich, zaslechla Applegatova slova a trochu se rozveselila. Usilovně uvažovala, jestli to znamená, že Morland hledá způsob, jak se ze souboje vykrotit. Třeba se Gideonovi omluví. Nahnula se kupředu a snažila se zaslechnout ještě o trochu víc.

Naneštěstí si právě ten okamžik vybrala lady Youngstreetová a přišla se posadit vedle ní. Harriet z jejího rozverného úsměvu vyčetla, že lady už má v sobě svou odpolední dávku sherry.

„Tak, tak, tak, má zlatá,“ spustila lady Youngstreetová sebejistě. „Včera večer se vám to opravdu povedlo. Vždyť vy jste se na toho Rushtona vrhla na mou věru jako tygřice.“

„Nazval St. Justina netvorem,“ bránila se Harriet.

Lady Youngstreetová naklonila přemýšlivě hlavu k rameni. „Víte, že jsem si toho Rushtona do nedávna nikdy nevšimla? Nemyslím, že dřív chodil moc do společnosti. Ale poslední dobou ho člověk vidí pořád, nezdá se vám?“

„Ano,“ přitakala Harriet s citem. „Zdá.“

* * *

Čím víc se o souboji mezi lidmi mluvilo, tím zlověstnější a neodvratnější to Harriet připadalo. Bylo jí jasné, že její taktika změnit Gideonův úmysl nemluvením se minula účinkem. Pochmurně uvažovala, jestli by s tím neměla přestat.

Vždyť on si snad ani nevšiml, že se na něj zlobí.

Tehdy odpoledne, kdy jí pomohl nasednout na její krásnou novou klisnu, vedl příjemnou a jednostrannou konverzaci, jako by mu Harriet normálně odpovídala.

„No tak, co si o ní myslíte? Vy dvě se k sobě ohromně hodíte.“ Gideon zlehka vysadil Harriet do sedla a poodstoupil, aby mohl ten pohled vychutnat. Pak spokojeně přikývl. „Vlastně je to přímo omračující pohled.“

Harriet v rubínovém jezdeckém obleku a s furiantským červeným kloboučkem na hustých vlasech měla co dělat, aby dokázala mlčet. Malá arabská klisna byla opravdu překrásná. Harriet ještě nikdy na tak elegantním koni neseseděla. Obdivné pohladila hladkou koňskou šíjí.

Jemná, inteligentní a způsobná klisna si vesele vykračovala vedle Gideonova obrovského kaštanového hřebce a nedávala najevo nejmenší strach z jeho mohutnosti.

Harriet si cestou do parku pronikavě uvědomovala civějící pohledy. Věděla, že ona a Gideon vyvolávají u přihlížejících zájem nejen kvůli klepům, které je doprovázejí, ale protože je na ně strhující pohled. *Rytíř na válečném oři doprovází svou dámu usazenou na klisně*, pomyslela si rozmarně.

Ten básnický obraz ji tak zaujal, že se s ním málem svěřila Gideonovi. Už už otevírala ústa, ale pak je zase pevně semkla.

Gideon se chápavě pousmál. „Dovedu si představit, jak těžké pro vás to nemluvení musí být. A přitom je zhola zbytečné. Sama jste řekla, že jsem nezřízeně paličatý. Takže není pravděpodobné, že by mě vaše mlčení přimělo změnit názor.“

Harriet se na něj nasupeně podívala, v duchu však musela uznat, že má pravdu. Ten člověk je strašně paličatý. Rozhodla se s mlčením přestat a dost se jí ulevilo, ačkoli ji to zároveň trochu mrzelo.

„Máte pravdu, mylordé,“ dala mu stroze za pravdu. „Jste enormně paličatý. Ale pokud jde o koně, máte vynikající vkus.“ Šťastně se usmála a pohlédla na svou krásnou klisnu.

„Děkuji vám, má drahá,“ odvětil Gideon pokorně. „Vždycky je příjemné zjistit, že se člověk hodí alespoň k něčemu.“

„Mně se hodíte k mnoha věcem, mylordé. Ale když se necháte zabít v tom stupidním souboji, bude s tím konec.“ Zprudka se k němu otočila. „Musíš s tím přestat, Gideone.“

Gideon se ušklíbl. „Vy si vážně nedáte pokoj, milostivá. Vysvětlím vám to ještě jednou. Není nejmenší důvod, abyste si dělala starosti. Všechno mám pod kontrolou. Pokuste se svému ubohému manželovi trochu důvěřovat.“

„To není otázka důvěry, ale zdravého rozumu.“ Harriet se dívala přímo před sebe. „Dovolte, abych vám řekla, že ho u vás momentálně nevidím ani špetku.“ Vtom ji něco napadlo. „Děje se něco, o čem nevím, Gideone? Splétáš snad zase nějakou tajemnou intriku?“

„Mám plán, má drahá, jak je u mne obvyklé. A to je vše, co ti mohu v této chvíli prozradit.“

„Pověz mi o něm,“ žádala Harriet.

„Ne,“ odvětil Gideon.

„Proč ne? Jsem tvoje žena. Mně přece můžeš věřit.“

„To není otázka důvěry,“ pousmál se Gideon, „ale zdravého rozumu.“

Harriet se na něj zaškaredila. „Vy si myslíte, že neudržím tajemství? Urazil jste mne, pane.“

„Tak to není, má drahá. Jde o to, že podle mého přesvědčení bude v tomto případě nejlepší, nebude-li o mých plánech kromě mne nikdo vědět.“

„Ale Applegatovi a Fryovi jste je prozradil,“ protestovala Harriet.

„Jenom částečně. Odpusť mi to, má sladká. Jsem zvyklý vyřizovat věci po svém. Je to starý zvyk.“

„Ale teď máš ženu,“ připomněla mu.

„Jsem si toho velice dobře vědom, to mi věř.“

* * *

Když Harriet pozítří večer vcházela do tanečního sálu u Lambsdalových, dolehl k jejímu sluchu dychtivý bzukot a ihned věděla, že ji neminou další klepy. Pomalu z toho začínala být nervózní.

Gideonovi rodiče o sobě zatím nedali vědět. Začínala se obávat, jestli se dopis neztratil. Anebo je roztržka mezi Gideonem a jeho otcem opravdu tak hluboká, že se hrabě za syna nepostaví ani v otázce života a smrti. Anebo se třeba jen necítí dost silný na cestování.

Existovala celá řada vysvětlení, konečný výsledek však byl stále týž, že se s katastrofou hrozícího souboje musí vyrovnat sama.

A její snaha zlomit Gideonovo umíněné a autokratické rozhodnutí, že celou věc vyřídí sám, nezaznamenala prozatím nejmenší úspěch.

Stála právě v malé skupince přátel ze spolku, když za ní přišla Felicity.

„Zrovna přijeli Applegate a Fry,“ informovala ji. „Viděla jsem je před chvílíčkou. Myslím, že hledají tvého manžela.“

V pohledu lady Youngstreetové se zjevilo vzrušení. „Tak už je to tady. Fry povídal, že dnes Morlanda tak či onak přitlačí ke zdi a donutí ho, aby se s nimi dohodl na čase a místě.“

„Proboha,“ vzdychla Harriet bezmocně.

„Jakživ jsem neslyšel, aby měl souboj takovou publicitu,“ hudroval jeden člen spolku. „Je to velice neobvyklé.“

Sir George, který byl expertem přes stehenní kosti, se zatvářil vážně. „Budou se muset mít na pozoru, jinak úřady zjistí čas a místo a bude se zatýkat.“

„Bože můj,“ zašeptala Harriet. Představa Gideona ve vězení ji úplně zdrtila.

Felicity ji konejšivě pohladila po paži. „Netrap se, Harriet. Nevěřím, že by St. Justin s něčím takovým začal, kdyby si nebyl jist, že to dokáže dovést ke správnému konci.“

„Tohle říká pořád.“ Stoupla si na špičky a rozhlížela se, jestli Gideona neuvidí. Jediné, co však zahlédla, byl zřejmě vrcholek plešaté hlavy lorda Frye.

Dav znovu rozvlnil bzukot hovoru. Začal na opačném konci sálu a jako vlna se šířil Harrietiným směrem.

Hukot hlasů postupně sílil, jak se k nim vlna blížila.

„Co je to?“ podivila se Harriet. „Co se to děje?“

„Zatím nevím, ale něco se opravdu stalo,“ odvětila Felicity a zvědavě vyčkávala.

Sir George nasadil světaznalý výraz. „Zdá se, že se dohodli na místě. Hádám, že to budou pistole. Rapíry už dneska používá málokdo. Tuze staromódní věc.“

„Klidně to mohli uspořádat v divadle Drury Lane a sezvat celou vysokou společnost,“ podotkla lady Youngstreetová.

Harriet křečovitě svírala Felicitinu paži. „Co si počnu? Nemohu St. Justinovi dovolit, aby se toho souboje zúčastnil.“

„Počkej, nevyváděj,“ domlouvala jí Felicity. Hluk hovoru byl stále bližší a hlasitější. Zaslechly dokonce zřetelně několik slov.

„Odjel na kontinent...“

„...nikomu ani slovo...“

„Ani služebnictvo nevědělo...“

„Zatracený zbabělec.“

„...vždycky jsem tvrdil, že je moc velký krasavec, než aby mu to mohlo být k užítku. Očividně neměl žádnou páteř...“

Někdo se nahnul k lady Youngstreetové a spustil. Lady pozorně naslouchala a potom se obrátila ke skupince kolem Harriet a oznámila, co se stalo. Všichni jí naslouchali se zatajeným dechem.

„Morland uprchl na kontinent,“ hlásila lady Youngstreetová. „Spakoval si věci a uprostřed noci zmizel. Neinformoval dokonce ani služebnictvo. Ráno budou na jeho dveře bušit věřitelé.“

Všude kolem se rozproudil vzrušený hovor. Harriet byla jako omámená. Pokusila se upoutat pozornost lady Youngstreetové. „Myslíte, že se ten souboj konat nebude?“

„Jak se ukázalo, tak nebude. Morland se zachoval jako zbabělec a utekl,“ odpověděla lady Youngstreetová. „St. Justin ho vyhnal ze země.“

Sir George moudře přikyvoval. „Vždycky jsem tvrdil, že St. Justin má za ušima. Jinak by se těžko vyrovnal s tím, čemu musel v minulých letech čelit.“

„Je jasné, že to, co se o něm vykládalo, byly samé lži,“ prohlásila lady Youngstreetová. „Naše Harriet by si ho nikdy nevzala, kdyby nebyl mužem pevného charakteru.“

Další kolemstojící se k ní souhlasně připojili.

Harriet se tak ulevilo, že stěží vnímala, co se kolem ní mluvilo. „Felicity, souboj nebude.“

„Ano, já vím,“ smála se Felicity. „Už se můžeš se St. Justinem přestat hádat. Je po všem. A jestli se nepletu, tak se tvému muži podařilo jednou ranou smýt i skvrnu, která ulpěla na jeho cti. To je docela pozoruhodné.“

„Na jeho cti nikdy žádná skvrna nebyla,“ opravila ji Harriet automaticky. „Všechno to byly jenom pomluvy.“

„Ano, a jak se zdá, myslí si to teď i všichni ostatní,“ zářila Felicity. „Je ohromující, jak rychle dokáže lepší společnost obrátit, vid’? Každý se staví na stranu jistého vítěze. Až se St. Justin ráno probudí, zjistí, že je nejvyhledávanější postavou v Londýně.“

Harriet ji však už neposlouchala. Všimla si, že se zástup lidí rozestupuje, a zjistila, že se k ní blíží Gideon. Několik lidí se na něj pokoušelo promluvit, ale Gideon se neřávil napravo ani nalevo. Jeho jiskřivý pohled se celou cestu upíral na Harriet. Jakmile k ní došel, uchopil ji za ruku.

„Mám dojem, že co nevidět začnou hrát valčík, má drahá. Věnujete mi tento tanec?“

„Ach ano, Gideone,“ zvolala Harriet a vrhla se mu do náruče.

Gideon se vítězně zasmál a vklouzl s ní na taneční parket.

* * *

Když se mnohem později toho večera vraceli domů, Harriet se naléhavě obrátila na Gideona, protože teprve nyní s ním byla poprvé za celý večer sama.

„Opravdu je to za námi, Gideone?“

„Vypadá to tak. Applegatovi a Fryovi nějakou dobu trvalo, než přišli na to, co se s Morlandem stalo, dnes večer však konečně vypátrali všechna fakta. Myslím, že jeho útěk ze země je nadmíru zklamal. Tuze se těšili, jak dokonale se zhostí úlohy sekundantů.“

Harriet se na něj napjatě dívala. „Pověz mi, Gideone, plánoval jsi to tak od začátku? Věděl jsi, že Morland raději uteče, než by se s tebou bil?“

Gideon pokrčil rameny. „Ta možnost se od začátku dost jasně rýsovala. Věděl jsem, že je zbabělec.“

„Měl jsi mi to říct, Gideone.“

„Nemohl jsem úplně jistě vědět, že to přesně takhle skončí. Proto jsem se ti také nesvěřil, má drahá. Nechtěl jsem v tobě budit plané

naděje. Stále existovala možnost, že se s ním budu muset utkat, a věděl jsem, jak tě to pomyslení trápí.“

V Harriet se svářilo ulehčení s hněvem. „Tolik si přeji, abyste se mnou všechno probíral, mylord. Je to hrozná otrava, když musím tápat ve tmě.“

„Udělal jsem to, co jsem považoval za nejlepší, Harriet.“

„Jenže vaše představa o tom, co je nejlepší, se pokaždé neshoduje s mou,“ namítla energicky. „Příliš jste si zvykl jednat podle svého a neobtěžovat se s vysvětlováním. Musíte se naučit ten sklon trochu potlačovat.“

Gideon se nepatrně usmál. „Hodláš zbytek noci strávit kázáním, má drahá? Já osobně bych raději dělal něco docela jiného.“

Harriet si povzdychla. Kočár právě zastavil před jejich domem. „Kdyby se mi tak krásně neulevilo, že jsi v bezpečí, namouduši bych ti kázala až do rána.“

„Ale já jsem v bezpečí,“ protáhl tiše Gideon, když lokaj otevřel dvířka. „A tobě se ulevilo. Takže kázání vynecháme a půjdeme do postele, hm?“

Harriet, již právě lokaj pomáhal z kočáru, na něj vrhla ironický pohled. Gideon vystoupil za ní, vzal ji za paži a vedl vzhůru po schodech. Nepřestával se usmívat.

Dveře se rozletěly a v nich stanul Owl, jehož zarputilý obličej byl pochmurnější než jindy. „Dobrý večer, mylady. Vaše lordstvo.“

Harriet se na něj ostražitě podívala. „Někdo umřel, Owle?“

„Ne, milostpaní.“ Owl se obrátil ke Gideonovi. „Máme hosty.“

„Hosty?“ Gideonovi zmizel úsměv z tváře. „Kdo k nám k čertu přijel v tuhle hodinu na návštěvu? Nikoho jsem nepozval.“

„Přijeli vaši rodiče, pane.“

Harriet zajásala. „To je báječné.“

„Moji *rodiče*“ vybuchl Gideon a oči mu ztemněly vztekem. „Krucinál. Co tady u všech čertů chtějí?“

Owl přelétl pohledem k Harriet. „Bylo mi řečeno, že je pozvala lady St. Justinova.“

„Ano, to je pravda.“ Harriet se tvářila, že nevidí, jak rozhněvaně se na ni Gideon mračí. „Pozvala jsem je, protože jsem si myslela, že mi pomohou zastavit ten strašný nesmysl s panem Morlandem.“

„Vy jste je pozvala? Bez mého svolení?“ zeptal se Gideon nebezpečným hlasem.

„Udělal jsem, co jsem považovala za nejlepší, mylord. Když se mi nesvěřujete, nemůžete ode mne očekávat, že za vámi budu chodit s kdekou maličkostí.“ Spěšně kolem něj prošla a spěchala po schodech nahoru uvítat tchána a tchyni.

Hrabě a hraběnka z Hardcastlu seděli v knihovně před krbem a před nimi stála konvice s čajem. Když do knihovny vpadla Harriet, oba se polekaně a úzkostně otočili. Hrabě vzhledl nejprve k Harriet a potom ke Gideonovi, který jí šel v patách. Nasupeně si syna změřil a ten mu stejně nenaloženě pohled oplatil.

„Dostali jsme dopis,“ oznámil Hardcastle nerudně. „Chystá se prý cosi strašlivého a hrozí nám skandál, krveprolití a vražda.“

„U všech rohatých,“ ulevil si Gideon. „Na dopisy je Harriet mistr.“

O dvě hodiny později Gideon kopnutím rozrazil spojovací dveře mezi oběma ložnicemi a vdupal do manželčina pokoje, zjevně nachystaný k boji.

Harriet se posadila a opřela se o polštáře. Více méně byla na takový střet připravena. Bylo jí jasné, že Gideon držel svůj hněv na uzdě od chvíle, kdy přijeli domů a zjistili, že na ně v knihovně čekají jeho rodiče.

K otci a matce se choval zdvořile. Zašel dokonce tak daleko, že jim stručně vylíčil, co se vlastně stalo, a zdálo se, že je tím nadmíru ohromil.

Bylo však nábledni, že k Harriet zdvořilý být nehodlá, a všechny kromě Harriet to nanejdvůř zneklidňovalo.

Gideon sevřel v dlani vyřezávaný sloupek v nohách postele. Kromě kalhot byl celý svlečený, a jak se tam ve tmě tyčil, světlo svíčky mu zvýraznilo svaly na širokých ramenou a hrudi. V očích mu hněvivě blýskalo.

„Nemám z vás velkou radost, madam,“ začal ponuře.

„Ano, to vidím, mylord.“

„Jak jste se mohla opovážit pozvat mé rodiče bez mého vědomí?“

„Byla jsem zoufalá. Vy jste běhal po Londýně, zařizoval bůhvíco a mě jste vůbec neposlouchal. Musela jsem vás nějak zastavit.“

„Všechno jsem měl pod kontrolou,“ zuřil Gideon. Pustil sloupek a přistoupil blíž. „Všechno kromě vás, jak je vidět. *U všech rohatých, ženská.* Muž by snad měl být ve svém domě pánem.“

„Ale vždyť vy jste v tomto domě pánem. Alespoň většinou.“ Harriet se pokusila o smířlivý úsměv. „Pouze tu a tam vyvstane nějaká ta maličkost a přinutí mě vzít věci energicky do rukou. Měl jste paličatou náladu, jak je u vás zvykem, a nechtěl jste slyšet jedinou mou námitku.“

„Pokud šlo o Morlanda, byla to pouze moje věc.“

„Ale týkala se i mne, Gideone. Vždyť jste ho na souboj vyzval kvůli mně.“

„To je nepodstatné.“

„To tedy není.“ Harriet pokrčila kolena a objala je pažemi. „Byla jsem do toho zapletená stejně jako vy. Proč tak zuříte?“

„Vy dobře víte proč. Protože jste se se mnou neporadila, než jste pozvala mé rodiče.“ Gideonův hlas zněl drsně. „Nechci je tady. Skoro s nimi nemluvím, jestli jste si neráčila všimnout. Nedovedu si představit, co jste si od jejich příjezdu slibovala.“

„Mají vás rádi a věděla jsem, že se o vás budou bát, až zjistí, že se chystáte riskovat život v souboji.“

„Ti že se o mne budou bát? To určitě. Vadilo by jim to jedině proto, že kdybych padl v souboji, vymřela by tím rodová linie.“

„Jak to můžete tvrdit? Viděl jste přece, jak vydešeně se tvářila vaše matka, když jste vešel do knihovny.“

„No dobře, připouštím, že matka ke mně stále něco cítí. Ale otec po mně chce pouze vnuka a kvůli tomu potřebuje, abych zůstal naživu. Ale nebuďte naivní a nemyslete si, že mu jinak seabeměně sejde na tom, jestli jsem živ nebo mrtev.“

„Ach, Gideone, tohle určitě není pravda.“ Harriet se pracně vydrápala do kleku a vzala ho za paži. „Váš otec vás má rád. Jenomže je úplně stejně paličatý, arogantní a pyšný jako vy. Navíc je o hodně starší než vy, a tudíž daleko zatvrzelejší.“

„Já možná tolik zkušeností jako on nemám,“ odsekl Gideon, „ale zatvrzelý umím být úplně stejně jako on. To se spolehněte.“

„Hloupost. Vy jste mnohem tolerantnější a pružnější než on.“

Gideon vytáhl obočí. „Vážně?“

„Samozřejmě. Jen se podívejte, co všechno si necháte líbit ode mne.“

„No právě,“ prohodil Gideon. „Nechal jsem si toho od vás líbit až příliš, milostivá.“

„Já se vám něco snažím vysvětlit, Gideone. Poslouchajte mne. Chcete-li se s otcem znovu spřátelit, musíte mu to usnadnit. On nebude vědět, jak rozbořit všechny ty přehrad, které mezi vámi za těch šest let vyrostly.“

„A proč bych se měl namáhat přátelsky s ním vycházet? To on se ke mně obrátil zády.“

„Ne tak docela, Gideone. Svěřil vám přece správu svých panství.“

„Neměl moc na vybranou,“ odsekl Gideon. „Jiný syn mu nezbyl.“

„Nepřerušil s vámi styky,“ pokračovala Harriet. „Vždyť ho docela často navštěvujete. Jen se podívejte, jak jste za ním spěchal po té noci v jeskyni.“

„Můj otec pouze přikazuje, abych ho navštívil, když si usmyslí, že umírá.“

„Možná má pocit, že musí použít jako záminku své zdraví, když vás chce vidět.“

Gideon na ni vytřeštil oči. „Proboha. Jak jste ksakru přišla zase na tohle?“

„Logicky jsem prozkoumala dostupná fakta. Všimněte si, že nepřipustil, aby mu obava o vlastní zdraví stála v cestě, když šlo o to, aby vás zachránil. Přijel jako o závod, protože mu váš osud není lhostejný.“

Gideon jí velkými dlaněmi sevřel ramena a nahnul se až k ní. „Můj otec nechvátal, aby mne zachránil. Přijel sem proto, že se vám podařilo vyděsit mou matku a jim oběma namluvit, že mou vinou má rod hrabat z Hardcastlu na kahánku. To je jediný důvod, proč je tady. A už mám těch nesmyslů po krk.“

„To já taky, Gideone. Chci, abyste mi slíbil, že budete k otci zdvořilý. Dejte mu šanci zasypat tu propast mezi vámi.“

„Dnes už nechci o otci slyšet ani slovo. Přišel jsem si promluvit s vámi.“

Harriet si ho vyčkávavě změřila. „A o čem si přejete mluvit?“

„O povinnostech manželky. Od této chvíle bude platit, že se mnou budete konzultovat každé důležitější rozhodnutí, čímž mám na mysli zrovna to, jak jste se obrátila na mé rodiče. Je to naprosto jasné?“

„Já s vámi udělám obchod, mylord,“ usmála se Harriet rozechvěle. „Já vám slíbím, že s vámi budu konzultovat, za předpokladu, že vy budete konzultovat se mnou. Chci, abyste mi dal čestné slovo, že se mnou v budoucnu budete probírat takové záležitosti, jako byl ten nesmyslný souboj s panem Morlandem.“

„Vždyť k souboji nedošlo. Tak proč to ksakru nenecháte být?“

„Protože tě znám, Gideone, a náramně dobře vím, že by nakonec k souboji došlo, kdyby se pan Morland tak příhodně neztrapnil útekem na kontinent. Docela dobře se mohlo stát, že bys přišel o život. A na to nedokážu ani pomyslet.“

Gideonovi náhle zazářily oči. „Protože mě miluješ?“

„Ano,“ skoro vykřikla Harriet. „Kolikrát ti budu muset opakovat, že tě miluju?“

„Myslím, že mi to budeš muset opakovat ještě moc a mockrát,“ řekl Gideon, povalil ji na záda a ztěžka na ni dolehl. „Bezpočtukrát. Budeš mi to muset opakovat po zbytek svého života.“

„Tak dobře.“ Harriet ho objala kolem krku a přimáčkla ho k sobě.
„Miluji tě.“

„Ukaž jak,“ řekl a už měla jeho ruce všude po těle. Ukázala.

Před šesti lety Gideon zapomněl milovat. Harriet se však odvažovala doufat, že už do toho pomalu zase přichází.

* * *

Nazítří ráno se Gideon ihned po snídani uchýlil do knihovny. Neměl náladu na vybavování s rodiči. Jsou v jeho domě a on s tím stěží něco nadělá. Nemůže je přece vykopnout. Rozhodl se však, že když si je pozvala Harriet, musí se jim postarat o zábavu sama.

Gideon má na starosti jiné, mnohem důležitější věci.

Posadil se k psacímu stolu a začal studovat poslední verzi svého seznamu podezřelých. Najít v seznamech hostů jména možných zlodějů byla náročná a nevděčná práce. Na každém seznamu se totiž opakovala jména doslova desítek lidí.

Což ovšem neznamenalo, že ti všichni pozvání pokaždé přijali. Bylo běžné, že se určité osoby v sezoně dostaly do módy a byly pak zvány na každý ples, večírek či partii karet. Neočekávalo se však, že přijdou úplně na všechny, obvykle si vybíraly jen ty nejexkluzivnější.

A pro Gideona momentálně představovalo největší problém, že neměl nejmenší tušení, kdo z pozvaných na tu kterou společenskou událost skutečně přišel. Napadlo ho, že vlastně neví, kdo byl v té době v módě a kdo ne, kdo mohl pozvání přijmout a kdo nad ním s největší pravděpodobností ohrnul nos.

Pro muže, který stál minulých šest let mimo, to bylo velmi komplikované.

Právě když znovu pročetl dlouhý seznam a doufal, že se mu jej podaří zúžit, otevřely se dveře a do místnosti vešel váhavě jeho otec.

„Tvoje choť usoudila, že tě asi najdu tady,“ začal.

„Potřeboval jste něco, pane?“

„Rád bych s tebou mluvil, jestli proti tomu nic nemáš.“

Gideon pokrčil rameny. „Posaďte se, prosím.“

Hrabě přešel místnost a posadil se k psacímu stolu naproti Gideonovi. „Spousta práce, co?“

„Mám projekt, na kterém pracuji už několik dní.“

„Aha. Tak tedy.“ Hardcastle se rozhlédl po knihovně a pak si jednou či dvakrát odkašlal. „Jak se zdá, neměl jsi nejmenší tušení, že Harriet poslala pro tvou matku a pro mne.“

„Ano.“

Hardcastle se zachmuřil. „Tvá paní to myslela dobře, abys věděl.“

„Přehnaně reagovala na situaci, kterou jsem měl zcela pod kontrolou.“

„Ano, dobrá, každopádně doufám, že jsi na ni včera nebyl moc tvrdý. Všiml jsem si, že tě to rozladilo.“

Gideon po vy táhl jedno obočí. „Harriet a já jsme tu věc společně probrali. Není nutné, abyste si o ni dělal starosti.“

„*U všech rohatých*, člověče. Oč tady vlastně šlo? O duel? S Morlandem? Co tě to proboha popadlo, že ses s ním chtěl bít?“

„Napadl Harriet v Humboldtově muzeu. Zachránila se před ním jen tím, že mu hodila na hlavu velký kámen. Naneštěstí to přežil. Proto jsem ho vyzval na souboj. Všechno to bylo velmi prosté a přímočaré, to mi věřte, ale Harriet to vyděsilo.“

„Morland napadl Harriet?“ Hardcastlem to očividně otrásl. „A proč, u sta hromů?“

Gideon sklopil pohled na seznam hostů, který měl před sebou. „Nejspíš proto, že zjistil, že ji nedokáže svést tak jako Deirdre.“ Odškrtl perem jedno jméno.

„*Deirdre*.“

Dlouho bylo ticho. Gideon nezvedl hlavu a dál škrтал v seznamu.

„Chceš tím naznačit, že Morland před šesti lety svedl Deirdre Rushtonovou?“ vypravil ze sebe Hardcastle konečně.

„Ano. Myslím, že jsem se jednou nebo dvakrát zmínil, že měla poměr s jiným mužem a že já jsem se jí nikdy ani nedotkl.“

„Ano, ale –“

„Vy jste si přesto byl jist, že dítě, které v sobě nosila, bylo moje,“ pokračoval Gideon. „A ačkoli si jasně vzpomínám, že jsem to několikrát popřel, nikdo mě tehdy nebral vážně.“

„Byla to dcera pastora.“ V jeho hlase však nezaznělo defenzivní horlení, pouze velký smutek. „A ona sama řekla hospodyni i otci, že to dítě je tvoje. Proč by lhala, když se chtěla zabít?“

„Nad tím jsem sám mnohokrát přemýšlel. Jenže Deirdre mi zalhala víckrát. Proč by nelhala i tenkrát?“

Hardcastle sraštil obočí. „Ty jsi v té době věděl, že s ní Morland něco měl?“

„Prozradila mi to sama ten poslední večer. Když potom tak tragicky skončila, nemohl jsem nic dokázat. Morland byl tehdy ještě ženatý a jeho žena to měla beztak těžké.“

„Jeho žena? Matně si ji vybavuji. Trochu melancholické stvoření. Bez špetky ducha.“

Gideon se odmlčel a vzpomínal. „Povídalo se, že k ní nebyl hodný. Neviděl jsem důvod, proč bych ho měl veřejně obvinít, že Deirdre svedl. Nikdo by mi nevěřil a Morlandově nešťastné ženě by to ublížilo ještě víc.“

„Aha. Všiml jsem si, že tě už není vidět v Morlandově společnosti, ale usoudil jsem, že se Morland postavil proti tobě jako všichni ostatní. A ve skutečnosti jsi to přátelství ukončil ty.“

„Ano.“

„Byla to těžká doba pro nás pro všechny,“ řekl Hardcastle. „Jen před několika málo měsíci zemřel tvůj bratr. Tvá matka se z té rány nevzpamatovala dodnes.“

„To ani vy,“ řekl chladně Gideon. „A bylo jasné, že se z toho nevzpamatujete nikdy.“

„Byl to můj prvorozený syn,“ odpověděl pomalu Hardcastle. „Na dlouho, dlouho jediný. Vaše matka po Randalově narození nemohla dlouho znovu počít. Byl vším, co jsme měli, a měl proto všechno jako náš syn a dědic. Bylo nejspíš nevyhnutelné, že jsme ho upřednostňovali i potom, co ses narodil ty.“

„A právě tak nevyhnutelné bylo, že ho ve vašich očích nikdy nemohu nahradit. To jste dal jasně najevo, pane.“

Hardcastle se s Gideonem střetl pohledem. „Jak už jsem řekl, když jsme ztratili Randala, byl to pro nás těžký otřes. A hned vzápětí jsme museli čelit skandálu kolem Deirdřiny smrti. Potřebovali jsme čas, Gideone.“

„O tom nepochybuji.“ Gideon se znovu podíval na seznamy. Alespoň že na sebe tentokrát on a otec nehulákají, pomyslel si. Bylo to vlastně poprvé, co spolu o minulosti hovořili rozumným tónem. „Něco bych ale rád věděl. Uvěřil jste některé z těch dalších povídaček, co se v kraji roznesly?“

Hardcastle na něj vrhl rozzlobený pohled. „Samosebou že ne. Od začátku ani jeden z nás nevěřil, že jsi měl prsty v Randalově smrti. Připouštím, že jsem uvěřil, že jsi se k Deirdre zachoval nečestně, ale ani já, ani tvá matka jsme tě ani na okamžik nepovažovali za vraha.“

Gideon pohlédl otci do jasných a neuhýbavých očí a trochu se uvolnil. „To jsem rád.“ Nikdy si nebyl jist, kolik se toho rodičům doneslo a čemu uvěřili. Před šesti lety se povídalo leccos a jedna kleveta byla horší než druhá.

„Na čem to pracuješ?“ zeptal se po chvíli Hardcastle.

Gideon zaváhal, ale pak se pustil do vysvětlování. „Řekl jsem vám už, že hledám toho, kdo řídil skupinu lupičů v Horním Biddletonu.“

„Vzpomínám si, že to podle tebe bude někdo, kdo je přijímán ve vysoké společnosti a zároveň se zajímá o zkameněliny. Zmínil jsi se tehdy, že bych, hm, mohl být pravděpodobný kandidát,“ prohodil Hardcastle.

Gideon vzhlédl a zahlédl v otcových očích ironickou jiskřičku. „Jistě s ulehčením vyslechnete, že jsem vás ze seznamu podezřelých vyškrtl.“

„Z jakého důvodu?“

„Protože se poslední dobou nepohybujete ve vysoké společnosti. Já potřebuji někoho, kdo se volně pohybuje v Londýně, chodí na večírky a tak podobně,“ odpověděl Gideon. „Vy a moje matka žijete už roky na Hardcastle House jako poustevníci.“

„Moje chatrné zdraví, to víš.“ Hrabě na něj vrhl lišácký pohled.

„Jak včera zdůraznila Harriet, vaše chatrné zdraví vám nezabránilo, abyste se sem nepřihnal jako s keserem, sotva jste dostal její vzkaz.“

„Poslední dobou se cítím podstatně lépe.“

Gideon se neomalenež usmál. „Bezpochyby proto, že vám svítla naděje, že se konečně dočkáte vnuka.“ Hardcastle pokrčil rameny. „Rozhodně máš nejvyšší čas... Ten tvůj seznam je zpropadeně dlouhý.“

„Ukazuje se, že není snadné zjistit, kdo všechno mohl znát jeskyně v Horním Biddletonu. Kdykoli na to v klubu přivedu řeč, zjistím, že se o zkameněliny zajímá ještě někdo další. Netušil jsem, kolika lidem učarovaly staré kosti.“

„S tím ti možná pomohu. Znal jsem spoustu lidí, kteří měli podobnou zálibu jako já. Možná mi některá jména budou povědomá.“

Gideon zaváhal, ale pak seznam podal otci.

„Zajímavé,“ prohodil Hardcastle nepřítomně a jel prstem dolů po jménech. „Myslím, že Jenkinse a Donnellyho můžeš škrtnout. Pokud si vzpomínám, téměř neopouštějí Londýn a rozhodně by se

nevypravili do tak nemoderního místa, jako je Horní Biddleton. Jejich zájem o zkameněliny je jen povrchní.“

Gideon si otce změřil a pak se nahnul a odškrtl obě jména. „Výborně,“ řekl upjatě.

„Můžu se zeptat, proč ti tak záleží na tom, abys toho tajemného muže chytil?“

„Jakmile se vrátíme do Horního Biddletonu, požene se Harriet rovnou do těch svých vzácných jeskyní. Chci mít jistotu, že to pro ni bude bezpečné. A nebudu ji mít, dokud nepolapím muže, který celou tu tlupu řídil. Co když tam příště místo na ukradené věci narazí na bandu hrdlořezů?“ Hardcastle na něj vrhl ostrý pohled. „Aha. Domníváš se tedy, že se ten hlavní lupič do jeskyní vrátí?“

„Nevidím důvod, proč by s tím nezačal znovu, jakmile povyk trochu utichne. Bezpochyby ví, že v Horním Biddletonu nemohu zůstat natrvalo a hlídat pláž. Ta jejich lumpárna výborně fungovala, dokud Harriet náhodou do té jeskyně nevlezla. Ano, myslím si, že by to mohl zkusit znovu.“

Hardcastle stáhl obočí. „V tom případě se musíme hned dát do práce.“ Přečetl další dvě jména ze seznamu. „Restonville a Shadwick jsou tak bohatí, že by se před nimi styděl i Midas. Ty by ani nenapadlo vést tlupu lupičů.“

„Tak dobře.“ Gideon vyškrtl další dvě jména.

On a jeho otec tak pokračovali několik dalších minut a postupně seznam značně zkrátili. Byli zhruba v polovině, když do knihovny vtrhly Harriet a lady Hardcastlová ve vycházkových šatech. Gideon a jeho otec zdvořile povstali.

„Jen jsme myslely, že vám dáme vědět, že odcházíme nakupovat,“ oznámila Harriet vesele. „Vaše matka projevila přání zhlédnout poslední módu.“

„Zoufale potřebuji nový klobouk a látku na jedny nebo dvojce šaty,“ doplnila lady Hardcastlová a váhavě se na Harriet usmála.

Gideonovi neunikl pohled, který matka vrhla na Harriet. Napadlo ho, že jeho žena už stačila jeho matku okouzlit stejně jako předtím všechny ostatní.

„Nic se nevyrovná výpravě po obchodech, když se dvě ženy mají lépe poznat,“ prohlásila Harriet rázně. „Vaše matka a já toho máme tolik společného, mylorde.“

Gideon povytáhl obočí. „Jako třeba?“

„No vás, přece.“ Harriet se zazubila od ucha k uchu.

Pohled lady Hardcastlové úzkostně přelétal od manžela k synovi.
„Vidím, že máte oba práci.“

„To ano,“ odušil Hardcastle. „Probíráme Gideonovy podezřelé.“
Harriet vytřeštila oči. „Podezřelé?“

Gideon si povzdychl. „Zapomněl jsem vás upozornit, abyste o tom nemluvil,“ zavrčel na otce.

„A o jaké podezřelé jde?“ vyptávala se Harriet dychtivě.

„Pátrám po někom, kdo mohl zorganizovat tlupu zlodějů, kteří používali ty jeskyně,“ vysvětlil stručně Gideon. „Mám důvod k domněnce, že je to člověk, který má přístup do nejlepších salonů. A zároveň to musí být někdo, kdo měl příležitost poznat jeskyně v útesech.“

„Třeba sběratel zkamenělin?“

Gideon zdráhavě přikývl. „Ano. To je docela možné.“

„To je znamenitý nápad. Sběratelé zkamenělin dokážou být zcela bez skrupulí, to už jsem vám říkala, mylorde,“ ozvala se Harriet a v očích jí plálo nadšení. „Třeba bych vám mohla pomoci. Seznámila jsem se tady v Londýně s mnoha sběrateli a někteří z nich jsou mi nanejvýš podezřelí.“

Gideon se truchlivě usmál. „Jenže vám připadá nedůvěryhodná valná většina vašich kolegů. Nemyslím si, že váš názor může ten seznam zúžit. Ale když mi napíšete seznam členů vašeho spolku, porovnáám ho s tím mým.“

„Samozřejmě. Udělám to, hned jak se vrátíme z nákupů.“

Lady Hardcastlová pohlédla na manžela. „Kdo je zatím na tom seznamu?“

„Hodně lidí. Je to dost dlouhý seznam,“ odvětil Hardcastle.

„Smím se podívat?“ Lady Hardcastlová připlula k psacímu stolu.

Harriet ji následovala a nahlížela jí přes rameno. „Propána. Jak chcete toho darebáka najít mezi tolika podezřelými?“

„Nebude to snadné,“ dal jí Gideon za pravdu. „Navrhuji, abyste se vy dvě konečně vydaly na ty nákupy. Máme tady s otcem práci.“

Lady Hardcastlová vraštila čelo nad seznamem. „Nevidím tady jméno Bryce Morlanda. O zkameněliny se sice, pokud si vzpomínám, nezajímal, ale krajinu kolem Horního Biddletonu znal výborně.“

Gideon se střetl s matčiným tázavým pohledem. „Zvažoval jsem možnost, že by za tím mohl být Morland. Ten by rozhodně žádné

skrupule neměl. Ale nemyslím si, že to byl on. A pokud ano, máme po starostech. Odjel přece z Anglie.“

„To je pravda.“ Lady Hardcastlová se znovu pohroužila do seznamu. „A co Clive Rushton? Ani jeho jméno tady nevidím. Jednu dobu to byl velmi zapálený sběratel.“ Vzhlédla k manželovi. „Pokud si dobře vzpomínám, právě on vás k té zálibě přivedl, můj drahý.“

Rozhostilo se výmluvné ticho. Hardcastle se na židli stísněně zavrtěl. „Ten člověk byl můj pastor. Stěží typ, který by řídil tlupu zlodějů.“

Gideon pomalu usedl a zamyšleně pohlédl na matku. „Původně jsem jeho jméno na seznamu měl, ale když jsem pak zjistil, že na seznamech hostů ve vykradených domech figuruje minimálně, zase jsem ho škrtl. To byl i důvod, proč jsem vynechal Morlanda. Člověk, po kterém jdu, musel být zván do nejexkluzivnějších domů. Rushton ani Morland se v tak vysokých kruzích nepohybovali.“

„Nebesa! To přece nic neznamená,“ namítla lady Hardcastlová. „Nejlepší domy jsou při večírcích nebo plesích plné až po střechu. Kdyby tam nebyla dost velká tlačenice, bylo by to pro hostitele fiasko. Je sice pravda, že se u vchodu mají předkládat pozvánky, ale víte, jak to chodí. Schody před domem i hala bývají přeplněné k prasknutí, takže se dá proklouznout bez pozvánky.“

„Vaše matka má pravdu, mylord,“ řekla rychle Harriet. „Stačí, aby byl člověk vhodně oblečený a vypadal, že patří k někomu, kdo byl pozván, a ocitne se v taneční síni, než se naděje. Kdo si v tom davu všimne, že je tam jeden host navíc?“

Gideon zabubnoval prsty o desku psacího stolu. „To máte asi pravdu.“

Hardcastla to zjevně zaujalo víc. „Hrome, to se ví, že má. Vždyť stačí počkat, až bude uvnitř dost plno, a můžeš vejít zahradou. Toho si nevšimne vůbec nikdo.“

„Je-li tomu tak,“ uvažoval rychle Gideon, „nepřestává být Rushton vhodným kandidátem. A Morland jakbysmet. A spousta dalších, u všech rohatých.“

Hardcastle zvedl ruku. „Pořád ale zůstává skutečnost, že ten, kdo té tlupě velel, musel ty jeskyně v Horním Biddletonu znát opravdu dobře, a to pomůže seznam omezit na menší počet jmen.“

„Ano, asi to tak bude.“

„Neupejpejte se a požádejte o pomoc Harriet nebo mne, kdybyste potřebovali další radu v tom, jak to v lepší společnosti chodí,“

usmála se lady Hardcastlová a natahovala si rukavice. „Pojďme, Harriet. Už máme nejvyšší čas. Nemohu se dočkat, až se zase projdu po Oxford Street. Mívala tam obchod taková šikovná francouzská modistka, která tvořila skvostné klobouky.“

„Ano, ovšem,“ přisvědčila Harriet zdvořile. Toužebně zalétla pohledem k seznamu, který ležel před Gideonem. Bylo na ní jasně vidět, že by se raději zabývala jím než nákupy.

„A mimochodem,“ dodala lady Hardcastlová a zastavila se ve dveřích, „je nejvyšší čas, aby Harriet uspořádala večírek. Pomáhám ji ho naplánovat. Na příští úterý si nic nedomlouvejte.“

Gideon počkal, dokud Harriet a jeho matka neodešly. Potom se nad stolem střetl pohledem se svým otcem. „Harriet má možná pravdu,“ řekl tiše. „V čem?“

„Asi bych opravdu měl svoje plány i skutky druhým vysvětlovat častěji. Dnes dopoledne jsem se o podezřelých ze svého seznamu dověděl víc, než nač jsem přišel sám za několik dní.“

Hardcastle se uchechtl. „Nejsi jediný, kdo se v nedávné době něco naučil. Ale já mám ještě jeden nápad. Což abychom dnes odpoledne zašli do několika mých klubů? Obnovím pár starých známostí, položím pár otázek, a to by v tom byl čert, aby se ten seznam nedal ještě o něco zkrátit.“

„Výborně,“ souhlasil Gideon.

Uvědomil si, že někdy během dopoledne přijal otce za svého partnera. Byl to nezvyklý, nikoli však nepříjemný pocit.

* * *

Když Gideon a jeho otec vešli do klubu, ozval se překvapený šum hlasů. Několik starých přátel hraběti kývlo na pozdrav v očividném potěšení, že se s ním po tolika letech zase vidí.

Než se však k těm dvěma někdo stačil přiblížit, vrhli se k nim Applegate a Fry.

„Připojte se k nám na sklenku portského, pánové,“ zval je Applegate jásavě. Obrátil se k Hardcastlovi. „Připíjíme na to, jak si St. Justin úspěšně poradil s Morlandem. Soudím, že už se vám to doneslo, Hardcastle. Dnes je toho plný Londýn. Ten zbabělec prchl na kontinent, aby se nemusel utkat s vaším synem.“

„Tak jsem to také slyšel.“

„Tohle vrhá úplně nové světlo na tu nepříjemnou záležitost z doby před šesti lety,“ prohlásil Fry a důvěrně se nahnul k hraběti. „Lady St. Justinova nám v tom směru leccos objasnila, abyste věděl.“

„Opravdu?“ Hardcastle přijal sklenku portského.

„A teď ta věc s Morlandem více méně potvrdila, že ty drby byly úplně vedle,“ uzavřel Fry. „St. Justin není žádný zbabělec a nemá strach obhájit čest dámy se zbraní v ruce. Navíc dokázal, že je ochoten udělat, co se sluší a patří, když je to třeba.“

„Lady St. Justinova to tvrdila celou dobu.“ Applegate potřásl hlavou. „Však víte, jak to chodí s klevetami. Je to ďábelsky zlá věc.“

Dva tři další muži se k nim připojili, aby pozdravili Hardcastla, a pak se obrátili ke Gideonovi.

„Slyšel jsem o Morlandovi,“ začal jeden z nich. „Dobře že jsme se ho zbavili. Nikdy jsem tomu člověku nevěřil. V loňské sezoně pokukoval po mé dceři. Zamlouvalo se mu její dědictví, jak jinak? Ta hloupá husa si usmyslela, že ho miluje. To byla panečku práce, než jsem jí ho vymluvil.“

„Poslyšte,“ řekl jeho přítel Gideonovi. „Moje žena povídala, že jste své paní koupil nádhernou klisnu. Je závistí bez sebe a chce po mně nového koně. Nemohl byste mi ve čtvrtek poradit s výběrem v Tattersall’s?“

„Nemám v úmyslu jít na ten prodej,“ odušil Gideon.

Muž chvatně přikývl a zrudl samými rozpaky. „Naprosto chápu. Nechtěl jsem se vnucovat. Jen jsem myslel, že byste mi mohl poradit, kdybyste se tam náhodou objevil.“

Gideon zachytil otcův varovný pohled a pokrčil rameny. „Zajisté. Pokud ve čtvrtek budu v Tattersall’s, bude mi potěšením vybrat jednoho nebo dva koně, kteří by se mohli pro vaši paní hodit.“

Pán rozjasnil tvář. „Vělice to oceňuji. A teď už poběžím. Bezpochyby vás uvidím dnes večer u Urskinových. Žena povídala, že tam jdeme. Tvrdí, že tam bude celý svět, aby viděl vás a lady St. Justinovou.“

* * *

Celý svět, nebo alespoň celá londýnská smetánka se toho večera nechala vidět na plese u Urskinových. Nebylo sporu, že všichni přišli složit hold Gideonovi a Harriet.

Lord a lady St. Justinovi se přes noc stali vrcholem módy. Přítomnost hraběcího páru z Hardcastlu hrdé hostitelce přidala ještě jeden bod k dobru navíc.

Effie a Adelaide byly nadšením bez sebe, že patří k tak módnímu páru, a Felicity to připadalo náramně zábavné.

Když večer vrcholil, Hardcastle vyhledal Gideona, který stál u okna. Bylo to poprvé, kdy se Gideonovi podařilo na chvilku osamět a užít si klidu.

„Je až s podivem, kolik přátel jsi v poslední době získal.“ Hardcastle upíjel šampaňské a rozhlížel se po davu.

„Vidíte? Člověk by řekl, že pokud jde o vysokou společnost, skvrna na mé cti byla odstraněna. Za svou čest vděčím své báječné malé ženušce.“

„Tak to ne,“ ohradil se nečekaně prudce jeho otec. „Díky své paní jsi v očích vysoké společnosti napravil svou reputaci. Ale tvoje čest patřila a patří jen a jen tobě. A ty jsi ji nikdy neposkvrnil.“

Gideona to tak překvapilo, že málem upustil sklenku šampaňského. Překvapeně civěl na otce a chvíli nevěděl, co na to říci. „Děkuji vám, pane,“ vypravil ze sebe konečně.

„Nemáš mi za co děkovat,“ zabručel hrabě. „Jsem hrdý, že jsi můj syn.“

Harriet byla nazítří ráno ve své ložnici, když tam za ní přišla lady Hardcastlová. Harriet odložila publikaci o vývoji země, kterou si před nedávnem koupila, a s úsměvem tchyni přivítala.

„Dobré jitro, lady Hardcastlová. Myslela jsem, že ještě budete spát. Je teprve deset a včera jsme šli spát velmi pozdě.“

„Ano, bylo opravdu strašlivě pozdě, že? Obávám se, že jsem si už zvykla na to, jak časně se na venkově chodí spát. Chvíli mi potrvá, než takovému ponocování zase přivyknou.“ Lady Hardcastlová připlula ke stoličce u okna a zlehka se na ní usadila. „Kdyby vám to nevadilo, ráda bych si s vámi o něčem promluvila.“

„Samozřejmě.“

Lady Hardcastlová se mile usmála. „Vlastně nevím, jak bych měla začít, ale soudím, že ze všeho nejdřív bych vám měla poděkovat.“

Harriet zamrkala. „A za co?“

„No přece za to, co jste udělala pro Gideona, přirozeně. A také za to, co jste udělala pro mého manžela a pro mne.“

„Ale já jsem pro vás nic neudělala,“ ohradila se Harriet. „Naopak. Přinutila jsem vás, abyste se sem přihnali jako s keserem úplně zbytečně, a Gideona jsem tím strašně popudila. Jsem vděčná, že už je to za námi. S trochou štěstí se brzy vrátíme do Horního Biddletonu. Život v Londýně mě nijak neuchvátil.“

Lady Hardcastlová zatřepala rukou. „Vy mi nerozumíte, má drahá. Děkuji vám za mnohem víc než jen za to, že jste nás zavolala do Londýna. Vrátila jste mi syna. Nevím, jestli se vám za to někdy dostatečně odvděčím.“

Harriet na ni vytřeštila oči. „Ujišťuji vás, že moje zásluhy zveličujete, lady Hardcastlová.“

„Ale kdepak. Když před šesti lety zemřel můj nejstarší syn, ocitla jsem se v depresi a hluboké melancholii, jaké jsem dosud nezažila. Nemohla jsem je překonat. Ubíhaly celé měsíce. Dokonce jsme se z Horního Biddletonu přestěhovali na Hardcastle House, protože mi podle doktora měla ta změna prospět. Když jsem se konečně začala probírat k životu, zjistila jsem, že jsem málem ztratila i druhého syna.“

„To muselo být hrozné,“ řekla Harriet soucitně.

„Manžel s ním dost dlouho nepromluvil ani slovo a dokonce mu zakázal přístup do domu. Všichni Gideona obviňovali za to, jak krutě se zachoval k ubohé Deirdre Rushtonové. A po nějaké době to Gideon už ani nevyvracel. Otočil se k nám všem zády, a kdo by mu to měl za zlé?“

„Ale váš manžel mu přece svěřil správu svých panství.“

„Ano. Když se začal bát, že mu přestává sloužit zdraví, povolal Gideona a všechno mu předal. Tehdy jsem doufala, že to napomůže zacetit tu roztržku, ale nestalo se to. Jakmile Gideon vstoupil do domu, strhla se mezi těmi dvěma hádka.“

„Gideon je velmi zarputilý.“

„To jeho otec také,“ konstatovala lady Hardcastlová chmurně. „Jsou jeden jako druhý, i když by to ani jeden z nich nepřiznal ani za celý svět. Musím se vám přiznat, že když jsme je včera zastihly oba v knihovně, div jsem se radostí nerozplakala. Bylo to poprvé za šest let, kdy spolu vycházeli klidně. A to všechno díky vám.“

Harriet ji pohladila po ruce. „Lady Hardcastlová, je to od vás opravdu laskavé, ale ujišťuji vás, že jsem toho udělala pramálo.“

Lady Hardcastlová krátce stiskla Harrietinu ruku. „Můj syn se choval právě tak vztekle a nebezpečně jako ten netvor, kterého mu lidé házeli na hlavu.“

„Dobré nebe!“ zvolala Harriet. „Tak hrozný on ale nikdy nebyl, milostivá paní. Mně vždycky připadal docela rozumný, tedy většinou. A je ke mně vždycky velmi hodný.“

„Hodný?“ Lady Hardcastlovou to poplašilo. „Ale dítě, vždyť on uctívá zem, po které chodíte.“

Harriet na ni chvíli užasle zírala a pak se rozesmála. „To je nesmysl. Je ke mně shovívavý, to připouštím, ale ujišťuji vás, že mě neuctívá.“

„Vím jistě, že se mýlíte, Harriet.“

Harriet pevně zavrtěla hlavou. „Ne, to vůbec ne. Sám se mi přiznal, že se lásce odnaučil nadosmrti. Oženil se se mnou jen proto, že jako nesmírně čestný muž neměl na vybranou. Stali se z nás dobří přátelé. Ale nic víc v tom není.“

„Jste muž a žena,“ prohlásila pevně lady Hardcastlová. „A já vidím, jak se na vás můj syn dívá. Vsadím se o rodinné drahokamy, že jste víc než jen dobří přátelé, má drahá.“

Harriet se začervenala. „Ano, tedy, samozřejmě že mezi námi je přirozená náklonnost, jaká se dá mezi manželi čekat, alespoň myslím. Ale to je tak asi všechno.“

Lady Hardcastlová se na ni zkoumavě podívala. „Jste do něj zamilovaná, vidíte?“

Harriet nakrčila nos. „To je to tak vidět?“

„Nebesa, ano. Všimla jsem si toho, hned když jsem vás viděla poprvé. Soudím, že to všichni ostatní musí vidět stejně jasně.“

„Propánakrále,“ zabručela Harriet. „Musím se to pokusit nějak skrýt. Nerada bych Gideona na veřejnosti zahanbila. Smetánka má v opovržení každý náznak citu mezi mužem a ženou. Prý to není moderní.“

Lady Hardcastlová vstala, jako by byla celá z peřiček, a krátce Harriet objala. „Nemyslím si, že byste Gideona někdy dokázala zahanbit. Věřila jste mu v době, kdy mu nikdo jiný nevěřil. To vám nikdy nezapomene.“

„On je svým způsobem velmi loajální,“ přitakala Harriet vřele. „A také spolehlivý. Mému otci by se moc zamlouval.“

Lady Hardcastlová přistoupila ke dveřím a zůstala tam chvíli stát. „Kvůli tomu, co se přihodilo před šesti lety, se mému synovi začalo říkat Netvor. Ta hrozná jizva spolu s jeho mohutnou postavou byly důvodem, že mu to jméno zůstalo, a já se obávám, že občas se dokonce snažil, aby si je zasloužil. Ale vaše důvěra v něj ho změnila. A za to vám patří mé hluboké a upřímné díky.“

Lady Hardcastlová vyplula z pokoje a tichounce za sebou zavřela dveře.

* * *

„Rozhodně se vyplatí být nechvalně známou osobou,“ prohlašovala Adelaide o večírku u St. Justinových. „Jen se podívejte, kolik je tady lidí. Blahopřeji, Harriet, drahoušku, pasovala jsi se na úspěšnou hostitelku.“

„Svatá pravda, Harriet.“ Effie se spokojeně rozhlížela. St. Justinův dům praskal ve švech. „Strašlivá tlačenička. Ráno to bude všechno v novinách.“

Felicity se na sestru usmívala. „Myslím, že můžeme s klidem konstatovat, že jsi se společensky obrousila a nemusíš se bát, že

uděláš St. Justinovi ostudu. Je nesporné, že se oženil s dokonalou hostitelkou.“

Harriet udělala obličej. „Nerada bych vás nechávala v klamu, že jsem to dokázala sama od sebe. Popravdě to celé zařídila lady Hardcastlová. Já jsem jenom vděčná, že všichni pozvaní přišli.“

„A pár nepozvaných navrch,“ ujistila ji Felicity. „Nikdo nedokázal odolat. Ty a St. Justin jste vzali smetánku ztečí. Dnes v něm všichni vidí romantického hrdinu, který hodně vytrpěl, a v tobě hrdinku, která ho milovala navzdory jeho temné minulosti. Je to jako vystřižené z gotického románu.“

„Já gotické romány nečtu,“ ozvala se Effie, „ale není sporu o tom, že vy dva jste momentálně poslední výkřik módy. Tenhle večírek jste načasovali skvěle.“

„Přesně tohle říkala i lady Hardcastlová,“ přizvukovala jí Harriet. „Já osobně ale budu nejmšťastnější, až bude po všem.“

K Felicity a jejím příbuzným teď zamířili dva velmi známí a velmi pohlední mladí muži.

Harriet se nahnula k Felicity. „Podívej, Adonis ve dvojím vydání.“

Felicity se kouzelně usmála. „Jsou přitažlivý pár, nemyslíš? Jen mi dělá starosti, že dělají všechno společně. Člověk se musí ptát, do jaké míry vlastně.“

Effie se přísně zamračila. „No poslyš, Felicity.“

Harriet potlačila smích, když k nim oba mladíci přistoupili. Počkala, než si všichni vyměnili pozdravy, a potom zmizela, protože věděla, že ji nebudou postrádat. Adonisové měli oči jenom pro Felicity a Harriet měla za lubem něco mnohem zajímavějšího.

Gideon a jeho rodiče stáli na opačném konci nacpaného salonu a hovořili s manželským párem, který Harriet neznala. Patrně další z početných přátel lorda a lady Hardcastlových.

V místnosti bylo velmi teplo. Harriet se chvíli energicky ovívala vějířem, ale pak se rozhodla, že vyběhne do zahrady a nadýchá se trochu čerstvého vzduchu. Cestou ke dveřím odpovídala na přátelské pozdravy hostů.

Za chvilíčku byla v hale. Owl dohlížel na lokaje, kteří roznášeli šampaňské a předkrmy. Pochmurně na Harriet pokýval hlavou.

„Probíhá všechno hladce, Owle?“ dotázala se Harriet.

„Momentálně máme situaci pod kontrolou, milostivá paní. Ale přišlo víc hostů, než jsme čekali. Musíme doufat, že nám nedojde šampaňské.“

„Probůh!“ polekala se Harriet. „A hrozí to?“

„Možnost takové pohromy tady vždycky je, milostivá paní,“ odpověděl Owl. „Samosebou udělám, co je v mých silách, abych ji odvrátil.“

„Samosebou.“

Harriet zamířila k zadnímu vchodu, když tu si uvědomila, že jí asi povolil podvazek, a usoudila, že raději zaběhne do ložnice a dá si punčochu do pořádku v soukromí.

Vystoupila po schodech, zahnula doleva a vydala se chodbou k ložnici. Už nepochybovala. Podvazek se opravdu rozvázal a punčocha jí začínala sjíždět. Chválabohu že si toho všimla včas. Bylo by víc než pokořující, kdyby jí spadla punčocha na prvním večírku, který pořádá.

Zachmuřeně konstatovala, že v chodbě je mnohem větší tma než obvykle. Někdo sfoukl část svíček v nástěnných svícnech. Owl se bezpochyby snaží ušetřit.

Otevřela dveře do své ložnice a zarazila se na prahu, protože i tady byla tma, svítila jen jediná svíčka na sekretáři.

Harriet však věděla, že ji rozsvícenou nenechala. Pokročila kupředu a uvažovala, jestli ji rozsvítila komorná.

Vtom uviděla postavu shrbenou nad otevřenou zásuvkou a bleskem si uvědomila, co se děje. V té zásuvce totiž ukrývala svůj fosilní zub.

„Jedeš odtamtud, ty zloději!“ zvolala.

Vrhla se kupředu a mávala ve vzduchu svou jedinou zbraní, vějířem. „Hned toho nechte. Jak se opovažujete?“

Tmavá postava se s trhnutím napřímila. Zabouchla zásuvku a svižně se otočila čelem k Harriet. Světlo svíčky odhalilo zkřivený obličej pana Humboldta.

„Ksakra, čert aby to vzal,“ zasyčel Humboldt, vrhl se ke dveřím a přitom odstrčil Harriet stranou.

Harriet upadla na koberec a narazila na postel. Natáhla ruku a nahmatala nočník. Popadla ho a snažila se vstát.

„Co se to tady děje,“ zaburácel za dveřmi Gideon. „U všech rohatých. *Harriet.*“

Prchající pan Humboldt v tom okamžiku narazil do předmětu, který se ne a ne pohnout. Byl to Gideon, který mužika popadl za zátylek a odmrští ho stranou. Humboldt se s námkem sesypal na koberec.

„Postarejte se o něj, Dobbsi.“ Gideon dvěma dlouhými kroky přeběhl místnost, shýbl se a zvedl Harriet do náruče. „Jsi v pořádku?“ vyzvídal chraptivě.

„Ano, ano, jsem,“ řekla udýchaně. „Chválabohu že jsi ho chytil, Gideone, myslím, že chtěl ukrást můj zub.“

„Spíš šel po vašich šperkách, lady St. Justinova,“ zvolal ode dveří Dobbs. „Mizera jeden. Ale že má zlodějskej ksicht, co? Ne že by se to vždycky dalo poznat podle kukuče, to zas né, ale tenhle chlápek by se mezi kriminálníkama ztratil.“

Gideon se otočil s Harriet v náručí. Harriet se přísně podívala na pana Humboldta, který se zvolna sbíral z koberce.

„No vážně, pane Humboldte? Jak jste mohl tak hluboko klesnout?“ vyjela na něj. „Měl byste se stydět.“

Humboldt zasténal a zatvářil se vzdorovitě, když mu Dobbs trhnutím pomohl na nohy. „Jen jsem tady tak chodil a zabloudil jsem. Rozhodně jsem se nepokoušel vašemu lordstvu ukrást šperky. Co bych s nimi asi tak dělal?“

„Pokud jste hledal šperky, o čemž pochybuji, pak jste je asi hodlal prodat, abyste mohl financovat sbírání zkamenělin,“ vyjela na něj Harriet.

Humboldt ji probodl zuřivým pohledem. „To není pravda. Tak dobrá, když to musíte vědět, slyšel jsem řeči o tom, že jste v jeskyni v Horním Biddletonu našla něco zajímavého. Samosebou jsem tomu nevěřil. Sám jsem je před lety dost zevrubně prozkoumal a vím, že tam nic zvlášť důležitého nezůstalo. Přesto jsem se ale chtěl ujistit, že jste čirou náhodou na něco nenarazila.“

„Ha. Já to věděla.“ Harriet znechuceně potřásla hlavou a vzhlédla ke Gideonovi. „Celou dobu vám tvrdím, že sběratelé zkamenělin jsou čeládka bez špetky skrupulí, mylordě.“

„To je pravda.“ Gideon se zamyslel. „Určitě nejste zraněná?“

„Zcela určitě. Klidně mě můžete postavit na zem.“ Gideon poslechl a Harriet si natřásla sukně. Podvazek spadl docela a punčocha se jí shrnula kolem kotníku. „Jak to, že jste tady byl tak rychle?“

„Nařídil jsem panu Dobbsovi, aby dnes večer dohlížel na shromážděné hosty,“ vysvětlil Gideon. „Pokud si vzpomínáte, pozval jsem dnes všechny podezřelé ze svého seznamu. Proto jsem nechtěl nic riskovat.“

Harriet se zářivě usmála. „Znameníť plán.“

„Alespoň byl, dokud jste si neusmyslela, že se v nevhodnou chvíli rozběhnete nahoru,“ odsekl Gideon.

„Inu, to pouze dokazuje, že mě máte informovat, mylord. Říkám vám to v jednom kuse. Člověk by čekal, že se konečně poučíte.“

Gideon vytáhl obočí. „Asi máte pravdu.“

Harriet vytřeštila oči. „Teď mě něco napadlo, mylord. Pan Humboldt na našem seznamu hostů nebyl.“

„Je to tak, nebyl,“ přisvědčil Gideon. „Což dokazuje, že moje matka měla pravdu. V takovém návalu, jaký tady máme dnes, se dovnitř dostane každý, kdo je vhodně oblečen a má alespoň trochu filipa.“

Nazítí ráno se u snídaně mluvilo jen o polapení pana Humboldta.

„Bezpochyby si o tom bude dnes povídat celý Londýn,“ prohodila lady Hardcastlová k Harriet. „Všichni budou tvrdit, že St. Justinovým se opět podařilo obstarat hostům neobyčejné povyražení. Jen si to představte. Vy dva jste toho bezectného zloděje polapili přímo uprostřed večírku.“

„Je to všechno v dnešních novinách,“ oznamoval z opačného konce stolu Hardcastle, který už přečetl dobrou polovinu denního tisku. „Sepsali to skvěle. Humboldt prý stojí za všemi loupežemi, k nimž došlo v minulých měsících.“

„A St. Justin je hrdina, který na něj nastražil past,“ dodala Harriet a obdivně se na Gideona zadívala. „Jestlipak se o tom noviny zmiňují?“

Gideon na ni vrhl z protější strany stolu nasupený pohled. „Doufám, že ne.“

„Ale ano. Všechno to tady je.“ Hardcastle odložil přečtené noviny a sáhl po dalších. „Píšou, že jsi statečný a chytrý, chlapče. A popisují, jak jsi zachránil svou paní z drápů zloděje a vraha.“

„Báječné,“ zvolala Harriet. „Jsem tak ráda, že to napsali přesně podle pravdy.“

Gideon na ni vrhl posměšný pohled. „Pan Humboldt utíkal, co mu síly stačily, když do mne narazil, má drahá. Rozhodně jsem neviděl, že by se někoho pokoušel vraždit. Nebezpečně jste vypadala jediné vy. Nikdy nezapomenu, jak jste máchala tím nočníkem. Úplně jste mě vyděsila.“

„No ovšem, protože jsem si myslela, že mi chce ukrást zub,“ vysvětlovala Harriet.

„Pan Dobbs dospěl k názoru, že Humboldtovi došly peníze na financování muzea už dávno,“ vykládal Gideon. „Jak se zdá, uchýlil se ke krádežím, aby mohl nakupovat další zkameněliny.“

Harriet přikývla. „Takový sběratel zkamenělin se nezastaví před ničím, když začne být zoufalý. Chudák pan Humboldt. Opravdu doufám, že na něj nebudou moc přísní. Docela jeho důvody chápu.“

„Přinejmenším vás teď budou považovat za vynikající hostitelku,“ pochvalovala si lady Hardcastlová. „Smetánka se ničeho nehrozí tolik jako nudy a vy jste jim poskytla další zábavné představení.“

Harriet se chystala odpovědět, když vstoupil Owl s ranní poštou na stříbrném tácku. Hned první dopis byl adresován Harriet.

„Dobré nebe!“ zvolala Harriet, když ho rozpečetila. „Je od paní Stoneové. Snad se nestalo něco zlého?“

„Někdo asi skonal bídnou a dlouhou smrtí nebo v Horním Biddletonu vypukla epidemie,“ ozval se Gideon. „Nic jiného by tu bábu k psaní neponouklo.“

Harriet ho neposlouchala a spěšně pročítala krátký dopis. Polekaně vykřikla, když si uvědomila, oč jde. „*Krucinál*.“

Hrabě a hraběnka se na ni starostlivě podívali.

„Stalo se něco, má drahá?“ vyvídal Gideon a dál žvýkal slanineu.

„Ano, *něco hrozného*.“ Harriet zamávala dopisem. „Nic horšího se nemohlo stát. Toho jsem se celou dobu bála.“

Gideon nevzrušeně spolkl sousto. „Snad abyste nás seznámila s obsahem toho psaní.“

Harriet byla tak otřesená, že stěží dokázala promluvit souvisle. „Paní Stoneová píše, že moje jeskyně zřejmě prohledává jiný sběratel zkamenělin. Onehdy prý viděla na pláži nějakého člověka a druhý den ho viděla znovu, jak nese veliký kámen.“

Gideon odložil toast. „Ukažte mi ten dopis.“

Harriet poslechla. „Tohle je skutečná krize. Co když ten člověk našel ostatní kosti, které patří k mému zubu? Musím se ihned vrátit do Horního Biddletonu. A vy musíte poslat vzkaz do Blackthorne Hall, pane, aby nikoho nepouštěli do mých jeskyní.“

Gideon rychle přelétl očima dopis. „Netušil jsem, že paní Stoneová umí číst a psát.“

„Dělala přece hospodyně dvěma pastorům,“ podotkla lady Hardcastlová. „Jistě za ta léta něco pochytila.“

„Buď to, anebo to nadiktovala někomu z vesnice,“ dodal hrabě. „Obvykle se to tak dělá.“

Gideon položil dopis na stůl. „Pošlu vzkaz do Blackthorne Hall, má drahá. Každý, kdo se bude potloukat kolem jeskyní, bude upozorněn, že vniká na cizí pozemek. Jste spokojená?“

Harriet rychle zavrtěla hlavou. „To je všechno moc hezké, mylord, ale já se tam musím ihned vrátit. Chci se na vlastní oči ujistit, že to moje zvíře nikdo nenašel.“

„Nemyslím si, že je nutné, abyste se tam vracela a chránila své zkameněliny osobně,“ namítl Gideon.

„Ale já ano.“ Harriet vstala. „Půjdu nahoru a začnu balit. Kdy můžeme vyrazit, mylord?“

Gideon na ni vrhl káravý pohled. „Právě jsem řekl, že není důvod uhánět do Horního Biddletonu, jako by vám hořelo za patami.“

„Aleje. Právě jste měl možnost zjistit, co jsou tihle sběratelé zkamenělin zač. Jestli některý z nich objevil mou jeskyni, nebude stačit, když ho odeženou. Stejně se zase přikrade zpátky. Vím to.“

Hardcastle rozvážně přikývl. „Jak takový sběratel zvětří staré kosti, nedá se odtamtud odehnat ani za celý svět. Musíme doufat, že na tu Harrietinu jeskyni zatím nenarazil.“

Harriet vrhla na tchána vděčný pohled. „Děkuji vám za pochopení, pane. Vidíte, St. Justine? Musíme se neprodleně vrátit.“

Lady Hardcastlová se na syna usmála. „Není důvod, proč byste si vy dva nezajeli na pár dní do Horního Biddletonu a nepostarali se o ten problém. Váš otec a já zůstaneme tady.“

Gideon zvedl ruku na znamení, že se vzdává. Shovívavě pohlédl na Harriet. „Tak dobře, má drahá. Začněte balit.“

„Děkuji, Gideone.“ Harriet chvátala ke dveřím. „Do hodiny budu připravena.“

* * *

Kočár vjel do předního nádvoří Blackthorne Hall krátce po deváté hodině večer. Gideon věděl, že Harriet je zklamaná. Věděl, že touží vyrazit rovnou do skal, a dokonce to navrhla, protože si přece mohou vzít lampy. Gideon však ten nehorázný nápad zdusil v zárodku.

„Ne, rozhodně tam nepůjdete uprostřed noci. Ty vaše vzácné jeskyně do zítřka počkají,“ oznámil jí, zatímco služebnictvo spěchalo připravit pokoje a vyložit zavazadla.

Harriet šla vedle něj po schodech nahoru a zkoumavě se na něj podívala. „Netrvalo by to dlouho, mylord. Jen bych do té jeskyně na chvíličku zaběhla a ujistila se, že na ty kosti nikdo nesahal.“

Gideon jí ztěžka položil paži kolem ramen a nesmlouvavě ji vedl k panským ložnicím. „Na to je už moc pozdě. Máme za sebou dlouhou cestu, jistě jste vyčerpaná.“

„Ale já vůbec nejsem vyčerpaná, mylord,“ ujistila ho kvapně.

„Ale já ano.“ Zastavil se před její ložnicí a uvěznil ji v pažích, opřených o stěnu vedle její hlavy. „A pokud nejste, tak byste rozhodně být měla. Běžte do postele, milostivá. Do jeskyně se vypravíte ráno, bude-li odliv.“

Harriet si rozladěně povzdychla. „Tak dobrá, mylord. Víím, že vám musím být vděčná za to, že jste mě sem tak rychle odvezl. Víím, že se vám do Horního Biddletonu moc nechťelo. Bylo to od vás opravdu laskavé, mylord. Ale vy jste ke mně vždycky velmi laskavý.“

Gideon spolkl kletbu. „Běžte do postele. Za chvíli přijdu za vámi.“

„Myslela jsem, že jste vyčerpaný, mylord.“

„Tak moc zase ne.“ Gideon natáhl ruku, otevřel dveře do její ložnice a jemně ji postrčil dovnitř. Všiml si, že její komorná už na ni čeká. Zavřel za ní a odešel chodbou ke svému pokoji.

V hlavě mu zněla Harrietina slova. *Byl jste ke mně vždycky velmi laskavý.*

Laskavý? Gideon pokynem hlavy propustil sluhu a začal si rozepínat košili. Zachytil svůj odraz v zrcadle na toaletním stolku. Jeho zjizvená tvář mu pohled posměšně vracela.

Vůbec k Harriet nebyl laskavý. Doslova ji dohnal do manželství, předváděl ji před společností jako exotické zvířátko a připustil, aby ji Bryce Morland ohrozil.

A ona mu za to dala svou lásku, pomohla mu napravit zničenou reputaci a smířila ho s rodiči.

Ne, nebyl k Harriet nijak zvlášť laskavý. Ona od něj vlastně chtěla jenom lásku a on jí řekl, že tu jí dát nemůže. *Před šesti lety jsem zapomněl všechno, co jsem o lásce věděl.* Jak mohl být takový osel.

Strhl si vysoké boty a sundal kalhoty. Oblékl si černý župan a přistoupil ke spojovacím dveřím. Počkal, dokud neuslyšel, že Harriet propustila komornou, a pak jednou ťukl na dveře.

„Pojď dál, Gideone.“

Otevřel dveře a uviděl ji sedět v posteli. Na hlavě měla malý mušelínový čepeček a na klíně knihu. Na stolku vedle ní hořela svíčka. Když k ní zamířil, vřele a rozechvěle se na něj usmála.

„Harriet?“ Náhle nevěděl, co by řekl.

„Ano, mylord?“

„Jednou jsem ti řekl, že jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal.“

„Ano, já vím. Bylo to od tebe moc laskavé.“

Gideona to zabořelo a na okamžik zavřel oči. „Neřekl jsem to z laskavosti. Řekl jsem to, protože je to pravda.“ Otevřel oči. „Kdykoli se na tebe podívám, říkám si, jaké mám štěstí.“

„Vážně?“ Harriet se na něj užasle podívala a odložila knihu na příkrývku.

„Ano.“ Gideon postoupil k posteli o krok a zastavil se. „Dala jsi mi víc, než budeš kdy tušit, Harriet. A já jsem od tebe jenom bral a na oplátku nedával téměř nic.“

„To není pravda, mylord.“ Harriet odhodila pokrývky a vylezla z postele. „Dal jste mi toho spoustu. Přijal jste závazek vůči mně a vím, že ho budete vždycky cítit. Jednáte se mnou laskavě a s úctou. A říkáte mi, že jsem krásná, ačkoli nejsem.“

„Harriet —“

„Jak můžete tvrdit, že mi nemáte co dát? Neznám muže, který by měl víc a rozdával štědřeji.“ Bosky k němu přistoupila. V tenoučké batistové košili a s nakřivo posazeným čepečkem na hustých vlasech bylo vidět, že je malá a příjemně tvarovaná. S rozzářenýma očima k němu vztáhla paže.

Gideon ji objal, pevněji k sobě přitiskl a vdechoval její krásnou ženskou vůni. „Jsi všechno, oč jsem kdy stál,“ promluvil přiškrceně. „Bůh mi pomoz, vždyť já ani nevěděl, jak moc tvou lásku potřebuji, dokud jsi mi ji nedala.“

„Moje láska ti patří, Gideone. A vždycky bude,“ šeptala mu na prsou.

„Jsi ke mně tak laskavá,“ zašeptal. „Víc než si zasloužím.“

„Gideone —“

Zdvihl ji do náruče a odnesl k posteli. Tam ji položil na sněhobílé povlečení a ulehl vedle ní. Objímal ji jako vzácný poklad, opatrně, něžně a s nekonečnou vděčností.

Harriet se mu otevřela jako vždy, jako se květina otevírá slunci. Gideon ji líbal na ústa, opájel se její chutí a rukama hladil sladké křivky jejího těla.

Je tak měkká, tak vstřícná, pomyslel si. A tak smyslná. Všechno na ní probouzelo jeho náruživost. Zasténal, když ucítil, jak se mu po lýtku sune okraj jejího chodidla.

„Gideone.“

„Potřebuji tě,“ zamumlal. Políbil ji na ňadro a něžně stiskl zuby bradavku, až se vedle něj toužebně prohnula.

Nikdy ho nepřestávalo udivovat a blažit, že na něj tak ohnivě reaguje, a rozpalovalo ho to víc než všechno, co až dosud zažil.

Když už to sladké utrpení nedokázal déle snášet, roztáhl jí nohy a uvelebil se v kolébce tvořené jejími stehny. Sáhl dolů a něžně ji zkoumal prsty, až našel ten měkký a vlhký žár. Nemůže se ho dočkat. Při tom poznání mu rozbouřily krev slastné a vášnivé pocity.

„Harriet. Má sladká milující Harriet.“ Znovu jí přikryl ústa svými, vsunul jí do úst jazyk a současně vnikal zvolna do jejího těla.

Když do ní vstoupil a ucítil, jak ho obepíná, vtahuje hloub a oddává se mu, zmocnila se ho ohromující radost. Pak byl v ní a na nekonečnou chvíli se konečně stal její součástí.

Harriet ho nohama obemkla kolem pasu a zaryla mu nehty do ramen. Tiskla se k němu a zvedala se proti němu s vášní, která si nezapadla s tou jeho. A říkala mu o své lásce, když podlehla vyvrcholení a její tělo se mu otřásalo v objetí.

Gideon ji k sobě pevně tiskl, dokud neodezněly poslední jemné záchvěvy. Teprve potom do ní dlouze, dlouze vléval semeno a ten úlevný okamžik jako by neměl začátek ani konec.

Probudil se krátce po rozbřesku a svět mu připadal jasný a klidný jako už dlouho ne. Chvilí klidně ležel a vychutnával jistotu, která se mu v noci usadila v srdci.

Miluje Harriet. A bude ji milovat, dokud bude žít.

Otočil se a chtěl ji obejmout, protože překypoval láskou.

Byla pryč.

Harriet ve zdvižené ruce držela lampu a pozorně zkoumala skalní dutinu. Ke své nesmírné úlevě nenašla žádné známky po kladívku a dlátu. Případné zkameněliny jsou dál bezpečně uvězněny v kameni.

Rozjásaně pověsila lampu na kolíček ve stěně a otevřela tašku s náradím. Byla ve znamenité náladě a věděla, že je to proto, že ona a Gideon spolu tak báječně vycházejí.

Minulou noc měla pocit, že je mu bližší než kdy předtím. V jeho vášni se tajilo něco víc než jen laskavost. Netušila, jestli si to Gideon také uvědomil, ale uschovala si to zjištění v srdci.

Ráno se probudila s jistotou, že Gideon se ji brzy naučí mít rád. Ta jistota ji naplnila takovým štěstím a vitalitou, že utíkala do práce, jakmile zjistila, že moře ustoupilo.

S kladívkem a dlátem v ruce přistoupila k místu, odkud vyňala zub velkého plaza. Usoudila, že začne právě tam. Bude-li mít štěstí, najde další kus čelistní kosti a bude moci dát dohromady větší kus čelisti. Přidržela dláto u kamene a opatrně začala kámen odsekávat.

Vytrvalé zvonění kovu o kámen patrně způsobilo, že nepostřehla blížící se mužské kroky. Nebo se možná tak hluboce soustředila na svou činnost, že tlumeným zvukům nevěnovala pozornost.

Anebo si až příliš zvykla považovat jeskyně za svůj soukromý majetek.

Ať byl důvod jakýkoli, polekaně upustila dláto, když na ni od vchodu do jeskyně promluvil zvučný hlas Cliva Rushtona.

„Já si říkal, že sem poletíte hned po příjezdu do Horního Biddletonu,“ konstatoval se zadostiučiněním. „Ten dopis jsem poslal já, ne paní Stoneová. Ta odjela na návštěvu k sestře, což mi přišlo náramně vhod.“

„Dobré nebe, vy jste mě vylekal, pane!“

„Věděl jsem, že sem přiběhnete, když si budete myslet, že vám vaše vzácné zkameněliny někdo krade. Znam dobře to chtivé nadšení pravého sběratele. Zažil jsem to na vlastní kůži.“

Harriet si všimla, že Rushton drží v ruce pistoli, a sevřela v prstech kladívko. Pistole mířila na ni. „*Reverende Rushtone*. Vůbec tomu nerozumím. Zešilel jste? Co to má znamenat?“

„Znamená to spoustu věcí, lady St. Justinova. Znamená to minulost, přítomnost a budoucnost.“ Rushtonovy oči zaplály strašlivým ohněm. Díval se na ni, jako by jí vyměřoval pokojík v pekle. „Přesněji řečeno, mou minulost, vaši přítomnost a mou budoucnost. Protože vy, má drahá, žádnou budoucnost nemáte.“

„Ihned položte tu pistoli, pane. Opravdu jste zešílel.“

„Někdo si to možná může myslet, ale to jen proto, že nechápe.“

„A co bych měla chápat?“ Harriet se přinutila promluvit klidně. Matně tušila, že jedinou její nadějí je povzbuzovat Rushtona, aby s ní co nejdéle hovořil. Nevěděla sice, jak získaný čas využije, ale snad se stane zázrak.

„Lidé nechápou, kolik námahy jsem věnoval tomu, aby se moje krásná Deirdre provdala za St. Justina,“ zasyčel Rushton vztekle. „Musel jsem obětovat Hardcastlová prvorozeného syna.“

„Dobré nebe! Vy jste zabil Gideonova bratra?“

„Byla to hračka. Každé dopoledne jezdil kolem útesů. Tak jsem mu jednou v zimě spláhl koně výstřelem z pistole.“ Rushtonovi se v očích zjevil zasněžený pohled, jako by ten výjev v duchu před sebou viděl. „Kůň se lekl, ale jezdce neshodil. Vrhл jsem se k němu. Jeho pán uviděl, co mám za lubem. Seskočil z koně, ale bylo už pozdě. Byl jsem příliš blízko.“

Harriet se udělalo nevolno. „Vy jste Randala srazil ze skály, vidíte? Zavraždil jste ho.“

Rushton přikývl. „Jak jsem řekl, byla to hračka. Hardcastlův prvorozený syn totiž už byl zasnoubený a o mou krásnou Deirdre nejevil nejmenší zájem. Zato ten druhý ano. Ach ano, jakmile ji St. Justin poprvé spatřil na plese, nedokázal jí odolat. Věděl jsem, že ji chce. Jak by také ne. Byla tak krásná.“

„Ale ona ho nemilovala, vidíte?“

Rushtonův obličej ztuhl v zuřivou masku. „Ta husa tvrdila, že pohled na něj nemůže vystát. Musel jsem ji donutit, aby St. Justinovu nabídku k sňatku přijala. Tvrdila, že má ráda někoho jiného. Říkala mu krásný anděl.“

„Bryce Morlanda.“

„Já nevěděl, o koho jde, a bylo mi to jedno.“ Rushton nasadil opovržlivý výraz. „Věděl jsem jen to, že ten chlap je nikdo. A že je ženatý. S dcerou kupce, ještě ke všemu. Bylo jasné, že nemá ani peníze, ani titul.“

„A to jediné jste chtěl? Aby si Deirdre vzala zámožného muže s titulem?“

Rushton se na ni užasle podíval. „No ovšem. Byla mé jediné aktivum, chápete? Jediné, co jsem mohl použít, abych si koupil takové postavení ve světě, na jaké mám nárok. Měl jsem se narodit jako bohatý a mocný, abyste věděla. Jenže můj marnotratný otec promarnil rodinné jmění v kartách, když jsem byl ještě chlapec. Nikdy jsem mu neodpustil, že to, co patřilo mně, vyházel oknem.“

„Takže jste hledal jiný způsob, jak získat jmění a postavení, o které váš pan otec přišel v hazardních hrách?“

Rushtonův pohled ztemněl. „Když Deirdre začala dorůstat v krásnou mladou dámu, věděl jsem, že mám vyhráno, protože na ni budu moci nalákat syna z některé vysoce postavené rodiny. Jakmile by se mi díky jejímu sňatku podařilo proniknout mezi ty správné lidi, měl bych otevřené dveře k moci a výsadám, jaké se kupují jen za peníze. Byl bych přece tchán. Přes Deirdre by se mi podařilo získat, po čem jsem prahl.“

„Chtěl jste svou dceru využít.“

„Její povinností bylo poslechnout mě,“ namítl ohnivě Rushton. „Byla příliš krásná a nesměla svou krásu promarnit s mužem, který rodině neměl co poskytnout. Však jsem ji brzy přivedl k rozumu. Vysvětlil jsem jí, že až se provdá za St. Justina, může mít, koho si zamane. Nebyla tak hloupá. Pochopila to. Řekla, že by si vzala i samotného ďábla, jen aby mohla objímat svého anděla.“

„Proboha,“ zašeptala Harriet.

„Jenže pak se to všechno pokazilo,“ zvolal Rushton v zoufalém hněvu. „Ta pitomá husa se svému milenci oddala dřív, než se vdala za St. Justina. A otěhotněla. Nosila dítě svého milence. Pochopila, že musí St. Justina rychle svést, aby mu mohla namluvit, že dítě je jeho.“

„Ale to jí nevyšlo, vidíte? St. Justin tušil, že něco nehraje.“

„Deirdre byla husa. Ztracená malá husa. Přivedla moje plány vniveč. Přišla mi povědět, co se přihodilo, a řekla, že se toho dítěte musí nějak zbavit. Jenže já věděl, že na svatbu se St. Justinem už je pozdě. Prozradila mu toho příliš. Nemohl jsem uvěřit, že je tak pitomá. Začali jsme se hádat.“

Harriet zhluboka nabrala dech, protože jí začalo svítat. „V pracovní?“

„Ano.“

„A vy jste ji zabil, vidíte? Zastřelil jste ji a pak jste to zařídil tak, aby to vypadalo, že si vzala život sama. Proto tam nebyl dopis na rozloučenou. Ona nespáchala sebevraždu. Byla zavražděna. Vlastním otcem.“

„Byla to nehoda.“ Rushton divoce vyvalil oči. „Nechtěl jsem ji zabít. Pořád na mě ječela, že s tím svým milým uteče. Tak jsem strhl ze zdi pistoli. Chtěl jsem jí jenom pohrozit. Ale... Něco se pokazilo. *Měla poslechnout svého otce.*“

„Patříte do blázince.“

„Ale kdepak, lady St. Justinova. Já nejsem šílený. Naopak, jsem zcela při smyslech.“ Rushton se usmál. „A také jsem velmi chytrý. Kdo myslíte, že zorganizoval tlupu zlodějů, která používala tuhle jeskyni?“

„Vy?“

Rushton přikývl. „O místních jeskyních vím všechno. A musel jsem získat peníze, chápete? Deirdre byla mrtvá a nemohla mi už výhodným sňatkem zajistit budoucnost, jak jsem celá léta plánoval.“

„Takže jste si nakonec našel jiný zdroj příjmu.“

„Když jsem se nad tím důkladně zamyslel, uvědomil jsem si, že v londýnských salonech se najdou spousty pokladů. A že je velice snadné je uzmout. Zpočátku jsem si vždycky odnesl nějakou drobnost a prodal ji, než ji začali postrádat. Pak jsem však pochopil, že by mi z toho mohl plynout daleko větší zisk. Chtělo to čas a místo na uskladnění těch věcí. Vzpomněl jsem si na místní jeskyně.“

„Ale St. Justin tu vaši tlupu poslal do vězení.“

„To kvůli vám,“ řekl chladně Rushton. „Vy jste zničila moje plány stejně jistě jako předtím Deirdre. Provádala jste se za muže, který se měl oženit s mou Deirdre. Zachránila jste ho před trestem, kterým pro něj mělo být opovržení v očích společnosti. *Zničila jste úplně všechno.*“

Zvedl pistoli.

Harriet vyschlo v ústech. Ucouvla o krok, ačkoli věděla, že nemá kam utéci. Kdyby se netrefil hned napoprvé, třeba by se nějak prosmýkla k východu, než stačí znovu nabít nebo ji chytit, věděla však, že má velmi malou naději na únik.

„Nebude vám k ničemu, když mě zabijete,“ zašeptala a ucouvla o další krok. Slyšela, že pistole jsou velmi nespolehlivé, pokud se nestřílí hodně zblízka. Čím dál bude, až Rushton stiskne kohoutek, tím větší má naději, že výstřel půjde vedle.

„Právě naopak,“ ujistil ji Rushton. „Tím, že vás zabiju, dosáhnu mnohého. Tak zaprvé, budu pomstěn. A jelikož vina za vaši vraždu padne na St. Justina, bude pomstěna i moje sladká Deirdre.“

„Svou dceru jste zabil vy, a ne St. Justin.“

„Kvůli němu. Bylo to jeho vina,“ zasyčel Rushton.

„Lidé nikdy neuvěří, že mě zabil můj manžel,“ namítla Harriet. „Všichni vědí, že by mi St. Justin nikdy neublížil.“

„Kdepak, madam, nevědí nic. Je pravda, že společnost na něj momentálně pohlíží laskavým okem, ale až vás tady v jeskyni najdou mrtvou, začnou se ptát, jestli se Netvor z Blackthorne Hall nevrátil ke starým způsobům. Před šesti lety na něj začali nasazovat dost rychle. Tentokrát to nebude jiné.“

„To není pravda.“

Rushton pokrčil rameny a zvedl pistoli výš. „Řeknou si, že jste mu nejspíš nasadila parohy. Která žena by si nenašla milence, kdyby vedle sebe měla noc co noc mít tu zjizvenou tvář Netvora z Blackthorne Hall?“

„Není netvor. Nikdy nebyl. *Takhle mu neříkejte.*“ Rozhořčeně po něm mrštila kladívkem.

Rushton uhnul a kladívko s třeskem udeřilo do kamenné stěny. Svižně se otočil, namířil pistoli a jeho prst už už mačkal kohoutek.

„*Rushtone.*“ Jeskyní zaburácel Gideonův hlas a odrážel se od jejích stěn.

Rushton se otočil jako na obrtlíku a zároveň vystřelil. Gideon však mezitím uskočil zpět do průchodu a postavil mezi sebe a kulku stěnu jeskyně.

„*Gideone,*“ vykřikla Harriet.

Kulka narazila do skály a odloupla kus kamene. Úlomky ještě nestačily dopadnout na zem, když se Gideon vyřítíl z průchodu a srazil se s Rushtonem.

Oba muži s nepříjemným žuchnutím upadli a začali se válet na kamenné podlaze. Harriet s hrůzou zjistila, že Rushton nahnátl dláto, které upustila.

Gideon dopadl na Rushtona a ten zvedl dláto.

„Zabiju tě stejně, jako jsem zabil tvého bratra. Měl jsi se oženit s mou Deirdre. Všechno jsi zkazil.“ Rushton ze sebe vyrazil zuřivý výkřik a máchl dlátem proti Gideonovým očím.

Gideon na poslední chvíli úder zastavil. Přitiskl Rushtonovu ruku k podlaze a pak mu kroutil zápěstím. Dláto po chvíli udeřilo o zem.

Gideon se posadil a obrovskou pěstí udeřil Rushtona do brady.

Rushton zvald a omdlel.

Harriet chvíli trvalo, než se dokázala odlepit od podlahy.

„Gideone.“ Utíkala k němu a vrhla se mu do náruče, právě když vstával. „Proboha, Gideone. Proboha.“ Drtivěji k sobě přitiskl. „Jsi v pořádku?“

„Ano. Gideone, on ji zabil. Zastřelil Deirdre.“

„Ano.“

„A zavraždil tvého bratra.“

„Ano. Kéž by se za to smažil v pekle.“

„A celou tu dobu dělal náčelníka té zlodějské bandě. Chudák pan Humboldt. Musíme zařídit, aby byl ihned propuštěn.“

„Postarám se o to.“

„Zachránil jsi mi život, Gideone.“ Harriet zvedla hlavu a konečně se na něj podívala. Tiskl ji k sobě tak pevně, že mohla stěží dýchat, ale ani trochu jí to nevadilo.

„V životě jsem se tak nebál, Harriet, jako když jsem před pár minutami zjistil, že tě Rushton sledoval do jeskyně. Tohle mi víckrát nedělej, rozumíš?“

„Ano, Gideone.“

Vzal jí obličej do svých velkých dlaní. Ze žlutohnědých očí mu sálalo hněvivé rozechvění. „Proč jsi odešla tak časně?“

„Byl odliv a já nemohla spát,“ odpověděla mírně. „Nemohla jsem se dočkat, až se pustím do práce.“

„Měla jsi mě vzbudit. Šel bych s tebou.“

„Prokristapána, Gideone, chodila jsem sem sama celá léta. Až do této chvíle to nebylo nijak zvlášť nebezpečné.“

„Víckrát sem sama nepůjdeš. Je to úplně jasné? Pokud s tebou z nějakého důvodu nepůjdu já, doprovodí tě lokaj nebo někdo jiný ze služebnictva. Sama tady pracovat nebudeš.“

„Tak dobře, Gideone,“ souhlasila, aby ho uchlácholila. „Když se tak budeš cítit líp.“

Znovu ji k sobě přivinul. „Bude chvíli trvat, než se začnu cítit líp. Z toho pohledu, jak na tebe Rushton míří pistolí, se možná nevzpamatuji nikdy. Dobré nebe, Harriet, co bych si počal, kdybych tě dnes byl ztratil?“

„Já nevím,“ řekla přidušeně, protože měla obličej zabořený v jeho hrudi. „Co byste dělal? Chyběla byste vám, mylordo?“

„Chyběla? *Chyběla?* To ani zdaleka nevyjadřuje to, co by to se mnou udělalo. U všech rohatých, Harriet.“

Harriet se znovu podařilo zvednout hlavu. Usmívala se na něj a srdce jí zpívalo. „Ano, mylorde?“ A pak jí pohled padl na stěnu jeskyně za jeho ramenem. „Ach, nebesa, Gideone. Gideone, honem se podívej.“

Gideon ji pustil a v mžiku se otočil, připraven k dalšímu boji. Když za sebou nikoho neviděl, překvapeně stáhl obočí. „Co se děje, Harriet? Něco není v pořádku?“

„Jen se na něj podívej, Gideone.“ Harriet popošla o dva kroky a uhranuté zírala na stěnu jeskyně.

Rushtonův výstřel odrýpl kus skály, která se odloupila od stěny v širokém pruhu. Kusy kamene, které odpadly, odhalily novou vrstvu.

V odhalené části stěny byla vklíněna velkolepá změt' mohutných kostí. Obrovské stehenní a lýtkové kosti, obratle a podivná lebka tu ležely v jedné hromadě. Byla vidět i velmi dlouhá čelist, v níž Harriet uviděla obrys zubu, který jako by z oka vypadl tomu, který měla doma. Jako by se tam to nestvůrné stvoření uložilo k velmi dlouhému spánku, z nějž nebylo probuzení.

„Jen se na něj podívejte, mylorde.“ Harriet nespouštěla pohled ze zkamenělého tvora. Naplňovala ji posvátná úcta a objevitelský pocit, jemuž se nic nevyrovná. „Nikdy jsem nic takového neviděla a ani jsem o tom nic nečetla, Gideone. Není to úžasně obrovské zvíře?“

Gideon, který stál vedle ní, se rozesmál a kamenné stěny jeho hurónské chechtání násobily. Harriet se polekaně otočila. „Co je vám tolik k smíchu, mylorde?“

„No vy, přece. A asi i já sám.“ Gideon se na ni usmíval a v očích mu plápolala divoká něha. „Miluji tě, Harriet.“

Při těch slovech se Harriet zkamenělé zvíře ve skále dočista vykourilo z hlavy. Vrhla se Gideonovi do náruče a setrvala tam velmi dlouho.

* * *

Hrabě z Hardcastlu se svou hraběnkou přijel na návštěvu začátkem podzimu, shodou okolností v týž den, kdy vyšlo nové číslo *Zpráv Spolku pro zkameněliny a starožitnosti*.

Zahrady kolem Blackthorne Hall dosud překypovaly záplavou květin pozdního léta. Dům se koupal v sluneční záři a okna měl

otevřená, aby dovnitř mohl čerstvý mořský větrík. Uvnitř i na přilehlých pozemcích bylo příjemně rušno, protože se na následující večer chystal ples na počest Hardcastlových. Sezváni byli všichni sousedé na míle daleko.

Gideon právě snídal, když došla pošta. Nabíral si vejce a spokojeně uvažoval o tom, že se Blackthorne Hall po letech zase změnil v domov, když vstoupil Owl.

Harriet si okamžitě všimla časopisu, který na táčku v Owlově ruce ležel. „Jsou tady *Zprávy*.“ Vyskočila ze židle, rozběhla se přes místnost a popadla časopis dřív, než k ní Owl stačil dojít.

Gideon se nesouhlasně zamačkal. „Není důvod k takovému spěchu, má drahá. Už jsem tě upozornil několikrát, abys teď byla opatrnější.“

Pokročilé těhotenství Harriet příliš nezpomalilo. Stále se pohybovala s elánem a energií, které by vyčerpaly leckterého muže. Pochopitelně, když se tak pohybuje v posteli, je výsledné vyčerpání náramně příjemné, připomněl si vzápětí.

Přesto nechtěl, aby se přepínala. Na to pro něj byla příliš drahocenná.

Poslední dobou na ni musel vůbec dohlížet víc než kdy předtím. Harriet neměla nejmenší ponětí, jak by se měla žena v jejím stavu chovat. Zrovna včera ji přistihl, jak se pokouší zmizet sama do jeskyně. A nebylo to poprvé.

Jako obvykle se vymlouvala, že nikdo ze služebnictva nemá čas. Gideon jí musel udělit velmi přísné kázání. Tušil, že je bude udělovat až do nejdelší smrti.

„Je to tady,“ vykřikla Harriet, která už zase seděla na svém místě a měla nalistovaný obsah. „Popis velkého živočicha z Horního Biddletonu od lady Harriet St. Justinové.“ Vzhledla a oči jí přetékały vzrušením. „Konečně to otiskli, Gideone. Od téhle chvíle budou všichni vědět, že to zvíře patří mně.“

Usmál se. „Blahopřeji, má drahá. Ale jsem přesvědčen, že to už všichni vědí.“

„Kloním se k tomu názoru rovněž.“ Hardcastle si vyměnil významný pohled s manželkou.

Lady Hardcastlová se na Harriet usmála. „Jsem pyšná na to, že jsem spřízněná s objevitelkou tak velkolepého souboru kostí, má drahá.“

Harriet se rozzářila. „Děkuji vám. Nemohu se dočkat, až Effie a Felicity přijdou dnes odpoledne na čaj.“ Nalistovala si svůj článek. „Myslím, že vůbec nevěřily, že mi to někdy otisknou.“

„Nic bych za to nedal, že to bude nějakou dobu hlavním tématem hovoru mezi sběrateli zkamenělin,“ **prohodil** hrabě. „O existenci tak obrovského plazu se jistě vyrojí četné dohady. Bezpochyby vás bude otravovat spousta lidí, kteří ho budou chtít vidět.“

„Ať se dohadují, jak chtějí,“ řekla Harriet šťastně a pohlédla na Gideona. „Já ale vím, že můj netvor je velice vzácný a cenný.“

Gideon jí pohled přes stůl oplatil. Pomyslel si, že by se v té lásce, kterou jí četl v očích, mohl utopit. Znovu užasl, jak mohl žít ty dlouhé a temné roky zakopán ve své vlastní soukromé jeskyni.

Věděl, že popravdě v těch pochmurných časech předtím, než potkal Harriet, pouze přežíval. Neznal radost a nic od budoucnosti nečekal, dokud ho neosvobodila. Vynesla ho na slunce podobně jako pozůstatky toho dávného tvora pohřbeného v jeskyni.

„Ten tvůj netvor by bez tebe nebyl ničím, má lásko,“ řekl tiše. „Pořád by byl zakletý v kameni.“

* * *

Dva měsíce nato Harriet porodila zdravého syna. Brzy bylo zřejmé, že chlapec bude mít otcovy žlutohnědé oči i jeho velikost a sílu. Dával rovněž najevo známky prchlivosti a zarputilosti, které všem okolo připadaly nanejvýš povědomé.

Když Gideon položil Harriet vřískající dítě do náruče, truchlivě se usmála.

„Mezi námi, obávám se, že se nám podařilo stvořit skutečného Netvora z Blackthorne Hall, mylord,“ prohodila bezradně. „Jen si poslechněte ten řev.“

Gideon, šťastný jako nikdy předtím, se rozesmál. „Však ty ho zkotlíš, má lásko. Ty to přece s netvory umíš.“